

Truyện Mường Mán

Cô Bé Gác Mây

Từ đại sảnh râm mát bước ra sân loá nắng, phải nhắm tịt mắt hai giây mới ... Tôi mở choàng mắt và, vui mừng thấy chị Hà cùng đoàn phim lĩnh kính máy móc đi trờ tới. Cách mặt chừng 2 tháng làm như vừa du lịch sao Hoả về, chị tíu tít:

-Uây, cả trăm năm mới gặp mây í, đi đâu đây nhỏ ? -Đi cắm trại - Ở lâu không ? -Chiều, hoặc tối mịt mới về -Lát nữa gặp lại, chị đang bận, bận lắm. Miệng nói, chân chạy, chị tắt bật đuổi theo đoàn quay phim đã bị ngôi đèn đồ sộ nuốt chửng.

Tôi quay ra chỗ cắm trại dọc bờ sông, cái xanh cái đỏ nơ? rộ như những chiếc nấm to, lạ dưới bóng râm. Có mỗi nồi cơm, món canh, món thịt kho mặn "sắp nhỏ" cứ rộn ràng như nấu đại tiệc, đĩa thổi lửa bị khói hôn nướ c mắt nước mũi tèm lem, đĩa sắt thịt bị dao cửa mặt mây nhăn nhó hơn khi. Bọn con trai gào đói bụng đứng vòng quanh hề t chọc tới phá. Tôi xắn tay áo ...

Trưa, "sắp nhỏ" rút đi đâu cả, còn mỗi Thuỷ Loan nằm sắp bậm môi trợn mắt loay hoay với cuốn sổ tay. Rõ khổ, làm như ngày nào không ghi nhật ký nó ăn chẳng ngon ngủ không yên. Hai tay lót gối đầu, mắt lim dim, tôi nằm nghe họ hàng nhà chim và họ hàng nhà ve hợp

xương cố đồ gia c ngủ, bởi đêm qua văn nghệ lửa trại tại nó quây quá, vui quá thức tới gần canh tư. Bỗng, sực nhớ tới chị Hà, tò mò muốn biết việc bếp núc của phim ảnh ra sao, tôi nhồm dậy.

Chủ Nhật, gặp ngày nắng đẹp, khách Tây khách ta đông quá chừng, trăm hồng nghìn tía toả khắp vùng đồi vùng trũng khu vực đền Bến Dược. Len lỏi mãi rồi tôi cũng tìm ra đoàn phim. Họ đang thu hình ảnh mô.t ông cụ cụu du kích Củ Chi khoác quân phục, ngực đeo những huân, huy chương đứng cạnh chiếc xe tăng cũ kỹ kể lại chiến tích thời xưa.

Là thư ký trường quay, chị Hà mãi mê ghi chép, chỉ khẽ ngược lên nháy mắt cười khi nghe tôi gọi. Một thoáng vậy mà cũng bị bắt gặp. Anh chàng tóc đinh đứng kề tấm phản quang mau miệng, thấp giọng:

- Í, ai vậy chị Hà ? Chị đưa ngón trỏ đặt lên miệng lí nhí: - Suyt, em họ. Ông đạo diễn mập ú chột thét: -Cắt! Quang chỉnh ánh sáng lại coi. Quang tóc đinh dịch tấm phản quang sang trái. Ông đạo diễn: - Máyl! Rồi: -Cắt! Trời, lại mây! Một đám mây che màu muội khói đèn bay ngang các cớ che mắt mặt trời. Mọi người ngược cổ chỜ.

Tự nhiên, coi như đã quen nhau đâu từ thời mới tạo thiên lập địa, Quang bước đến bên tôi: -Này cô em ...họ, nhỏ có rãnh không ? Tôi hơi lưỡng lự: -Rãnh! -Giúp anh một tẹo nhá, gác mây giùm. Anh bận canh phần phản quang, lát nữa hể lúc nào thấy mây sắp che ông mặt trời thì nhỏ làm ớn báo giùm một tiếng cho mọi người biết, để ợt hà! - Bộ tui phải ngưƠ= c cổ dòm trời mãi hả ? Rồi gãy cổ ai đèn ? -Anh ...đèn. Quang gãi gãi tai -Chặc, thông cảm tổ ánh sáng hai móng, thằng bạn anh bệnh nên chuyến này anh phải bao dàn suốt, cổ có gãy anh sẽ đèn cái khác bằng Inox hẳn hoi. Câu này Quang nói khá lớn khiến mọi người cười rần. Chị Hà quay sang tôi: -Phải đó Hân,

giúp bọn chị một chút.

Gác mây, rồi thì chẳng rõ có trong kịch bản hay không, ông đạo diễn mời tôi làm diễn viên, vai cô du khách diện bà ba, cổ quần khăn rằn, đầu đội nón tai bèo, chân mang dép râu giả cô du kích - Chuyện này thường thôi, không ít cô thích diện kiểu này để chụp hình, quay phim video, phòng cho thuê phục trang sẵn sàng cung cấp đủ - nói bước theo những du khách khác luồn vào địa đạo, ra chỗ bắn súng AK đạn thật, vào bếp Hoàng Cầm nấu khoai mì v.v..

Lĩnh catsê hai trăm ngàn, sau đó được tặng băng video phim tài liệu Địa Đạo Củ Chi, tôi rủ bạn bè đến nhà chiêu đãi châu bò bía, bật máy cho chúng xem, tụi nó không ít đưa lác cả mắt. Chưa hết, chị Hà còn hứa lúc nào có vai thích hợp, sẽ kiến nghị với đạo diễn mời tôi tiếp tục đóng phim vì tôi ăn ảnh, diễn khá tự nhiên, chực xe ba gác cũng không chờ hết những lời ngợi khen của Quang nhờ chị nhấn lại.

Một hôm, tháp tùng anh Hoàng chị Liên đi miền Tây chơi - Ông anh bà chị con bà dì ở Mỹ về, chẳng phải vì "kẹo" mà không thuê xe riêng, anh chị muốn đi xe đò để nhớ thuở học trò xưa - Vừa bước xuống phà Cần Thơ tôi giật mình khi nghe tiếng gọi: - Cô bé ...gác mây! Quay ngo, tôi bờ ngõ thấy Quang. Tưởng anh sẽ nhắc lại kỷ niệm cũ, hoặc chí ít cũng thăm hỏi sức khỏe đôi câu. Nhưng không, thấy chúng tôi khoác tay nhau, anh cười nói với anh chị Hoàng, Liên: - nếu có dịp ngừng lại Tây Đô, xin trân trọng mời quý anh chị đến nghỉ tại khách sạn Hảo Hảo chúng tôi. Cần du lịch miền sông nước, chúng tôi xin sẵn sàng phục vụ phương tiện lẫn người hướng dẫn từ A đến Z. Đoạn anh chàng khẽ nghiêng đầu lịch sự chào, đặt vào tay chị Liên tấm danh thiếp. Trước khi quay sang tốp Tây ba lô lú lo tràng tiếng Anh khá trôi chảy, Quang nháy mắt với tôi: - Bye, hẹn gặp lại!

Chuyến ấy thay vì đến khách sạn do Quang chào mời, muốn hưởng đầy đủ thú quê, sau khi đi chơi chợ nổi ở ngã ba sông, chúng tôi xin ngủ nhờ một đêm ở nhà một nông dân miệt Phong Điền, để được ngửi thoả thích mùi khói un muối trong miếng vùa, ăn cá lóc cuốn lá chuối trét sinh nướng bên bờ mương, đông đưa vống đay giữa vườn cam lất lủ trái ... Qua phà lượt về, tôi cố dõi mắt tìm Quang trong đám đông. Không thấy.

Bẵng đi vài tháng sau, tôi lại gặp Quang trong một dịp tình cờ khác. Hôm ấy sinh nhật, tôi đặt tiệc ngọt ở một tiệm bánh nổi tiếng qua điện thoại, ngạc nhiên thấy người mang hàng đến nhà là anh.

Lần gặp thứ tư, thứ năm ... không còn tình cờ nữa. Bây giờ sau thời gian tạm xếp xó kiến thức lẫn tẩm bằng tốt nghiệp đại học, chạy vạy tìm kiếm, đổi nghề lia lịa hết người chưa tìm ra chiếc áo mặc vừa với khổ người của mình, Quang đã có việc làm ổn định ở một công ty xây dựng, chúng tôi đã là bạn của nhau.

Tuyệt đối không đưa đón trước cổng trường. Mỗi tháng đôi lần hẹn hò đi chơi đây đó. Gần đây tôi bận một chuyện riêng, chưa tiện tiết lộ nên ít gặp anh. Sau mười lần khuấy hẹn, Quang đưa "tối hậu thư" chiều nay rủ tôi đi chơi, nếu không thì...

Quang ngồi chờ ở quán hẹn. Lúc tôi đến anh đã cạn tới tách cà phê đen thứ ba. Có lẽ say cà phê, vừa gặp, anh chàng lè nhè nói: - Anh có cảm tưởng dạo này em thay đổi đến lạ lùng. Lại nữa, đang có lắm miệng tiếng không hay. Tôi tròn mắt giả ngây: - Miệng tiếng gì ? - Bạn bè anh lẫn bạn bè chung của bọn mình có đưa cả quyết từng thấy em ăn diện hết dân bụi, thậm chí dân ...chơi, dám một mình lôn la ở các quây rượu, kinh khủng hơn, cả nơi người ta thường gọi là quán đèn mờ! - Đúng, thì đã sao nào ? - Quang trợn trừng như thể hốt

nhiên tôi biến thành khủng long, anh lú lười: - Ờ ...ờ ...thì ra ...Tôi cười khẩy, ồm ồm:

-Mỗi người có quyền sống theo lối mình thích chứ, phải không ?

Quang tái mặt, bật dậy quay nhanh ra khỏi quán. Thấy hơi nguy kịch, tôi đuổi riết theo, năn nỉ gần gẫy lười mới được vinh hạnh ngồi lên boocbaga chiếc Honda 78 cà tàng của anh.

Chị Hà khá vui khi thấy tôi bỗng xuất hiện ở häng phim Bình Minh có cả gã "vệ sĩ" mặt mày bí xị hơn ngáo ộp đi kèm. Chị âu yếm quàng vai cô em họ: -Sao? Chuẩn bị tốt cả chứ ? Mồng Bốn tốt ngày bắt đầu bấm máy tận ngoài vịnh Hạ Long lận đó, em được dịp du lịch rồi tha hồ ... Liếc xéo thấy bộ mặt nặng như đá tảng của Quang, chị cụt hứng bỏ lửng. Ái ngại chớp mắt tới 5 lần, häng giọng đến 3 bận tôi mới nhỏ nhẹ: -Rất tiếc, cho em rút lui. Vai ấy em không đảm đương nổi đâu, chị nên mời một ngôi sao chuyên nghiệp. Thả phịch người xuống ghế, chị đưa 2 tay quá đầu diễn tả sự thất vọng.

Số là, trong khi tôi yên chí chị Hà quên bémng lời đã hứa, thì một ngày đẹp trời chị dẫn 1 ông đạo diễn đến nhà động viên tôi nhận một vai nữ phụ trong một phim truyện vide1o, một tiểu thư con nhà giàu chán cảnh gia đình có bố mẹ luôn lục đục, ông ăn chả bà ăn nem, bèn bỏ nhà đi hoang trầm mình vào nếp sống bụi để rồi sau đó mắc phải bệnh AIDS ... Ông đạo diễn lưu ý đây là một vai diễn khó, tôi cần phải đi thực tế, gặp gỡ nhiều nguyên mẫu ở ngay môi trường sinh hoạt của họ để nhập vai cho tốt. Thoạt tiên tôi đọc ngấu ngiến kịch bản, chưa chi đã thấy mình đi đứng nói chười khóc lóc giữa những dòng chữ. Sau đó hể đi học về thường ăn uống qua loa, vào phòng đóng kín cửa, đứng trước gương tập những bộ điệu, lập lui tới các câu thoại của nhân vật, và không ít đêm mơ thấy mình trở thành ngôi

sao điện ảnh mỗi lúc xuất hiện trước công chúng phải sử dụng đến hàng tá bút bi để tặng chữ ký cho hàng hàng lớp lớp người hâm mộ. Nhưng rồi đi thực tế, làm gan đến những nơi như Quang đã nói, chợt nhận ra mình ...không thể.

Bỏ lại chị Hà nhăn nhó với nỗi lo phải gấp gáp lùng cho ra một ngôi sao trong những ngày sắp tới, chúng tôi rời hăng phim. Vậy là, điều bí mật khiến tôi trở thành con người lạ lùng, đầy tai tiền trong mắt Quang đã được bật mí. Anh chàng mẫn cảm nửa đùa nửa thật bảo: - Tiếc thật, gặp cơ may như em chắc chắn anh sẽ không bỏ qua. Tôi cười: - Đơn giản, mỗi người chỉ nên mặc áo vừa với tầm cỡ của mình mới ...đẹp! - Vậy thì thưa người từng nuôi mộng ngôi sao điện ảnh, lát nữa ghé qua chợ giả dụ anh muốn mua tặng em một chiếc áo, phải chọn loại nào ? Tôi nhéo Quang 1 cái rõ đau khiến anh vẹo người, chiếc xe cà tàng suýt đâm vào 2 cô gái đang tươi cười bước ngược hướng: - Ngớ ngẩn, có vậy mà cũng không biết, thì loại áo vừa tầm cỡ và tài năng khiêm tốn của một cô bé ...gác mây!

Mường Mán

Đã Đến Lúc Quay Về Nhà

Ra khỏi Bệnh viện Mắt, hai ông cháu lên taxi. Thảo nói nơi đến. Bác tài gật đầu.

Xe lăn bánh. Ông Hiếu ngả người ra lưng ghế, thở phào nhẹ nhõm: - Vậy là tốt rồi! - Có tái khám nữa không ông nội? - Không. Thảo làu bàu: - Xong mắt đến răng, cô Út nói tuần tới cháu lại đưa ông đi... - Ôi dào, đã tới lúc thay phụ tùng hết ráo bộ máy cũ kỹ này mới có thể chạy tốt được - may mà chưa phải thay tim. - Tim à? Lúc nãy trong phòng đợi ông có vẻ bồn chồn sao ấy, tim nội có sao không vậy? - Nếu ông bảo đúng là không qua được mắt cháu, hẳn cháu sẽ mừng đến bể cả mũi mắt. - Đúng quá, sai sao được, cháu biết cả nguyên do tại sao. - Dóc, tại sao nào? - Tại cái bà rất chi là đẹp lão ngồi chỗ ngoài cùng hàng ghế ngay trước mặt ông cháu mình, không chỉ nhìn miết bà ấy mà chốc chốc ông còn đẩy mãi cái mục kính lên dù nó vẫn đứng yên trên sống mũi. - Ờ thì, tại vì bà ấy là một người quen cũ dễ chừng cả vài chục năm chưa gặp lại. - Cả vài chục... Ông có nhầm không? - Không, thoát tiên cứ ngờ ngợ rồi ông bỗng nhận ra. - Bằng giác quan thứ sáu hay sao nội? Cháu không tin chừng ấy năm... - Có những gương mặt đến trăm năm vẫn không hề lạ nếu nó đã khắc đậm vào ký ức ta cháu à? - Sao ông không chào bà ấy một tiếng? - Nhớ lúc ông cháu mình mới vào ngang qua bà ấy không? Dù nhìn ông lom lom nhưng rồi bà cứ tỉnh khô nên... - Nên ông đổi chữ gì? - Bậy, người ta không nhớ thì mình cũng làm mặt lạ luôn cho nó tiện. - Ông là đại trượng phu hơi đâu chấp nhất... - Chừng nào lớn bằng cỡ tuổi ông cháu sẽ hiểu. - Cháu không hiểu nổi đâu. - Hiểu mà! Thảo lấy máy di động ra bấm nhắn tin: Thao can gap Nam gap, cang som cang tot. Lieu hon do ghen! Ông Hiếu nói: - Lúc nãy trong bệnh viện cháu đã nhắn chừng... Cô gái cất máy, nói vui: - Dạ, chừng một ngàn, bây giờ là lần thứ một ngàn lẻ một. Hai ông cháu cùng cười.

2. Về tới nhà vào khoảng quá trưa, bà Ngà nói với bà Nhã đã lấy giấy

hẹn ngày mốt mỗ mắt. Bà Nhã định đi hâm nóng cơm canh, bà Ngà bảo ăn ngoài phố rồi, đoạn vào phòng riêng đóng kín cửa. Bà Nhã tìm gặp cậu con trai trong bếp. Nam đang bưng tô cơm “cống” thịt kho vừa ăn vừa đọc báo một cách lơ đãng. Bà Nhã ngạc nhiên: - Ủa, sao ngoại nói đã ăn trưa rồi? - Chỉ một tô phở thì nhằm nhò gì, ngại ngoại mắng là đưa tham ăn nên thay vì kêu tô thứ hai giờ con bổ sung thêm... - Liệu có đau ốm gì không mà vừa về tới, ngoại vội đi nằm vậy? - Bình thường thôi, mẹ khéo lo? Gã trai cười, mắt không rời trang báo.

Trong phòng riêng, ánh sáng dịu lọc được qua rèm cửa sổ và từ chụp đèn trên tủ thấp đầu giường, bà Ngà mở ngăn kéo lấy ra mấy cuốn album, vài phong bì lớn đựng đầy ảnh, đa số là ảnh cũ - đen trắng nhiều hơn ảnh màu - bày ra giường, tỉ mẩn lật xem từng tấm, chốc chốc sẫm soi những dòng chữ, ngày tháng gì đó ghi ở bề lưng, thoáng mỉm cười, thoáng ngây ngẩn, hoặc thoáng cau mày hết một người cùng lúc thưởng thức nhiều loại rượu khác nhau, độ nồng cay ngọt của mỗi thứ tạo một cảm xúc riêng tư. Có cảm xúc kỳ diệu tới nỗi khiến tóc bà vụt xanh mượt vài khoảnh khắc rồi bạc trắng trở lại.

3. Quán cà phê sân vườn lọt thỏm giữa khu phố sầm uất. Đêm chưa ngả vào khuya. Nhiều đôi trẻ ngồi chụm đầu vào nhau dọc các dãy bàn kê rải rác dưới các tán cây lập lòe đèn xanh đỏ. Nhạc hòa tấu vừa nghe, chẳng có tiếng trống giật cục hoặc loa rè bởi những bè trầm xen kẽ bè ré. Lấy chiếc ống hút từ ly cam vắt ra, Thảo nghịch ngợm uốn thành chiếc vòng đeo vào cổ tay Nam, nói: - Hôm gặp ở Bệnh viện Mắt sao anh giả ngơ em vậy? - Đi với bà ngoại nên... - Không dám quay cổ ngoái lại và cả lấy máy ra đọc tin nhắn sao? - Gặp bất ngờ, chưa "lập trình" sẵn biết nói gì làm gì chứ! - Xạo, bữa nay nhắn

người ta ra đây bộ anh có "lập trình" và xin phép ngoại rồi hả? Mà nè, từ hôm đó đến giờ bà ngoại có gì khác lạ không? - Lâu nay tò mò đâu phải là thuộc tính của... người ta? - Bây giờ người ta lỡ sinh tật không "kết" anh nữa mà mền bà ngoại anh thì sao? - Nếu trái đất có bất thần quay ngược chiều ngoại anh cũng cứ tỉnh rụi, à mà quên... hình như có thì phải. Thảo rạng rỡ như lân nghe pháo: - Thật hả? - Cũng đơn giản thôi, không chừng bà lục ra một tấm ảnh thời còn là nữ sinh Trường Gia Long chụp chung với một nhóm bạn trai gái đi picnic ở Lái Thiêu, bảo anh mang tới tiệm chuyên phục hồi ảnh cũ phóng lớn lộng khuôn kính treo trong phòng riêng.- Cái này gọi là bị hoài niệm hành, bà anh mắc "bệnh" hoài cổ mất rồi, không chừng trong bức ảnh nọ có cả ông nội em thời còn trai trẻ.

Và, câu chuyện cứ thế tiếp tục dây cà ra dây muống. Cô sinh viên năm 2 Đại học Ngoại thương và cậu học trò năm 4 Kiến trúc tha hồ tưởng tượng về mối quan hệ tình cảm của hai người lớn vào thời xa xưa. Nhưng rồi con mà tò mò trong cả hai cũng bảo: Dẫu có mường tượng cách chi, chuyện ảo cũng không thể hấp dẫn bằng chuyện thật.

4. Qua sự trung gian sốt sắng của bọn trẻ, sau cùng bà ngoại cũng đồng ý mời ông nội đến nhà vào một buổi tối đẹp trời. Họ ngồi ở phòng khách, vừa "hàn huyên" vừa ăn trái cây, uống nước suối. Bà Ngà bảo đã nhận ra ngay ông Hiếu hôm tình cờ gặp Bệnh viện Mắt nhưng cố tình phớt lờ. Quả là có một câu chuyện tình - như Thảo và Nam từng tưởng tượng - nhưng nhân vật chính lại vắng mặt.

Dạo đó bà Ngà vừa góa chồng - một trung úy pháo binh quân đội Sài Gòn bị chết trận, và cô con gái mới lên mười thì bà gặp luật sư Tuyên, sau đó phải lòng ông ta. Tuy chưa qua thủ tục cưới xin, họ đã

ăn ở với nhau như vợ chồng. Sau ngày 30-4-1975 thời cuộc đổi thay, cùng với một nhóm bạn - trong đó có ông Hiếu - họ góp vốn tậu tàu, lén lút tổ chức vượt biên qua ngã Cà Mau. Do chung chi không ổn sao đó, giữa chừng "động ồ", tàu khởi hành sớm hơn dự tính, một số thành viên của chuyến đi sợ bị phát hiện không chực sẵn ở các vị trí gần bến bãi bí mật chẳng kịp tập trung kịp thành ra lỡ chuyến, trong số đó mẹ con bà Ngà.

Đây là một "sự cố đáng tiếc", chẳng ai muốn nhắc nhưng chưa thể nào quên, riêng ông Hiếu lúc này thì cảm thấy cần nói lại cho rõ: - Hết chuyến đi ấy chị oán hận bọn này cũng phải, nhưng lúc đó thời gian quá gấp rút, trở tay không kịp sẽ đổ bể rồi không ít người bị vướng vào tù tội. Bà Ngà lắc đầu, cười nhạt: - Ngụy biện, rõ ràng các anh là bọn lừa đảo. Hồi đó của nả chắt chiu được hơn mười cây vàng tôi giao hết cho anh Tuyên, bị kẹt lại trắng tay, anh thừa biết mẹ góa con cô tôi sống cay cực, khổ sở đến cỡ nào! - Của nả thì tôi không rõ, chí chắc một điều là Tuyên đã nhiều lần tìm cách liên lạc với chị nhưng đều bật vô âm tín. - Có, tôi nhận được khá nhiều điện tín và thư, nhưng rồi cho rằng lòng anh ấy đã khác, mình đã bị lừa cả tình lẫn tiền, mất cả chì lẫn chài, không muốn lặp lại sai lầm lần nữa... Bà Ngà như cố thu nhỏ người lại trên ghế, giấu mặt trắng đôi bàn tay có những ngón gầy xanh như là rễ của một loại cây kỳ lạ nào đó thoát mọc từ những năm tháng không vui trong quá khứ. Ông khách thấy không tiện nán lại, đành đứng lên nhỏ nhẹ nói lời kiêu từ.

5. Chiều dịu nắng với gió, hai bà cháu ngồi hóng mát trước thềm nhà. Bà Ngà ngả người trên ghế xếp, Nam bó gối ở bậc cấp kế bên. Nam nói: - Hôm qua ông Hiếu đi Nha Trang về gửi biếu hộp yến sào kèm lời thăm hỏi sức khỏe bà. - Ờ, biết rồi! Bà cứ ngỡ ông ấy đi Mỹ

rồi chứ. - Ông ấy không đi nữa, đang chuẩn bị mở công ty làm ăn lớn ở đây. Ông bảo lang bạt chừng ấy năm đủ rồi, đã đến lúc quay về nhà. Cả bạn ông, ông Tuyên, cũng thế. - Thì ra chuyến này ông Tuyên cũng về à? - Dạ, tình bạn của họ cảm động lắm. - Bà biết! - Nhưng không như bà tưởng đâu.

Đoạn Nam kể: - Theo lời ông nội nhỏ Thảo, đêm hôm ấy con tàu vượt biên ra tới hải phận quốc tế chưa bao xa thì bị bọn hải tặc đánh cướp. May mắn sống sót, được một tàu buôn cứu, bị cầm chân ở trại tị nạn Thái Lan hơn một năm hai ông mới được sang Mỹ định cư. Ban đầu họ cùng ở Houston, cùng làm nhân công tại một xưởng sản xuất đồ hộp dành cho các con vật cưng như chó, mèo v.v... Sau đó được người quen giúp đỡ, ông Hiếu chuyển sang Chicago làm phụ việc vặt ở một công ty lắp ráp máy điện tử. Vốn là thầy giáo Anh văn, có vốn Anh ngữ khá khá, vừa làm ông vừa đi học thêm kiếm được mảnh bằng kỹ sư điện tử, từ đó cuộc sống ổn định hơn, thu nhập nhăm khá dần lên. Ông Hiếu đùm đê vợ con, ông Tuyên vẫn độc thân. Vào các kỳ lễ tết họ thường qua lại thăm nhau. Cho đến một ngày phát hiện mình bị mắc bệnh hiểm, ông Tuyên đâm ra chán nản tuyệt vọng, vờ như quên hẳn bạn. Ông Hiếu đi tìm, vờ lẽ, hằng tháng đều đặn gửi tiền giúp bạn điều trị, thuốc thang...

Mãi đến năm ngoái khi cuộc sống ông Tuyên chỉ còn đếm từng tháng, từng ngày họ giao hẹn với nhau: Mỗi ngày dù đang ở bất cứ đâu, vào lúc 10 giờ sáng ông Hiếu cũng gọi điện thoại một lần về Houston gặp bạn. Ngày nào đó hễ gọi không nghe thấy trả lời tức ông Tuyên đã "ra đi". - Cái ngày nào đó tới chưa? - Bà Ngà buột thốt, giọng thoáng chút hốt hải bất chợt. Nam quay nhìn bà, chậm rãi buông từng tiếng: - Rất tiếc, nó tới rồi ngoài à? - Sao lúc nãy cháu

bảo chuyến này ông Tuyên cùng về? - Dạ, cùng về với ông Hiếu nhưng thay vì sóng vai cùng bạn bước xuống máy bay, ông ấy được gói ghém cẩn trọng trong... va li. - Nghĩa là... - Bà Ngà lạc giọng bỏ lửng câu nói và, từ tóc tai đến áo xống vệt trắng xóa, trông bà mỏng manh như một vệt khói giữa lòng ghế xếp chọt rộng mênh mông.

6. Bây giờ mỗi oán hận bao năm canh cánh bên lòng đã tan biến, không riêng gì rằm, mồng một mà cả những ngày thường, bà Ngà hay đi chùa Xá Lợi. Mỗi lần đến chùa, sau khi dâng hương hoa cúng Phật ở chánh điện, bao giờ bà cũng ghé qua gian thờ tĩnh cốt thấp nén nhang cho vong hồn người từng đầu gối tay ấp với mình, người đã không may qua đời vì bệnh AIDS và đã "về nhà" sau bao ngày sống tha phương.

Mường Mán

Khóc Nửa Đi Sớm Mai

Chương 1

Anh yêu. Gió ngọt mưa hiền đang reo ngoài song cửa. Giờ là buổi chiều. Buổi chiều đang bước len lén vào tâm hồn mỏng manh cánh chuồn chuồn của Mai bằng những bước chân lơi lả của thu đông.

Thu đông. Hai mùa trộn lại như cơm chiên trộn với hạt gà, vừa ngon vừa bùi vừa thơm, vừa... chao ời, khó tả quá!

Anh à. Mai đang ngồi lù lù giữa bầu không gian ngọt bùi của thu đông. Quay lưng về phía bắc. Hướng mặt về phía nam để nhớ nhung anh. Chẳng biết lúc nhớ nhau người ta thường quay mặt về hướng nào. Không biết, nên em đành quay ra hướng cửa sổ vậy.

Nhớ nhung là cái gì đó rất ư hình sương bóng khói. Mai quyết bắt nhớ nhung phải hiện hình, bắt nó kết thành chữ, bò thành dòng. Viết xong sẽ gửi cho anh và, yêu cầu anh nên đọc từ từ. Đọc tham lam ngấu ngiến quá e không cảm hết, thấm hết, thương hết nỗi nhớ nhung chất ngát của người ta.

Sao lúc nào anh cũng coi em còn bé thế? Trong khi, cái gương soi bảo em đã lớn. Chiếc lược, cây trâm thủ thỉ rằng em không còn nhi đồng giống năm ngoái năm kia. Rằng giờ em chưa khôn nể vớ nhưng cũng khôn vừa vừa để có thể biết lúc nào nên buồn, khi nào nên giận hay khóc cười, hát hồng, nguyệt háy v.v...

Đừng cho người ta đại khờ. Anh có thấy lòng Mai chột hồng lên khi gặp anh, bỗng xanh khi nghe anh nói, tím bâng khuâng khi lui tới non nả chờ giờ hẹn và, vàng vọt hẫng lúc tạm chia tay đầu ngõ cuối phố không? Không? Có? Có hay không đó ai mờ biết!

Mỗi lần anh đổi màu Sớm Mai đều thấy cả. Tin chứ? Ví dụ, lúc hút thuốc lòng anh màu khói nhạt, lúc uống nước đá chanh lòng anh trong vắt, và khi lấy giận lòng anh màu muội khói đèn v.v... và v.v...

Có phải viết như đoạn trên là viết thư tình không hở anh?

Con Cẩm Hương hứa cho em mượn cuốn “Những Bức Thư Tình Hay Nhất Thế Giới” nhưng rồi hấn nuốt lời hứa ngon ơ như nuốt không khí hoặc kem ba màu, nên giờ em không có mẫu để bắt chước viết cho hay ho, cho đúng bài bản, cho ra vẻ... thư tình. Thôi, ráng đọc anh nhé. Ai mượn bày đặt rủ rê người ta chơi trò “thư đi tin lại” mà chi!?

Giữa lúc ý đang như nước chảy, lời tựa sóng trào chữ câu nói chuỗi tuôn ra mặt giấy, tưởng chừng viết đến gà gáy trắng lặn, ngày khuyết đêm méo, kín cả trăm trang cũng chưa hết ý cạn lời, Sớm Mai vụt cau mày, buông rời cây bút bi dần lên xấp giấy trắng, nóng nảy đứng bật dậy đẩy tung hai cánh cửa sổ nghiêng đầu trông ra vườn.

Cơn mưa cuối thu đầu đông rơi nhẹ nhẹ, phủ tấm voan xanh lơ lên hình cây bóng lá. Ngõ lắng lòng có thể nghe mưa đang hát tình ca ru dỗ trăm vạn nỗi niềm vui có tên lẫn không tên.

Không, Sớm Mai không thể lắng lòng được lúc này. Cả tiên lẫn thánh e cũng phải chào thua thôi! Dưới tán vú sữa chao nghiêng vài cánh lá rụng duyên dáng khiêu vũ cùng nhạc mưa là hai con chó chẳng biết đang vờn giỡn hay quần thảo nhau, tám cái chân cày nát cả đám lá úa sũng nước. Tiếng sữa in ỏi, thô rọ, hàm hồ hàm chứa làm bầu không khí ngọt bùi thu đông hóa chua hóa khét.

Tiếng sữa cơ hồ ngắt điện làm lòng Mai đang cháy bùng ngọn đèn

nửa xanh nửa tím vệt tối mù. Dòng ý tưởng vừa tới hồi nồng thẩm phiêu bông tiếc thay, phải ngậm ngùi đứt đoạn.

Ui, đồ du côn du kê! Chẳng lý gì tới mưa gió, Sớm Mai vừa kêu thầm vừa mở cửa lớn băng ra vườn với thanh củi bự lăm lăm cầm tay.

Hai “võ sĩ đô vật” đang say đờn chẳng nhận ra cơn giận phùng của cô chủ. Không nghe tiếng còi trọng tài nhắc nhở, chỉ nghe thanh củi bổ ngang lưng hết trời giáng, chúng đành buông nhau ra không kịp hẹn ngày tái đấu.

Đang ở bên bàn viết với nỗi nhớ hình như rất ngọt, rất nồng, với nỗi yêu ba phần dịu dàng bảy phần âu yếm, giờ bỗng đứng ngây lặng im như phỗng giữa vườn mưa hiu quạnh. Sớm Mai tự hỏi không biết nên cười hay nên mếu? Nên vạch hàng chè tàu truy đuổi hai con chó côn đồ hay nên ngắt chiếc lá ổi dấm mưa ngậm cho tan nguôi cơn bực bội bất ngờ? Mai buông thanh củi thở ngắn. Cảm thấy chưa đã nư, bèn bâng khuâng buông tiếng thở dài. Mưa ướt dính tóc rồi. Mưa thấm lạnh áo rồi. Mai đưa tay vuốt mặt, không buồn phui chiếc lá sầu đâu nghịch ngợm đậu xuống bờ vai.

Vào nhà. Ngồi phịch xuống ghế. Tờ thư viết dở lấp lánh trên cột. Những chữ g như dài hẳn ra, những chữ o cơ hồ lép hẳn lại. Dấu ơ dấu ă ngo ngoáy vênh lên cụp xuống nom đều cáng hơn những cộng râu của gã sở khanh. Sớm Mai cảm tưởng trong trí có cục nước đá trong suốt, không gọn mấy may ý tưởng nào đang trôi qua trôi lại, rồi trôi tuột xuống va chạm lạnh canh khắp bốn vách thân thể. Cơn lạnh

bất giác a thần phù ôm chầm lấy Mai, âu yếm nhắc Mai đứng lên lau khô tóc, thay quần áo. Cơn lạnh đẩy Mai nằm lăn xuống giường ôm gọn lớn cái gối dài trong đôi tay để trần nồn mượt lông măng.

Ngắm nghía đến chán mắt khoảng trần nhà trắng ngà xám, Sớm Mai kêu nhỏ Huy ơi Huy ơi! Cái con bé anh thường kêu một cách cưng quý là bé thơ bé dại, bé nguýt háy thấu trời này quả là yếu bóng nhẹ vĩa quá. Mới nghe tiếng chó sủa đã hồn xiêu phách tán, không cầm giữ nổi dùm ý tưởng nghèo này để tiếp tục cho ra ngòi bút hý lộng trên giấy! Bé của Huy yếu quá, dở quá!

Giờ cái óc Mai rỗng còn hơn cái vỏ dừa, bé bằng cái hạt dưa. Viết thư mà bỏ dở nửa chừng có xúi quẩy gì không anh? E tình ta sẽ dở dở ương ương mất? Thành linh, Sớm Mai bỗng nghe cơn nóng đầu từ sáu phủ năm tạng mừng ngợp đầy lùi cơn lạnh. Cơn nóng thử thì bảo Mai phải viết tiếp cho xong cái thư kéo mai kia một nọ hồi không kịp. Ăn năn cũng bằng thừa. Trước đây mai đâu có mê tín dị đoan thế này? Ra vườn đuổi chó cắn nhau hớp nhằm gió độc chắc?

Lại ngồi vào ghế. Sớm Mai đưa hết mười ngón tay ngà lên bóp trán, xoa cằm, vuốt chót mũi... suy nghĩ. Đây là cái thư thứ ba. hai cái trước viết xong đọc lại thấy sao chữ nghĩa ngổn ngang quá, lủng ca lủng củng cứ như người nói ngọng hoặc cà lăm. Đọc lại một lần nghe lạnh sau ót. Đọc lại lần hai nghe nhồn nhột đôi gan bàn chân, nhột sống lưng. Không đủ can đảm đọc lên lần thứ ba. Bèn xé. Lần này ngỡ sẽ trơn tru. Nhận thư hẳn anh Huy sẽ chắc lưỡi chực lần khen thầm tài vọc chữ giỡn câu, lựa vần ghép chữ. Bây giờ hóa ra tắc tị.

Đất ời chán ghê! Trời ời rầu quá! Viết thư tình ai dám bảo là dễ nhỉ? Khó ghê nơi. Nói có cơn mưa ngoài trời chứng giám, lúc này nếu đọc thấy trên báo, nghe ai mách bảo có chỗ nào mở cour dạy viết thơ tình chắc Sớm Mai sẽ ba chân bốn cẳng chạy đến xin ghi danh học ngay. Lớp mở dưới biển cũng xuống. Học trên non cao cũng rắng cơn đùng gạo bới lên non.

Mắt ời nản quá! Tóc ời buồn ghê! Ai dám bảo viết thư tình là không cần học nhỉ? Nói có con thần lẩn - thất tình? - Đang ngủ lơ mơ trên bậu cửa sổ làm chứng, nếu bây giờ có ai giỏi khoa viết thư hạ cố tới nhà bày cho Mai một hoặc nửa câu thôi, Mai sẽ bày hương án tôn làm sư phụ ngay.

Bóp trán, xoa cằm vuốt chót mũi suy nghĩ không xong, Sớm Mai bèn dựa ngửa ra lưng ghế, tay chống cằm, tay đưa cây bút lên miệng ngậm, hạ rèm mi xuống hết con mèo ốm đang ngái ngủ. Ai dám bảo phải lòng nhau là sướng nhỉ? Chán vạn chi cái khổ.

Để ý nhau chút xíu, gặp nhau giữa đám đông cho kẻo cũng không dám nhìn thẳng mặt nhau, sợ thiên hạ bắt gặp: khổ!

Nhận nụ cười tươi rói tình đầu tiên nghe người cứ xiêu xiêu như còng phải gió dù cả đời chưa hề nhấp một giọt rượu: khổ!

Nhận cuốn sách tặng. Vừa đọc vừa ngẫm nghĩ, những dòng này ta đang đọc người tặng từng đọc qua. Đoạn này ta thấy vui, đoạn kia ta

nghe buồn. Không biết tâm cảm người ấy lúc đọc có giống ta? Tư tưởng người ấy có gặp ta ở điểm nào không? Băn khoăn quá chừng: khổ!

Đi coi phim. Phim hài chẳng nói làm gì. Gặp phải phim có cảnh đời éo le, chuyện tình tan vỡ. Giương mắt ngó lên màn ảnh mà trí tưởng tượng mình là nhân vật nữ, người ấy là nhân vật nam và, dù chỉ là tưởng tượng, cũng vẫn buồn và âu lo không can nổi, có khi còn khóc ngon lành: khổ!

May một chiếc áo mới. Dù chỉ là áo trắng mặc đi học. Mặc thử áo trước gương, tức khắc nghĩ ngay đến người ấy. Thắc mắc chẳng biết chàng có thấy đẹp như ta thấy không? Chàng có thấy duyên dáng như ta đang mê cái duyên dáng chiếc áo vừa mang lại không? Gặp người ấy cứ tỉnh bơ, lom lom dòm mặt ta, không lý gì đến chiếc áo mới. Ta bèn buồn rất bâng quơ: khổ!

Xách giỏ đi chợ với mẹ. Ngang qua hàng vải. Tim bỗng nổi trống trong lồng ngực chẳng biết vì thất vọng hay vì ghen tương khi thấy người ấy sóng vai một cô gái khác bước, âu yếm chụm đầu vào nhau nói nói cười cười, khen chê một mặt hàng nào đó. Sầu muốn xỉu cũng ráng lết tới trừng mắt nhìn tận mặt gọi là bắt quả tang. Tới gần, hóa ra anh chàng nào đấy chỉ tựa tựa giống, hao hao in chứ chẳng phải chàng. Ta bèn cứng họng ngậm cục què. Về tới nhà rồi vẫn còn cảm thấy què: khổ!

Thình thoảng ta bỗng thích gặp người ấy trong mơ. Lúc lên giường

ngủ, nhắm mắt mơ tưởng tượng một cảnh thật thơ mộng. Ví dụ, ta cùng người ấy dạo chơi trong một cánh rừng đầy hoa. Ta hái hoa còn chàng đuổi bắt bướm. Mơ tưởng thật lâu, thật rõ nét để hình ảnh in sâu vào “bộ nhớ”, ký ức sẽ chiếu lên màn ảnh thần trí cho ta xem lúc ngủ. Thế nhưng, không ít lần “bộ nhớ” chơi khăm, lúc mơ khác hẳn khi mơ tưởng. Ví dụ, trong cánh rừng thơ mộng ấy thay vì chàng, lại mơ thấy một lão cọp mắt lé đuổi ta chạy sút cả guốc, bay cả nón, la khóc om sòm. Ui, người mơ hóa thành cọp mơ: khổ!

Gật đầu nhận cái hẹn lần thứ nhất, chột áy náy nửa muốn đến nửa muốn không. Hồi hộp, mất ngủ, biến ăn, môi khô miệng nhạt: khổ!

Tới ngày hẹn phải biến báo đủ thứ lý do dối cha mẹ để ra khỏi nhà vào những giờ giấc bất thường: khổ!

Trước giờ hẹn mười lăm phút còn giữ rịt chiếc gương, dượt lui tới vài cái chớp mắt, nhún vai, mồm mím cười cứ thấy sao mình vô duyên hơn thường ngày quá. Gặp gỡ, không muốn biến thành tượng đá vẫn ngây ngô, lưỡi bống cứng trong miệng và ngôn ngữ bập bẹ rất giống thuở thôi nôi mới tập nói tập đi: khổ!

Đại khái thế, còn hàng lô hàng lốc cái khổ linh tinh hằm bà lằng khác nữa và, sau những cái khổ ấy giờ đến cái khổ phải viết thư! Sớm Mai nhả cây bút, vui vẻ buông tiếng thở không dài không ngắn, vuốt tia nhìn mướt mà lên đọt cây trứng gà ngoài vườn. Phía ấy, một làn khói bếp lặn lò bốc lên trên mái nhà lảng giềng. Khói. Làn khói. Mai lặng nhìn làn khói. Và, dòng điện bị ngắt tức tưởi khoảnh khắc trước vụt

liền mạch. Ngọn đèn nửa xanh nửa tím trong Mai bỗng cháy bùng. Cô hoan hỷ cầm bút lên tay, cúi xuống tờ thư viết tiếp:

Anh ơi! Làn khói bếp nhà lán giềng không đừng gọi nhớ đến “làn khói bếp” bốc tỏa từ anh. Chính xác hơn là từ môi anh.

Giờ này anh đang làm gì? Đang lang thang dưới mưa hay đang ngồi trầm ngâm trong quán cà phê nào đó? Dù ở đâu hay làm gì, hử anh cũng đang phì phà khói thuốc phải không?

Một ngày hai mươi bốn giờ, một nghìn bốn trăm bốn chục phút, hình như lúc nào miệng anh cũng nhả làn khói bếp, ủa quên, khói độc! Hút quên ăn quên ngủ. Hút một chập e anh lú lẫn, quên mất tiêu Mai luôn. Hôm nọ đọc báo em thấy người hút mất bảy phút đó anh.

Hút thuốc nhiều sẽ mắc bệnh ung thư. Ung thư nơi nào cũng còn tạm tạm. Ung thư tim thì thâm nguy. Trùng ung thư khoét thủng tim anh hỏi còn chỗ đâu để dựng hình bóng người ta hử?

Thử tưởng tượng đem những điều thuốc anh từng đốt từ thuở anh mới biết hút đến nay nói lại, hử sẽ dài bằng con đường từ lục địa lên các hành tinh. Dễ sợ chưa? Kinh khiếp phải không? Mới thử tưởng tượng thôi cũng nổi da gà da vịt.

Đừng hút nữa được không? Biết không, Sớm Mai ghen với bè lũ, họ hàng, bộ tộc thuốc lá lắm đấy. Thuốc lá luôn hiện sừng sững oai linh ngang tàn trên môi anh, nằm cận kề trong cái túi áo anh, cạnh tim

anh. Còn Mai xa anh quá chừng. Xa tới hàng vạn gang tay. Nếu có quyền hành em sẽ ra lệnh cho thế gian diệt trừ hết thuốc lá. Hốt thuốc lá đổ xuống biển hết. Hoặc, tập trung tất cả mọi kẻ nghiện thuốc lại, bắt mỗi người hút một điếu thuốc dài cả ngàn cây số. Hút không cho ăn cho ngủ. Hút đến lúc mệt xỉu, trút hơi thở cuối cùng luôn.

Có phải vì hút thuốc nhiều nên trông anh có vẻ gầy guộc, ốm yếu ho hen? Nghe đâu người ta đang mở chiến dịch bài trừ ma túy. Hãy nghe lời Mai anh nhé. Đừng có ham lang thang ngoài đường nhiều, có khi mấy ông chuyên viên bài trừ có thể làm anh với bọn ghìen xì ke bắt anh anh vào trại cai mất.

Ui, quen rồi thương anh quả là một tim quá. Hết lo gần rồi lại... lo xa! Lo riết e một ngày hay đêm đẹp trời nào đó em biến thành cái trái cây chín háp mắt.

Chị Mai ơi mở cửa. Làm gì im ru bà rù như Phật trong chùa thế?

Tiếng kêu léo nhéo của bé Châu làm cây bút dang phăng phăng “trôi tới hết thuyền ra cửa biển” bỗng dừng phắt lại giữa trang giấy mênh mông. Hình ảnh anh Huy - nạn nhân của cơn ma khói bị áp giải vào trại cai nghiện ngủi diễn hành qua trí tưởng tượng khiến Mai nghe cay cay khóe mắt - vụt gãy gập.

Sớm Mai dần dỗi buông bút đứng lên, phụng phịu lê dép ra mở cửa. Nhóc Châu ào vào, cởi vội áo mưa tíu tít nói:

Một tai nạn rừng rợn vừa xảy ra ngoài phố. Một ông đi honda tông phải một cô gái. Cô gái văng ra xa đập nhảm bà lão...

Sớm Mai trừng mắt, ngắt lời:

Biết rồi. Bà lão văng ra xa đập phải cái cột đèn. Cái cột đèn tổng Châu một đập, và Châu văng về tới nhà phải không?

Giọng chua hơn chanh hơn giấm. Đôi mày vòng nguyệt cau lại vẽ đôi cánh chim nghiêm lạnh trên trán. Chị Mai trông không vui. Chị Mai đang bực mình. Bé Châu ngớ ngàng tắt nụ cười, định thủng thẳng kể tiếp vụ tai nạn nhưng Mai đã bất lịch sự kê ngay cái tủ chè vào miệng hần:

Đi hớt tóc ngay. Gớm, tóc tai trông phát khiếp.

Cái lườm của cô chị làm cậu em ỉu xiu hết quả bóng bị xì hơi. Châu đút hai tay vào túi quần lúc lắc đầu tóc dài:

Em phải làm xong năm chiếc thuyền để còn đua với bọn thằng Kính. Làm thuyền xong đi hớt tóc được không?

Được được!

Sớm Mai xua tay như thầy pháp đuổi tà. Cậu bé lững thững quay ra nhà sau. Ngồi vào ghế. Dõi mắt xuống trang thư viết dở. Sớm Mai

chầm chậm đọc lại những đoạn đã viết, cảm thấy thú vị như thể một người tập tành viết đang thưởng thức những dòng mới toanh của tác phẩm đầu tay. Cô mỉm cười hài lòng, thầm phục mình không biết đề đâu cho hết. Mờng tượng lúc Huy đọc thư, hấn anh chàng nhăn mày nhú mặt tí chút, có khi xúc động vỡ thành tiếng cười giòn hơn bánh mì mới ra lò, hoặc cảm động đến rơi nước mắt lộp độp, mát mẻ hơn mưa thu. Chắc chắn anh chàng sẽ không thốt tiếng nào ngoài tiếng tuyệt! tuyệt quá!

Ngước ngắm hàng chuỗi kim cương long lanh nối nhau trượt êm qua cành lá bồi hồi rụng xuống đất, Sớm Mai nghĩ phải đem những hạt mưa khảm vào thư. Phải tả cho anh Huy thấy những hạt mưa đẹp nào nùng mới được. Đang loay hoay sắp chữ đặt câu, bỗng nghe bà bán đậu phộng rang ngang qua ngoài ngõ cất tiếng rao lạnh lót. Mai định ra mua vài gói nhưng rồi cô mím môi xuống trang giấy. Quên mất những hạt mưa. Mai viết:

Anh à, trong lúc đang viết thư, bà bán đậu phộng rang cất tiếng rao dụ khí ngoài cổng.

Ước chi lúc này hai đứa đi rong vào thành nội vừa ngửa tay ngửa mặt hứng mưa vừa ăn đậu phộng rang thì tuyệt biết mấy. Mưa và sương mù có giăng bốn phương tám hướng vây kè mưa sương, vỏ đậu rã dọc những con đường mình sẽ dắt dẫn mình quay về, không cách chi lạc được. Đậu phộng rang béo ngậy thơm tho, kỷ niệm mang về dấu kín trong ký ức hai đứa cũng sẽ thơm tho béo ngậy.

Sớm Mai muốn chạy ra mua vài gói hết sức nhưng thôi. Một mình. Không anh. Hẳn đậu phộng rang đắng nghét.

Ước chi lúc này anh hóa thành chim bay vào cửa sổ để em bóp đậu phộng rang mời chim. Ui! Không hiểu tại sao, thỉnh thoảng Mai hay bắt gặp mình tưởng tượng lắm cảm in một bà lão. Theo cách nói của dì Út Nhã thì bởi vì dạo này thỉnh thoảng em bị con ma nhớ hành!

Dì Út bảo trong mỗi người chúng ta thường chứa lắm con ma nhỏ. Khi đói bụng là bị con ma đói hành. Lúc khát nước, bị con ma khát hành... Bây giờ em mới biết thêm ngoài những con ma kia còn có ma nhớ nữa. Chẳng biết con ma nhớ trong em có họ hàng gì với con ma nhớ trong anh không? Nó có hành hạ anh như đang hành hạ em không hở?

Những con ma nhớ, dì Út. Sau dì Út rồi kể chuyện gì. Chẳng lẽ liệt kê hết anh chị em nội ngoại mình cho anh ấy biết? Ui, không nên. Lắm cảm thật! Sớm Mai chơm chớp mắt bối rối. Cây bút dừng sững tựa cây cày đứng ngu ngơ một cách buồn phiền giữa đồng trống.

Mai lại đưa tay bóp trán, vuốt mũi suy nghĩ. Nên viết gì thêm cho đầy khoảng trống trang thứ ba? Lá thư mà bỏ trống cả một khoảng dài nom nghèo nàn sao ấy. Phải chi có tài vẽ, Sớm Mai sẵn sàng vẽ bông hồng hay chó mèo chim bướm điền thế vào cho xong. Thư tình có bao giờ kèm theo hình vẽ không nhỉ?

Mưa Tiếp tục chơi nhạc nhẹ ngoài vườn. Những điệp khúc lặp đi lặp

lại ru dỗ nổi buồn niềm vui nào có tên lẫn không tên. Mưa vô tình. Mây bay lá rụng cũng vô tình. Nào có ai hay cô gái trong song cửa không cần soi gương cũng dư biết mình đang mang gương mặt bán khoăn và lòng bối rối còn hơn tóc rối. Hết ngán ngẫm chiêm bái khoăn giấy trống tên đến thôi miên con thần lằn ngủ quên trên bậc cửa sổ. Sau cùng Sớm Mai khẽ lắc đầu đứng lên, thấy mình thông thả mặc áo len, khoác áo mưa, đội mũ. Đi đâu?

Đang bị con ma nhớ hành mà. Đi đâu chẳng được? Mai thầm nhủ. Mai mუმ mუმ cười gật đầu.

Cứ bước chân ra đường, gió mưa sẽ mách bảo mi nên đi về hướng nào. Hướng sáng sáng trưa trưa chiều chiều đạp xe đi học, học về.

Hướng mùa hè giờ giầu mặt đầu đó sau rặng núi dài màu khoai tím.

Hướng mùa xuân giờ xa ngăn ngắt sau hàng mây chùng nặng trên đèn đài lẳng tằm.

Hướng mùa thu đang bàn giao gió mưa cho mùa đông mai này kéo dài lê thê những màn sương giá buốt.

Hướng nào? Sớm Mai kêu bé Châu nói đại:

Lát nữa anh Đạt về có hỏi cứ bảo chị đến nhà chị Cẩm Hương mượn cuốn sách nghe.

Đạp xe long rong qua những ngã đường đan dệt bụi mưa và lá úa, Mai đảo bắt bốn hướng cầu may, hồi hộp Huy sẽ bước ra từ quán cà phê nào đó. Bất thần xuất hiện ở một ngõ khuất đường quanh nào đó.

Gặp gỡ tình cờ thường là những cuộc gặp thú vị. Kể này lang thang tình cờ gặp kẻ kia như người đi biển lạc đường bỗng gặp được đất liền, dù đất liền ấy chỉ là một đảo hoang cằn cỗi. Chẳng biết trúng gió gì mà Mai ví von lạ tặc thế. Phố xa mệnh mông, rộn ràng xe cộ trẻ già trai gái tới lui tấp nập mà là biển hoang vu sao? Mai là người đi biển trôi dạt sao?

Không thấy Huy đâu. Chỉ thấy toàn là người đứng xa lạ. Sớm Mai thoáng thất vọng định quay về nhà ngồi đối mặt đều hiu cùng trang thư bỏ dở, khấn vái trời đất quỷ thần gì gì đó phù hộ cho cô viết trọn bức thư... tình. Một “đảo hoang” không trụ yên chỗ, bước ra từ một hiệu tạp hóa bỗng lên tiếng gọi:

Sớm Mai, đi đâu mà đạp xe thơ thẩn như người mất hồn vậy?

Ui, dì Út!

Mai vội vàng tấp xe vào lề, chộp bàn tay búp măng của cái “đảo hoang” mỹ miều vừa “trôi” tới sát cô lắc lắc, mặt mày rạng rỡ hết người sắp chết đuối vớt được phao.

Út Nhã long đôi mắt bất loạn mí - nhiều mí quá đếm không xuể - vuốt

cái nhìn nhọn tợ đuôi tôm từ trán đến ngực cô cháu cười nửa miệng:

Mi đi đâu suốt tuần không thấy ghé nhà đấm lưng cho ngoại hả? Đồ bất hiếu bất mục quá!

Bất hiếu thật. Trong khi ngoại đang mỏi lưng muốn chết mi lại ngồi lì một chỗ mơ mộng viết thư tình vợ va vợ vắn. Sớm Mai chớp mắt hai cái chữa then nói tỉnh khô:

Cháu định tới nhà ngoại đây mà. Dì đi đâu trông cô đơn ngạo nghệ thế?

Nhã thấp giọng nửa đùa nửa thật:

Đừng, khoan về nhà đã. Dì đang đi trốn thì mi cũng chưa nên về.

Dì đi trốn à? Trốn ai? Trốn cái gì?

Nhã ngồi lên yên sau, giục:

Đạp lẹ đi. Hạ hồi phân giải.

Đi. Những vòng bánh xe quay tít tiếp tục cuốn gió. Mây trên trời dày hơn nên mưa không rơi xuống mặt đất nữa. Thôi mưa, nhìn quanh thiên hạ bớt co ro. Cối trần chọt hừng lên tươi rói. Chút nắng hanh hao phết lớp vàng nhợt nhạt mỏng manh lên phố xá dễ xui lòng buồn buồn hơn, lòng vui chỉ vui le lói.

Sớm Mai lắng nghe lòng mình, hình như không buồn không vui, hững hờ trống trống. Có điều con ma tò mò ngủ yên đâu đó tận hồn trong bóng cửa mình vương vai thức dậy đánh lụi con ma nhớ, bắt cái xác ngoài cửa Mai cứ nghe gai gai. Trốn? Tại sao dì Út đi trốn nhỉ? Mai e dè lặp lại câu hỏi. Nhã ồm ờ:

Chuyện người lớn. Con nít như mi không nên biết!

Người lớn! Tiếng là dì nhưng dì Út cũng chỉ nhỉnh hơn Mai có ba bốn tuổi chứ mấy. Bây giờ có ai nói về thuyết nhân quả, luân hồi của đạo Phật chắc hẳn Sớm Mai sẽ tin ngay. Lúc nấy ở nhà cô đã kê cái tủ chè vào miệng bé Châu thì giờ đành ngậm cái tủ chè của dì Út vừa kê vào miệng.

Sớm Mai ngậm miệng, tưng tức nhưng vẫn ngoan ngoãn theo ngón chỉ của Nhã thông thả đạp xe về hướng Nam Giao.

Trong khi tác giả của bức thư đang rong xe qua phố thì ở nhà tờ thư viết dở đặt hờ hênh trên bàn học bị lũ gió nghịch tình lên qua cửa sổ lật giở tứ tung lung tàng. Gió chẳng thèm đọc trộm mà “chu miệng” thổi cho mấy tờ giấy bay tung xuống mặt sàn.

Xế chiều. Mai trở về nhà chân không run bụng không đói vì đã được dì Út “hối lộ” một tô bún bò nóng hổi vừa thổi vừa ăn. Lòng thanh thản, chẳng còn tưng tức nữa bởi bí mật của cái gọi là vụ dì Út chạy trốn đã được Nhã vui vẻ bật mí khi Mai đã đưa Nhã đến nơi cần đến.

Nhóc Châu với một lô thuyền giấy trên tay và mấy đứa bạn láng giềng - thuộc loại thứ ba. Nghĩa là nghịch tinh nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò - đang loay hoay vén những dề cỏ chắn ngang dòng mương bên mí vườn để khai thông thủy lộ.

Thoáng thấy Sớm Mai cu cậu kêu nặng xì:

Thuyền tụi em sẽ ra tới sông trôi lên thầu Bến Ngự. Chị có gửi gì thuyền sẽ chở đi cho.

Sớm Mai cười nụ bao dung đầm thắm, nheo mắt lơ đãng nhìn dòng nước bênh bồng những chiếc thuyền giấy cỡ con. Những chiếc bé xíu xinh xinh từng trôi đi trôi lại trong tuổi thơ của mình, nay trôi qua thời thơ ấu của nhóc tì Châu. Những chiếc thuyền trôi mãi miết rồi khuất dạng bao giờ chẳng hay. Một sáng sương lam hay chiều sương tím nào đó mình thức dậy và bỗng lãng quên, không còn nhớ đến chúng nữa. Ời những chiếc thuyền giấy tội tình đã trôi qua kẽ đời mất hút, các người có trách giận con bé “bạc tình” này không? Ngày nào Châu sẽ lớn bổng lên thành chàng trai không biết hấn có đứng ngẩn ngơ nhìn dòng chảy để tưởng niệm, để buồn đúng một phút rười rượi như mình lúc này, cay cay cuối khóe mắt, định nói cái gì đó nhưng Châu và lũ bạn đã theo thuyền trôi đến tận cuối vườn.

Thoạt bước vào nhà, đến bên bàn học Sớm Mai tái mặt.

Sớm Mai muốn hét cho rung chuyển trời đất. Đổ hết nhà cửa. Gãy

hết cây cối. Sập hết cầu cống tháp chuông.

Sớm Mai muốn khóc một trận cho cả thành phố tha hồ ngập lụt.

Không hét. Không khóc nổi. Mắt rỗng. Trí rỗng. Lòng rỗng. Nỗi buồn pha giận dồn nén muốn vỡ buồn gan túi mật.

Sớm Mai ngây ngẩn nhìn mặt bàn trống trơn. Cây bút bị lẻ loi lăn rơi dưới gầm ghế.

Lá thư đầy đặn từng chữ yêu, mềm mại những dòng thương dành cho anh Huy ngàn lần thương mến đã mọc cánh bay đi đằng nào rồi?

Lá thư dờ dang Sớm Mai định nối dài thêm bằng nhiều tình lắm tứ bất được khi long rong ngoài đường dưới bầu trời vừa tạnh mưa, thừa gió, nhạt nắng chiều nay thế là tiêu điều về miền cực khổ hay cực lạc nào rồi?

Bất động ba mươi giây, bốn mươi giây rồi Mai thẳng thốt gọi:

Châu, Châu ơi!

Tiếng kêu va vào vách nhà, bàn ghế tử giường, chui tót ra vườn không mấy may âm vọng. Tiếng kêu mất hút vào lòng đất, bay biến vào thinh không.

Mẹ và anh Đạt chưa về. Cơn mưa đã đến, đã đi. Mùa thu sắp tạm

biệt. Mùa đông sắp ngự. Bốn phía quạnh hiu vây ngợp.

Sớm Mai thần thờ bước ra vườn. Đứng nhìn dòng nước chảy.
Ngẩng nhìn bầu trời quang tạnh. Dưới đất không có bé Châu. Trên
trời không có bé Châu. Thằng nhóc chắc đã theo thuyền “trôi” lên tới
Bến Ngự rồi.

Sớm Mai thở dài. Nước mắt ứa hạt lăn trên má.

Mường Mán

Khóc Nửa Đi Sớm Mai

Chương 2

Mây chùng thấp bên ngoài cửa kính. Không khí trầm xuống trong cái
lạnh buồn buốt đầu mỗi ngón tay ngón chân. Lạnh thấm lan từ ngoài
vào trong, từ trong ra ngoài.

Thu lặng nhìn những bóng lá long não quay múa ngoài cửa sổ, rồi
như thể không chống chọi nổi với sự tuyệt vọng, nàng chậm chậm
quay tia nhìn buồn bã sang Hạo.

Khung kính in đậm gương mặt bất chợt nhòe đi của chàng trai.

Những nét quen thuộc cơ hồ xô lệch hẳn, rung động, lung linh sau
màn sương ảo dị.

Thu đăm đăm nhìn Hạo. Từ ba ngày nay mỗi lần Hạo đến thăm, nàng thường đăm đăm nhìn và đau ngằm với ý nghĩ, lần sau có thể không bao giờ còn nhìn thấy Hạo nữa.

Lần sau Hạo đến có khi Thu đã là cái xác lạnh giá mất rồi. Ý nghĩ ấy hình như không bao giờ rời. Nó ám ảnh mọi lúc. Nó vây ráp Thu từ mọi phía. Và, mừng xiết bao, cho đến bây giờ, phút này, sự chia lìa chưa tới.

Rời mắt khỏi tờ báo mở rộng trên lòng, Hạo phá vỡ im lặng:

- Bà Bền nhắn chị đừng có bận tâm về số tiền chị nợ bà ấy. Bao giờ chị khỏe rồi hẵng tính.

Thu vẫn không thể rời mắt khỏi chàng trai, thấp giọng gần như thì thầm:

- Có lẽ kiếp sau chị có thể trả nợ cho bà ấy.

Hạo gấp tờ báo kẹp giữa hai đùi, cười buồn:

- Có vài ngàn bạc đâu lớn lao gì, mai một em sẽ trả cho bà ấy thôi!

- Không, ý chị muốn nói là... chị sắp chết.

Thu đưa bàn tay gầy guộc lên che miệng như vừa lỡ lời, đoạn bật tiếng ho khan. Bao lần trước, mỗi khi cô chị buộc thốt câu ấy ra, cậu em, thường trách nhẹ chị nghĩ quẩn, và khẳng quyết thế nào Thu cũng sẽ lành bệnh. Lần này Hạo im lặng. Cái đầu tóc lòa xòa, khuôn mặt đen đúa lấm góc cạnh cúi xuống trong dáng trầm ngâm già cỗi. Cô gái khế để tuột tấm mền da màu cứt ngựa quấn kín quanh người, kê gương mặt trắng xanh lên cánh tay vắt ngang đầu gối trong dáng ngồi co ro như cố thu nhỏ mình lại trên chiếc giường không rộng. Đôi mắt trống rỗng hướng về mặt đệm trũng dấu người nằm bỏ trống bên cạnh, tiếp tục giọng yếu mệt:

- Đừng giấu nữa. Có phải chị sắp chết không? Cách đây ba hôm cô

sinh viên ấy chết rồi. Cô Diễm ấy, cậu còn nhớ chứ?

Bắt gặp tia nhìn của Thu chột ngược lên đầu đau đáu ngắm ngẩn những bóng lá ngoài cửa, Hạo thoáng rung mình nghe luồng ghê gai thuôn dọc sống lưng, lặng lẽ đứng lên, mở rộng tờ báo, loay hoay lấy vài hạt cơm trong cái gà mên để trên chiếc tủ thấp đầu giường. Hạo dán tờ báo lên khung kính cửa sổ, đoạn quay lại gất khế:

- Chị sẽ không còn thấy những chiếc lá quái quỷ ấy nữa. Cô ấy đã mang cái chết đi theo, sao chị mãi nghĩ về nó thế! Ngủ một giấc có phải hơn không?

Chạm phải tia nhìn trách cứ nóng nảy của Hạo, Thu nín lặng. Ngoan ngoãn nằm xuống, kéo mền lên tận cổ và, riu riu nhắm mắt lại. Đôi mắt tựa hai vệt mực tàu kẻ hờ hững trên vuông giấy trắng tinh trái xoan.

Cô ấy đã mang cái chết đi theo! Hạo không trở lại ngồi trên chiếc đầu cạnh cửa sổ mà ngồi xuống mặt đệm trống trải trên chiếc giường Diễm từng nằm.

Diễm đã mang cái chết đi theo hay thần chết đã mang Diễm đi xa cũng thế thôi! Hơi hướm tan bay hết rồi, có chăng một chút tóc tơ linh hồn còn vương lại trong chiếu chăn chốn này?

Chốn này. Căn phòng hẹp bề dọc lẫn chiều ngang với khoảng mười chiếc giường kê song song trên tầng hai của khu bệnh viện lớn nhiều tầng.

Chốn này. Địa chỉ tạm trú của những con bệnh trẻ và già. Chóng, dăm ba tháng. Chầy, có khi non hay quá năm, để rồi trở lại với cuộc đời thường nóng hổi ngoài kia hoặc lên xe tang đi chuyển cuối về đất lặng lẽ.

Chốn này. Ba tháng trước đây Thu được chuyển tới sau hai lần đổi

phòng. Ban đầu xa lạ sau quen dần rồi đâm ra thân với người đồng bệnh nằm giường bên cạnh. Hai chiếc giường kê sát chân tường cuối phòng. Biết bao lần Hạo quen nhìn chiếc bóng cô ấy in trên vách, quen thấy cái thân hình mỏng manh tựa chiếc lá lả vất trên chõng gối kê cao đầu giường. Biết bao lần anh đã không cất nổi cái nhìn nửa chiêm bái nửa xót xa khỏi gương mặt có đôi rèm mi dày rủ bóng xuống cặp má lúc trắng đến mênh mông lúc hồng đến nao lòng người. Gương mặt thanh khiết ấy như thể được sanh ra để mọc cạnh những bông hoa hồng bạch, cúc vàng hay hải đường thường xuyên cắm trong chiếc ly thủy tinh đặt dưới bậu cửa sổ. Gương mặt hòa những nét mong manh cùng những bông hoa chúc phúc, chúc lành và, những trang sách mở im lặng giữa lòng.

Không chỉ yêu hoa, Diễm vốn mê sách. Trừ những lúc bị bệnh hành đến rũ rượi, khỏe khỏe một chút là Diễm vớ lấy một cuốn sách nào đó trên chõng sách xếp đầu giường và say mê đọc. Những cuốn sách người nhà hoặc người tình của nàng mang vào từ các hiệu sách hoặc các nơi cho thuê.

Diễm trẻ hơn Thu gần mười tuổi. Hoàn cảnh gia đình, vị trí xã hội họ khác biệt nhau. Thu học hành dở dang, vào đời trước tuổi vào đời, đã từng ném trái ít ngọt bụi cay đắng từ đời. Diễm còn hồn nhiên tung tăng, dò dẫm từng bước vào đời quanh quẩn trong sân trường đại học. Thế mà Thu vẫn rất thích nghe chuyện của Diễm. Đúng hơn, nghe cô ấy kể lại những gì đã đọc trong sách.

Từ tiểu thuyết tình cảm, trinh thám, đến võ hiệp kỳ tình... Đọc xong, Diễm thường nhả nhả kể lại cốt truyện cho Thu nghe. Đôi khi gặp cuốn nào hấp dẫn thú vị, nàng lớn tiếng đọc hàng đoạn dài.

Chưa bao giờ bận tâm đến sách vở, thậm chí hoàn toàn xa lạ với

sách vở. Ban đầu Thu nghe để cho qua thời gian nhàm chán, tạm nguôi quên ám ảnh bệnh hoạn, riết đâm mê đâm nghiền. Hóa ra - Thu nghĩ - ngoài phim ảnh, cải lương, coi ti-vi v.v... đọc sách cũng là một cái thú. Đơn giản là cái thú thôi, Diễm bảo là nhã thú thì nhất định Thu không hiểu! Cơ man nào là tình tiết người ta viết trong sách đâu khác gì mấy với ngoài đời thực. Có thiện có ác hẳn hoi. Có người lành, có đũa đều cán, đủ cả. Người ta phải đi đây đi đó để viết, mình nằm hay ngồi một chỗ, chỉ cần đọc là biết hết. Có tình tiết éo le bi lụy nghe Diễm kể hay đọc Thu không thể cảm được nước mắt. Có tình tiết tréo ngoe hay hài hước. Thu không thể không mỉm miệng hoặc bật cười thành tiếng. Thu hoàn toàn đồng ý với Diễm, sách cũng là một loại thuốc an thần.

Khoảng một tuần trước ngày “đi xa”, sau một cơn đau kịch liệt Diễm bỗng tỉnh táo lạ lùng, Diễm bảo nàng đặc biệt thích một truyện ngắn trong một tuyển tập truyện nước ngoài. Thu tò mò hỏi:

- Truyện gì?

- Chiếc lá cuối cùng. Hay lắm chị ạ!

Thu háo hức:

- Nào, em kể hoặc đọc cho chị nghe đi.

Diễm chậm rãi kể. Rồi Diễm cao hứng đọc cho Thu nghe vài đoạn nàng thích nhất. Thu chẳng thấy có gì là thú vị. Theo Thu, câu truyện có vẻ đơn giản và tẻ nhạt quá, thua xa những truyện của Khái Hưng, Nhất Linh.

Diễm cười nụ bao dung đầm thắm:

- Chị không quen suy nghĩ nên không cảm được cái hay cái đẹp của “Chiếc lá cuối cùng” đấy thôi.

Sợ cô bạn méch lòng, Thu giả lả:

- Có lẽ vậy thật. Chị vẫn nói với em là cái óc chị như mít đặc ấy.

Diễm mở rộng cuốn sách áp chặt vào ngực như chọt lạnh, đôi má đang trắng xanh bỗng phơn phớt hồng. Nàng thở dài, đoạn đưa tay chỉ cảnh lá long nảo lòa xòa, lắt lay ngoài cửa sổ nói từng từng, nói như không phải cho Thu nghe mà chỉ cho mình nghe:

- Mấy hôm nay trời trở lạnh. Mùa đông đã gần kề. Sang đông những chiếc lá kia sẽ rụng hết thôi. Em sợ khi chiếc lá cuối cùng rụng xuống đất em cũng sẽ chết thôi chị Thu à!

Âm hao lạnh lẽo phảng phất trong giọng Diễm làm Thu nghe lạnh toát cả người. Thu lạ lùng nhìn cô bạn trẻ, thấy Diễm như vừa bọc trong làn giấy bóng trong suốt, bất động hết con búp bê âu sầu, xinh đẹp.

Chớp mắt nhiều lần, Thu cố chọn một giọng nói vui để an ủi bạn, nhưng thật ra là để tự trấn tĩnh mình:

- Đừng nói nhảm. Cô quá lãng mạn nên nghĩ mình giống cô gái trong truyện ấy thôi. Được rồi, nếu ngày ấy lá rụng thật, và nếu chị chưa “đi” trước em, chị sẽ nhắc anh chàng của em vẽ lên bức tường bên kia một chiếc lá y như thật. Chiếc lá cuối cùng không bao giờ rụng và em sẽ không chết, như cô gái trong truyện ấy, được chưa?

Diễm hướng tia nhìn mông lung vào khoảng không lắm bầm:

- Chàng của em đâu biết vẽ vờn gì chị!

Cả hai cùng cười. Thu cười nửa buồn nửa vui, còn Diễm lại quay mặt ra cửa sổ, đắm đắm nhìn những chiếc lá, cười buồn. Buồn đến nẫu lòng.

Thu làm sao biết được, từ khoảnh khắc ấy, những chiếc lá lắt lay vô tình ngoài khung kính kia trong mắt nhìn của Diễm, trong chính tưởng tượng của Diễm chính là mảnh hồn xanh lướt của nàng đang

treo lơ lửng trên miệng vực, cheo leo giữa đôi bờ thăm thẳm tử sinh. Anh chàng của Diễm rất mực cưng chiều nàng, ngày nào cũng tới, và không bao giờ quên mang cho nàng một món quà, một cuốn sách kèm một bó hoa.

Họ thật đẹp đôi. Mỗi khi chàng tới, Thu nằm tể nhị quay lưng ra ngoài giả vờ ngủ để “đôi trẻ” khỏi thấy sự thừa thãi của kẻ thứ ba. Dù thế, Thu vẫn hóng chuyện. Thu lắng nghe và uống lấy từng tiếng nói tiếng cười của hai người như uống thứ nước giải khác nào đó rất ngọt ngào. Thu ao ước mình cũng có một mối tình đẹp nồng như thế. Ao ước để rồi hết thờ ngẩn than dài. Bởi Thu thừa biết không bao giờ có được vài miếng chứ đừng nói là cả một khối tình ngọt bùi như thế. Thu từng nửa đùa nửa thật bảo Diễm là, sự lẻ loi hình như đã đeo bám lấy Thu đầu từ lúc mới sinh ra và, hẳn nó sẽ không từ bỏ cho đến ngày nàng xuôi tay khép mắt.

Hóng chuyện của họ, lắm lúc Thu mừng tượng thấy ngày Diễm lành hẳn bệnh, anh chàng của Diễm sẽ đến đón nàng không chỉ với một bó hoa như thường ngày mà cả một chục tràng hoa rực rỡ đủ bảy sắc cầu vồng. Tiếp theo, Diễm sẽ nhí nhảnh, tươi vui, diễm lệ trong trang phục cô dâu yểu điệu bước đi giữa vô vàn xác pháo! Sâu xa tận đáy lòng, Thu chân thành mong cái ngày tươi đẹp đó sẽ tới. Và, dù chỉ mới mừng tượng, Thu cũng đã cảm thấy buồn đến thất ruột bởi e ngày ấy mình vẫn còn nằm ở đây.

Bây giờ cái ngày tươi đẹp ấy đã hóa hư huyền, xa xôi. Không bao giờ có thật nữa rồi.

Mùa đông đã đến. Chiếc lá cuối cùng chưa rụng. Người tình vẫn còn đó. Diễm đã “vội vã” ra đi.

Bây giờ đến lượt Thu nhìn ngắm những chiếc lá bay múa hồn nhiên

ngoài cửa sổ, và không khỏi cảm thấy nao lòng, chột dạ.

Từ ngày không còn Diễm, những chiếc lá quái quỷ kia cơ hồ phát ra ma lực quyến rũ cứ bắt Thu chong mắt ngắm chúng. Đành rằng Thu không hề bị ám ảnh bởi nỗi âu lo đăm tính siêu hình hay hoang tưởng như Diễm, nhưng mỗi lần nhìn thấy chúng, Thu lại thốt nhớ đến câu chuyện “Chiếc lá cuối cùng”, nhớ cô bạn nhỏ nhẩn dễ thương không còn nữa.

Lúc này những chiếc lá lẳng lơ cột gió đã bị che khuất sau tờ báo Hạo dán chồng lên khung kính, trời Ạ, nguy thay, dù nhắm mắt Thu vẫn thấy chúng quay múa ngòm ngợp trong trí tưởng của mình. Muốn chúng bay biến hết đi, Thu bời hời mở mắt. Thấy Hạo lặng nhìn mình, nàng hắng giọng:

- Cậu chưa về sao?

Hạo lẳng mắt xuống hai bàn tay sạm màu nắng ngուội đan nhau ôm đầu gối:

- Chị không ngủ được à?

Thu khẽ lắc đầu, mái tóc xác xơ bung tràn che nửa mặt, nói trang trọng, dè sẻn, chậm rãi như sợ bất thần bị hụt hơi:

- Hạo à! Thật tình lắm lúc chị ao ước ngủ một giấc dài không bao giờ thức dậy nữa. Một giấc ngủ không chút đau đớn, khó quá. Người ta mong trúng số lô độc đắc thế nào thì chị thèm được ngủ một giấc dài không hề đau đớn thế ấy! Chị hối hận vô cùng là đã quay về để bây giờ làm khổ em. Giá chị chết rấp ở một xó xỉnh nào đó trước đây thì hay biết mấy!

Hạo nhăn mặt:

- Chị lắm nhảm đọc kinh gì thế?

Thu đưa hai bàn tay xương xẩu ôm mặt, nắc nghẹn:

- Kinh xá tội. Chị mong em xá tội cho chị.

Hạo dịu giọng dỗ dành:

- Em chỉ còn có mỗi mình chị. Nhớ lấy điều đó. Đúng là có lúc em đã buồn chị, nhưng hôm chị cho em chiếc đồng hồ em nhận, tức là em đã xá tội cho chị rồi, không còn buồn chị nữa, nhớ không?

Âng lặng một lúc, Thu nói tiếp, giọng náo nức:

- Hứa đi Hạo. Nếu chị có chết em đừng bỏ học nhé. Đừng phụ ơn mẹ!

Hạo thở phào nhẹ nhõm, lãng chuyện:

- Ngày mai học cả hai buổi. Có lẽ đến chiều tối em mới vào với chị được.

- Ngày mai...

Thu đột ngột lật nghiêng người lại, quay mặt vào vách, đôi vai rung khe khẽ. Câu nói bỏ lửng của người bệnh Hạo để dang dở tiếp là, biết ngày mai chị có còn nữa không!?

Hạo thọc sâu hai tay vào túi quần, mím chặt môi rồi buông thõng:

- Chị nghỉ nhé. Em về!

Ra khỏi bầu không khí ngột ngạt của phòng bệnh, Hạo cảm tưởng mình hết con cá bị lèn chặt trong chiếc hộp chật chội vừa giãy thoát. Trong chiếc hộp ấy, thời gian tưởng chừng dừng đứng lại, hóa ra trôi khá nhanh làm mình già ngắt, già đáng hẳn đi. Bây giờ hít thở không khí lạnh giá ngoài trời, Hạo cảm thấy mình trẻ lại.

Không nhìn xiên góc xéo. Người thanh niên băng qua đường, cầm cúi bước lên lối mòn khu công viên rợp bóng, lác đác vài đôi cặp lặng lẽ chụm đầu vào nhau thỏ thẻ trên ghế đá, bước lạng lờ dưới bầu trời lấm mây.

Ra đến bờ sông, Hạo dừng lại khum tay che gió đốt điều thuốc nghe

có nỗi gì khô khốc cứ vò cục trong lòng không bay thoát ra nỗi theo những cụm khói thuốc thổi liên tục lên những vòm cây.

Người đàn bà đội chiếc nón lá cũ sờn ngồi thu mình sau chiếc tủ kính thuốc lá bên bến đá thấy Hạo lững thững bước tới, mỉm cười thân mật:

- Sao? Thu nó đỡ chưa cậu Hạo?

- Dạ, đỡ lắm rồi chị!

Thấy chàng trai lăm li bước dài tới, không dừng lại. Chị nói với theo:

- Ngày mai nhớ giao củi cho bà Xinh dưới Đập Đá. Bà nói không lấy của người khác, chỉ câu thôi đó.

Hạo “dạ” nhỏ. Ngập ngừng chút đỉnh, quay lui mua một gói thuốc đen. Chị bán thuốc nhỏ giọng:

- Có người đợi cậu dưới đò ấy.

Hạo ngạc nhiên:

- Ai?

Người đàn bà nheo mắt lấp lửng:

- Đoán coi.

- Chịu.

- Con Nga Mèo Hoang. Bộ hai đứa bây ưng nhau hả?

Hai người cùng cười. Trước khi quay đi Hạo bất thần đưa tay kéo sụp chiếc nón lá úp chụp xuống mặt người đàn bà, chị ta càng cười dữ.

Trên bến. Hai chiếc đò kề mạn sát nhau bập bênh trên sóng. Đợt gió từ mặt sông phát lên làm tóc bay xấp xỏa khi Hạo nhún chân nhảy xuống chiếc đò bên phải.

Loay hoay tháo dây lòi tới, định nhổ sào đẩy đò ra nhưng rồi Hạo dừng lại. Một cái cùi bắp từ trong mui ném vụt ra trượt qua chân rơi

tỏ xuống mặt nước. Một giọng cười con gái khúc khích nổi lên:

- Này, không trả công người ta giữ “nhà” cho, còn muốn chở người ta đi luôn hở?

Hạo bước qua đồng củi và than đầy đẽm kỹ càng dưới lớp ny lông màu vàng bẩn, đến đứng chống tay lên vòm mũi trông vào nói từng từng:

- Ai đấy?

Từ khoảng tối mờ, cô gái chun qua nách anh ra ngoài, ngồi chân co chân duỗi trên đồng củi, nói đồng đành:

- Đi đâu cửa nẻo phải khóa cẩn thận chứ. Có ngày trộm vào nó quơ cho không còn một miếng giẻ rách.

Hạo ném mẩu tàn thuốc xuống sông, nửa đùa nửa thật:

- Khóa cửa làm sao chị Nga vào được?

Cô gái lườm:

- Xí, thua người ta có một tuổi rưỡi cũng bày đặt chị chị! Quần áo sách vở nời niêu soong chảo lung tung in cái ổ chuột, người ta đến dọn dẹp giúp cho không một lời cảm ơn!

Hạo nheo mắt cười:

- Cảm ơn chị Nga lắm lắm!

- Không thèm.

- Thế thì cảm ơn... Nga! Được chưa?

Tóc tём cụt ngắn hết tóc con trai. Chiếc áo len màu hồng phấn rộng thùng thình không cài cúc để gió đánh phàn phật lộ chiếc áo sơ mi phong phanh bên trong. Quần jean đắp hai bông vải bạc phết trên hai đầu gối, sát gấu đính hình một con mèo đen thất nơ đốm đáng, Nga Mèo Hoang nom đẹp như con mèo hoang chính cống. Nhìn về mặt phụng phịu rất đáng yêu của cô gái, Hạo lại chỉ cảm thấy buồn

cười. Anh lặp lại câu hỏi. Nga chun mũi:

- Tạm được! Sao? Tối nay quay về đây chứ?

Hạo ồm ờ:

- Không rõ.

Chợt thấy cô kẹp cuộn vải kaki cũ mềm bên nách, Hạo búng lửng, vờ nạt:

- Này, bộ ăn cắp hả?

Mặt mày đỏ lựng, cổ nuốt giận, Nga cầm cuộn vải ra tay:

- Ăn cắp mà cầm khơi khơi trước mặt anh vậy hở con bò? Ngu vừa thôi chứ bạn? Thấy cái quần rách người ta định mang về vá giùm...

Bỏ lửng câu nói, Nga ngược nhìn Hạo. Nhìn gương mặt dầu dãi lấm góc cạnh của gã con trai in trên nền trời thẫm, Nga thoáng bắn khoăn như thể đang phân vân không biết có nên ghét gã hay không. Không, ánh mắt chàng âu yếm thế kia thì làm sao nàng ghét gã được!

- Không cần vá đâu. Cảm ơn Nga. Chị... Nga!

Hạo nói bổ bã, phũ phàng giằng lấy chiếc quần màu nâu cũ mềm ra khỏi tay nàng. Nga ngượng chín, đứng bật dậy co cùi chỏ thúc nhẹ vào bụng Hạo:

- Thấy mồ côi mồ cút người ta không nỡ ghét còn làm bộ!

Vừa kéo dài giọng cô gái vừa nhanh nhẹn tựa con mèo nhảy phóc sang chiếc đồ bên cạnh. Hạo bối rối với vát:

- Bộ giận à?

- Còn khuya!

Bứt khỏi cái nguýt nửa nòng nân nửa sắc lẹm của Nga, Hạo lẹ làng nhổ sào, bước lui đằng lái tra chèo vào cọc, khuấy nước quay mũi đò tách bến.

Đò lướt êm. Dòng sông phẳng lặng trôi giữa đôi bờ cỏ mượt. Dưới

bầu trời nặng mây, ánh nắng bàng bạc xỉn màu như là ánh sáng giả. Hạo vừa thong thả chèo vừa vẫn vợ nhìn mông lên dãy phố không ngớt rùng rùng chuyển động phía tả ngạn, nhưng thật ra Hạo đang đẩy ngược cái nhìn vào bên trong mình. Lòng dạ Hạo đang cằn cào một mối lo. Chị Thu lên bờ lần này có khi vĩnh viễn không quay về nữa. Chị ấy yếu lắm rồi. Chị Thu sẽ nổi bước theo Diễm trước khi chiếc lá cuối cùng của mùa đông chưa kịp rụng?

Qua khỏi chợ Đông Ba, mây không chùng thấp nữa, cái lạnh buồn buốt đầu mỗi ngón tay ngón chân khuây vợi bớt phần nào. Nắng đầy bật mây lên. Bầu trời lại cao lồng lộng. Đò tiếp tục trôi về hía Cồn Hén Vĩ Dạ, thỉnh thoảng tấp ghé vào một cái bến nào đó của dãy nhà san sát mọc ven sông. Hạo đưa củi, than lên theo lời dặn trước của các bà nội trợ hoặc thoát thấy Hạo ngang qua, người ta ngồi trên bến ngoắc vẫy anh chàng bán than, củi đã quen mặt.

oOo

- Ô, ê! Có ai ở nhà không?

Đang lúi húi chôn con mèo chết dưới gốc cây cau già nhất vườn, nghe tiếng gọi thông thống từ dưới bến sông đưa lên, Sớm Mai vun vùi nắm đất thành cái nắm con con, đoạn tắt tả đi xuống bến.

Dưới tán sung cổ thụ xen tre pheo rợp bóng, Hạo ngồi trên mạn đò thông chân xuống bậc đá lấp xấp nước treó mảy đu đưa. Thoạt thấy cô gái hiện ra giữa lối mòn, không dưng nghe trái tim phải gió trong ngực bỗng trở chứng đập rộn, Hạo thốt giật mình thả cái chân bắt chéo xuống, dăm dăm nhìn cô.

Sớm Mai cong cớn:

- Ngỡ ai! Làm gì mà anh hét lớn tiếng thế?

Về mặt cau có. Đôi mắt đỏ hoe. Hai bàn tay lấm đất. Chưa hết, cô

tiểu thư con nhà vườn lại “điểm trang” thêm cái áo veston cũ rộng rinh, dài thậm thượt chắc là của ông già, trông chẳng giống ai. Cô nàng đang đóng dở tuồng công chúa lọ lem chẳng? Hạo cố nhin cười, căng căng hất hàm:

- Có ai nhận củi không cô bé?

Mai lắc đầu:

- Chiều hay mai ghé lại đi. Chỉ mình tui ở nhà làm sao chuyển củi được.

Tiếng gọi giật giọng lúc nãy nghe gấp như nhà cháy. Lúc này Hạo lại cố tình nhẫn nha. Ngại hồn sẽ bị xiêu hay vẹo, chẳng dám nhìn lâu gương mặt sáng trắng rằm của cô chủ nhà, Hạo lảng mắt xuống nhìn đôi bàn tay đầy vết chai của mình cho đỡ khớp, thủng thẳng nói:

- Tui là ai?

A! Ăn nói cấc cớ nhĩ? Hình ảnh con mèo dễ thương cóng lạnh trong lòng đất chưa rời khỏi tâm trí, Mai bực bội gắt:

- Tui là tui chứ còn ai nữa!

- Cô tên Buổi Trưa phải không?

Dợm quay bước vào nhà, Sớm Mai lại thấy mình dùng dằng đứng lại, như là có ma quỷ xui khiến gì ấy. Cô đĩnh đạc cải chính:

- Không phải, Sớm...

Phút choáng đầu tiên qua rồi, Hạo anh dũng nhìn thẳng cướp lời:

- Biết rồi, Sớm Mai. Nhưng bây giờ đang là buổi trưa đứng bóng, tôi thích gọi cô là Buổi Trưa được chứ?

Ui, ngày này trong lịch ghi xấu hay tốt, cát hung thế nào mà hết con mèo cưng nghèo lại đụng phải tay thích đùa dai, ngang in của gạch thế này? Sớm Mai kêu thầm, ức thầm, đoạn ức công khai. Cô xẵng giọng:

- Này, ăn nói đàng hoàng nhé. Tui bảo không mua là dứt khoát không mua. Có tức thì chớ củi lên rừng lại đi ông Hạo... Trương Chi ạ!

Hình con mèo chết biến mất. Vẻ mặt cô gái tươi lên một chút. Hạo - Trương Chi: Ngày xưa có chàng Trương Chi. Người thì thậm xấu, hát thì thậm hay! Anh chàng trông tuềnh toàng thật nhưng không xấu chút nào, tay chân mắt mũi miệng nom cũng kha khá, hăn còn khuya mới hát thật hay giống chàng Trương Chi trong truyện cổ. Mai phục Mai không biết để đâu cho hết. Vào giây phút này sức nhớ rồi bỗng thốt được cái hồn danh của gã bán than củi trơ tráo này thì hay quá, hay quá! Nghe thấy, hăn gã phải giận đến đứng tim!

Cô bé quả là khờ khạo, cô đâu biết tim Hạo bằng chì nên đểch đứng. Anh chàng không thềm thốt tim mà còn nhếch miệng cười lạnh lùng:

- Mẹ của Buổi Trưa - Hạo vẫn cứ ngoan cố xài cái tên nghe dễ méch lòng và không êm ái chút nào ấy - dặn mỗi tháng giao củi một lần. Tôi cứ y hẹn. Năm phút nữa tôi sẽ chắt củi lên. Ai không mang vào nhà chiều nay mưa ướt thì ráng mà chịu đòn.

Sớm Mai hơi dịu giọng, nhưng nghe vẫn chua lè và rất.. lì:

- Ai chắt cứ chắt, còn đây không có tiền trả đâu!

- Dở ẹc! Mẹ của Buổi Trưa ở trên chợ hàng ngày, lúc nào ghé lấy chả được!

Bí tịt. Sớm Mai chưa biết phải đối phó với vụ củi ra sao, Hạo bỗng lái ngoặt câu chuyện qua hướng khác. Đâu phải hướng nào xa lạ. Câu chuyện “đập” ngay vào chính cô. Hạo nói giọng tử tế:

- Bộ bữa nay đẹp trời hay sao mà cả nhà rủ nhau đi chơi cả vậy?

Ngỡ anh chàng bắt đầu biết điều, quay ra nói chuyện đứng đắn. Sớm Mai cười nụ nhỏ:

- Đi ăn đám giỗ bên nhà ngoại.

Giọng thổn thức của cô nàng không dừng phất qua lòng chàng ngọn gió ấm. Hạo cười nửa miệng:

- Trả lời dịu dàng vậy có nghe lọt lỗ tai hay không. Mặt mũi tươi tắn vậy nom đẹp gấp trăm lần lúc này cứ chung búng như cái thúng! À à, cả nhà đi ăn đám giỗ, thảo nào ở nhà một mình nên cô làm biếng nấu cơm bèn bốc đất ăn trừ cho bớt ghét phải không?

Trời ạ, đất ơi! Câu khen nghe đã chướng, câu hỏi nghe càng chướng, càng ứa gan hơn. Mắt găm im xuống đôi tay lấm đất, Sớm Mai lặng nghe hàng chục triệu hồng huyết cầu mắc cỡ mai phục đâu đó trong lục phủ ngũ tạng nhất loạt kéo nhau lên họp mặt... ứng chiến. Môi má nóng ran. Mắc cỡ quá, Mai bèn dần dỗi gom hết ngôn ngữ trên tái đất thành một câu lí nhí:

- Ông, à, anh là chúa suy diễn bậy. Người ta vừa chôn con mèo chết. Hạo vờ xoe tròn mắt kinh ngạc:

- Nó bị cô... cắn chết hả? Bộ ngựa răng lấm sao?

Ngữ điệu tỉnh khô. Nói đùa ba lơn ba cợt nhưng vẻ mặt như thể đang biểu trong hội nghị gì đấy. Cái gã bán than củi này ngộ thật, tỉnh thật. Sớm Mai rất muốn làm tỉnh, không thêm cãi. Nhưng rồi cô bảo mà cô không nghe, cứ ầm a ầm ách thế nào ấy, nên Mai lại nghe Mai thổn thức:

- Hấn ham chơi lang thang ra đường bị xe cán chết chứ bộ!

Hạo đưa mắt nhìn trời như thể đếm coi có bao nhiêu bèo mây trôi qua bên nhà nàng, đoạn bất thần níu mắt xuống nhìn cô gái dịu dàng hỏi:

- Còn mắt cô sao đỏ hoe sắp viền vài điều thế kia?

Sớm Mai kêu thầm Huy ơi, Huy à! Anh nét na đăm thắm bao nhiêu thì cái gã bán than này ngang ngược rắn mắt bấy nhiêu. Đồng thời là

con trai cả, là cục đất sét do Chúa nặn ra rồi hà hơi vào cả, sao anh đáng yêu kẻ này đáng ghét quá! Mai đến tựa vào gốc cây sung, nghĩ nên hỗn một chút mới vừa với tay mềm mấp này, bèn cao giọng:

- Sao anh ngốc thế! Thì tại khóc. Tui thương con Tam thể lắm, anh biết chưa?

- Nghĩa là thương một đứa lêu lổng, ham chơi, ham bị xe cán!

Thương vậy thì thương ông Ngáo ộp hay thương cái trụ đèn còn hơn. Tôi không thương bậy thương bạ như cô đâu. Sao tôi nghi quá. Chưa chắc cô đã chôn con mèo Tam thể, có khi cô vừa chôn một con bướm hay một cánh hoa gì đó rồi khóc om sòm. Ai mà biết. Các cô là chúa mơ mộng, lãng mạn vớ va vớ vẩn. Tôi áy à, tôi chẳng thêm mơ mộng cóc gì cả.

Sớm Mai lại réo thăm Huy ơi, Huy à! Anh nói năng từ tốn lịch sự bao nhiêu thì cái gã bán than này bốp chát bấy nhiêu. Đồng thời là con trai cả... Mai bậm môi rồi bật thốt:

- Anh không thêm thương bậy thương bạ, không có thêm mơ mộng. Anh giỏi vậy nên anh mới đi bán than, bán củi!

Tuyệt vời! Lúc này tung cái hỗn danh ra - Hỗn danh. Chẳng có gì bí mật cả, có lần Mai nghe anh Đạt gọi Hạo như thét - gã không hề ngán, giờ tung thêm cái nghề mặt hạng của gã ra hẳn gã phải đau lòng! Sớm Mai thấy mình ác quá, nhưng đành vậy thôi. Ai mượn gã trêu người ta!

Hạo giả ngơ như không nghe thấy cô gái vừa “đạp”, âu yếm nhìn chiếc áo rộng dài quá cỡ cô đang khoác:

- Nay, bộ sắp đi ăn cỗ cưới hay sao mà diện veston trông oách vậy?

Hạo cười. Nhe răng ra cười. Sớm Mai nghe hàng chục triệu hồng huyết cầu mắc cổ vừa nằm im lại rùng rùng vùng dậy. Bối rối chẳng

biết làm gì, biết gọi thăm anh Huy suốt bốn mùa cũng chẳng ăn thua, bèn cười theo. Sợ nhe răng giống anh chàng bán than củi, cô ý tứ chỉ cười chum chim. Gã đúng là tên vô duyên nhất thế giới. Chẳng lẽ bây giờ Mai phải khai huých toẹt rằng “gia tài” cô chỉ có bảy cái áo len bảy màu khác nhau... chứ mấy! Mùa lạnh, mỗi ngày trong tuần thay một sắc cho tươi duyên con gái. Đi học hay đi chơi về là treo ngay vào tủ. Ở nhà mặc đở cái áo veston màu cháo lòng của ông già để chống lạnh thì cũng có chết... con kiến nào đâu chứ! Sớm Mai nghinh mặt:

- Từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa thấy ai vô duyên như anh.

Hạo xuề xoa:

- Từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa thấy ai ăn mặc modern trông đẹp đến nhức răng như cô. Thôi, huề nhé! Nói chuyện với cô riết tôi mệt tim quá!

Bộ tui khỏe lắm hả?

- Khỏe! Nào tiếp một tay mang củi vào nhà đi cô tiểu thư... con nhà vườn.

Sớm Mai lừ mắt:

- Còn anh là công tử con nhà...

- Con nhà... chùa!

Mặc cô gái cứ đứng trơ mắt ngó với vẻ mặt kênh kiệu, khinh khỉnh rất ra dáng tiểu thư con nhà vườn, Hạo lặng lẽ chuyển củi từ đòn lên bến, rồi từ bến khệ nệ ôm vác vào nhà bếp. Suốt thời gian ấy Hạo chẳng nói chẳng rằng, vẻ mặt nom xa lạ và phớt tỉnh như vừa rồi hai người chưa từng có một trận đấu bóng chuyền giao hữu bằng miệng. Trời lạnh. Thấy anh chàng vã mồ hôi, ban đầu Sớm Mai lấy làm thú vị lắm, nhưng rồi thấy anh chàng hơi tội tội, cô vội vào nhà

rót một tách trà nóng bùng trang trọng lên hai tay đưa mời. Mỉm mỉm cười, cố chọn ngữ điệu hòa bình nhất, Mai nói:

- Anh uống miếng nước cho đỡ khát.

Ngoài dự tưởng của cô chủ nhà, Hạo hắt nước trà xuống sông, đặt tách trà rỗng vào tay Sớm Mai rồi lẳng lặng vào múc một gáo nước mưa ở cái lu dưới bếp. Uống cạn gáo nước, Hạo mỉm cười cay đắng:

- Cái hạn bán than như tôi không xứng uống nước trà ở nhà cô đâu! Nói xong, nhanh như sóc, Hạo nhảy xuống đò. Sớm Mai giật thót. Cô hoàn toàn không ngờ Hạo còn nhớ cái câu cô nhắc cái nghề mặt hàng của anh lúc nãy. Cô gái sợng tái, xấu hổ giấu mặt sau thân cây sung lạnh giá. Khi cô ngẩng nhìn ra bến, con đò đã khuất bóng từ bao giờ, như là nó chưa hề đến.

Mường Mán

Khóc Nửa Đêm Sớm Mai

Chương 3

Sớm Mai đã tìm thấy lá thư mất tích. Nhưng chỉ thấy nó... trong mơ. Đêm qua Mai đã nằm mơ. Không mơ thấy hoa lá cành, trăng gió, bong bóng đỏ xanh. Không mơ thấy bánh ngon kem ngọt. Mai mơ thấy lá thư viết dở hóa thành bướm với đôi cánh chi chít những gợn từ nỗi nhớ, lọc từ lòng yêu của mình.

Từ cửa sổ nhà nàng, bướm băng khuâng bay đến cửa sổ nhà chàng, vào đậu trên trang sách chàng đang đọc. Mai hồi hộp nín thở xem Huy sẽ đón bướm thế nào. Thoạt thấy con bướm lạ, anh chàng mỉm nụ cười duyên dáng để, đoạn cau mày chăm chú đọc từng chữ từng dòng trên đôi cánh và, trời ạ, thay vì nâng niu bướm trên tay, đặt bướm trên vai, ôm ấp bướm vào ngực ngay chỗ trái tim hoặc âu yếm hôn bướm chùn chụt, cảm động nói vài lời cảm ơn sứ giả nhỏ bé của tình yêu đã mang tin nàng đến cho chàng như Mai thầm mong muốn, thậm chí dằn dặt trong trí theo cái kịch bản tưởng tượng - Mắt Huy vụt ánh vẻ nanh nọc của một cậu bé độc ác, anh chàng bất thần gấp mạnh cuốn sách lại, ép bướm chết dí giữa những trang chữ in. Và, Mai đã kêu thét lên nức nở lúc thấy con bướm chết. Mai kêu thét trong mơ. Mẹ lay vai kêu Mai dậy.

Sáng nay thức dậy. Mơ tan rồi. Hình ảnh con bướm chết còn ám ảnh mãi chưa nguôi. Sớm Mai nghe chút buồn hanh hao tản mạn chọt bay chọt đậu rối trong tóc, rờn rợn dọc bờ vai, rưng rưng đầu mày cuối mắt. Chút buồn nhẹ nhàng tựa thoảng hương bay cứ đuổi miết theo những vòng quay xe đạp, dọc đường đến trường.

Mơ như thế là lành hay dữ? Ui, phải chi gặp dì Út để nhờ dì “đoán điềm giải mộng!” Sao lại có kiểu bỗng dưng mất tích lạ lùng vậy nhỉ? Mấy trang thư chẳng lẽ bốc hơi thành mây bay đi?

Phải chi hôm ấy đừng gặp dì Út dọc đường, đừng mắc lừa chở dì ấy lên chùa Hải Đức lạy Phật xin xăm. Dì Út quả là đáng tội cần phải xách tai véo mũi bắt đền. Khi không chọt buồn duyên buồn phận gì chẳng biết, bèn bốc hứng khăn áo lên chùa xin xăm, bày đặt úp mở bảo đi trốn, làm người ta tò mò muốn chết, hăng hái đạp xe muốn sụm bà chè để rồi cười ha hả an ủi, có mỗi tô bún lỏng xẹt. Bộ chú

Vũ lạc lòng theo ai, hay làm buồn dì điều chi mà dì đi tìm tận chốn am thiên? Phải chi hôm ấy mình về nhà sớm hơn, cái thư không hề mất! Thôi đừng lải nhải phải chi, phải chi, phải chi nữa. Lá thư mất đi chỉ là tổn thất nhẹ. Tình yêu của Huy và mi vẫn còn. Ngày nào đánh rơi mất tình mới là tổn thất nặng! Mai cười nụ tự đắc, trí bỗng choáng ngợp vẻ mặt khó hiểu của nhóc tì Châu. Chiều ấy sau chuyến đưa thuyền về, cu cậu hoảng hồn thấy chị Mai nôn nóng đứng chờ trước ngõ với gương mặt buồn rất tàn thu, nếu không muốn nói là khá chằm vằm. Nhưng rồi dễ dàng, tra gạn, dọa dẫm cách chi hấn cũng lắc đầu nguầy nguậy. Thằng nhóc còn láu lỉnh đưa cao tay thề:

- Từ mẹ đẻ tới giờ em chưa hề biết cái gọi là thư từ nó ra làm sao cả, huống hồ là “thộp cổ” chúng để gấp làm thuyền. Chị nghi thì cứ nghi. Em mà nói láo í à? Ông táo xé rách áo!

Hấn nói không nghiêm trang chút nào, môi cười trông phát ghét, phát nghi thêm nhưng đành chịu. Ức quá! Rầu ghê!

Sáng nay con đường Mai đi trải dài dưới bầu trời Vỹ Dạ rộng thoáng. Cây cỏ, phố xá còn ngái ngủ dưới màn sương lạnh tê tê. Con đường Mai đạp xe đi chậm chậm sương tan, nắng tới. Thiên nhiên sáng nay trông tươi ngon muốn cắn. Lòng Mai không vui.

Ngang qua nhà Huy, Sớm Mai nghiêng nón liếc mắt dòm vào. Không thấy anh chàng tha thẩn trước sân hay ngồi ở cái quán cà phê trước nhà.

Huy muốn khác thiên hạ phần đông nên không thích kiểu đưa đưa đón đón hàng ngày. Dù hai đứa đã cùng đồng ý thế nhưng mỗi lần ngang qua nhà, Mai vẫn không nỡ giữ yên cái cần cổ.

Ngoài các cuộc hẹn hò bí mật chỉ riêng hai đứa với tiếng nhạc nhẹ nhẹ trong một quán cà phê yên tĩnh nào đó, với trời đất thành quách

Đại Nội thâm u, hay với thông reo ngút ngàn chập chùng đồi Thiên An, Từ Hiếu... Họa hoàn lắm Huy mới e lệ đến đứng xa xa cách cổng trường chừng vài vạ cái gan tay vợ vẫn nhìn lá me bay và điềm điềm chờ giờ nàng tan trường.

Hôm kia, ở lần hẹn trước, không biết trúng phải gió gì Huy bảo Mai viết thư. Mai kêu không biết viết. Anh chàng nhăn mặt mà rằng, viết thư như làm luận thôi, có chi khó! Thế là Huy điềm điềm đưa cho Mai hai mươi cái bì thư, một xấp giấy trắng, hai mươi con tem, dịu dàng phán kể từ ngày mai anh bắt đầu trông thư bé! Mai bối rối lắc đầu, Huy cứ tỉnh khô. Mai ức lắm nhưng không dám cãi sợ Huy giận, ngại Huy lấy. Anh chàng hể giận lấy bao giờ cũng dai như... con gái lấy giận. Ui, khi không anh Huy nghĩ ra cái trò “thư đi tin lại” làm chi thêm phiền! Sớm Mai vừa nhún đều bàn đạp cho hai bánh xe tha hồ cuốn gió vừa thả cái nhìn mướt mà lên người ngợm, cảnh vật dọc đường, nghe tan nguôi dần chút buồn trong dạ.

Qua Đập Đá. Gió từ mặt sông lộng lên tung đôi tà áo trắng. Gió mơn man hôn môi, vuốt má, nghịch tóc. Gió là loài hỗn hào nhất nhưng cũng đáng thương nhất. Hỗn hào vì dám vuốt ve, nựng nịu người ta mà chẳng thèm xin phép. Gió đáng thương vì không nhà gió lang thang muôn phương. Lang thang từ thiên thu này đến vạ đại kia. Vũ trụ lắm bụi quá. Gió thổi hoài không sạch hết bụi nên cứ thổi liên miên. Mệt quá phải không? Mai thương gió thương mưa, thương chim chóc muông thú, còn Huy? Anh chàng long trọng, điềm điềm tuyên bố, chỉ thương có mỗi mình Sớm Mai lắm lúc muốn phát bệnh, còn hơi sức đâu mà thương vẫn thương vợ! Lòng Huy coi vậy mà hẹp quá nhỉ? Có chách chi nói lòng Huy rộng thêm ra chút nữa được không? Sớm Mai lắc đầu cười nụ tự diễu.

Ngang qua trường Đại học Sư phạm, đang lẩm ca lẩm cảm ngẫm ngợi cách nói rộng lòng Huy, Mai suýt cho xe hôn vào gốc cây bởi lòng chột mắt thẳng bằng khi thấy Huy từ hướng cầu Trường Tiền lững thững đạp xe tới.

Vóc dạc nom ốm yếu ho hen như Mai từng “mô tả” trong cái thư mất tích. Bốn mùa tám tiết người ta quen thấy Huy đội chiếc mũ bêrê đen nghiêng nghiêng trên mái tóc dài dịu dàng ôm gáy. Chiếc kính trắng không độ lấp lánh ánh mặt trời hoặc ánh trăng sao. Điều thuốc ngậm chéch bên khóe môi lúc nào cũng như chực rơi xuống đất. Quần áo màu sáng tươi tắn, thẳng nếp. Gặp anh chàng lang thang qua các nẻo đường với dáng đi hơi điệu người yêu văn nghệ chắc mắt Huy là thi sĩ đang khác thơ, đi tìm thơ, hái vần gặt tứ, dù Huy chưa từng viết câu thơ nào. Gặp anh chàng ngồi ngắm hoa cỏ trong công viên co ro dưới chiều gió lộng - như Sớm Mai hằng lo sợ - các chuyên viên bài trừ ma túy rất có thể làm Huy với bọn nghiện xì ke, dù Huy chưa bao giờ đùa với món này.

Đi đôi với ngoại hình ỉu dụi, lời ăn tiếng nói của Huy luôn nhỏ nhẹ, rất mực từ tốn, đôi khi hơi văn hoa cầu kỳ. Nếu có ai các cơ thống kê những người tình điềm đạm nhất hành tinh thì xin cứ yên trí ghi tên Huy vào danh sách hàng đầu.

Hai đứa tấp xe vào lề. Bốn ánh mắt cùng nhấp nhóa in đèn pha. Huy nhảy vội xuống xe đứng thẳng bằng trước mặt Mai tựa lính đứng trước bà... tướng, đưa tay khẽ khàng cầm ghi đông xe bạn nom như vịn một cành hoa. Tiếng Huy mượt và mềm hơn gió thoảng:

- Sao bữa nay đi học trễ thế? Huy đạp lui tới mấy vòng không thấy bé của Huy đâu cả.

Bé của Huy! Sớm Mai đã từng nghe hàng chục lần kiểu xưng hô ấy,

bữa nay sao nghe hơi chỏi chỏi lỗ tai. Đôi mày nguyệt khuyết thoáng hơi cau lại:

- Bộ có chuyện gì à? Còn sớm mờ anh!

Huy cong ngón tay út khẽ nâng chiếc kính trắng lên dù nó không hề trệt, thờ hắt:

- Không dưng thích đón bé dọc đường.

Mai lườm:

- Để coi có “cái đuôi” nào theo Mai không chứ gì?

Huy đốt thuốc, giấu mặt sau đám khói, cười chúm chím:

- Sớm Mai, bé của Huy đâu phải là sao chổi hay con chồn tinh quái trong truyện cổ tích mà đòi có đuôi? Này, sáng nay cúp cua được không?

Lời đề nghị e dè kèm thêm ánh mắt khẩn nài minh họa, Huy vẫn nơm nớp lo “bé của Huy” từ chối. Sớm Mai ngập ngừng:

- Chưa bao giờ Mai dám cúp cua cả.

Huy trong nỗi nhớ của Mai hình như luôn luôn bọc trong làn sương huyền ảo. Huy ngoài đời thực không đẹp bằng trong mộng tưởng? Huy đó. Gã con trai tầm thường như bao gã con trai khác có chi hấp dẫn hay ho mà có lúc mi nhớ da diết? Sớm Mai nhìn mông lên trời rồi thỉnh linh nhìn xoáy vào mắt bạn. Đôi mắt đêm qua trong mơ Mai từng thấy ánh lên vẻ nanh mọc khi gập mạnh cuốn sách ép chết con bướm mang những dòng tin yêu trên đôi cánh mượt mà. Dù bây giờ ánh mắt đáng ghét ấy không còn, Mai cũng mơ hồ cảm thấy giận giận. Mai mát mẻ:

- Thôi để người ta đi học chứ. Nợ nần chi mà cứ giữ ghi đông xe người ta như vậy... ông!

Giọng nhiểm lạnh. Vẻ mặt lạnh lùng của bạn làm Huy thoáng chột dạ.

Con gái bất thường còn hơn nắng sớm mưa chiều. Mới trông ngoan như con thỏ đó, vụt gầm gừ gay cấn in con hổ ngay. Bếp lửa nào đang ngún khói trong Mai mà mắt cô bé mơ huyền thế kia? Tiếng đàn êm ả nào đang ngân trong tim Mai rồi thốt đứt phụt làm cô bé ỉu xiu thế ấy? Cô nàng tên Sớm Mai nhưng thỉnh thoảng nhan sắc bỗng hoàng hôn rất bất chợt. Người già trái tính trái nết rất khó thương. Thiếu nữ trái tính trái nết chút xiu trông càng duyên dáng dễ. Huy nói ngọt ngào như giọng có ướp đường phèn:

- Sáng nay anh tính rủ Mai đi chùa!

Mai hứ nhỏ trong mũi. Hết dì Út lên chùa giờ đến phiên anh chàng này muốn lên chùa. Đi chùa bộ là cái mode đang thịnh hành chắc? Mai chầm chọc:

- Anh tính lên chùa mời Phật đi uống cà phê với tụi mình hở?

- Trên chùa Từ Đàm vừa có một loại hồng màu xanh da trời rất đẹp.

Mai dấm dăng:

- A di đà Phật, tui không yêu hoa.

Huy nửa đùa nửa thật:

- Tiếc nhĩ! Thôi để anh đi hái tặng người khác.

- Tùy!

Sớm Mai dẫn xe khỏi tay bạn, thông thả nhả bàn đạp. Ờ hay, khi không sao mình trở chứng thế này? Xa, mong gặp. Gần, thấy ghét hay sao? Mai lật tay coi đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới vào lớp. Cô chợt hồi hải bỏ đi để anh bạn đứng lớ ngớ trông theo. Ngần ngo một chút, Huy lên xe đuổi kịp Mai. Cô gái thở ra, anh chàng cũng không đến nổi ngốc lắm. Mi làm bộ làm tịch cũng không đến nổi hớ, hồng lắm! Huy nói nhỏ nhẹ:

- Sáng nay bé của anh kỳ kỳ sao ấy!

Mai liếc xéo bạn buộc miệng:

- Ai mượn đón đường người ta làm chi?
- Không đón làm sao gặp!
- Gặp rồi thấy ghét lắm hả?
- Ghét không nổi!

Vừa đối thoại theo kiểu ngẫu hứng, chàng vừa rình chờ từng biểu hiện nhỏ trên mặt nàng. Thấy cặp môi mím mím của nàng thoáng nhẹ nét cười, chàng vội lạnh tay chụp lấy cơ hội nịnh nọt:

- Một nụ cười bằng mười liều thuốc bổ, mỗi ngày Sớm Mai nên cười vài ba chục nụ nhỏ, nụ to, nụ choai choai sẽ tăng được vài ba ký.
- Ờ, cười chừng một tuần sẽ thành cái thùng tô nô.

Mai bật cười tiếng ngắn. Huy rạng rỡ ngay như lân nghe pháo:

- Sao? Cúp cua đi chơi nhé?

Giọng nghe tội đã đành, ánh mắt khẩn nài dịu hiu sau kính trắng trông càng đáng tội hơn. Sớm Mai hơi siêu lòng nhưng chưa hẳn lạc dạ, lấp lửng:

- Anh quên cái tội ép chết con bướm của người ta trong sách rồi sao?

Huy ngơ ngác nhìn Mai như người trong mộng đang nói mê:

- Bướm nào? Bé nói nhăng nói cuội gì thế?

Mai ra vẻ bí hiểm, phóng đại tô màu:

- Đêm qua có cơn gió lạ thổi bạt tới nhà một con bướm lạ, cánh rộng bằng tập vở. Mai bèn nẩy sáng kiến viết lên cánh của nó một bức thư gửi anh và, mang nó đến trước cổng nhà anh thả cho nó bay vào.

Bướm vào đậu ngay trên cuốn sách anh đang đọc. Anh cóc thèm đọc thư trên cánh nó, lại gập sách ép bướm chết đi. Sao anh ác quá vậy Huy?

Tai ù ù hết có con ong phải gió nào vừa bắt thần lọt vào đập cánh vù vù trong ấy. Huy ngỡ mình nghe nhầm. Anh chàng lấp bắp:

- Lạ quá, anh thề là tối qua chẳng có con bướm nào bay vào nhà cả. Bé của Huy không đùa đấy chứ?

Về mặt ngay ngắn của anh bạn làm Mai phì cười:

- Xin nói lại cho rõ là cơn gió lạ thổi bạt con bướm thần ấy lạc vào giấc mơ của Mai đêm qua lúc gà vừa gáy sáng.

Chợt hiểu, Huy thở phào nhẹ nhõm:

- Liếng khỉ. Chuyện mơ bé cứ kể y như chuyện thật.

Sớm Mai nghiêm mặt:

- Ở ngoài trông anh hiền lành sao trong mơ anh ác thế Huy?

Huy đỏ mặt lúng túng:

- Trong mơ ai mờ biết. Cầu trời cho đừng bao giờ Sớm Mai thấy Huy trong mơ nữa. Thế bé đã viết thư cho anh chưa?

Thư! Mai cố nuốt tiếng thở dài xuống bụng gan vẫn nghe có sợi dây nào quấn quanh tim siết nhẹ nhẹ. Cô nói dài giọng:

- Thư với từ. Anh khéo vẽ chuyện làm người ta muốn khùng luôn.

- Khùng? Anh thấy bé vẫn tỉnh mà!

Buột thốt rồi gã trai chợt hỏi mình đã nói một câu khá vô duyên. Anh chàng đánh trống lảng:

- Hôm kia thấy bé đeo dì Út đi đâu mà đạp xe như bay như biến thế?

- Đưa dì Út chạy trốn nỗi buồn duyên phận, tìm an ủi nơi mấy que xăm ở chốn am thiên.

Huy cau mày:

- Bé lại nói chuyện mơ nữa rồi.

- Thật mà. Thế anh thấy Mai lúc nào mà chẳng nghe anh kêu?

Huy ngậm miệng, ngậm luôn chiếc lá me nhỏ xíu vừa từ trên không

liệng xuống bay bướm, lẳng lơ đáp vào môi chàng. Phút im lặng bỗng gãy, bỗng quàu nhè nhẹ lòng cô gái làm vẩn lên sợi khói nghi ngờ. Khói lặng lẽ bốc lên làm Sớm Mai nghe cay cay khóe mắt. Cô nóng nảy giục:

- Sao anh bỗng cảm như tượng thế? Bộ nói sợ lạnh răng à?

Đôi tai núp dưới vành mũ bêrê, ẩn dưới tóc dày óng ả đổ lạng như vừa bị ai búng. Huy khẽ nhăn mặt áp ứng:

- Anh không dám kêu Sớm Mai tại vì, tại vì hôm đó đang đi cùng bà già chọn may áo sơ-mi. Kêu sợ mẹ quở.

- Vậy mà dọc đường đã có lúc Mai ngu ngốc ao ước tình cờ gặp anh. Con gái luôn luôn si ngẩn si ngốc hơn con trai. Thôi anh về đi kéo mẹ quở, đừng gặp tui nữa!

Huy giật thót rồi tưởng chừng cả trái đất cùng giật thót theo mình.

Cơn giận phùng phùng như thể bắt thần từ vòm cây ập xuống tưới dầu vô đám cháy trong lòng Mai làm cô run cả giọng, tái cả mặt. À ra thế! Trong khi mi khờ khạo mong gặp anh chàng một chút cho bổ thương bổ nhớ. Thấy mi ngang qua anh chàng vẫn tỉnh như sáo sậu, vẫn tro in đá vững in đồng. Người đâu lại có người vô tình và cao đạo thế nhỉ? Anh chàng sợ mẹ hơn là sợ... mình? Sợ mẹ quở, mẹ bộp tai hơn sợ mình giận! Thích ngậm nỗi sợ hơn mừng rỡ gọi tên mình! Con trai gì mà “oai” thế chẳng biết!!!

Sớm Mai nhấn mạnh bàn đạp, lạng xe tránh xa Huy, suýt tông phải hai cô bạn cùng lớp đang song song dong xe giữa lộ. Một cô hót hải kê:

- Sớm Mai, gấp gấp chi mà lạng xe cao bồi vậy mi?

Cô kia liếc xéo xiên bắt gặp Huy đang tiu ngửu rẽ nắng tìm đường vượt lên, la khẽ:

- Coi kìa, hấn đang bị cây si săn đuổi.

Hai tiếng cười trên chốc hòa giọng xao xác cõi gió bay theo làm Huy nghe lạnh gáy. Cổng trường con gái khép lại để gã trai đứng hết trời trông dưới tán phượng thưa lá.

oOo

Ngôi trường trọng tuổi màu hồng thắm đứng trầm tư sau những tàng lá xanh cao, chân viên bãi cỏ xanh thấp.

Sân trường lác đác những áo trắng tới lui nghiêng nón, tay cầm nón, nở rộ những mái tóc uốn, tóc kẹp, tóc xõa ngang lưng ngang vai, chớm chớp những đôi mắt một mí, hai mí, và bất loạn mí.

Ba tiếng trống nện dập dồn làm cây cối giật mình trút lá, kéo hoa nắn rụng theo. Sớm Mai ôm cặp lững thững theo bạn bè xếp hàng, ngược mắt nhìn thẳng cột cờ. Mai lí nhí hát quốc ca trong miệng, làm như mở miệng hát to ngại gió lùa lạnh rãng. Lá cờ chậm chậm trườn lên đỉnh cao chót vót. Rợp trời mây trắng hàng đàn hàng lũ nối nhau bay.

Lễ chào cờ chấm dứt. Sớm Mai đứng đỉnh leo thang lên lớp với đôi chân nặng trĩu. Cẩm Hương ngồi cạnh huýt còi chỏ vào mạn sườn Mai cái nhẹ:

- Sao cái mặt như đưa đám thế?

Mai lẩm bẩm:

- Lạy trời sáng nay cô Hải bị trúng gió đau nặng.

Lời khăng không thiêng. Cô Hải vào lớp với nụ cười nửa miệng, ba râu chuối hạt huyền đen láy dài ngắn khác nhau thống thệu làm duyên trước ngực, và chiếc kính cận trễ xuống gần chót mũi như thường lệ.

Hương khúc khích:

- Trời không chứng cái lạy của mi rồi. Sao mi mong cô Hải đau, ác

nhơn ác đức vậy?

Mai đáp liêu:

- Tu nhơn tích đức để chi?
- Để cho con cháu mai sau.
- Lỡ tao không con không cháu thì sao?
- Để đức cho tình.
- Mi tiến bộ gớm ghê!
- Thua mi. Sáng nay đi học tao đâu có thấy cây si nào rượt theo như mi.

Thầm thì tán láo với nhỏ Hương, Sớm Mai cứ nghe tim đánh lô tô, nhảy à go trong ngực.

Cô Hải đã chễm chệ ngồi vào bàn và, Trời có can, Phật thánh có quở cô cũng sẽ cứ hiên ngang lật sổ “phong thần” gọi các “chị” lên đọc “kinh”. Ôi, mỗi lần cô Hải gọi học trò lên bảng đen sao lịch sự đến lạnh lòng, âu yếm đến phát sốt? Khóe mắt cô nhìn những “chị” không thuộc bài tình tứ đến sảng hồn bật vía. Suýt soát “tam thập” chưa có xe hoa nào rước nên cô khó tính chẳng? Tụi nhỏ lớp Mai mê tít rằng, có chồng chắc cô Hải sẽ bớt khó, nên đứa nào cũng ngày ngóng đêm mong, lâu lâu lại phỏng vấn nhỏ Kim Sa ở cạnh nhà cô để rồi cả bọn cùng buồn thiu, buồn rất thật tình, buồn hết mình khi con nhỏ liến láu này lắc đầu bảo, chưa, tao chưa thấy cô có bồ, tụi bây yên chí tới tết công gô mới có xe huê tới rước cô mình đi!

Cô Hải có sốt ruột như bọn nhỏ không nhỉ? Chưa đứa nào dám uống mật gấu để phỏng vấn cô, nên đứa bảo có đứa bảo không.

Đêm qua, bài “kinh” Vật lý mai “tụng” lui tới khoảng ba mươi sáu lần không thuộc được một đoạn nhỏ, bởi mãi ra ngẩn vào ngơ, hết soi gương đối bóng đến nhìn trời sao hiu quạnh, nhớ Huy thì ít, tiếc thắm

lá thư viết dở ngọn gió vô tình chết tiệt nào đã mang đi thì nhiều. Giờ trái tim đang đong đưa những nhịp không bình thường là phải, còn oan ức chi? Không đọc thấy nỗi lo đang nhoi nhói trong tâm khảm bạn, Cẩm Hương cứ đầu tơi tởi:

- Này, bộ mi ghét cô Hải lắm hử?

- Không, tao chỉ sợ cô hát bài “gọi tên bốn mùa”.

Hương thật thà:

- Gọi ai?

Mai chát phác:

- Gọi tao lên đứng chết trân như Từ Hải đối diện những bản mặt mốc của tụi bây.

Hương khôi hài:

- Hồi hôm làm chi không tụng cho xong. Chắc giựt vỡ xuống gầm bàn, khom lưng dòm kiến bò hử?

Mai cười như mếu:

- Hồi hôm tao nhức đầu sổ mũi ho hen.

- Ngộ gió à?

- Không, ngộ... tình.

Hương lặn tía nhìn tròn vào mắt Mai:

- Hấp dẫn thật, kể mau kéo nguội.

- Tình mang tới một con ma bỏ vô đầu tao.

Hương vờ thè lưỡi:

- Như bỏ bạc lẻ vô con heo đất hử? Ma à? Mi có khủng không Sớm Mai?

- Con ma nhớ.

- Ậm à? Khỉ, tưởng ma gì.

- Con ma nhớ bắt tao vô ra tha thần, biếng uống nhác ăn, quên cả

học bài. Mi từng bị con ma nhớ hành lần nào chưa?

Hương đá lông nheo con mắt bên phải:

- Chưa. Tao chưa ngộ tình làm sao biết được.
- Nên ngộ một lần cho biết.
- Thôi thôi. Xin can chị. Em còn nhỏ nhít đại khờ lắm, đêm ngủ còn mắng vú mẹ mà. Đừng xúi đại người ta.

Hương đưa bàn tay thắp bút đàn áp tiếng cười khúc khích, kèm theo cái rụt cổ, nhún vai điệu dàng. Cuộc vấn đáp đang tới hồi hấp dẫn, bỗng một tiếng sét đánh vù ngang tai Sớm Mai. Tiếng sét êm ái phát từ bực gỗ, từ đôi môi hình trái tim đỏ thắm của cô Hải:

- Chị Tôn Nữ Sớm Mai!

Mai đứng lên bàng hoàng như đứng trong mộng. Cầm cuốn vở trên tay tựa cầm cục đá nặng. Mai đến trước bảng đen cứ ngỡ đang đứng trước vành móng ngựa, ước bất giác có phép lạ nào đó biến thành con kiến hay hạt bụi hay biến mất cho rồi.

Phép lạ nào chẳng thấy, chỉ thấy tấm bảng đen chột dềnh lớn lên úp chụp lấy mình. Trí Mai đen thui hết tấm bảng. Cô giáo dăm dăm nhìn gương mặt chột đỏ rồi chột tái của cô học trò. Thời gian hình như chẳng buồn trôi. Lâu lắm, chừng cả một hai trăm năm gì ấy. Mai mới nghe Mai lí nhí:

- Thưa cô, hôm nay em không thuộc bài ạ.

Găm im tia nhìn ngượng ngùng xuống sàn gạch, Mai vẫn cảm tưởng đôi mắt nghiêm khắc của cô Hải đang xoi xoáy vào tinh mũi mình, dù giọng cô vang lên nghe rất dịu dàng:

- Dạo này tôi thấy chị lơ là lắm đó. Sao vậy hở chị Mai?

Mai run giọng đáp liều:

- Thưa cô em bệnh.

Lớp học im phắc tựa có bàn tay vô hình nào vừa bí mật phát cho mỗi “chị” một cây tăm im lặng để ngậm. Mai thầm mong cô Hà sẽ cầm bút khuyên tròn hai con số không vào sổ điểm rồi đuổi cô về chỗ ngồi. Ui, được quay về chỗ ngồi lúc này Mai sẽ mừng còn hơn ông Bụt thoát hiện ra cho thêm vài tuổi thọ. Không, cây bút vẫn nằm im trên cuốn sổ điểm mở rộng. Cô Hà nói như cắn rờn từng tiếng ngọt. Ngọt ngào đến đắng gắt:

- Sớm Mai. Tôi không tin chị bệnh đâu. Nào, nói thật đi, tại sao cô không chịu học bài?

Lớp học dường biển hoang vu. Không một tiếng sóng. Biển đông cứng để chỉ mỗi mình Mai đứng chốc ngóc tựa cái cọc chèo ai bỏ quên trên bãi. Chẳng lẽ cứ đứng thế này đến lúc mình biến thành cây, trở lá, đơm hoa, kết trái xấu hổ luôn hay sao? Thóang liêu lĩnh vụt cháy bùng trong trí in dóm lửa nhỏ, đoạn cháy lan khắp hồn trong xác ngoài, Mai nghe giọng mình vang lên tuy áp úng mà rền như phát qua chiếc loa khuếch đại:

- Thưa cô, tại vì, bởi vì em bận...

Môi vẫn mím chặt, nhưng thoáng cười dịu dịu trôi qua ánh mắt cô Hà. Hai người, kẻ ngồi người đứng cách nhau cả hai ba chục gang tay, tại Mai ù ù nên cảm tưởng cô ghé sát tai mình hỏi nhỏ:

- Bận gì? Nếu không quá bí mật chị có thể cho cả lớp biết được không?

Xấu hổ, tên tò pha ghen ứa. Mai bối rối vặn xoắn hai bàn tay ngớ muốn gãy rời từng ngón và, buột thốt cái câu sau này mỗi lần cô nhớ lại cô còn rợn cả ốc, không ngờ mình đã táo gan dám thưa thốt như vậy:

- Thưa cô, em bận, bận... Yêu!

Biển không đông cứng nữa. Sóng lại ì ầm vỗ khắp bốn hướng. Các cọc chèo ngõ ngã sắp vẫn còn đứng vững. Cô Hải giật thót. Cả lớp giật thót. Trán Mai biến thành cánh đồng mồ hôi và cơ hồ có cả trăm con kiến bò tới lui trong xốn áo. Năm năm dạy học hẳn chưa bao giờ cô giáo Hải nghe học trò “trả bài” kiểu này?! Khó tả cô đang nghĩ gì, chỉ thấy mắt cô chớp chớp. Và, lạ thay, cô bỗng mỉm cười, lắc đầu:

- Được rồi, về chỗ, lần này tôi tha!

Sớm Mai trở về chỗ ngồi với đôi chân mỏi ròi như là chân của kẻ khác. Bên phải nhỏ Đoan Dung im thít. Bên trái nhỏ Cẩm Hương nín câm. Hai đứa vờ vĩnh như thể từ lâu là học trò ngoan, không bao giờ lảng mắt khỏi cuốn tập mở trước mặt. Hai đứa ngằm dang xa ra như ngại cái bện Yêu Mai vừa tự bạch lây lan sang. Như thế càng hay, bởi sẽ không ai thấy cánh mũi Mai phập phồng theo từng nhịp tim thổn thức trong ngực, và nước mắt chột ứa ra giấu sau bàn tay vờ vuốt tóc.

Hai giờ Vật lý trôi qua dù chậm thế nào cũng đến lúc chấm dứt. Giờ ra chơi. Sớm Mai rảo chân đuổi kịp cô Hải trước cửa văn phòng. Cố nén nhịp tim trống chầu, Mai đỏ mặt áp ứng:

- Thưa cô, em có chút chuyện muốn thưa với cô ạ!

Ngạc nhiên quay nhìn cô học trò rụt rè, lọng cọng, yếu lả tựa cảnh lá đang ngược đôi mắt âu sầu nhìn mình như nhìn đáng cứu thế, thay vì vào văn phòng uống nước giải lao, cô Hải nắm nhẹ khuỷu tay Mai bước xuống sân, điềm đằm bảo:

- Sao trông ỉu xiu thế? Em cần gì ở tôi nào?

Tiếng em thân mật quý hiếm, cái từ xưng hô cô Hải không thường dùng với lũ môn sinh lúc này bỗng thốt ra từ môi cô khiến Mai nghe nhẹ lòng như vừa được uống một liều thuốc khỏe. Mai tươi tỉnh hẳn:

- Thừa cô, chắc vừa rồi cô giận em lắm. Xin cô tha lỗi cho em.
- Nhưng vừa rồi em đã bảo thật cơ mà!
- Dạ, vì, vì em quýnh quá.

Cô Hải cười nụ nhỏ:

- Vì bị cô dồn đến chân tường, vào phút nói thật chứ gì? Dù sao nói thật như thế cô vẫn thích hơn là em nói dối. Cô không giận em đâu. Chỉ buồn em thôi. Mai à, phải học chăm trở lại trước khi quá muộn. Yêu, chẳng có gì xấu cả. Nhưng tuyệt đối không nên để tình yêu kéo tuột mình xuống thang xếp hạng hàng tháng. Càng không nên để trường đại học đóng cửa trước mũi mình vào kỳ thi cuối năm. Hiểu chứ?

Hoa nắng rọi loanh quanh nhập nhòa bóng cây hình lá. Cô Hải khép kín đôi vạt áo len màu hồ thủy như chột thấm lạnh. Mùa đông chưa ẩm ướt lắm nhưng cái lạnh đã đủ đầy.

Sớm Mai chớp mắt liền năm sáu cái. Thang vị thứ hàng tháng. Cửa trường đại học sẽ mở rộng hoặc khép kín trước mũi mi! Mùa đông giá băng sẽ ở mãi cùng mi hay mùa xuân ấm nồng rồi sẽ đến? Do mi, bởi mi và tại mi cả thôi Sớm mai à. Ghê chưa? Khiếp không? Tình yêu níu áo lôi mi bước lùi trên thang học vấn. Tình yêu sẽ khoèo chân cho mi trượt ngã chổng gọng ở sân trường thi, khỏi cần đập nhảm vỏ chuối. Tình yêu sẽ túm tóc mi quay mòng trong cơn lốc mù mê hôn ám. Chao ơ là tội tình. Tình quả là cái tội. Dễ sợ quá, đáng run in thần lẫn đứt đuôi quá!

Sớm Mai nổi gai sồn ốc nghe giọng mình bỏ rọi, ướt sũng ăn năn tựa ruột bánh mì ngâm nước:

- Em xin hứa với cô từ rày về sau em không dám yêu nữa!

Cô Hải bật cười tiếng ngắn, vuốt tia nhìn âu yếm vì không thể không

dưng đặt một chiếc hôn lên đôi má đỏ au nom rất đáng yêu của cô học trò. Giọng cô nghe băng khuâng như lọc qua màn sương mỏng mịn:

- Ngày xưa, vào tuổi em, đôi ba lần cô cũng từng tự nhủ, tự hứa với mình như thế...

Mai nghiêng tai nghiêng lòng uống từng tiếng rồi chưng hửng vì cô Hải bỗng bỏ lửng câu nói nửa chừng. Mai thở mạnh vì không thể nén nổi hồi hộp:

- Thưa cô, và cô đã thực hiện được chứ, phải không ạ!

Cô Hải khẽ lắc đầu nhún vai như thể muốn giữ bỏ trùng trùng hoa nấn bám đậu trên tóc trên vai, má hồng hơn má búp bê nhựa Nhật Bản, cô cười chúm chím:

- Không, cô đã thất bại!

Mường Mán

Khóc Nửa Đêm Mai

Chương 4

Không cô đã thất bại! Cô Hải xoay ba vòng trên đôi giày cao gót lộp đi lộp lại ba lần không, cô đã thất bại! Loanh quanh lá hoa chim bướm xoay theo, cuốn thành những vòng lốc trăm hồng nghìn tía ngoạn mục.

Và, cô thoát trẻ trung hết cô bé mười bảy tuổi khi dừng lại.

Lạ lùng quá. Sớm Mai cứ xoe tròn mắt đứng ngẩn. Cô giáo ôm vai cô học trò chậm bước trên lối mòn không phải ở sân trường mà ở giữa một cánh đồng đầy hoa thơm cỏ lạ. Tiếng nói cô Hải bay liệng trong không nghe êm hơn tiếng suối reo:

Vâng, cô đã thất bại và nói chung, ai cũng phải chào thua tình yêu thôi. Nhà thơ Huy Cận từng than thở: Vậy đó, bỗng dưng mà họ lớn. Tuổi hai mươi đến có ai ngờ. Một hôm trận gió tình yêu lại. Đứng ngẩn trông vời áo tiểu thư! Tình yêu, thoát tiên nó chỉ là một trận gió nhẹ nhẹ chiếm hồn ta thoang thoảng in làn hương, rồi thình lình thành trận gió kinh thiên thổi hồn ta xiêu, phách ta tán.

Thưa cô, em hiểu rồi. Nhưng em chưa tới hai mươi mà! Ông Huy Cận trông vời áo tiểu thư, còn em trông vời áo gì nhỉ? Lạ quá, chắc không đúng trường hợp của em đâu!

Đúng!, ngay chóc em ạ! Rồi em cũng sẽ tới tuổi hai mươi thôi. Ông Huy Cận trông vời áo tiểu thư, còn em, em trông vời cái... áo sơ mi của người ấy, được chứ? Ngó nước da em, ngó cái tịch lúng túng hệt gà mắc tóc của em, khỏi cần bắt mạch hay nghe tim cô cũng biết ngay rằng em đã bị gió tình yêu thổi cho ngất nga ngất ngư rồi đấy tiểu thư của cô ạ!

Em sẽ dùng tay xua trận gió ác ôn cơn đồ ấy đi.

Tay em yếu làm sao xua, có mở quạt máy hết ga cũng không xua nổi. Nếu không làm thì gió đã lậm vào tim vào phổi em lâu rồi, muộn rồi em ạ!

Chưa lâu đâu thưa cô. Em mới bị “cảm” từ mùa hè vừa rồi thôi.

Giống hệt Sớm Mai, trong cô Hải cũng có con ma tò mò mai phục.

Nó bỗng thức dậy bắt cô tò mò.

Nếu không quá e lệ, không quá bí mật, em có thể cho biết trường

hợp nào bên A gặp bên B không?

Mai cười nụ thẹn thùng:

Đơn giản lắm, thưa cô. Hè vừa rồi em về biển Thuận An. Em và mấy nhỏ bạn bơi ra khá xa bờ. Anh ấy muốn làm quen nên liều lĩnh bơi phao ra theo. Giữa chừng gặp sóng lớn phao lật úp và cu cậu chìm ngấm. Hóa ra cu cậu không biết bơi. Em bơi khá giỏi nên nhào đến túm tóc anh chàng lôi lên phao. Thế là sau đó về phố anh chàng cứ đeo theo xin đền ơn cứu tử riết. Anh ấy tuy chân yếu tay mềm nhưng tính tình rất mực điềm đạm nên dần dần lòng em hơi xiêu xiêu.

Em bơi giỏi lắm à?

Dạ, ở Vỹ Dạ nhà nào cũng có bến, đứa nào bơi cũng giỏi vì quanh năm tắm sông mà cô!

Àm à, thế là từ mùa hè. Từ mùa hè sang đông, thời gian không ngắn lắm, nhưng hăng tình yêu cũng bắt em lắm lúc phải thở ngắn than dài?

Dạ!

Bắt em vô ra tha thẩn bao nhiêu lần!

Sớm Mai mím môi, định đưa tay bóp trán, nắn cằm, vuốt chót mũi suy nghĩ, nhưng rồi cảm thấy ngượng quá nên cứ xua hai bàn tay trước mặt tựa... đuổi ruồi. Cô Hải kiên trì lặp lại câu hỏi như nhà báo phỏng vấn gặp phải tay đại lãn. Bị dồn vào phút nói thật khẩn cấp quá, Mai thật thà buông thõng:

Dạ, em quên đếm.

Hẹn hò mấy buổi, giận hờn mấy phen rồi?

Em có ghi trong sổ tay, tiếc quá bữa nay chả mang theo.

Thế em đã trao tay cho tình yêu năm chưa?

Mai đỏ mặt:

Dạ chưa!

Đã trao môi trao trán cho tình yêu cụng chưa?

Mai tía tai:

Dạ chưa ạ!

Cô Hải mủm mĩm cười lặn tía nhìn soi mói vào đôi mắt trong veo của cô học trò như để đo lường xem những câu trả lời vừa rồi có mấy phần trăm sự thật, đoạn khẽ gật đầu hài lòng cho rằng Sớm Mai không hề nói dối. Cuộc phỏng vấn tiếp tục:

Em đã viết cho tình yêu lời nồng ý thắm nào chưa?

Sớm Mai nghe nóng ran đôi má:

Dạ có nhưng chưa viết xong. Lần đầu viết thư tình nên em lúng túng quá. Nói cô đừng la đừng giận em, có lúc bí tịt không biết viết gì em đã mạo muội nghĩ, nhân loại quả rất đáng kính, gặt hái cơ man nào là thành tựu khoa kỹ thuật, riêng ngành giáo dục lại cố tình bỏ quên môn dạy viết thư tình cho các cô cậu mới lớn! Thiếu sót quá!

Cô Hải cười nụ nhỏ kèm hai nụ to:

Em có ý nghĩ ngộ thật đấy. Các ông giáo dục nghe hẳn cũng chỉ lắc đầu cười trừ, bởi vì nghĩ cho cùng chẳng ai dạy ai viết thư tình được đâu. Theo cô, khi viết thư cho người mình cưng quý, người viết là nhà văn riêng của một độc giả. Lá thư ấy, tác phẩm ấy là duy nhất, không có bản thứ hai.

Sớm Mai nửa đùa nửa thật:

Đúng vậy. Khi yêu người ta có thể trở thành nhà văn, nhà thơ, nhạc sĩ, thậm chí có thể trở thành cả tu sĩ hay thượng đế của chỉ riêng và duy nhất một người thôi!

Mai lắc đầu, lè lưỡi nói vui:

Tình yêu khiếp thật!

Cô Hải đánh chính:

Không, phải nói là tình yêu rất diệu kỳ. Em hãy nhìn xem, tình yêu đang đưa ta lên tới chín tầng mây.

Sớm Mai ngó quanh, nửa sợ nửa thích thú khi bỗng nhận ra cánh đồng hoa thơm cỏ lạ đã biến đâu mất. Hai người không bước trên lối mòn mà đang thả bộ trên chiếc cầu vòng bầy sắc lơ lửng giữa thính không. Dòm xuống, một vùng sương khói mênh mang. Trông lên, bên phải là mặt trời, bên trái là mặt trăng. Đôi vầng nhật nguyệt tựa hai trái cây tròn vành vạnh thi nhau tỏa sáng. Lạ quá, đẹp quá! Cô Hải nắm tay Mai lắc khẽ:

Này giờ vòng vo dài rồi, bây giờ cô yêu cầu em hãy hỏi kỹ lòng mình, có thật em muốn đuổi tình yêu đi chỗ khác chơi không?

Sớm Mai gật đầu không quả quyết lắm:

Dạ!

Thật nhé?

Dạ, thưa vâng.

Em dạ yếu, hẳn còn lưỡng lự chẳng?

Dạ, dạ, dạ, dạ.....

Nếu cô Hải không đưa bàn tay đẹp áp lên môi Mai hẳn Mai đã “dạ” đúng một trăm tiếng cho cô tin. Cô cười buồn:

Ôi, em ngoan cường biết bao? Cô luôn luôn thất bại. Mong em sẽ thành công. Nếu muốn thế thì em hãy nhắm mắt lại.

Mai ngoan ngoãn nhắm mắt và, cô Hải nhẹ nhàng đưa tay xô kẻ muốn khước từ tình yêu rớt khỏi cầu vòng.

Mai quay mòng trong cơn lốc, và bàng hoàng thức dậy.

Cô gái thức dậy, mừng muốn mếu máo, muốn bật khóc khi thấy mình vẫn nguyên lành, chưa tan xương nát thịt. Ui, giấc mơ đẹp quá

nhưng khủng khiếp quá. Phải chi mơ dài hơn chút nữa, Mai đã có dịp phỏng vấn ngược lại bao giờ cô Hải mới chịu lên xe hoa về nhà chồng? Rằng hồi bằng tuổi Mai, cô có chào thua tình yêu rồi bị nó dẫn dắt đến tận cõi nào, bị hành hạ ra sao? Nó đã biến cô thành kịch sĩ, ca sĩ hay tu sĩ? Cô đã trao tay cho tình nắm thế nào? Đã trao môi trao trán cho tình cụng mấy lần? Đã viết cho tình bao nhiêu lời nồng ý thắm v.v... và v.v...?

Chiều sẫm màu. Cơn mưa không biết đến tự bao giờ đang nhẹ nhàng dệt sợi đan màn ngoài cửa sổ. Căn nhà chìm trong yên lặng gọi nhớ không khí chùa bà Đanh.

Cuốn sách lúc ngủ quên vẫn còn úp trên ngực, Mai cầm nó lên tay với lòng tin mới là, dù chỉ bị xô khỏi cầu vòng - Chiếc cầu tình duyên rũ cũng đã bị đuối đi chỗ khác chơi, lúc này mà học bài chắc mau thuộc lắm! Và trời ạ, đúng thế thật, bài sử thế giới mới đọc lại vài lần Mai đã thuộc ro ro, có thể đọc ngược đọc xuôi không hề vấp.

Sớm Mai hài lòng quá, suy nghĩ đến vưng váng cả óc chẳng biết nên tự thưởng cho mình cái gì. Một tô cháo lòng hay ba đĩa bánh bèo chẳng? Đợi mưa ra quán lúc này chẳng khác nào tự hành mình chứ đâu phải thưởng? Ngần người ba mươi giây, chớp mắt khoảng mười cái, sau cùng Sớm Mai vui vẻ tóc mền bật dậy đến trước tấm gương lớn, áp môi hôn lấy hôn để cặp môi giá lạnh trong gương. Mình hôn mình cứ ngỡ bị ai hôn, mắt cở đến đỏ mặt và buồn cười hết biết! Có ai bất chợt dòm vào sẽ tưởng mi sắp hóa dại. Mai bẽn lễn cười nụ chữa thẹn, quơ vội cây lược vừa chải gỡ đầu tóc rối vừa mắng thầm, ui con gái ngủ ngày là con gái hư! Ngủ rồi còn bày trò mình tự hôn mình in mèο giỡn bóng là con gái lãng mạn ba xu, thậm xưng mình là đào cải lương, đào hát bội.

Chun mũi, lè lưởi, chế giễu chiếc bóng trong gương. Mai lặng ngắm chiếc áo veston rộng dài quá cỡ, thốt nhớ câu Hạo chọc quê hôm nào. “Này, bộ sắp đi ăn cỗ cưới hay sao mà diện veston trông oách vậy”? Ngắm đôi mắt dài có đuôi, đôi mắt từng phát hàng trăm cái nguýt và lườm làm tội làm tình anh chàng Huy điềm điềm, Mai thốt nhớ cơn giận còn nguyên, chưa sút mẻ một ly ông cụ nào bởi anh chàng dám sợ mẹ hơn sợ “bé của Huy”. Hai gương mặt vụt thoáng qua trí hết tia chớp, Mai nhún vai kênh kiệu phũ hình ảnh hai chàng khỏi trí như phũ hai hạt bụi.

Lặng nghe âm thanh mưa rả rích không xua tan nỗi khối cảm lạnh lớn trong ngôi nhà đang ngậm kín, khi không Sớm Mai bỗng cảm tưởng có đôi mắt nào đang trộm nhìn mình, cô quay ngoắt ra phía cánh cửa phòng đóng chặt. Không, chẳng có ma nào cả. Nhưng rồi, Mai chợt “đắm đuối” nhìn như thôi miên cái thư màu xanh da trời lạng lẽ nằm trên sàn chẳng biết từ lúc nào. Nó - cái thư - đã đến trước hay trong cơn mưa?

Hắn nó đã được ông phát thư mang đến khi Mai còng yểu điệu cùng cô Hải vừa đi vừa “nói chuyện tình” trong mơ. Anh Đạt hay bé Châu đã nhận giùm rồi “lịch sự” ném qua cửa sổ!

Ngạc nhiên pha bối rối, Mai cầm thư lên tay. Góc bên trái và cả mặt sau bì thư không thấy đề tên người gởi. Góc bên phải, con tem nằm chết dí dưới dấu nhặt ấn còn tươi rói. Tên và địa chỉ Mai được viết bởi lối chữ không đẹp không xấu, rõ nét và nom lạ hoắc lạ huơ.

Rón rén bước lùi, ngả người tựa vào chồng mền gối kê cao đầu giường, nén hồi hộp đến tức thở. Mai run tay bóc thư và đọc:

Sớm Mai nửa quen nửa lạ!

Rất vui nhận được thư em. Những trang thư đã đến với tôi như thế

tôi chẳng mua vé số nhưng đã tình cờ lượm được vé của người khác và, trúng lô an ủi.

Chắc ngỡ ngàng lắm phải không, thưa cô Sớm Mai - người dung thương mến?

Mấy trang thư rời chẳng biết cô định gửi ai. Từ đầu đến cuối em chỉ gọi người ấy bằng tiếng “anh” chung chung. Tôi mạo muội nghĩ “anh” rất có thể là tôi, bèn hồi âm, để lâu sợ nguội.

Tác giả bức thư thì đã rõ rồi. Trong thư lúc thì Mai, lúc thì Sớm Mai, em xưng hô nghe ngọt ngào, bùi và dẻo quẹo còn hơn kẹo mè xừng. Ở Vỹ Dạ theo tôi biết chỉ có một cô gái tên gọi Sớm Mai, nên thư này đến địa chỉ em chẳng có gì là đường đột phải không?

Không dung nhận được hồ âm có vẻ như đến từ hư không thế này em cảm thấy thú vị chứ? Tôi chỉ ngại em mừng quá rồi đứng tim mất. Có mừng cũng chỉ nên mừng vừa vừa thôi. Mai nhé, em nhé, người dung nhé!

Chết rồi! Hóa ra cái thư mất tích đâu có tàng hình hay bốc hơi thành mây bay đi. Nó đã được gửi chẳng biết theo đường ma lối quỷ nào, và có người đã nhận được. Ai nhỉ? Tuồng chữ lạ quá, chưa từng thấy bao giờ. Là ai đi nữa thì kẻ ấy cũng hiện ở trên mặt đất này, không phải là người hành tinh khác. Dấu nhật ấn chỉ rõ anh ta ở Huế, chẳng đâu xa. Tai hại thay cái tật lật đật ra khỏi nhà mà quên đóng cửa phòng khuê lại.

Rất vui khi nhận được thư em! Anh ta ba hoa vậy nhưng có khi không phải vậy. Ai gửi đâu mà nhận cơ chứ? Hay anh ta là kẻ trộm chẳng? Hôm ấy mãi theo mấy cái thuyền giấy phải gió ngoài mương vườn, nhóc tì Châu cóc thềm ngó ngang đến nhà cửa và, thế là anh ta đã lên vào định trộm gà, dòm qua cửa sổ thấy mấy trang thư hay

ho quá nên quơ đại về làm kỷ niệm chơi? Sớm Mai ngẩn người suy nghĩ nửa phút, định vò nát cái gọi là “hồi âm, để lâu sợ nguội” ném vấp sọt rác, nhưng rồi con ma tò mò trong cô bao giờ cũng thức dậy khá đúng lúc, bắt Mai đọc tiếp:

Cô bảo cô không còn bé nữa. Tôi gọi cô là em cho ra vẻ người lớn. Đồng ý chứ? Không đồng ý cũng ráng chịu, bởi tôi lỡ gọi ngay từ đầu, và không chừng tôi đã gọi ròng rã suốt bao xuân hạ thu đông, mùa tiếp mùa rồi, nhưng em đâu có hay!

Em thắc mắc lúc viết thư không biết nên quay về hướng nào. Từ nay em cứ quay mặt về hướng tôi cho chắc ăn. Tôi ở khắp bốn phương tám hướng. Buổi sáng tôi ở hướng Đông, chiều ở hướng Tây, đêm không trăng tôi ở hướng Nam, đêm có trăng tôi ở hướng Bắc, vân vân. Tôi lang thang khắp chốn như là gió ấy.

Tôi hoàn toàn đồng ý với em, trong mỗi người chúng ta đều có lắm con ma nhỏ. Con ma nhớ trong em chắc chắn có họ hàng, thậm chí là anh em sinh đôi của con ma nhớ hiện cư ngụ trong tôi. Từ lúc nhận thư em, tôi đâm ra nhớ em da diết, dù suốt bao mùa rồi tôi đã nhớ em da diết mà em không thèm hay.

Em lo sợ anh ấy hút thuốc nhiều có ngày trùng ung thư đục thủng tim không còn chỗ để dựng hình ảnh em nữa. Tôi long trọng tuyên bố, sẵn sàng dành trái tim rất mực phiêu bồng của tôi để lộng hình ảnh em vô điều kiện.

Em ghét và ghen với họ hàng, bè lũ, bộ tộc thuốc lá vì thuốc lá hình như đã “gọt” anh ấy thành một người ốm yếu ho hen. Tôi âu sầu khẳng quyết, em ghen với thuốc lá bao nhiêu, tôi ghen với anh ấy bấy nhiêu. Em sợ một ngày đẹp trời nào đó sẽ biến thành cái trái cây chín hóp mất bởi hết lo gần rồi lại lo xa cho người ấy. Cách duy nhất

để hết lo là em quên phút người ấy đi. Đuổi hẳn ra khỏi đèn thiêng trong trái tim khờ khạo của em. Tôi sẵn sàng làm ông từ giữ đèn cho em để chín kiếp. Và mãi mãi em vẫn là trái cây xanh tươi trong ngôi vườn cô độc của tôi.

Em ao ước được đi rong trong thành nội vừa ngửa tay ngửa lòng hứng mưa vừa nhai đậu phộng rang cùng người ấy. Sao lại cùng người ấy mà không phải là tôi? Nếu cần, tôi sẵn sàng đến vào một chiều mưa, vác theo cả tạ đậu phộng rang để đôi ta cùng đi rong và ăn đến lúc... mệt xỉu!

Ui, trơ trẽn đến thế là cùng. Hàm hồ hàm chứa đến vậy là hết ý! Đọc thư không phải người ta gửi mình đã là quá ư tội tệ, còn dám muối mặt cao giọng đòi “rẽ thúy chia uyên” để mình chen vào. Trong số đông người thích trò mua gian bán lận tình cảm trên thế gian này chắc chắn có anh chàng này. Trong số ít người không tin kiếp sau phải đền tội ăn lơ nói láo ở kiếp này, chắc hẳn cũng có anh chàng mát! Sớm Mai kêu thảm, cổ mường tượng ra một gương mặt vô cùng xấu xí, đoạn bực bội đọc tiếp:

Sớm Mai - người đừng thương mến!

Đầu thư tôi đã bảo rất vui nhận được thư em. Bây giờ lại cảm thấy vui hết nỗi.

Sau đây là những cảm tưởng thật thà khi tôi đọc xong cái thư đi lạc của em mà số mệnh không oái oăm chút nào đã đưa đến tận tay tôi: Cảm tưởng một: cái thư, có vẻ dở dang - Trang thứ ba còn trống một khoảng dài. Hẳn lúc đang viết em ngủ gục? Hay đang viết thấy mẹ đi chợ về bèn quẩn bút, ra giành giật quà bánh với cậu em trai? Ôi, có cả một nghìn lẻ hai lý do vớ vẩn nhẹ hoặc vớ vẩn nặng để các cô bỏ dở những cái thư đang viết, bỏ dở những cuộc chơi trốn tìm tình yêu

và các thứ vân vân.

Ngủ gục, giành giật quà bánh? Tay này quả có óc siêu tưởng tượng! Thế có lần nào mi giành quà với nhóc Châu không? Có, vài chục lần, hồi còn nhỏ! Mai mỉm cười suýt đỏ mặt ngượng. Nhìn lui tới chỉ có một mình trong phòng bèn không thèm ngượng nữa. Nào, để xem anh ta còn vẽ rỗng họa rắn thêm gì nữa?

Cảm tưởng hai: Tôi khá buồn lòng thấy em rời bỏ hàng ngũ “nữ thực như miêu” và có vẻ sẵn sàng nhập phe “nữ thực như hổ” - Các món ăn luôn được em nhắc tới rất thiết tha. Chưa đầy ba trang thư em đã nhắc đến ba món. Này nhé, em viết: Hai mùa thu đông trộn lại như cơm chiên trộn với hột gà vừa ngon, vừa bùi, vừa thơm thơm, vừa ... Con Cẩm Hương hứa cho em mượn cuốn “Những Bức Thư Tình Hay Nhất Thế Giới” rồi hẳn nuốt lời hứa ngon ơ như nuốt kem ba màu. Đậu phộng rang béo ngậy thơm tho, kỷ niệm mang về giấu kỹ trong ký ức hai đứa cũng sẽ thơm tho béo ngậy.

Thực phẩm là những dưỡng chất của trần gian. Nó đến với ta dưới trăm hình nghìn vẻ. Rất phong phú và rất quý. Nhưng than ôi, không nên bao giờ cũng nhắc đến chúng. Viết thư cho anh ấy, Mai cứ gọi tên thực phẩm bốn mùa như vậy, chàng dễ nghĩ em là người ham ăn ham uống. Không nên, rất chi không nên. Xin can em nhé!

Cảm tưởng thứ ba: Em nói trạng một cây xanh rờn. Nếu có cuộc thi nói trạng chắc em sẽ đoạt giải xuất sắc đấy - Rằng, mỗi lần lòng anh đổi màu Sớm Mai đều thấy cả. Nếu có quyền hành em sẽ ra lệnh cho thế gian diệt trừ thuốc lá. Hốt thuốc lá đổ xuống biển hết, hoặc tập trung tất cả mọi kẻ ghiền khói lại, bắt mỗi người hút một điếu thuốc dài cả ngàn cây số...

Nói trạng là biểu hiện cao nhất của những tâm trạng thích cường

điều. Tật này các ngài trạng sư ưa dùng khi ra trước tòa bình vực, cởi trói cho thân chủ của mình ra khỏi những lời cáo buộc. Viết thư tình mà nói trạng, người nhận sẽ nghi ngờ em muốn chạy tội gì chẳng? Không nên. Xin can nhé Mai!

Cảm tưởng thứ bốn: ở đoạn trên suy nghĩ chưa thật chín chắn tôi đã vội vã đồng ý với em là trong mỗi chúng ta đều có lắm con ma nhỏ. Giờ nghĩ kỹ lại tôi không thêm đồng ý với em nữa rằng thì là, em quả có óc tưởng tượng mê tín khi viết: lúc đói bụng là bị con ma đói nó hành, khi khát nước bị con ma khát hành... Bây giờ em mới biết ngoài những con ma kia còn có con ma nhớ nữa!

Tưởng tượng dễ đi đôi với mê tín lắm. Nếu cứ tưởng tượng riết sẽ thấy chẳng có gì thực nữa hết. Tất thấy đều là ma quỷ cả. Thư cho chàng, em tưởng tượng kiểu đó có khi chàng sẽ nghĩ mình cũng là một con ma. Ma cà bông chẳng hạn. Thôi chớ nên. Xin can em nhé! Sớm Mai nắm bàn tay nhỏ nhắn thành quả đấm nhỏ nhắn đập xuống chiếu khe khẽ. Hết ham ăn đến nói trạng rồi thì mê tín. Lếu láo thật. Anh ta chắc thuộc loại hẹp bụng, bụng lép in con tép, suốt đời không thêm khen ai lấy một tiếng? Ai mượn đọc thư của người ta cơ chứ! Đọc rồi phân tích, bình luận quàng xiên, méo mó quá thể. Ui, ước chi nhà người hiện ra cho ta bộp tai vài cái cho đỡ ức! Ám ức là vậy, nhưng Mai không thể không tiếp tục cúi xuống trang thư với nỗi tò mò còn rất đầy đặn:

Với bốn cảm tưởng trên, tôi có thể tạm kết luận rằng, Sớm Mai rất đáng yêu nếu bớt ham ăn một chút, bớt nói trạng một chút, và bớt mê tín một chút.

Chúc vui. Chào tạm biệt!

Trời đất! Không vĩnh biệt luôn cho rồi còn tạm! Cả nhập đề, thân bài,

kết luận đều ba trợn. Lá thư là sự tổng hợp ồn ào của giọng điệu vu khống, sự phóng đại tô màu, bóp méo sự thật, cố tình châm chọc trắng trợn. Anh ta có mối thù gì với mình chẳng?

Không cần soi gương Sớm Mai cũng thừa thấy dung nhan mình đang rầu héo pha phần nộ ra sao. Chưa biết nên thở dài hay thở ngắn, bất giác Mai bỗng nhoẻn miệng cười một nụ cười tươi hết cỡ khi đọc thấy chữ ký ngoằn ngoèo - Chữ ký thôi, chẳng thấy tên - thêm dòng tái bút:

Đừng tin những gì đã đọc ở trên. Thỉnh thoảng tôi thích nói ngược lại những gì mình nghĩ cho... đỡ buồn. Tôi đang buồn. Buồn rất thật tình và rất hết mình. Vì, nhân vật mà em âu yếm gọi là anh trong thư không phải tôi! Bức thư dù hãy còn dang dở của em thuộc loại dễ thương nhất thế giới! Sao, phỗng mũi chứ?

Phỗng mũi? Không, chưa đến nỗi phỗng mũi lắm. Nhưng Sớm Mai cảm tưởng đang khát cháy cổ bỗng được uống ly nước mát rượi. Ồm ờ thật. Nói xấu, chê ỏng ẹo người ta, lên mặt thầy đời dạy dỗ, can ngăn người ta đủ điều rồi dính chính tình queo! Hóa ra anh ta cũng không đến nỗi hồ đồ, bất lịch sự lắm.

Có thật anh ta đang buồn? Có trời hoặc đất họa may biết anh ta buồn thật hay buồn giả. Nhưng anh ta là ai? Quen hay lạ nhỉ. Có khi nào anh Đạt bày ra cái trò hồi âm quỷ quái này để trêu mi không?

Ví dụ, hôm ấy tình cờ thấy cửa phòng mi bỏ ngõ, anh ấy bước vào, thấy mi viết thư cho bồ, anh ấy bèn tịch thu, đọc rồi phịa ra một "bài" trả lời viết bằng tay trái để mi không nhận ra tuồng chữ? Không, có lẽ không phải. Bởi vì, chẳng hiểu sao dạo này nom anh Đạt lạ lạ, kỳ kỳ sao ấy. Suốt ngày không tìm thấy một nụ cười trên vẻ mặt trầm tư, làm sao anh ấy còn hứng để đùa!

Hể đi thì thôi, về đến nhà là Đạt rút vào phòng im lìm hết một nhà tu kín. Bé Châu hoặc Sớm Mai lỡ làm ồn chút xíu, Đạt lại gắt ôm lên.

Có hôm Mai ái ngại bảo mẹ:

Mẹ thấy anh Đạt dạo này có cái gì khác thường không? Con thấy anh buồn buồn sao ấy!

Mẹ cười:

Hắn buồn à, đâm ra ít nói à? Thì nhà đỡ ồn chứ sao! Nội mi và thằng Châu họp lại đã thành cái chợ nhỏ.

Hơn nữa kia. Có hôm con thấy anh ấy ra bến ngồi chốc ngốc, cú rũ, bất động in pho tượng. Ngồi và cứ đăm đăm nhìn xuống mặt sông như chờ con rồng hay con thuồng luồng gì nổi lên để rước anh đi du lịch ấy.

Mẹ dí ngón tay trở vào trán Mai nạt khế:

Mi ăn nói chi giống ma nhập thể?

Chưa hết. Ai đời anh mang võng ra mắc giữa hai cây cau, không phải ngủ mà nằm lằm bằm nói huyền thuyên như đang trò chuyện với ai. Mùa đông ai lại ra nằm ngoài vườn, có họa là điên! Nhóc Châu còn mét với con có đêm hắn thức dậy đi tiểu...

Mẹ đổ quạu, ngắt lời:

Lại nói bậy nói bạ, tao hớt cái mỗ mi bây giờ.

Mai cười, không buồn câu đe của mẹ bằng ngán vẻ lằm lì của anh Đạt.

Hết chín mươi chín phần trăm cái gọi là “hồi âm, để lâu sợ nguội” không phải trò đùa của anh Đạt. Vậy của ai? Sớm Mai suýt đưa tay bóp trán, nắn cằm, vuốt chót mũi tiếp tục suy nghĩ, thốt nhớ mẹ sắp về, cơm chưa nấu, đành vui vẻ buông tiếng thở ngán, giấu kỹ cái thư dưới gối, mở cửa, tắt bật đi như chạy ra nhà sau.

oOo

Bảo là lần thứ một trăm thì hơi quá. Chừng chín chục lần Huy toan đi vào nhà Sớm Mai rồi cứ ngập ngừng dừng lại, cứ nghe tim đập dồn, chân nặng nề không cất bước nổi.

Dưới tán dừa lả ngọn sát hàng rào khu vườn bên kia đường xéo cổng nhà nàng, chàng đứng chôn chân bên chiếc xe đạp lòng dạ bồn chồn như thể có bàn tay phải gió nào chốc túm lấy ruột vò từng khúc. Mưa tha hồ lất phất bay xiên bay xéo. Lá tha hồ rụng ngã nghiêng. Cổng nhà nàng cứ đóng im ru bà rù. Chàng hết hy vọng nàng sẽ từ ngõ bước ra, đến ngong ngóng ngó xuôi trông ngược thắc thỏm mong nàng đi đâu đó về bất thần xuất hiện.

Cái lạnh ngoài trời chẳng thấm tháp gì với cái lạnh trong tưởng tượng. Nếu bây giờ vào nhà, nàng ngoảnh mặt làm ngơ hoặc không gặp được nàng mà đụng phải một ai đó trong nhà hẳn chàng sẽ lạnh đến ná thở mất!

Những mẩu thuốc tàn ném dưới chân rã dần theo nước mưa, trên môi lại nối tiếp những điều khác đốt liên tục. Hút một chập, Huy cảm tưởng mình là ống khói của con tàu đang mắc kẹt ở sân ga, chờ giờ khởi hành chưa biết bao giờ mới tới. Con tàu với mỗi cái toa duy nhất chở nổi băng khuâng chẳng rõ màu xanh lơ hay ngả xám. Toa tàu chính là tâm hồn Huy đang để ngỏ cho thênh thang gió lùa.

Thỉnh thoảng vài người bộ hành ngang qua. Người mà Huy cho có duyên là những người nhìn thẳng bước đều. Kể vô duyên cứ soi mói nhìn chàng làm Huy bối rối, cúi xuống vờ sẫm soi chiếc xe đạp như thể nó bị tuột sên hay xẹp lốp gì ấy.

Nhớ gần rồi hóa nhớ xa. Một lúc nào đó Huy thốt nhớ câu ca dao: Thương em chẳng dám vô nhà. Đi ngang trước ngõ hỏi gà bán

không! Huy phân vân tự hỏi còn nên làm theo câu ca dao nghịch ngợm này không nhỉ?

Ngập ngừng nửa muốn bước, nửa chôn chân. Phân vân cói câu ca hỏi gà hỏi vịt. Cứ thế, có lẽ anh chàng âm thầm “mọc” bên đường cho đến tận sáng đêm nếu không tình cờ gặp nhóc tì Châu.

Khúc đường đang yên ả bỗng náo động cả lên. Từ hướng chợ, bầy trẻ tan học về tung tăng đùa chạy đi men theo vệ cỏ, cười nói, chòe ghẹo nhau ỏm tỏi. Đang héo rữa tựa cái cây khô nước, Huy chợt sáng mắt sáng lòng ngay khi thấy một bé trai rẽ bầy xăm xăm bước vào nhà Sớm Mai. Huy cười xởi lởi:

Em là em của chị Sớm Mai hở?

Châu nghiêng đầu vuốt cái nhìn chằm chằm từ đầu đến chân Huy, nhả nhận:

Đúng rồi. Là em, chứ sức mấy là anh của chị ấy.

Giọng nói không giống lắm, còn đôi mắt - Trời ạ, đất ơi! - Giống mắt nàng đến nỗi chạm phải cái nhìn đầu tiên của thằng nhóc, Huy lập tức nghe lòng mất thăng bằng.

Sớm Mai có nhà không em?

Buột miệng rồi thấy mình ngốc quá. Thằng nhỏ đi học làm sao biết được chị nó còn ở hành tinh này hay có khi đã dời sang hành tinh khác? Châu lắc đầu:

Không biết. Trước lúc em đi học chị ấy còn ngủ.

Lạy Phật, thế thì nàng chưa đến nỗi mất tâm tích. Huy run giọng: Chắc chứ?

Châu nheo mắt dí dỏm:

Chắc mà. Lúc ông phát thư đến đưa cái thư em ném thư vào cửa sổ cho chị ấy, chị vẫn còn ngáy o, o, ò mờ!

Huy bật cười thành tiếng rồi bất giác ngậm miệng mím môi, bất giác ngậy người tựa vừa nuốt phải cái đòn gánh. Cái thư! Huy chợt nghe có nỗi gì thuôn dọc sống lưng, nghe khí hậu trong người không dung đổi khác, oi không oi, nồng chẳng ra nồng, lạnh cũng có phải lạnh. Ai gửi thư cho Mai nhỉ? Huy thầm mong mình vừa nghe lầm:

Có đúng là thư của Mai không em?

Bé Châu lạ lùng nhìn gã trai cao lênh khênh, gầy guộc như cây sậy, xa lạ vì mới gặp lần đầu, thầm hỏi anh ta là ai mà thích gạn hỏi kỹ thế. Cậu bé cười mĩm:

Tên chị ấy viết rõ ràng trên bì thư.

Huy cố nén hồi hộp:

Và tên người gửi?

Không thấy ghi.

Thôi đủ rồi! Thét là rõ rồi. Huy thở liền một lúc hai cái thở dài kèm ba cái thở ngắn. Chắc cả tuần nay mãi chơi trò thư đi tin lại, tìm bạn bốn phương, tham gia câu lạc bộ làm quen khi gió gì đấy với ai, nên đi học Sớm Mai cứ căng một đường ngắm thẳng băng từ nhà đến trường, từ trường về nhà, mình có kêu đến khản cổ cô nàng cũng cóc thềm liếc mắt hay quay đầu ngoá lại. Mùa đông lạnh một, “bé của Huy” lạnh mười.

Thấy mặt chàng trai lúc đỏ lúc trắng bệch nom kỳ quá, Châu e dè hỏi: Thế còn anh, anh...

À, anh là bạn của chị Sớm Mai!

Cậu bé nghinh mặt ra vẻ sành sỏi:

Bạn sao anh không vào nhà chơi lại đứng đây?

Huy lúng túng đáp lại:

Anh sợ bị chó cắn.

Con chó nhà em hiền lắm. Con mèo Tam thể cứng của chị Mai mới dữ nhưng hấn bị xe cán chết rồi, chị khóc sưng cả mắt. Anh vào nhà nhé?

Huy xoắn mười ngón tay vào nhau như muốn bóp nát sự e dè chết tiệt lúc nào cũng đeo bám lấy mình in chiếc bóng.

Phiền em vào nhấc Sớm Mai ra cho anh gặp một chút, có chuyện gấp lắm.

Châu tròn xoe mắt tò mò:

Gấp à?

Huy sốt ruột:

Ờ thì ... cũng không gấp lắm đâu. Bảo Mai ra liền nhé.

Cậu bé khẽ tung tủy chiếc cặp sách trên tay như muốn bảo chẳng có gì phải gấp vội cả.

Anh tên là gì nhỉ?

Huy!

Anh ở đâu?

Qua khỏi Đập Đá một đoạn.

Châu quay nhìn chiếc xe đạp Peugeot mới cáu cạnh:

Chà, anh có cái xe đạp hết sảy.

Ờ, ờ...

Anh đến đây lâu chưa?

Hơi lâu rồi!

Châu ngược nhìn cái mũ bêrê:

Mũ anh ướt rồi kia, lấy xuống vắt bớt nước đi cho đỡ lạnh.

Huy kiên nhẫn lấy cái mũ xuống vắn xoắn rồi giữ giữ đội lên đầu.

Nóng lòng muốn chết, nhưng tính vốn điềm đạm, Huy không dám thúc giục thẳng nhỏ, Châu tiếp tục nhón nha:

Anh học trường nào?

Anh học mỹ thuật, học vẽ ấy!

Mai mốt anh vẽ cho em một tấm tranh để treo trên bàn học được không?

Được, dư sức, nhưng bây giờ em vào nhẩn giùm Sớm Mai cái đã, anh hứa, một chục bức anh cũng vẽ.

Đứng đĩnh mở chốt gài cổng. Châu vào khuất sau bức bình phong đắp nổi hình con hổ xanh xỉn màu rêu phong cổ kính, dưới chân bình phong hàng chuỗi tây trở hoa đỏ chói. Huy kêu thầm, đúng là chị nào em nấy! Thằng nhóc cũng lăm chuyện y như Sớm Mai. Cà rà chút xíu nữa hấn dấm hỏi tới mình bao nhiêu tuổi, nặng mấy ký, con ai, mỗi bữa ăn mấy chén cơm lăm!

Năm phút rồi mười phút dài đằng đẳng trôi qua mới thấy Châu quay ra thùng thẳng bảo:

Chị Mai bảo anh nói xạo. Chị không có bạn nào tên là Huy cả. Chị mắc bận nấu cơm không ra được.

Đất dưới chân cơ hồ sụt lở. Trái tim trong ngực chàng trai cơ hồ là cái trái chín cây chỉ dính với cành có mỗi chiếc cuống nhỏ xíu. Trái tim đông đưa tưởng chừng sắp rụng, sắp chui tọt qua hoành cách mô xuống ở chung với bộ tiêu hoá! Tráo trở đến vậy là cùng, bạn thân bạn thương không biết để đâu cho hết giờ bảo là người dưng. Quá quắt đến thế là hết ý. Người ta đã cất công đến tận cổng nhà như Lưu Bị đến xin bái kiến Khổng Minh thế này cũng chẳng thềm ra. Chuyện này nên giận đúng ba tháng cho bỏ ghét chẳng? Ui, cái món võ giận võ lấy thi triển hoài có lẽ đã đến lúc nhàm rồi. Dạo này không biết cô bé uống phải thuốc Mờng thuốc Mán gì mà gồng mình quá! Lỳ quá! Huy nhăn mặt:

Mai đùa đó, đừng tin, đúng anh là bạn của chị em mà.

Nhìn vẻ buồn rất tàn thu của chàng trai, Châu áy náy gắt khế:

Anh kỳ ghê, đã là bạn thì cứ vào nhà gặp chị ấy đi. Em ấy à, đến nhà bạn là chạy ào vào, khỏi cần nhắn gửi ai hết. Không vào hả? Thì anh cứ đứng cho tới tối, em phải vào kiếm cái gì bỏ bụng mới được, giờ này mà cơm chưa chín, rõ chán!

Thấy cậu bé dợm quay lưng bước đi, tựa người sắp chết đuối trên cạn. Huy chụp vội tay Châu níu lại, thoáng ngẫm nghĩ, đoạn nói giọng dụ khi:

Anh tính rủ Mai đi ăn bánh bèo bánh nậm. Cô ấy làm phách không đi, thôi bây giờ mời em nhé. Em tên gì nhi?

Châu! “Bà” Mai chuyên môn gọi em là nhóc tì Châu, thấy ghét!

Hình ảnh những chiếc bánh nậm nóng hổi vừa thổi vừa ăn bật sáng trong trí. Châu thèm muống chết còn làm bộ từ chối:

Thôi, ăn bánh rồi bỏ cơm chị Mai la chết!

Thì ăn in ít thôi. Ăn nửa bụng thôi. Đi nhé!

Chẳng xa xôi gì. Huy đèo Châu đi một quãng ngắn bằng khoảng cách từ cũi chó tới bàn tay là tới cái quán ẩn mình sau tàn trướng cá sum suê.

Quán đông khách. Nhìn những đôi cặp âu yếm bóc lá, chia bánh mời nhau ăn, Huy nghe tủi thân như vừa bị tước quyền được bóc lá mời bánh. Không Sớm Mai, Huy đành âu sầu thực thi cái quyền ấy với nhóc Châu vậy.

Bánh nậm, trước hết phải ăn bằng mắt. Lớp lá nóng hổi vừa bóc ra lộ miếng bột trắng nõn mỏng dính quyện lấy giải tôm cháy lấm tẩm màu hồng điểm lờ thớ vài miếng hành lá tươi mỡ béo ngậy. Chén nước mắm chanh tỏi cốm cộm những miếng ớt xanh xé nhỏ người

thấy tức khắc nghe nước bọt tươm ứa ra chân răng.

Trong khi Huy bận thưởng thức bánh bằng mắt trước khi ăn bằng miệng thì Châu chẳng thém khách khí đã “hóa kiếp” gần sạch nửa đĩa bánh. Nhìn Châu ăn ngon lành Huy phát thém. Huy nhỏ nhẻ nhai nuốt bởi cảm thấy có cái gì cứ nghiền nghiền trong cổ.

Sau một tá bánh nậm, hai đĩa bánh bèo. Châu vừa hít hà vì ớt cay vừa nói vui:

Ý chết! Bánh ngon quá em quên chưa bụng để ăn cơm. Còn anh sao ăn nhin nhín như con gái thế?

Huy nói mà như đùa:

Không có Sớm Mai anh ăn không ngon.

Thật à? Còn em, có chị ấy em ăn càng lẹ, vì chậm là thua chị mất.

Cả hai cùng cười. Giọng cười Châu trong veo. Giọng cười Huy đùng đục. Ngập ngừng chút đỉnh, đoạn Huy “móc” lá thư nãy giờ cứ trôi lui tới, lảng đãng hoài trong trí ra:

Này, chiều nay Mai mới nhận được thư à?

Lại thư! Quanh đi quẩn lại cũng chỉ mỗi chuyện cái thư. Mình quên mất tiêu rồi, sao anh Huy nhớ dai quá nhỉ? Thư với từ đâu có ngon như bánh nậm bánh bèo mà hồi hoài hồi hủi thế? Anh Huy bị ma nhập rồi chẳng? Châu khẽ chun mũi:

Thật chứ! Bộ cái thư ấy do anh gửi à?

Huy định lắc đầu rồi bỗng gật đại:

Ờ, thế Châu thấy Mai có hay nhận thư không?

Cảm thấy không còn hứng thú lắm để tiếp tục trò chuyện với nhóc tì Châu, nhưng Huy cũng chưa muốn chia tay vội. Không gặp được nàng, nhìn cặp mắt sáng mũi, cái miệng chum chúm của cậu em hao hao giống, tựa tựa in nàng, chàng cũng thấy đỡ nhớ phần nào. Châu

không hiểu ẩn ý ấy, mỗi lần thấy Huy đau đầu nhìn mình, thẳng nhóc cứ lảng mắt ra chỗ khác.

Bụng gần căng cứng, cậu bé còn thòm thèm, bèn gấp cái bánh bèo mem múp chấm nước mắm cho vào miệng nhai từ tốn. Thấy anh Huy chột buồn thiu buồn chảy, Châu muốn buồn theo, nhưng không quen buồn nên không buồn nổi. Châu nghĩ nên nói chuyện cho anh Huy... đỡ buồn.

Nói chuyện thư em bỗng sực nhớ. Một hôm không biết chị Mai viết thư cho ai rồi để lạc đâu mất, cứ khư khư bảo em “thộp cổ” chúng xếp làm thuyền giấy.

Giọng cậu bé thổ thẻ nghe khá êm tai, êm tim, Huy lại nghe có cây kim nào vụt châm chích trên da mặt. Hôm nay xuất hành không coi giờ, bị sao quả tạ chiếu ngay cung “thê thiếp” hay sao ấy! Vừa được tin cô bé nhận thư của tay cha căng chú kiết nào đó nửa hồn Huy đã hóa dại hóa khờ, giờ thêm tin cô bé viết thư cho tay chú kiết cha căng nào nữa, phần hồn còn lại của Huy e xiêu vẹo hay đổ sụp! Mai viết thư cho ai nhỉ! Trong khi mình mong dài cổ không có lấy nửa chữ. Xấp giấy, xấp bì thư, xấp tem đưa cho cô bé thế là tiêu điều sang hướng khác, lạc sang địa chỉ khác mất rồi! Thèm hút thuốc nhưng Huy không dám hút, ngại bật quẹt châm thuốc mình sẽ bắt lửa và nổ tung mất. Cả người Huy giờ nén chặt nỗi ghen tương giống chất nổ dồn nén trong quả mìn vậy. Vờ tỉnh như không, Huy hồ hững góp chuyện:

Sớm Mai lắm cảm quá nhỉ? Thư để lạc mất lại đổ thừa cho người ta.

Châu thấp giọng:

Em nói nhưng anh để bụng đừng kể cho chị Mai nghe nhé. Hôm ấy thấy mấy tờ giấy rơi giữa sàn, em tưởng giấy bỏ bèn lấy xếp thuyền

chơi. Lúc chị ấy hỏi, sợ quá em chối biến. Nào, ngoéo tay đi, anh hứa đừng kể lại nhé!

Huy uể oải đưa ngón trỏ ngoéo lấy ngón tay nhóc tì Châu vừa đưa ra:

Bộ Châu sợ Mai lắm hả?

Không sợ bằng sợ anh Đạt.

Anh Đạt thì sao?

Anh Đạt là ông tướng trong nhà. Nghiêm lắm. Cả chị Mai và em đều ngán. Có chuyện bực mình hả, anh Đạt không chỉ bộp tai mà còn tặng thêm cái đá dít nữa cho đủ cặp.

Huy thở phào nhẹ nhõm. Mình thật có lý. Lúc nãy nếu đường đột vào nhà cô nàng, xớ rớ gặp phải tay Đạt không chừng đã nhận đủ một “cặp”. Bữa nay ngỡ xui hóa ra cũng còn hên! Thấy Huy không dưng mỉm cười, vẻ mặt bỗng tươi tỉnh, nhóc Châu thấy hơi mên mẩn anh chàng chị mình không muốn nhận là bạn. Nhìn mông lên tàng cây trứng cá lại ngắm đĩa bánh bèo còn vài va cái thừa thối. Châu kể tiếp:

Anh Đạt thường ngày đã nghiêm, lúc này càng nghiêm hơn. Tối ngày em chẳng nghe anh ấy nói tiếng nào. Có đêm nửa khuya thức dậy ra vườn đi tiểu, tình cờ ngang qua phòng anh ấy còng sáng đèn, em tò mò nhìn qua khe cửa và, sợ muốn chết luôn...

Cậu bé bỏ lửng câu nói, thích thú nhìn vẻ chăm chú bất chợt của Huy, Huy bỏ nhỏ:

Bộ em thấy cái gì ghê lắm sao?

Châu gần như thì thầm:

Em thấy anh ấy ngồi trước một bát hương cắm cây hương tỏa khói và hai ngọn nến, sau hai ngọn nến là tấm ảnh của ai đó lồng trong

khung kính em không nhìn rõ. Anh Đạt lằm thằm nói như là đang đọc kinh hoặc trò chuyện với ai. Em định vào kêu chị Mai dậy cùng xem nhưng vì hồi hộp và sợ quá, lật đật vấp nhằm cục gạch ngã dúm. Nghe tiếng động, đèn trong phòng tắt phụt và anh Đạt đóng chặt hai cánh cửa sổ lại.

Huy nghe ớn ớn dọc sống lưng:

Thật chứ? Không lẽ anh ấy luyện bùa ngải. À, à, phải rồi, chắc là luyện võ thần quyền.

Có bao giờ em thấy ánh ấy múa võ hay đi quyền gì đâu?

Thôi, bỏ chuyện anh Đạt đi, nói chuyện Mai hay hơn. Thế dạo này em thấy Sớm Mai thế nào? Vui hay buồn?

Châu trả lời thật thà quá làm Huy thất vọng:

Vui! Chị ấy hát tối ngày. Bài nọ xọ bài kia, có khi làm anh Đạt gắt om lên.

Con gái là vậy đấy! Chẳng thêm buồn một chút cho người ta yên lòng, mát dạ. Nhận thư. Viết thư. Hát tối ngày. Thế mà suốt tuần nay mi cứ ngỡ cô nàng âu sầu đến tàn tạ nhan sắc, khô héo dung nhan, sụt ít nhất vài ba ký.

Suốt tuần, mi - cái thằng khờ khạo khù khờ khật khùng khốn khổ - cứ loay hoay tưởng tượng rồi soạn ra giấy, học thuộc lòng cơ man nào lời hay ý đẹp để hễ gặp là điềm đạm “mở máy” vuốt giận làm lành.

Rằng từ nay nếu có đang đi với bất cứ ai, kể cả ông nội lẫn bà ngoại chết rồi thành linh sống dậy, thấy bé đi ngang qua anh sẽ ba chân bốn cẳng chạy ra níu xe lại, gọi tên Mai đến lúc Mai can mới hết gọi. Rằng mỗi tuần hẹn gặp mặt một lần anh thấy lâu lắc quá. Từ nay gặp nhau hàng ngày đi. Anh thề sẽ thôi mắc cỡ, tự thắng e dè, siêng năng in con ong đưa đón bé hàng ngày, để bé không còn lẻ loi giữa

bao đôi cặp dập dìu đi đi về về nhõn nhơ dòng áo trôi theo nắng, lướt theo mưa.

Rằng bé biết không? Mấy hôm nay anh ít ăn ít uống làm mẹ ít ăn theo. Anh buồn làm mẹ buồn lây. Mẹ buồn anh chừng nào anh nhớ Sớm Mai chừng nấy. Anh phác thảo nổi nhớ ra giấy và, bé hiện ra trong cả chục bức chân dung. Cái nào mẹ cũng khen con bé trong tranh đẹp hơn mẹ thời con con gái. Mẹ luôn cưng chiều, nâng anh như nâng trứng, hứng anh như hứng hoa. Mẹ luôn coi anh là kim cương, bảo ngọc, là “thiên tài” của bà. Còn em, em thấy anh ra sao? Rằng vân vân và vân vân. Huy buồn bã cắt ngang dòng hồi tưởng: Vậy mà anh cứ ngỡ Mai buồn lắm chứ!

Cứ thế, câu chuyện lan man nói dài từ giờ Hợi sang giờ Tý, nhóc tì Châu uống hết nửa bình chè xanh vì ăn bánh lữ húp nhiều nước mắm quá. Lúc chia tay Châu không quên nhắc anh Huy về vẽ cho hắn ta một bức tranh tuyệt đẹp để treo trên bàn học, Huy điềm đạm hỏi:

Em muốn anh vẽ tranh gì nào? Cảnh, người, hay chim hoa bướm chuột?

Thằng nhóc ngớ ra đúng một phút rưỡi rồi chật lưỡi:

Chặc! Tranh gì cũng được, miễn đẹp thôi anh Huy!

Chân dung chị Mai của Châu nhé?

Cháu rồi rít xua hai tay:

Thôi, thôi, treo “bà” Mai trước mặt em học bài lâu thuộc lắm.

Sao vậy?

Vì cứ nhìn chị ấy em sẽ tự hỏi chị Mai nấu cơm chưa, đói bụng thấy mờ rồi đây nè!

Cả hai cùng cười. Giọng cười nhóc tì Châu đầy đặn. Giọng cười Huy

meo méo. Huy thêm sự hồn nhiên của cậu bé ham ăn này quá. Ước chi thằng nhóc xuất kho hồn nhiên của hấn chia cho Huy chừng một phần trăm!

Châu vào khuất trong nhà rồi, Huy còn đốt thuốc đứng trước cổng nhà nàng. Hơn mười lăm phút con tàu mới rời khỏi sân ga. Con tàu chỉ có mỗi toa duy nhất chở nổi băng khuâng còn nguyên như lúc đến.

Mường Mán

Khóc Nửa Đêm Sớm Mai

Chương 5

Ra khỏi cổng bệnh viện, định băng qua đường. Hạo bỗng gặp Đạt đi trời tới. Hạo nói giọng không buồn, không vui:

Định vào trong ấy à? Sao không đến nữa?

Đạt ném mẩu thuốc tàn xuống lề đường bập bênh xác lá chết trên dòng nước mưa cống rãnh chưa tháo kịp, đáp hờ hững:

- Ờ, cũng định thế.

Hạo cười nụ méo xệch:

- Đi kiếm ly cà phê có hơn không?
- Ờ, đi thì đi!

Quần Jean bạc phếch. Áo khoác nhàu nhượi. Cây dù xếp kẹt bên nách và chiếc túi xách đeo xệ bên vai. Cả người Đạt như bọc trong sự lặng lẽ, toát ra vẻ lặng lẽ nom phát chán. Rủ rồi Hạo chột hối sao không để hấn biến đi đường nào thì biến, mắc mớ chi phải giây vào. Nghĩ thế nhưng Hạo không đành lòng.

Sánh vai nhau đi xuôi vỉa hè một quãng rồi họ băng qua đường, vào cái quán cà phê dựa kề mé sông.

Quán ế khách. Cô chủ quán ngồi sau quầy vừa đọc tiểu thuyết vừa ngáp vặt. Nghe cái búng tay đánh tróc rất bụi của Hạo, nàng ngẩn lên:

- Ủa anh Hạo, than vẫn còn, vài ngày nữa mang tới nhé.

Hạo cau mày gắt:

- Than với củi. Sao hể thấy mặt tôi là cô nhắc than thế?

Cô gái cười tỉnh khô:

- Thế anh chả bán than là gì?

- Hai cái đen, lẹ lên.

Tiếng nhạc nổi bập bùng. Giọng hát quen thuộc của Hà Thanh vang lộng lộng trong bầu không khí ẩm hơi nước. Dư âm cơn mưa từ buổi sáng vừa tạnh chưa tan bay hết, giờ lại gợn gợn trong lời một ca khúc mưa. “Em đến thăm anh một chiều mưa!”

Khoảnh khắc trước, Đạt như thả hồn theo những cánh mây phiêu lãng bay qua vòm trời màu thiếc, bây giờ anh chàng mơ màng nhúng chìm hồn vào khúc ca.

Đạt ngớ Hà Thanh đang hát riêng cho một mình Đạt nghe. Tiếng hát sủi tăm, tiếng hát chao cánh bay lượn như là cái có mỏng manh để bao kỷ niệm lắng sâu đâu đó tận cùng tâm khảm chợt vạt vờ mừng ngợp.

Kỷ niệm óng ánh từng giọt sương, đọng mờ ngoài cửa kính mùa thu xa nào từ tầng gác hai em nhìn thấy anh đứng đợi dưới tán lá trơng nguyên đỏ rười rượi trước ngõ, nhưng em nhất định không xuống, bởi đang bận... giận. Là ánh trăng non đêm mùa hạ rong qua phố chập chùng bóng người nhòa bóng cây, đi cạnh nhau thỉnh thoảng ta như lạc mắt nhau. Là chút nắng hanh làm áo vàng thêm trầm buổi chiều em băng khuâng chờ anh tới dưới tàng cây muối già trong công viên, chiều nào lá cũng rụng đầy vương cỏ hện. Là những giọt mồ hôi li ti dễ thương trên chót mũi em ngày đầu năm theo nhau bước lên mấy chục bậc cấp chùa Linh Mục hái lộc, thở không khí hạnh phúc mà hào hển như hít nhằm khí độc tai ương. Là triệu triệu giọt mưa rập rờng hát hoan ca ngoài hành lang thư viện vắng, lúc em nhắm mắt trao đôi môi tấm hương huyền bí cho anh để bắt đầu nghi lễ của sự thuộc về, sự ràng buộc...

Tiếng hát, kỷ niệm đan rối nhau bay qua Đạt tựa qua ải qua đèo. Cái còn và cái mất lặn lặn chìm chìm, rồi bỗng vỡ tan hư hao.

Tiếng hát chẳng gọi gì ở Hạo cả. Hạo vẫn vợ nhìn ba bông hải đường nhụy vàng cách hồng thắm thò ra ngoài miệng chiếc túc xắc của Đạt để trên bàn, nom ngơ ngác tựa ba đốm lửa không phát hơi ấm mà tỏa hương lạnh lẽo. Thoáng ngập ngừng, đoạn Hạo vói lấy cánh hoa ra cầm tay, ngắm nghía như thể xem chúng là hoa thật hay giả.

Cô chủ quán mang cà phê ra đặt xuống bàn, dợm quay bước. Hạo đưa cành hoa về phía nàng nói giọng bông phèng:

- Bạn tôi có mấy bông hoa định tặng người đẹp, nhưng hấn run quá không dám nói, này cầm đi Băng Sâm!

Cô gái - mặt mày phấn son tươi rở. Phấn thoa hơi lạm dụng nên tưởng chừng chỉ cần một làn gió phát qua có thể rơi lả tả từng mảng – nhìn vẻ mặt trầm lắng của Đạt mủm mỉm cười, mắt ánh tia dò hỏi. Thấy chàng trai vẫn làm thinh, Băng Sâm chơm chớp mắt điệu dàng:

- Có đúng là anh muốn tặng Sâm không?

Đạt găm lặng tia nhìn xuống bàn như không phải lắng nghe tiếng hát nữa mà đang nghe từng giọt cà phê rơi đít phin rơi buồn nản xuống đáy tách. Băng Sâm lờm Hạo:

- Anh là chúa nói bậy. Anh ấy đâu thềm tặng em.

Hạo nhăn nhờ cười:

- Thì tôi tặng cô, không được sao?

Biết rõ mình cũng là một loại hoa thường mọc... sau quày, bên cạnh cái tủ kính trưng thuốc lám cô gái cầm cành hoa vuốt ve ra chiều trêu mến, ra vẻ nàng cũng thuộc loại người rất mực yêu hoa. Nàng thỏ thẻ:

- Nhưng hoa của ai mới được cơ chứ?

Hạo nhún vai buông thõng:

- Của hấn. Hấn định mang tặng một người nhưng giờ không tặng nữa. Không bao giờ tặng nữa. Có phải thế không Đạt? Đạt nhắc phin ra bàn, cho đường vào tách, lặng lẽ uống, lặng lẽ đốt thuốc nhả khói, coi như hai người ở cạnh đang nói với nhau bằng thứ ngôn ngữ xa lạ nào đó. Đạt không hiểu, không muốn hiểu.

Một đôi trai gái vào quán. Băng Sâm mang theo cành hoa đi về phía họ, rồi biến mất sau quày.

Hết chịu nổi sự lặng lẽ câm nín của Đạt. Hạo dấm dăng:

- Đạt à, mi vẫn chưa bỏ được cái trò tự mê hoặc mình ấy sao?

Tiếng hát vụt ngẹn. Kỷ niệm bay biến. Đạt vừa sực tỉnh:

- Trò gì?

- Lúc nãy nếu không gặp tao, mi lại mang hoa hải đường vào bệnh viện phải không nào?

- Cũng đâu có sao!

- Bây giờ ở đây ai cũng bảo mi bị bệnh tâm thần.

- Kệ họ.

Không định xằng giọng. Hạo bỗng nghe giọng mình vụt cao lên một cách riết róng:

- Bây giờ là cuối thế kỷ hai mươi, chả còn ai lăng mạn kiểu cổ điển như mi đâu.

Đạt lừ đừ:

- Rõ rồi. Tao là thứ đồ lạc hậu.

Hạo uống ngụm cà phê đậm đặc không đường dịu giọng:

- Mi vẫn tin cô ấy còn quanh quẩn ở chiếc giường ấy sao?
- Có khùng mới tin vậy.
- Thế mang hoa vào để làm gì?
- Đơn giản như là một thói quen chưa bỏ được!

Thói quen! Đạt nói mà như mĩa mai, cay đắng. Hạo châm chọc:

- Lặp lại mãi, thói quen dù đẹp để đến đâu riết cũng thành trò rởm.

- Ờ thì rởm! Để tao yên.

Lẳng mắt nhìn ra mặt sông phẳng lặng dưới bầu trời mây xốp, Đạt lại sẵn sàng chìm xuống tận đáy im lặng. Sông ời, sông ời! Người chết thôi thở đã đành. Người sống đang thở rồi cũng đến ngày tắt hơi. Chỉ có dòng sông là sống mãi, xuôi chảy mãi! Đời người ngắn hơn đời sông. Sau cùng thì mọi buồn vui cũng sẽ theo sông trôi ra biển mịt mù thôi! Ý nghĩ bất chợt làm Đạt muốn bật cười. Không cười nổi. Nhìn bạn trơ lì như thể rút trốn sau chiếc mặt nạ buồn.

Hạo ngao ngán lắc đầu.

Bây giờ là cuối thế kỷ hai mươi, chẳng còn ai lãng mạn theo kiểu Đạt nữa? Lãng mạn? Si tình? Tâm thần? Không, hình như Đạt không cần biết mình đang ở trạng huống nào.

Chừng một tuần lễ sau đám tang Diễm. Vào một buổi chiều Hạo đang ngồi với Thu trong phòng bệnh, ngạc nhiên thấy Đạt lững thững bước vào. Y phục khá chỉnh tề nhưng thần sắc phờ phạc rầu rĩ như người vừa trải qua một trận ốm liệt giường. Với bó hoa đồng tiền trên tay, Đạt đến đứng lặng bên chiếc giường Diễm từng nằm. Giường không còn bỏ trống nữa mà đã được phân cho một người bệnh khác. Một bà cụ.

Trong đôi mắt mộng du của Đạt lúc ấy hồ như Diễm vẫn còn đó nhưng đã hóa già lão đi.

Gương mặt lạ thiệp ngủ đóng khung trong vàng tóc bạc của bà cụ chẳng có nét nào gợi nhớ đến sự trẻ trung, vẻ đẹp kiều mị của Diễm xưa, vẫn mơ hồ gợi trong chàng trai thoáng liên tưởng mịt mờ về cái còn và cái mất? Đạt sững sờ buông rơi bó hoa xuống chân bà cụ, thảng thốt đưa mắt nhìn Hạo như muốn hỏi:

- Tại sao Diễm lại hóa ra một bà cụ thế này?

Hạo không đọc thấy câu hỏi các có ấy. Hạo chỉ cảm thấy gai ớn, bất an khi chạm phải tia nhìn đục lờ nọ, vội vã đến ôm vai Đạt đưa bạn ra ngoài.

Tuy học chung một khóa trường Đại Học Tổng hợp, hai đứa học khác lớp, chơi với hai nhóm bạn riêng, nên trước đây họ gần như không quen nhau. Từ ngày Thu chuyển phòng đến nằm cạnh Diễm, cả hai hay lui tới thành ra quen biết nhau, dần ra có cái người ta thường gọi là tình bạn. Không thân cũng không sợ lắm.

Đối với Thu, mối tình Đạt - Diễm quá đẹp quá nồng. Nồng và đẹp đến độ nàng không bao giờ dám ước mơ mình có được vài miếng chứ đừng nói là cả một khối tình ngọt bùi như thế. Dưới mắt Hạo mối tình ấy không phải là chẳng đẹp. Có điều, cái lối tặng hoa mỗi ngày của Đạt, sự mê đắm của chàng và nàng mỗi lần gặp nhau – theo Hạo – có cái gì đấy vừa mang tính ủy mị của những trang tiểu thuyết diễm tình, vừa cổ điển một cách bị lụy. Nghĩ thế nhưng chưa bao giờ Hạo nói cảm tưởng không vui ấy cho Đạt nghe cả. Và mối tình đắm nét cổ điển ấy tưởng đã chấm dứt khi Diễm không còn bị ám ảnh bởi những bóng lá long não lắt lay ngoài khung kính nữa, mà vĩnh viễn nằm dưới những vòng hoa tiếc thương tàn rữa, thì chiều ấy Đạt lại đến.

Từ chiều ấy đến chiều hôm nay trong Đạt có vẻ khá hơn chút đỉnh, tuy sắc diện chưa được tươi lắm. Hạo không ngờ là Đạt vẫn rất tỉnh táo. Câu nhắc nhở về bệnh tâm thần vừa rồi của Hạo hàm ý trêu chọc, là báo động, hoặc thực tâm ái ngại.

Chán ngấy sự thịnh lặng của bạn, Hạo nóng nảy bẻ gập mấy que diêm thả xuống bàn, thấp giọng:

- Đạt à, thật tình tao không hiểu tại sao cái gọi là sự si mê trong mi lâu tàn đến thế?

Đạt cười khẩy:

- Loại cục súc thô thiển như mi có lấy búa bổ đầu họa may biết đau. Mi có biết yêu ai bao giờ đâu mà biết đến sự sâu sắc của nỗi đau!

Bất ngờ bị đập một đòn nặng. Hạo hơi ngẩn người, đoạn cố lấp liếm sự gai sượng qua giọng nói xuề xòa:

- Nói mi đừng giận, cả vong linh Diễm cũng đừng buồn tao. Có lúc tao thấy mối tình của tụi bây nặng mùi cải lương bỏ mẹ. Màng sum vầy đã hết, giờ đến cảnh chia ly cũng sặc mùi tiểu thuyết. Chàng ôm hoa lang thang đến nơi nàng từng có mặt để đứng chết dở tưởng niệm những ngày vui ngắn ngủi đã qua. Cứ y như cái thời ông Alexander Dumas mô tả trong Trà Hoa Nữ tận bên trời Tây. Đạt cười nụ nửa bao dung nửa khinh miệt. Nụ cười đầu tiên từ lúc gặp Hạo:

- Cầu cho mi, cái thằng có trái tim điếc đặc đáng tội nghiệp, ngày nào đó bị điên đảo bởi một phát tên của ái tình mới trắng xác mất ra.

Hạo hài lòng thấy Đạt không còn ử rữ lắm nữa. Bây giờ nom Đạt hết con gà ướm vừa được hong khô, lộ dần vẻ “hào hoa” trên lông trên cánh. Mắt loáng ướm chút mơ màng xa vắng. Hạo nửa đùa nửa thật:

- Cái phát tên mù ấy nếu có nhận tao chỉ nhận ở một người. Nhưng tới tận giờ phút này chưa có dấu hiệu gì cô nàng sẽ giương cung lên cả. Buồn thay!

Đạt nói giọng sầu muộn, ê a tựa đọc kinh:

- Cầu cho ngày nàng giương cung lên bắn mi cũng là ngày tận thế. Nghĩa là cái ngày ấy có khi không bao giờ đến cả.

Hạo vui vẻ đệm:

- Amen!

Và, Hạo phá lên cười. Hạo thôi cười rồi chột ngẩn người ra dáng trầm tư. Phát tên mù và ngày tận thế. Có bao giờ câu nói khơi khơi của Đạt bữa nay thành lời rửa độc địa linh ứng không? Để mi cứ chạy long nhong như ngựa, thông thả như rùa đi qua mặt đất này cho đến lúc ra nghĩa địa vẫn không biết thế nào là sự điên đảo gửi từ một mũi tên ái tình! Sự điên đảo ấy hiện Đạt đang phô diễn, trước mắt mi, trông rất gai và rất chướng?

Thốt nhiên, gương mặt thanh khiết như thể được sinh để cạnh những bông hoa chúc phúc, chúc lành và những trang sách mở im lặng trên lòng của Diễm chột choán ngập tâm trí Hạo. Hạo bỗng ngượng thắm, tự hỏi phải chăng mình không có được một người nữ xinh đẹp như thế để “tôn thờ” nên đâm ra đổ kỵ nhỏ nhen, nên tâm hồn vốn nghèo xơ xác càng cần cỗi hơn, không cách chi phong phú bằng Đạt để có thể hiểu Đạt? Hắn bảo mình thuộc loại cục súc thô thiển là phải, phải lắm! Chẳng còn cụm từ nào chính xác hơn.

Thoáng buồn pha ân hận vụt đẩy Hạo đứng lên, đứng đĩnh bước lại phía quầy nói với cô chủ quán:

- Làm ơn trả lại mấy bông hoa phải gió lúc nãy lại đi cô em.

Băng Sâm chun mũi:

- Hay chưa. Sao bảo tặng người ta?

Cô gái vòng hai bàn tay đẹp với mười chiếc móng óng ánh nhũ hồng quần quanh cái ly thủy tinh cắm cành hải đường như sẵn sàng giữ nó đến hơi thở cuối cùng. Cử chỉ ấy nôm rất đáng yêu nhưng Hạo lại suýt buột thốt, em không xứng đáng giữ những bông hoa này đâu khỉ ợ, đừng làm bộ làm tịch nữa! Câu nói giữ lại kịp bởi Băng Sâm ngược nhìn Hạo lừ lừ, ánh mắt tình tứ đến nao lòng. Hạo mỉm cười tinh quái:

- Thằng bạn của tôi đang rất cần. Những bông hoa hẳn dành cho một người trẻ và đẹp như cô...

Băng Sâm nóng nảy cướp lời:

- Sao không tặng phứt cho rồi, còn bày đặt mang tới đây?
- Cô ấy đã biến thành... ma!

Cô gái xoe tròn mắt:

- Ma?
- Ồ, cô ấy đã chết. Kìa cô ấy đang đứng sau lưng sắp đưa tay lên siết cổ Băng Sâm đấy!
- Áiii!

Cô gái kêu thê, giật nảy mình quay ngoắt lại phía sau. Hạo lệ làng cầm cành hoa đến đặt vào tay Đạt:

- Xin lỗi tao đã phá đám mi. Đi đi Đạt, tiếp tục hưởng cái thú đau thương của mi đi. Đúng là tao chưa biết đau bao giờ nên lắm lúc ba lơn đôi khi hơi tàn nhẫn. Đừng buồn tao!

Ngũ diệu không có gì là đùa. Hạo lại diễn tả sự ân hận bằng cái nhíu mày khá đạt. Lạ lùng nhìn thẳng bạn có gốc gác sinh thành từ vùng giang hồ sông nước, tâm hồn hình như luôn luôn trơn lì in cái cộc chèo. Đạt lau bầu:

- Mi đúng là thằng cục súc. Tặng hoa cho người đẹp rồi lấy lại thể coi chả lịch sự chút nào. Mang tới trả cho cô nàng, rồi quay lại tao sẽ bảo có đi hay không!

Hạo nửa tin nửa ngờ:

- Thật chứ? Mi không cần hoa nữa sao?

Đạt buông thõng:

- Không cần nữa.

Đã đến lúc ngáy tận cổ cái trò tặng hoa tới , đòi hoa lui lắm ca lắm cảm, Hạo ném phăng cành hải đường ra cửa sổ trước đôi mắt ngơ ngác của bạn, đoạn chia tay về phía Đạt:

- Nào, chia tay. Sẽ gặp lại!

Đạt nheo mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng nom rất thực nhưng rất buồn cười của Hạo, chậm rãi buông từng tiếng:

- Trong xác tao không chỉ có hoa mà còn có rượu. Tao định sẽ nhấm nháp cô đơn một mình ở một xó tối nào đó trong công viên trước bệnh viện đêm nay. Nhưng thôi, giờ tao muốn “chia lửa” với mi. Đừng bỏ tao một mình, không nên. Rất có thể tao sẽ đắm đầu xuống sông ngòi đối ẩm, nhấm nháp cô đơn cùng Hà Bá.

Hạo ngập ngừng:

- Tao không quen uống rượu.
- Tao cũng có quen đâu. Nào, về cái “biệt thự nổi” của mi được chứ?

Hết hoa rồi tới rượu! Cái thằng yêu theo lối cổ điển này tiến bộ vượt mức nhỉ? Hắn làm quen với ông thần tửu lúc nào thế? Hoa, rượu. Cứ như đang ở giữa cội non Bồng nước Nhược nào. Sao cái gì ở hắn cũng khang khác mình thế nhỉ? Hai đứa nếu có cùng nhảy chung một điệu múa chắc không thể rập ràng. Hai đứa lỡ hát chung một bài ất bề trầm bề cao lỏn nhõn không cách chi hòa giọng. Nếu hắn đánh trống và mình thổi kèn chắc chắn trống sẽ đánh xuôi và kèn sẽ thổi ngược. Để xem trong cái chân dung mình quen nhìn hắn còn có nét dị thường nào nữa! Hạo chu miệng huýt sáo tiếng ngắn?

- Đồng ý! Mi tỉnh tao thấy rồi, còn say chưa biết ra sao? Mi có dám say một trận không?
- Say một trận túy lúy càn khôn và, kể từ ngày mai mi sẽ thấy tao không còn tiếp tục cái mà mi gọi một cách dung tục là trò tự mê hoặc mình nữa. Đủ lắm rồi.

Hạo nghi ngờ:

- Có đáng tin không?
- Rất nên tin... con ạ!
- Tao chỉ sợ mi không dám say, không dám đoạn tang mối tình hiện mi đang đội trên đầu trên cổ.

- Say chứ! Mi không thấy trái đất lăn quay vì trái đất say à? Quay, là cách nhăm nháp cô đơn của trái đất.

Chưa uống, giọng Đạt đã hơi bông bốc. Chẳng hưởng ứng nụ cười nửa miệng, và câu nói “thông thái, cô đơn diễn nghĩa” của Đạt. Hạo đến bên quầy móc mấy tờ giấy bạc trả tiền cà phê. Băng Sâm nguyệt và lờm, hai động tác thi triển nhuần đến độ tưởng chỉ có một.

- Thôi, cất đi, để trừ vào tiền bán than cũng được ông bán than ạ! Ông Hạo – Trương Chi ạ!

Giọng đồng đánh kéo dài cho thấy nổi bực bội vì bị đòi lại cành hoa không phải ngắn. Hạo búng tay đánh tróc, căng căng hất hàm:

- Cũng được! Mai một trứng số tôi sẽ mua một trăm cần xé hoa mang tới chôn cô em luôn.

Băng Sâm nguyệt dài:

- Xííí, dân bán than cũng bày đặt phách lối.

<center>oOo</center>

Hai đứa về đến “biệt thự nổi” khi chiều sà xuống mặt sông, ôm choàng lấy sóng trong vòng tay thấm thiết, lạnh căm. Sương mù bàng bạc trải những giải voan mỏng bay chập chùng xóa nhòa bờ bến. Trong màu hoàng hôn tím tái, sông Hương nom đẹp tựa người

mệnh phụ hàng nghìn tuổi vẫn còn trẻ măng, che mạng, duỗi dài thân ngọc để đèn đài phố chợ tha hồ nghiêng vai với tay đòi bông đòi đòi ăm, vẫn nũng nịu không chịu cất mình khỏi đôi bờ cỏ mượt. Lác đác nhiều ngọn đèn đỏ dọc như mắt quỷ chong khắp các thuyền đèn đậu nổi quần quanh.

Hạo mở khóa cửa, chui qua vòm mui hình bán nguyệt và khoang trong thấp đèn. Ánh sáng mờ ảm trải vàng lên chần chiếu, mùng mền, sách vở xếp gọn trong một góc. Góc đối diện, trên hai cái bếp lò tro than còn ủ nóng bốc lên làn khói mảnh là nồi cơm, xoong cá đang chờ.

Đặt tờ mền ngấm nghĩa thế giới nhỏ nhoi của một gia đình gói gọn trong lòng đèn. Các thứ hình như không ở thế tĩnh, luôn luôn lắc lư bập bênh theo nhịp sóng nhẹ mà âm ỉ, chuyển động không ngừng. Mùi nắng mưa lưu cữu quyện trong mùi mồ hôi, mùi khói... thấm đượm trong bán, trong vòm mui tản mạn thành thứ mùi khá đặc dị, không giống mùi trong những căn nhà trên phố.

Hạo lay hoay dọn chén đĩa, cơm và cá ra chiếu. Nhìn nồi cơm tỏa khói nghi ngút, Đạt kinh ngạc:

- Đâu mà sẵn thế? Mi có cả người hầu nữa sao?

Hạo cười lấp lửng:

- Tao có một nàng tiên không phải giấu mình trong quả thị như trong truyện cổ tích mà là một con rái cá dưới sông. Mỗi ngày lên

nấu cơm, đun nước lúc tao vẫn mặt.

Đạt lấy từ túi xách ra cái chai xị đầy ắp rượu màu vàng nâu, nói ngược ngệu:

- Rượu ngâm thuốc Bắc trị chứng đau bụng, nhức mỏi của bà già, tao lén lấy một ít. Tuyệt ngon và đại bổ. Sao? Chuyện con rái cá hấp dẫn đấy, rõ ràng lúc nãy tao vừa thấy cửa khóa, nàng làm sao vào? A, ngốc thật, hử nàng thử sấn cái chìa thứ hai?

Mẹ kiếp! Sao mi nhạy với những chuyện lắm cảm quá vậy? Hử cái gì có man mác chút hơi hướm tình tự là mi ngửi thấy ngay! Hạo rửa thắm. Biết có giấu quần quanh hử Đạt cũng sẽ không buông tha câu chuyện có vẻ hứa hẹn lắm tình tiết éo le hấp dẫn. Thôi, cứ nói toạc cho hử biết đi, hay ho đếch gì phải giấu? Ít ra hử cũng không nghĩ mình nghèo đến độ không có được một... chuyện tình! Hử giọng tỉnh khô:

- Tất cả mọi loại khóa trên thế gian này đối với cô nàng đều là đồ bỏ. Tao đổi khoá ba lần rồi, thỉnh thoảng nàng vẫn tới làm phúc như mi thấy. Tao đành chào thua.

Đạt bất bình:

- Sao lại chào thua? Bộ mi không thích được cô nàng sấn sóc sao? Hiếm có người tốt bụng vậy lắm.

Hạo rót rượu ra ly, nhả mặt, nói bổ bã:

- Tao chỉ thích gọi cô nàng là chị hay mẹ. Cô nàng lại muốn tao gọi bằng em. Bực mình ở chỗ đó. Thôi, nhậu đi!

Đạt uống ngụm rượu nhỏ thờ đánh khà:

- Một “biệt thự nổi”, một con rái cá không biết có xinh đẹp như nàng My Nương thuở xưa hay không, nhưng chắc chắn là rất đảm đang, thỉnh thoảng đến giúp việc bếp núc cho chàng. Nàng là chị, là mẹ, hay là em thì quan trọng gì đâu. Mi không xứng mang cái biệt danh Hạo – Trương Chi chút nào. Mi hạnh phúc gấp ngàn lần anh Trương Chi ngày xưa.

Hạo lí nhí:

- Tao có thích cái biệt danh ấy đâu. Tụi bay kêu bậy kêu bậy bạ riết thành tên.

Đạt tiếp tục giọng hào sảng:

- Lên đên sông nước. Sống như mi kẻ cũng thú Hạo à!

Hạo đáp xuôi vùi:

- Ồ, thú thấy mẹ. Nhưng lắm lúc buồn muốn thấy cha luôn. Nhắc thấy ảnh Thu và ảnh bà mẹ lòng trong khung kính nhỏ treo cạnh cây sáo trúc - Hạo vốn mê thích và thổi sáo rất khá – trên vách mui. Đạt trầm giọng ái ngại:

- Ủa quên, chị Thu thế nào rồi?

- Bỗng yếu rồi hóa khỏe. Có lúc tao ngỡ chị ấy sắp đi, hóa ra vẫn chưa. Có lẽ vì phổi chị không vướng phải ung thư như cô nàng của mi.

Cô nàng! Nghe nhắc tới cô nàng Đạt suýt buông đũa. Dù sao bữa

ăn vẫn tiếp tục. Hạo ăn theo lối nhanh lẹ của dân quen làm việc nặng. Đạt ăn nhỏ nhẹ theo kiểu công tử... con nhà vườn. Nhưng Đạt uống bạo hơn Hạo. Chẳng mấy chốc cả hai cùng ngà ngà hơi men.

Sau một lúc vun vít chuyện trên trời dưới đất, sau cùng, dĩ nhiên, câu chuyện xoay qua những hồi tưởng về Diễm. Hạo nghĩ đã đến lúc nên để Đạt trút vơi bầu tâm sự nặng trĩu trong lòng hấn hạo may hấn bớt rầu, bèn ngồi im thít để chỉ một mình Đạt nói.

Nói, kể lể là cách đẩy bật nỗi nhớ nhung, si dại ẩn chứa tù hãm trong lòng ra thành lời. Đạt say sưa nói về những kỷ niệm của mối tình đầu non yếu. Đạt đoan quyết dù có sống thêm hai kiếp nữa, không chắc tìm thấy được người tình nào tuyệt vời như Diễm. Trước kia Đạt chỉ coi Diễm hiếm quý như vàng ròng, giờ “tôn thờ” nàng in đức bà Maria hay đức Phật Quan Thế Âm cũng chưa thỏa dạ.

Kỷ niệm nào cũng quý. Trong hàng lô hàng lổc kỷ niệm nhập vào kho ký ức Đạt. Hạo đặc biệt thích kỷ niệm ngày Đạt - Diễm mới quen nhau nhất.

Hôm ấy bão rút từ giờ thìn đến giờ ngọ, mưa to gió lớn, cây cối ngã đổ, dây điện đứt lung tung. Không về nhà được, hai đứa kẹt trong thư viện. Chàng bắt gặp nàng đứng ở một góc vắng vừa ngắm mưa qua cửa kính vừa nhâm nhi món quà vặt chờ bão tạnh và, chàng mở mắt lớn hết cỡ lặng lẽ, chết sững “nhâm nhi” nhan sắc nguyệt then hoa nhường của nàng.

Phút định mệnh điểm đánh boong trong tim chàng lúc nàng bất thần quay lại, ngỡ ngàng thấy người dựng mặt mày chột tái, cứ giương mắt háu nhìn mình ăn. Ngỡ người dựng đói bụng sắp xỉu, sau nửa phút ngập ngừng, nàng e dè mời chàng nửa chiếc bánh bích quy.

Từ đó chàng đâm ra thích bánh bích quy hơn mọi của ngon vật lạ khác, bởi vì sau nửa chiếc bánh ngọt bùi kia, hai đứa quen nhau.

Và, một ngày mùa thu cũng ở trong căn phòng đọc ấm cúng của thư viện ấy, chàng âu yếm đưa tặng nàng một cuốn tiểu thuyết giấu sẵn lời tỏ tình bên trong. Lời tỏ tình ngắn gọn tề nhị mà chàng nhờ những chữ in sẵn trong sách nói hộ mình.

Ở trang thứ mười của cuốn tiểu thuyết, chàng dùng mực đỏ khuyên tròn chữ “Anh” in sẵn ở một đoạn tự sự. Đến trang thứ bảy mươi chàng khuyên tiếp chữ “Yêu” ở một câu đối thoại của nhân vật trong truyện và, ở trang gần cuối, chàng khuyên nốt chữ “Em” ở phần kết thúc câu chuyện.

Những chữ anh, yêu, em rải rác ở sách truyện nào cũng có. Ba chữ rời được đánh dấu riêng ban đầu gọi tò mò để rồi nối lại thành câu khi đọc xong sách. Dấu lơ đãng thế nào ắt cũng nhận ra. Chàng hy vọng vậy và nàng đã nhận ra thật?

Và hôm sau nàng đáp lễ lại bằng một cuốn sách khác tặng chàng. Cũng với cách ấy, nàng khuyên tròn ba chữ nồng nàn kia theo lối đảo ngược. Em. Yêu. Anh. Thế là ổn!

Chăm chú nghe như uống lấy từng lời của Đạt đến đây Hạo không thể im nín được nữa, bèn buông một câu cảm thán:

- Giỏi, giỏi lắm. Mi nghĩ ra cách tỏ tình thật tuyệt cú. Khởi phải chờ lữoi nói, hay mỗi tay viết thư.

Được khen, thay vì phồng mũi, Đạt lại cười nhạt:

- Mi vẫn chê tao cổ điển, thế tỏ tình như thế có cổ điển lắm không?

Hạo chợt nghe lữoi dính cứng vào vòm miệng, mất ba mươi giây Hạo mới đáp ứng:

- À hơi... hơi hiện đại. Nói theo kiểu mê tín thì hai đứa, mi và Diễm là hai con một sách, ông thần sách phò hộ bây tỏ tình với nhau thì cũng chả có chi lạ.

Đạt uống liên tiếp hai ngụm rượu, mắt úng nước như chực khóc:

- Tụi tao nhờ thần sách, còn mi sống trên sông chắc nhờ lão thần sông. Thế mi tỏ tình với con rái cá của mi ra sao?

Một thoáng Nga Mèo Hoang vụt qua trí lóe sáng tựa sao đổi ngôi, Hạo đỏ mặt đã hờm hờm vì rượu, nói như rặn:

- Tình đâu mà tỏ? Tình tụi tao là tình cận lân, tình láng giềng sông nước, đâu phải tình gái trai.

Đạt áy náy rất chân tình:

- Hóa ra tới tuổi này mi chưa có được một mảnh tình giắt lưng à?

Hạo nói dối ngon ơ:

- Không ham và tao cũng chả muốn. Kể tiếp đi chứ.

Đạt lắc đầu:

- Mi đã không ham tình yêu thì kể làm gì. Như là kẻ ngoại đạo nghe giảng đạo phỗng có ích chi.

Hạo lúng túng, nài nỉ:

- Ờ, thì nghe đạo biết đâu tao sẽ thấm đạo, rồi ngộ đạo... tình như mi!

Đạt rót rượu ra ly, nốc cạn, đoạn đuổi người nằm dài ra chiếu, ca cẩm:

- Càng kể tao càng muốn khóc quá.
- Cứ khóc thoải mái, tao không cười đâu.

Phải rồi! Khóc cho trôi hết mọi buồn vui ra sông. Đời người ngắn hơn đời sông mà. Cuối cùng tất thấy mọi hệ lụy đều theo sông trôi ra biển mịt mù hết! Đạt rầu rĩ nhủ thầm, óc vánh men ngày ngật. Đạt nói tung tung:

- Mi cùng khóc với tao cho... vui nhé! Khóc một mình buồn lắm. Người ta song ca, mi và tao song... khóc!

Hạo cố pha giọng đùa vào câu nói thật:

- Buồn của ai người ấy khóc. Đau của ai người ấy cứ việc rên. Ai lại đi khóc hay rên giùm. Không thực bụng. Đạt à, tao cũng thêm có một nỗi đau như mi để được khóc một trận cho mắt đỡ khô mà không có. Nghe mi kể tao chợt thấy tâm hồn tao nghèo quá. Nghèo rớt mòng tơi. Nghèo cả nước mắt.
- Tim mi thôi điếc đặc rồi sao?
Chẳng nghe bạn trả lời. Đạt tiếp tục kể những kỷ niệm về nàng. Kỷ niệm còn nóng bỏng in cục than trong ký ức chàng. Nó chỉ nguội khi nào được nhúng được tắm trong nước mắt?

Rượu cạn dần trong chai. Kỷ niệm và rượu trộn vào nhau làm ướt sưng giọng Đạt, làm ràn rụa mắt Đạt. Sau cùng thì Đạt cũng khóc được. Nhìn bạn khóc, Hạo thấy Hạo trùng trùng nhìn vào khoảng trống không trong lòng mình với đôi mắt ráo hoảnh.

Đạt khóc. Đạt say. Đạt lẫn lộn ới mưa. Chẳng biết Đạt có ới hết nỗi đau thương dành cho Diễm ra ngoài không? Đêm lạnh lùng vũ sóng quanh mạn đò và, Đạt rơi tõm vào giấc ngủ sâu hun hút.

Đạt ngủ say như chết. Hạo nhìn cái cây sưng rượu ngã dài sau phát tên hoài niệm bạo liệt, thốt rùng mình. Cầu cho sự điên đảo ngày mai sẽ từ bỏ hẳn như hẳn đã tuyên bố trên quán cà phê. Ngủ đi con, ngủ trên chính bãi nôn tanh lợm của chính mi vì mi đã quá bội thực ái tình! Ngày mai mi không đoạ tang nỗi khối tình sâu của mi, ông sẽ đánh mi bỏ mẹ!

Hạo mỉm cười, tay chợt nắm chặt, mắt ánh vẻ man dại như con thú

đang rình, chực chụp chiếc bóng mình đầu hiu trên vách đồ. Mọi âm thanh vắng từ phố xuống, từ các ghe thương hồ, đồ rước “hoa” bán “hoa” quần quanh nghe ong óng, xa xôi như từ thế giới nào khác. Hạo im nghe cơn gió tuần du không mỗi ngoài sông thỉnh thoảng lùa vào vuốt nguội dần cơn say chưa kịp bốc.

Bất động mười lăm phút rồi Hạo chồm dậy dọn dẹp bát đĩa, quăng tồm cái chai không ra mặt nước, vừa vui vẻ rửa thềm vừa loay hoay lau rửa tóc tai mặt mày cho Đạt, lấy chiếc áo sơ mi sạch của mình thay cho bạn, vo cái áo vẩy bắn các thứ do Đạt ới ra nhét giấu dưới sạp. Đêm róc rách vỗ sông quanh mạn đồ. Đạt vẫn ngủ.

Định lấy cây sáo xuống thổi vài bài cho giãn gân cổ, thốt nhớ phải đưa Đạt về. Chàng trai có trái tim điếc đặc lặng lẽ nhõ sào, đưa đồ ra giữa dòng, quay mũi về hướng Vỹ Dạ.

Mường Mán

Khóc Nửa Đi Sớm Mai

Chương 6

Đêm chưa muộn. Đêm tím như mực và đen như than. Vầng trăng lười liềm trôi qua vòm trời mùa đông nom xanh xao tựa chiếc lá bạc hà uốn cong dịu oặt. Ngửa mặt cho tha hồ gió lạnh táp, mơn trớn,

đũa cột. Hạo khoan thai gạt, khuấy mái chèo. Lòng không còn trống trải nữa mà hình như đầy ắp ngậm ngùi.

Bốn hướng chung quanh cơ hồ xóa nhòa mọi đường nét. Tất cả mọi âm thanh biến bật, chìm lỉm, mất tăm. Ánh sáng non yếu của vầng trăng không khoang thủng nổi màn sương dày mịn. Thằng người chèo đò giữa dòng sông như thể con kiến đậu cheo leo trên chiếc lá me nhỏ xíu cựa quậy trong tách cà phê đen đậm đặc. Ngoài tiếng chèo khuấy nước, lắng lòng họa may hẳn nghe thêm tiếng tim đập khế khàng trong ngực mình.

Không hiểu sao, đêm nay, sau vài ly rượu uống với Đạt, không dưng Hạo cảm thấy cả thế gian im vắng không cùng và Hạo cô đơn da diết. Sự im vắng có khi chỉ là ảo giác. Còn cô đơn?

Trước đây chưa bao giờ Hạo nghĩ một ngày nào đó chỉ còn mỗi một mình với chiếc đò lẻ loi như thế này.

Thuở ấy – nghe xa xôi quá! – Ba con người còn đủ mặt quây quanh mâm cơm trên chiếc chiếu trải giữa lòng đò trưa trưa chiều chiều.

Ba mảnh đời phiêu dạt tìm đến nhau do sự run rủi, đưa đẩy của bàn tay vô hình, người ta thường gọi là bàn tay số mệnh.

Thuở ấy, đứa trẻ cù bơ cù bất, chẳng rõ gốc gác sinh thành, sống trôi sông lạc chợ từ vạt đò này sang vạt đò kia, từ dạ cầu này đến bến cùi, bãi cá nọ là Hạo được bà Tám nhận về nuôi, sau khi đứa con trai duy nhất của bà rời bỏ sông nước đi lính chết trận. Năm ấy Hạo mới bốn tuổi.

Năm Hạo lên tám, thêm một thành viên, thêm một nhánh rong phiêu bạt, một con người chẳng biết được sinh ra từ cuộc hôn phối vô danh nào, gia nhập vào gia đình.

Lúc bấy giờ vào buổi trưa, bà Tám từ chợ bước xuống đò, tay dắt

đứa bé mười hai nhưng loắt choắt như thể nó mới chín mười tuổi. Con bé gầy gò hết con cò hương, tóc lưa thưa ngọn xanh ngọn đỏ, nước mắt nước mũi tèm lem, gò má bên phải và con mắt bên trái tím bầm. Nó vừa được người ta tẩn cho một trận ra trò sau một vụ móc túi thất bại. Bà Tám nói ngắn gọn:

- Hạo à, từ nay nó là chị con.

Quay sang con bé bà thấp giọng:

- Mi tên chi?

- Dạ, Xí ạ!

Nhỏ miếng cốt trầu, bà Tám cười:

- Mi không đến nỗi xấu xí lắm đâu. Từ nay tao đặt mi tên Thu, nhớ chưa? Sáng nay tao bán cá thu khá chạy.

Đoạn vẫn không rời mắt khỏi con bé vừa nhận cái tên mới toanh, bà gần giọng:

- Thấy mi mồ côi mồ cút tao nhận nuôi làm phước. Biết ăn ở tử tế thì được. Không xong tao lại ném mi lên bãi chợ!

Con bé liu riu “dạ” nhỏ trong miệng, lấm lét nhìn Hạo. Trong suốt bữa cơm trưa nó im thít, tiếp tục lấm lét nhìn Hạo. Sau bữa cơm, bà Tám lại lên chợ.

Hạo không từng có chị. Thu chưa từng có em. Nay bỗng có, hai đứa cùng cảm thấy lòng lâng lâng vui mà chẳng hiểu tại sao. Vui thầm kín, đứa này không biết đứa kia đang vui. Dù thế, phải mất chừng một giờ hai đứa mới tạm gọi là hơi quen nhau. Cuộc làm quen bắt đầu từ việc Thu định cởi truồng bông hông xuống sông tắm vì chỉ có một bộ đồ trên người, thấy thằng bé cứ lom lom nhìn mình như ngại mở mắt ra là bị mất cắp. Ngượng quá, con bé bèn để nguyên quần áo nhảy xuống nước. Tắm xong, chẳng có đồ thay, nó

đành co ro ngồi trên mạng đồ dăng nằng cho khô.

Thấy tội, ngại để con bé cảm nắng, Hạo lục tìm đưa một bộ đồ cũ rộng thùng thình của bà già, kèm hộp dầu cù là cho Thu thoa mấy chỗ bầm trên mặt. Thu toét miệng cười, nụ cười đầu tiên từ lúc bước xuống đò, dịu hỏi:

- Ấy tên chi?
- Hạo!
- Cái tên sao khó kêu quá vậy?
- Trước tui tên là Cu Đen. Cái anh con của mẹ Tám chết trận tên Hảo. Mẹ bảo tên Hảo xui nên anh mới chết sớm, nhưng không muốn bỏ cái tên đã quen gọi ấy, bèn đặt tui tên Hạo. Gọi treo treo thế sống mới dai!

Hai đứa cùng cười và từ ấy ngoài việc lo bếp núc, hàng ngày Thu lên chợ tiếp mẹ nuôi bán cá.

Dọc dài ven sông, từ vịnh đò Kim Long đến vịnh đò Gia Hội, bà Tám nổi tiếng là người đàn bà hàm hồ hàm chứa, mồm năm miệng mười. Những con buôn, bạn hàng dọc bến kiên nhẫn bà như kiêng mặt các tay trùm sừng sỏ trên đất liền. Ít ai ngờ người đàn bà cô độc với vẻ ngoài cứng rắn, nanh nọc ấy cũng có một tấm lòng dịu dàng, thương yêu rất mực đối với những đứa con nuôi như bất cứ bà mẹ nào trên trái đất này.

Sẵn sàng xắn quần áo chửi bới, cãi vả, giành giật từng mớ tôm mớ cá trên tay con buôn, bòn từng đồng xu các bạc giữa chợ. Ở nhà, bà luôn chi xài khá rộng rãi trong việc ăn uống và may mặc cho hai đứa trẻ. Những năm hai đứa còn bé, bất kể mùa hạ hay mùa đông, đêm ngủ bà thường úm hai đứa hai bên như gà mẹ xòe cánh ấp con.

Nồng nàn và dịu dàng là thế, nhưng bà cũng sẵn sàng mắng xả vào

mặt hoặc thượng cẳng hạ tay với con chị hay thằng em mỗi lúc chúng phạm lỗi. Chóng nóng mà cũng chóng nguội. Những lúc nguội rồi bà thường khóc. Khóc theo kiểu lặng lẽ, ngẩn người nhìn trần trần vào điểm bất định nào đó trong không gian, mặc nước mắt cứ lăn dài trên má.

Chẳng biết cha mẹ ruột hai đứa con nuôi của mình là ai, còn sống hay đã chết, bà vẫn chẳng quên họ. Mỗi năm vào dịp đám giỗ Hạo hay người chồng đã khuất bóng, bà thường thành khẩn thêm:

- Lạy cha mẹ của con Xí và thằng Cu Đen – Bà tin những cái tên đầu tiên là do cha mẹ hai đứa đặt! - Sống khôn thác thiêng, các anh chị có công để, tui góp công nuôi. Xin phò hộ cho ba mẹ con tui được bình an vô sự, làm ăn phát tài! Phò hộ cho hai đứa nên người tử tế!

Sống đời lên đên trên sông, rất hiếm gia đình cho con cái lên bờ, lên phố đi học. Nếu có, học hành cũng không đến nơi đến chốn. Bà Tám khác thiên hạ lảng giềng, buộc Hạo phải vào trường đến lớp và học ra học, chơi ra chơi!

Từ năm Hạo bảy tuổi, bắt đầu cắp sách đến trường đến lúc bà Tám mất, không dưới hai mươi lần, khi ngắn gọn, lúc dài dòng, bà lặp đi lặp lại mãi những câu này:

- Tao vô phước vô phần, để được thằng con lại ngu dại để sủng đạn nuốt mất. Tao coi mi như con đẻ. Gắng bỏ chữ nghĩa vô bụng mai sau ảm tảm thân, khỏi dầm mưa dãi nắng. Tao không trông chờ mi nuôi tao đâu mà lo. Tao bảo học là phải học, lạng quạng ham chơi lêu lổng toa khế cho què cẳng.

- Cả đời tao lỡ cực thì cực luôn không sao. Mi không nghe tao là đổ thêm cái cực lên đầu tao đó. Không học, lớn lên mi chỉ có

nước làm phu khuân vác, hoặc đứng bến làm ma cô ma cạo như bọn con ranh ở mấy cái vạn đồ quanh đây thôi, nhớ chưa?

- Muốn là thằng Hạo con tao thì đi học, muốn làm thằng Cu Đen, mi đừng bước xuống, đừng chun ra chun vô cái đồ này nữa!

Quen lăn lóc bụi đời, lêu lổng từ tấm bé, giờ phải ép mình vào khuôn khổ, phải quần chân ngày hai buổi trong lớp, không được nói năng luông tuông, ba xí ba tú, ban đầu Hạo rất lầy làm khổ sở, riết cũng quen dần. Quen và vui ngằm khi thấy mình là dân nót – đồ còn gọi là nót – nghèo khó cũng kết bạn được với bọn học cùng lớp thuộc loại con nhà giàu trên phố, lỡ vui tay đánh lộn, những tên công tử này thường chạy dài. Quen và hãnh diện ngằm khi sáng sáng chiều chiều ôm cặp đi về thấy bọn trẻ ở các đồ lảng giềng thường ngấm nghĩa mình với con mắt vừa ganh tị vừa nể phục, bọn chúng hẳn nghĩ đi học là sướng, là oai lắm!

Cứ thế, mùa tiếp mùa, trường lớn và sách vở dần dần hấp dẫn, thằng bé bụi không đến nỗi tối dạ. Và Hạo đã không phụ lòng bà mẹ nuôi lắm. Mỗi lần Hạo mang học bạ về khoe vị thứ hàng tháng thuộc loại khá, bà Tám thường sung sướng đến rướm lệ, cung ngón tay khỏ lên đầu cậu con trai một cái rõ đau, đoạn kéo Hạo lên bờ ép ăn đến hai tô phở, bún hoặc cao lầu tùy ý Hạo thích, còn bà thì không ăn, ngồi nhìn Hạo, với ánh mắt âu yếm, nâng niu khôn tả.

Như con thú hoang quen chạy nhảy lung tung lang tang trên thảo nguyên, nay bị bắt về làm gia súc gia cầm trong nhà, tính tình ngang bướng, ưa ăn cắp vặt của Thu được đôi “bàn tay sắt” của bà Tám uống nắn gần cả năm mới tương đối thuần thục. Có điều, càng lớn, Thu càng làm bà mẹ nuôi thất vọng.

Từ con cò hương, Thu dần dần thay da đổi thịt thành một cô gái

nhân sắc chẳng mỹ miều gì lắm, nhưng cũng thu hút khá nhiều cặp mắt hau háu của bọn đàn ông, con trai.

Đến tuổi biết cầm lược cầm gương, Thu nầy tật thích đồng đa đồng đẳng, đua theo bạn lứa học đòi ăn diện. Thích chụp ảnh. Ưa đàn đúm hát ca với lũ con trai con gái láng giềng. Theo các ả gang hồ đi coi phim, coi hát và tập tành trang điểm... Năm Thu mười sáu tuổi. Một hôm cô giả vờ đau xin mẹ ở nhà. Đang giữa buổi chợ, bà Tám quay về dò để lấy một món tiền trả nợ gì đó, bắt gặp Thu tình tự với một anh chủ tiệm chụp hình.

Buổi trưa đi học về thấy bà ngồi chốc ngốc một mình bên mâm cơm. Hạo hỏi Thu. Bà mẹ long mặt lên nói chậm rãi:

- Hấn không muốn làm người tử tế, học đòi thói trăng hoa, tao đuổi cổ hấn đi rồi. Từ nay hấn không còn là chị của mi nữa!

Bữa ăn qua trong không khí nặng nề. Đôi khi Hạo ngỡ như không nhai nuốt cơm mà nhai nuốt cát hoặc sạn. Trước khi buông đũa, Hạo sững sờ thấy bà mẹ nuôi ràn rụa nước mắt, lặp lại cái điệp khúc quen thuộc:

- Tao vô phúc vô phần, để được một thằng con lại ngu dại để súng đạn nuốt...

Không là ruột thịt. Cùng sống dưới một vòm mui do sự ràng buộc tình cờ. Thu thương yêu Hạo không kém bà mẹ. Ngoài sự chia xẻ ngọt bùi, Hạo còn dạy Thu học đọc học viết. Bỏ chữ nghĩa vào bụng chẳng biết ngày sau Hạo có được ấm tằm thân như bà mẹ hằng mong không. Riêng Thu, Hạo có chút chữ nghĩa nên cô chị vừa thương vừa nể cậu em rất mực.

Kín đáo hơn Thu, rất ít khi Hạo để lộ tình cảm chị em ra mặt. Sau ngày Thu bị đuổi đi, lựa lúc bà mẹ vui vẻ, Hạo năn nỉ bà tha lỗi cho

Thu, Hạo sẵn sàng đi tìm Thu về. Năm lần bảy lượt bà Tấm cứ lắc đầu:

- Tao kể như đổ xuống sông công lao bao năm nay đùm bọc nuôi dưỡng nó mà không dạy dỗ nó nổi. Tao không tiếc sao mi lại tiếc? Hay mi muốn theo hấn, tao cho đi luôn?

Thế là Hạo đành câm họng. Thời gian đầu, thỉnh thoảng vào đêm Thu quay về, không dám xuống đò. Đứng lóng ngóng trên bờ, hoặc ngồi cú rữ trên bến đá khóc lặng một hồi rồi bỏ đi.

Vắng Thu, Hạo thấy nhớ. Nhớ nhất là các món ăn do Thu nấu. Canh cá hồng, cá ngạnh nấu với thơm hoặc măng chua, cá nục kho nổi bập bèn những trái ớt xanh mềm múp vừa cay vừa ngọt, cá trê nướng chấm nước mắm gừng kèm rau răm và dưa món, những chén chè đậu xanh, đậu đen đậu sắn trong lòng bàn dành cho cậu em học khuya...

Nhớ Thu may được cái quần, cái áo mới nào về cũng khoe, để rồi cười títt mắt khi nghe cậu em chê áo quần hết của mấy bà lên đồng lên bóng. Nhớ lần nào bị mẹ đánh, Thu cũng nhét cảm nạm tóc vào miện cắn răng chịu trận, để rồi sau đó khóc lén khóc chùng với Hạo. Chờ cho cô chị khóc cạn nước mắt, cậu em mới từng từng bảo:

- Chị ngu lắm, khéo khéo một chút thì đâu đến nỗi bị đòn.

Thu cười như mếu:

- Ờ, chị ngu thật. Cậu có học có hành hơn chị là cái chắc. Lâu lâu nhắc chừng chị với.

Hạo lắc đầu cười khẩy:

- Hết nhắc nổi. Chị có còn bé bỏng gì nữa đâu. Dạo này lắm lúc trông chị giống con ngựa vía bỏ mẹ. Có khi chị lồng lên mà chị không hay!

Thời gian đầu, thỉnh thoảng Thu đến đón Hạo trước cổng trường, sau đó hai chị em vào một quán nước hoặc vào công viên. Hạo buồn rầu ngồi nghe Thu khóc nhiều hơn nói. Đôi lần Thu cứ nằng nặc nhét tiền vào đôi tay cậu em buộc phải nhận. Thu bảo vừa xin được chân chạy bàn ở một quán bún nào đó tận ngoài An Hòa. Cảm những tờ giấy bạc thơm thoảng mùi nước hoa rẻ tiền, Hạo nghe nước mắt cay cay, cảm thấy lờm lợm và mơ hồ nghi ngờ về công ăn việc làm của Thu mà không tiện hỏi.

Biết dạng một thời gian, vài lần Hạo buồn bã giả ngơ khi thấy Thu cặp tay đi bộ hay ngồi xe với một người đàn ông lạ mặt rong qua phố. Cô Thu những lúc ấy phấn son lòe loẹt, áo quần chải chuốt, chẳng giống con cò hương trên bến cá ngày nào, hay chị Thu của Hạo gần đây.

Hạo cứ ngỡ Thu vĩnh viễn ra khỏi đời mình. Không bao giờ nàng còn quay lại trong ràng buộc chị em với mình nữa. Đâu đó, Thu đang khóc cười hoặc say vật vã trong vòng tay những gã đàn ông tạm bợ, trong quán xá, phòng trọ dọc đường ngày ngật mùi rượu bia, mịt mờ khói thuốc lá, đầy đũa, mặc cả, nhận những tờ giấy bạc thoảng mùi nước hoa hay mùi dầu gió, khai khảm mùi mồ hôi tanh lợm. Đâu đó Thu còn đi đứng tựa con ngựa vía hoặc đã bệnh hoạn trầm xuống tựa chiếc lá rụng sớm, như hạt bụi đã đổi tên. Không thể biết! Ngỡ là thế nhưng rồi vào một ngày không đẹp trời lắm, Hạo lại ngỡ thấy Thu quay về. Hóa ra trong cái ký ức bây giờ hẳn đã lấm bụi của Thu, hình ảnh con đò, những bến sông và hai con người thân thuộc ở chốn này chưa hề bị quên lãng.

Ngày ấy vừa xong buổi chợ đang thu vén quan gánh ra về, bà Tám bỗng ngã ngất. Các bạn hàng quen đưa bà vào bệnh viện cấp cứu.

Tai biến mạch máu não làm người đàn bà quen dầu dãi nắng mưa mê man bất tỉnh suốt hai tuần và một tháng sau trở lại con đồ của mình với nửa người bị liệt.

Thu quay về. Vó dặc mảnh mai gói trong chiếc sơ mi hoa tuềnh toàng, chiếc quần jean bạc phéch, cái túi xách cũ sờn khoác hờ hững bên vai, và đôi mắt tím tím vết quầng thâm. Không phẩn son, Thu bước xuống đồ với vẻ mệt nhọc tỉnh táo của người vừa vượt qua tâm một cơn bão. Nàng quỳ ôm, quệt nước mắt vào đôi chân nứt nẻ dầu nắng mưa của người mẹ, khóc lóc xin thứ tha.

Bà mẹ không cất nổi tay lên để xua đuổi nữa. Giọng lưởi ngọng nghịu không thể la mắng nổi nữa. Bà Tám chấp nhận sự quay về của đứa con nuôi bị ruồng bỏ bằng cách khế gặt đầu, mở tròng mắt nhìn lên mũi đồ, để mặc hai giọt nước trong vát lặn dài xuống đôi má vàng màu sáp nguội.

Năm năm mất tám tích nay bỗng về. Buổi tối đầu tiên của ngày về, Thu gọi Hạo ra ngồi trước mũi đồ, băng khuâng ngược nhìn nửa mảnh trắng cài trên đỉnh núi Ngự, nói vui:

- Tạ ơn Trời Phật, may mà chị về kịp lúc. Về mà mẹ đã mất chắc chị ân hận, đau khổ suốt đời. Giờ chị chỉ mong mẹ thương chút nào hay chút nấy, để chị được hầu hạ, chăm sóc bà qua cơn bệnh hoạn. Chị sẽ không bao giờ đi nữa. Em tin chứ?

Hạo chẳng ừ hử. Ngập ngừng một chút, Thu háng giọng ho khế:

- Có cái này từ lâu chị để dành tặng cậu. Những lúc cùng túng nhất cũng không nỡ bán. Chả đáng giá là bao nhiêu, cậu nhận cho chị vui nhé!

Nói xong, thu khế dươn người, định âu yếm quăng sợi dây chuyền vàng vào cổ cậu em. Hạo đẩy tay nàng ra, lạnh nhạt bảo:

- Đồ của chị dơ lắm, đừng dây vào tui!

Thu chết lặng, bẽn lễn rút tay lại, bỏ sợi dây chuyền vào túi áo. Câu nói bất ngờ như cái tát. Câu nói cơ hồ làm cậu em hóa già cõi hắc đi trước đôi mắt mở lớn kinh ngạc pha sượng sùng của cô chị. Những ngày xa xứ, bao giờ trong nỗi nhớ của nàng, Hạo vẫn chỉ là một thằng bé lằm lì, kín đáo, giỏi giang việc nhà. Bây giờ chữ nghĩa đã giúp cậu ta lớn hẳn. Chỉ cần vài chữ cậu ấy ghép thành một câu ngắn thôi mà sao mình nghe xấu hổ muốn chết!

- Chị về em không mừng à? Bộ em khinh và ghét chị lắm sao? Hạo dăm dăm nhìn mặt nước gợn gợn ánh trăng lầu bàu:

- Chị nhảy xuống sông tắm ngay đi. Tắm như cái ngày đầu tiên chị mới đặt chân xuống dòng này ngày xưa ấy. Tắm cho sạch hết bụi bặm dọc đường đi, em lại sẽ coi chị như chưa hề đi!

Thu sẽ không đi nữa? Ban đầu Hạo nửa tin nửa ngờ. Nhưng rồi Hạo tin Thu muốn tu tỉnh thật. Nàng xin làm công cho một hiệu uốn tóc trong phố. Luôn lánh mặt mỗi lần có một gã nhân tình nhân ngãi cũ gì đó đến kiếm.

Lãnh tiền lương tháng đầu tiên, Thu mua cho Hạo chiếc đồng hồ đeo tay xoàng thôi, nhưng Hạo đã vui vẻ nhận, không chê dơ nữa.

Bà mẹ cố gượng sức tàn, nằm yên để cho Thu hầu hạ, chăm sóc đến ớn được hơn ba tháng mới mất.

Hai lá phổi của Thu không ổn từ những năm tháng cười khóc, hát hồng, đón đau, hoan lạc, được mê si, bị phụ rẫy dọc đường gió bụi Đà Nẵng, Quy Nhơn, Nha Trang nay buộc nàng lên cơn sốt, ho lẽ rồi ho hàng tràng dài cho đến ngày phải vào bệnh viện.

oOo

Đêm tiếp tục tím như mực, đen như than. Dòng tiếp tục trôi xuôi vì Hạo

không hề chèo ngược. Vàng trắng treo trên mũi đò thềm lặng chơi trò ú tim, chợt ẩn hiện giữa những vàng mây tối. Đôi khi trắng chao đảo như chực rụng.

Dọc hai bên lườn hông Cồn Hến, Vỹ Dạ ánh đèn đầm ảm hắt từ những ô cửa xuyên qua vườn cây rơi lác xuống sông từng vạch sáng manh mún đuổi bắt nhau rồi mất hút trên mặt sông. Những bờ bến Hạo thường ghé lại giao than củi tuần tự lướt qua.

Khuấy chèo cho đò cặp sát vào cái bến đá có cây sung cổ thụ xen tre pheo rợp bóng sau lưng nhà Đạt. Hạo loay hoay buộc dây lòi tói neo đò, đoan vào đánh thức bạn dậy.

Đạt ú ớ lăn trở chưa chịu ra khỏi xiềng xích của giấc ngủ mệt mỏi.

Hạo gắt:

- Dậy đi thằng say. Tới nhà rồi.

Theo đà kéo đứt khoát của Hạo, Đạt ngồi bật dậy, ngơ ngác giụi mắt lè nhè:

- Ủa, tao đang ở đâu thế này?

Hạo cười:

- Thiên đường chớ đâu.

Thần trí lảng đãng toàn những sương và khói, Đạt đảo mắt đồ ké nhìn quanh, cười khùng khục trong cổ.

- Nhớ rồi. Tao đang ở trong cái “biệt thự nổi” trứ danh của thằng Trương Chi. Mà sao lại phải dậy nhỉ?

Không dưng Hạo nghe giọng mình cay đắng một cách trần trụi:

- Tại vì mi làm gì có được sự tự do giống những thằng độc thân đúng nghĩa như tao. Tự do của mi thuộc về mẹ mi, em mi. Mi không dẫn xác về cả nhà sẽ lo sốt vó.

- Có lý. Có lý!

- Đạp lấm bầm, uể oải vươn vai đứng lên, khom lưng chun qua vòm mui. Hạo bước theo. Như chực sẵn bên ngoài, ngọn gió buốt xốt tót tới quàng quẩn lấy Đạp làm thẳng say vừa tỉnh loạn choạng suýt ngã. Đạp níu lấy vai bạn, ghé sát tai Hạo nhừa nhựa nói:

- Mi đợi tao năm phút lên nhà lấy thêm rượu xuống nhậu tiếp. Bà già tao còn cả thầu rượu to đại chang. Ủa, cái chai đâu rồi nhỉ? Hạo lầu bầu:

- Đủ rồi. Tao về. Bước lên hay chờ tao quăng mi lên bến? Đạp lạ lùng nhìn Hạo như thể hai đứa mới gặp nhau lần đầu. Thấy dường như có hai thằng Hạo chập chờn trước mắt, Đạp cố ý nói như rặn:

- Về hả? Bộ đêm nay có hẹn với con rái cá của mi hở?

Hạo phán chắc nịch:

- Đếch hẹn. Đơn giản là tao muốn về lại cái bến quen thuộc của tao thôi!

- Bộ bến này lạ lắm à?

Áng lạng mười giây, Hạo mỉm cười, nửa đùa nửa thật:

- Không lạ. Nhưng chả hiểu tại sao dạo này cứ mỗi lần ghé bến nhà mi tao run quá. Hình như ở đây lạnh hơn các nơi khác.

Và với chút cảm giác là lạ rất khó tả vụt thốn qua người. Hạo đưa mắt lên bến nhìn lại chỗ cô tiểu thư con nhà vườn trao cho anh chàng bán củi tách trà nóng hôm nào.

Chưa kịp ước có phép lạ nào giúp nàng tiên hiện ra ngay tức khắc để chiêm ngắm cho thoả. Hạo bỗng nghe vai mình nhẹ hẫng, chẳng còn bàn tay Đạp níu nữa.

Đạp gặp người trên mạn đò rũ liệt hết tàu lá chuối héo. Hạo thẳng thốt rửa thềm, chết mẹ, hấn bị gió quạt trúng rồi! Xóc tàu lá chuối lên

tay, vừa nghe tim đánh lô tô trong ngực vừa quỳnh quáng bước lên bển, xoạc chân rộng hết cỡ. Hạo đi như chạy một mạch vào nhà. Bà mẹ và nhóc tì Châu đã ngủ. Chỉ còn ánh đèn hắt ra từ phòng Sớm Mai. Nghe tiếng kêu cửa, cô giật thót, rời bàn học nhẹ nhàng lê dép ra mở cửa.

- Suyt! Không sao cả, Đạt bị trúng gió. Lấy dầu gió lẹ lên! Hạo nói nhanh không kịp thở. Nói nhỏ như chưa bao giờ nhỏ đến thế. Dứt khoát phải chiếm “đài” trước, sợ cô gái “phát thanh” một tiếng kêu hốt hãi, kinh dị cả nhà sẽ thức dậy và rắc rối sẽ không biết chất đóng ở đâu mới hết.

Đôi mắt cô tiểu thư con nhà vườn thường ngày vốn đã sáng quắc tựa hai ngọn đèn một trăm watts, bây giờ vụt sáng tới một trăm hai rồi dần dịu đi. Sớm Mai đưa tay chặn lấy ngực vẫn còn e tim sẽ vọt ra ngoài, thỉnh lặng quay vào phòng, mở hộc bàn tìm dầu và thuốc. Hạo rón rén bước theo vào, “trải” tàu lá chuối héo lên giường. Suốt thời gian Hạo cạo gió, xoa dầu cho ông anh phải gió của nàng uống thuốc, Mai ngồi làm thỉnh vòng hai tay trước ngực với vẻ mặt chăm vằm, lạnh nhạt nhìn như thể đang xem Hạo cạo lông một con thú lạ.

Thời gian lặng lẽ đẩy đêm trườn tới, trôi qua những kẻ hờ im lặng. Nỗi im lặng ngát hương dầu khuynh diệp vầy lấy ba đứa tưởng chừng đông cứng lại, đến lúc Đạt tỉnh lại cũng hụt hết hơi, chẳng mở miệng thốt được lời nào, Đạt bển lên, lọng cọng móc xâu chìa khóa từ túi quần, ra dầu nhờ Hạo đưa mình về phòng.

Ráp tâm, lòng dạn lòng chuẩn bị sẵn một cái lườm thật sắc để tặng anh chàng bê bối dám rủ anh người ta đi đâu đến tận đêm mới “ấm” về bèo nhèo in cái xác chết. Vẫn vòng tay trước ngực, Sớm Mai

đứng tựa khung cửa bức bối chờ Hạo.

Tâm sự gì mà dài dòng thế chả biết. Hay hai con sâu rượu ôm nhau nằm ngủ thẳng cẳng trong ấy rồi? Ui, thời gian chờ đợi để yêu hay để ghét gì cũng dài dằng dặc như nhau cả sao? Nhìn điệu dáng chờ đợi của Sớm mai lúc này, người ta dễ có cảm tưởng hình như cô cố ý ưỡn ngực ra cho thêm phần bề vệ, thêm phần kênh kiệu lạnh lùng, găm ghè gay cấn. Chờ đợi mới có bảy phút Mai ngỡ bảy năm, suýt bỏ cuộc thì thấy anh chàng quay ra.

Hạo quay ra nghe một bã người. Ngượng ngùng đến độ tính giả ngơ bước thẳng không chào cô chủ nhà. Đêm nay trông cô bé ớn quá.

Cứ nghiêm y như là bà phán quan nhỉ! Mất sắc lẽm đã đành. Chót mũi cơ hồ cũng nhọn hoắt hẳn ra. Còn miệng thì, ôi thôi khỏi chê, cặp môi mỏng chúm lại tựa huýt gió không ra tiếng. Bây giờ mà có chiếc máy ảnh chụp chân dung cô nàng, mang dọa trẻ con, một trăm đứa e hết chín mươi chín đứa rười phải khóc thét. Nhưng đừng dại đem ảnh dọa những đứa trẻ lớn cỡ tuổi mình, mười đứa chắc cả mười đòi thương nàng da diết! Vừa đi vừa nghĩ lung tung lang tang, pha chút màu mè hài hước cho đỡ... khóp. Ngang qua mặt cô nàng, anh chàng ngẩng cao đầu vẫn cảm tưởng chân hơi riu riu. Bước qua chiếc bóng nàng do ánh đèn trong phòng hắt ra ngã dài trước thềm, chàng cảm thấy rờn rợn, ngỡ bất thần nó - chiếc bóng - sẽ bật lên quăn lấy chân quật mình đo ván. Cái khoảnh khắc bước qua ấy chỉ trong chớp mắt, Hạo thấy sao dài quá, dài quá!

Nỗi dần dỗi âm ỉch trong ngực còn y nguyên, bởi cái lườm chực sẵn đã không thi triển được. Sớm Mai ê chề thất vọng thấy anh chàng đi ngang qua chẳng thèm nhìn mình, dù chỉ với một phần tư con mắt. Nhưng rồi Hạo chợt quay ngoắc lại. Bất ngờ quá, Mai không lườm

kip, đành ra vẻ lạnh lùng nghe anh chàng lí nhí:

- Ủa quên, còn túi xách, cây dù và cái áo của Đạt dưới đồ, Sớm Mai ra mang hộ vào nhé!

Bước qua cái bóng của nàng rồi, chàng thôi khờp. Khi quay lui, Hạo định gọi trêu nàng là Buổi Tối như hôm nào từn gọi đùa là Buổi Trưa. Chạm phải ánh mắt lạnh lùng như ánh thép, chàng bèn gọi đúng tên nàng cho... đứng đắn.

Đôi mày liễu dài khẽ cau trên vầng trán lướng vương mấy sợi tóc tơ làm duyên. Cặp môi chum chúm vẫn mím chặt như ngại gió lửa lạnh rãng. Sớm Mai đứng đĩnh quay vào phòng tính quơ cái áo veston cũ kỹ máng trên lưng ghế khoác vào thốt nhớ anh chàng từng chiêm chọc mình diện modern hết ý, bèn mở tủ lấy chiếc áo len sọc ngang đen trắng, giống hệt màu da răn mai gằm mặc vào, với ý nghĩ khá buồn cười là diện cho đẹp để anh chàng ngắm cho bõ ghét, nếu cần thì ngất xỉu luôn càng tốt!

Trước khi ra khỏi phòng, Sớm Mai bật cái contact bên ngạch cửa.

Ngọn đèn ỉn dưới cái chao hình nón treo ngoài bến tỏa sáng.

Hạo cố ý đi tụt lại phía sau ba bước. Không sánh vai cô nàng không phải vì sợ “bất kính” mà để khỏi thấy vẻ mặt sừng sừng tuyên chiến thâm lặng của cô chủ nhà. Vả lại, đôi khi ngắm từ đằng sau một cô gái cũng thấy hay hay, cũng rất khó quên như khi ngắm từ phía chính diện. Màu áo len thoáng ỉn hiện trong bóng lá nom đẹp mê hoặc. <i> Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc </i>! Câu thơ của Nguyên Sa đúng là thơ. Thế nếu nàng mặc áo sọc thì sao? <i> Áo nàng sọc anh về yêu răn mai gằm</i>! Ý nghĩ bất chợt suýt làm Hạo phá lên cười, vội đút ba ngón tay vào miệng. Không phá lên cười không phải vì ngại cô nàng chê mình “mát” bất tử, mà vì Hạo không

muốn phá vỡ bầu không khí cực kỳ nghiêm trọng cực kỳ căng thẳng nàng đang cố dằn dưng.

Chẳng lẽ cứ ngậm miệng không cho anh ta một bài học sao? Để anh ta ra về yên tĩnh, ngang tàng vậy sao? Vừa chậm chậm bước, Sớm Mai vừa lòng tự hỏi lòng một cách “đau khổ”. Tình cờ vấp cục đá bên lối đi, sức nhớ tách trà hôm nào bị chệ, và sự tự ti có vẻ giả tạo của anh chàng khi lên mặt ta đây con nhà nghèo chỉ quen uống nước lạnh. Sớm Mai mỉm cười rẽ vào chái bếp múc đầy gáo nước mưa mang ra đứng trong thứ ánh sáng nhập nhòa của ánh đèn và ánh trăng đưa mời khách:

- Xin lỗi, nãy giờ quên mời anh uống nước. Thứ nước anh vẫn thích!

Gáo nước thành linh xuất hiện và ngữ điệu xem trong lịch sự có phần mỉa mĩa của nàng thoáng làm chàng khựng hững, đoạn đâm ra phục lẫn. Tuyệt vời! Cô bé... thù dai hết biết. Cô bé cũng biết trả đòn ra phết! Đòn này rất “môn đăng hộ đối” với đòn tách trà nóng mi hất đổ xuống sông ngày nọ! Hoan hỉ than thầm rồi Hạo làm bộ trịnh trọng đưa tay cầm lấy cái gáo theo kiểu gượng nhẹ như nâng trứng, hứng hoa, ra vẻ bình thản đưa lên miệng uống ừng ực. Nước tới đâu nghe mát ruột mát gan tới đó. Còn lưng nữa, Hạo đưa trả. Không cầm gáo, Sớm Mai nghiêm... nghị nguyệt:

- Uống hết đi chứ, ông bán than! Bộ chê nước nhà tui à? Hay các ông tối nay đi uống rượu no rồi? Các người sặc sụa cả mùi rượu, bộ tưởng tui không biết hả? Mai tui mệt mẹ tui là anh hết bán củi ở đây!

Hả dạ quá! Nhưng như vậy đã là một bài học cho gã chứ nhỉ? Có tình xoáy tia nhìn “sát phạt” ghim ngay tinh mũi “đối phương”, Sớm

Mai càng tự tin vào cái “uy” của mình, càng hả lòng hả dạ hơn nữa khi thấy gã bán than chẳng nói chẳng rằng, lại ngoan ngoãn đưa gáo lên miệng. Trợn mắt mà uống. Nước tới đâu nghe buốt ruột buốt gan tới đấy! Cục hầu trên cổ hốt hả lên xuống trông phát tội.

Nghiêm trang nhận lại cái gáo cạn ráo. Sớm Mai mỉm nụ cười mê hồn, kèm cái chớp mắt lặc vía, tiếp tục giọng chì chiết bực đường:

- Hóa ra anh yêu... nước quá nhỉ!

Hạo vẫn nín khe. Hạo bữa nay như thể là một Hạo nào khác. Hiền lành, nét na rất mực. Anh chàng mồm mép, giọng lưỡi ngang in như cua đâu rồi? Anh ta cho ai mượn hết ngôn ngữ rồi chẳng? Lưỡi anh ta dính vào răng rồi ư? Hay sau cái trán phát phờ mớ tóc nom rất bụi đang sắp đặt trò trêu chọc tinh quái nào, và sẽ tung ra vào lúc bất ngờ nhất?

Thấy mặt gã con trai trơ lì tựa tảng băng, tưởng chừng bất cứ ánh mắt nào nhìn vào cũng sẽ bị cong bật trở lại, Sớm Mai hơi chột dạ. Càng áy náy hơn khi Hạo xuống đồ lấy hết các thứ lên đưa cho cô cũng chẳng thốt hay thừa tiếng nào.

Đêm nay có lẽ anh chàng không thích nói mà chỉ thích nghe? Ai chẳng có lúc không dung bồng nẩy những ý thích ngang xương, trái khoáy như thế!

Không khí chia tay lặng lẽ. Không một câu chào. Không cả nụ cười. Cả hai cùng cảm thấy ngượng ngùng như thể hai diễn viên trên sân khấu giữa chừng vở kịch, thốt nhiên quên hết lời thoại của vai mình đang diễn, đang đứng trơ mắt nhìn nhau.

Sớm Mai trở vào nhà với bước chân nặng nề kéo lòng chùng theo. Bàn tay vô hình nào sắp đặt mà cắc có thể nhỉ? Cuộc gặp không mong lại mang đến cho mình nỗi bực bội lằng xẹt, vô duyên ồm!

Ngỡ cho anh ta một bài học rồi nổi ấm ách trong mi sẽ tan ngay.
Hóa ra chưa! Hình như nó chỉ mới nguôi đi một nửa. Sớm Mai tắt đèn, vào giường ngủ. Nhưng rồi Mai bảo mà Mai chẳng nghe. Cô muốn ngủ mà cứ thấy mình thức. Ức quá! Rầu ghê!

Ngọn đèn dưới tán sung tắt ngấm, trả bến lại cho ánh trăng non yếu. Cảm giác cô đơn lại vây ngợp. Nghĩ đến đoạn đường phải chèo đò quay về. Hạo ngán ngẩm tưởng như đêm nay có chèo rặng cả tay cũng không cách gì về tới bến cũ, tưởng như đường sẽ dài lê thê, dài đến vô tận.

Sự mệt mỏi pha lười biếng ấn Hạo ngồi chồm hồm trên bậc đá, trần trối nhìn con đò lù lù một đống tựa con quái vật nào từ mặt nước phảng lảng vừa trôi lên, đang chờ để nuốt chửng mình. Nuốt vào để rồi sáng mai lại nhả ra, tiếp tục đi đứng tới lui hết một con rôi!

Con đò, dù đã được Đạt đặt cho cái tên nửa khôi hài nửa sang trọng là “biệt thự nổi” lúc này nom nghèo nàn quá thể. Hàng ngày chun vô chun ra một chỗ nghèo hèn như thế làm sao cất nổi mặt lên với đời? Thế mà hàng bao nhiêu năm nay mi đã thương yêu nó như thương yêu một mái nhà, kể cũng lạ thật!

Nào, thử tưởng tượng mi cưới một cô vợ không đẹp không xấu, bình thường thôi và đặt nàng lên cái con quái vật trôi nổi kia sẽ buồn cười biết chừng nào. Đó chỉ là một cô bình thường, còn vào cỡ cao đạo, đài các, tiểu thư con nhà vườn như Sớm Mai?

Sớm Mai! Sớm Mai! Sớm Mai! Cái tên tự phát rồi tự dội đi dội lại trong trí làm Hạo vụt giật thót ngoảnh trông lui, ngỡ cô nàng còn đứng đâu đó trên bến với gương mặt sáng trắng viền vàng tóc tung gió điệp vào bóng lá hình cây, đôi mắt cháy bỏng ánh lạnh lẽo hòa điệu cách tuyệt vời với nét môi châu báu kiêu kỳ. Không, chẳng có

ma nào cả. Cây sung nghịch ngợm ném một chiếc lá ngay mũi làm Hạo tên tò quay cần cổ về vị thế cũ.

Bất giác, gương mặt thanh khiết của Diễm lòng khung kính chững trong phòng Đạt – lúc này Hạo đưa Đạt vào, tình cờ trông thấy - với bình hoa và bát hương bỗng hiện rõ mồn một trên màn ảnh ký ức, Hạo thốt rùng mình. Tưởng tượng một ngày nào đó hẳn là trước ngày tận thế, mi bị một phát tên mù theo kiểu nói của Đạt. Yêu chết mê chết mệt cô nàng nào đó rồi nàng bỗng lặn ra ngoẻo, liệu mi có đâm ra dở dở ươn ươn như Đạt bây giờ không nhỉ? Không, chắc không đến nỗi tệ hại như vậy đâu. Ví dụ Nga Mèo Hoang chẳng hạn? Không bao giờ đau đến thế. Ví dụ Băng Sâm à? Lại càng không thấm thía gì. Cỡ mười Nga Mèo Hoang, hai chục Băng Sâm có bất thần lặn ra ngoẻo sau khi đã tặng ta cái phát tên mù phải gió kia, thì thằng Hạo này cũng sẽ không điên đảo như thằng Đạt gà chết kia đâu.

Thế tưởng tượng, giả dụ, giả thiết cô nàng xấu số, yếu mệnh ấy là, là, là Sớm Mai thì sao?

Sớm Mai! Cái tên chợt nổ tung hết chiếc pháo đại trong đầu và Hạo bỗng hoa mắt ù tai, xuất hạn dầm mình. Cả người như vụt bị nung bởi ngọn lửa kỳ bí. Nóng quá. Nóng từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong dù đêm đông không hề thiếu sương và gió lạnh.

Và, trời ạ đất ơi! Sững người chừng sáu mươi giây, cơ hồ bị động kinh hay ma nhập, như thể không kèm được mình bởi thấy mặt nước đen thui lặn tẩn gợn sóng trên bến nhà nàng quỳn rũ không chịu được. Hạo thấy Hạo hấp tấp cởi quần áo ném vào lòng đồ, nhảy ùm xuống nước lặn một một hơi dài, buông thả hết cơ bắp, chìm xuống tận đáy sông với câu hỏi cay nghiệt, nếu Sớm Mai chết? Sớm Mai

chết thì sao? Câu hỏi kín thẳm mà nghe như lan dài, lan rộng theo sóng đến tận những bến những bờ khác, nghe như tắt thảy tôm cá, ếch nhái, rong rêu nhất loại kêu lên, vọng lại. Hạo cố tình nín thở đến tận lúc không thể nín nổi mới ngóc đầu dậy.

Làn nước lạnh giá ở bến sông nhà Sớm Mai hắt cả trăm năm qua bây giờ mới có vinh hạnh ôm ấp một chàng trai vào lúc hai mươi hai giờ. Giữa đêm đông. Trong cơn điên nộ bất thần, và có lẽ mãnh liệt nhất trong đời hắn.

Vùng vẫy như cá thêm một lúc nữa, thằng Hạo điên khùng mới chịu để cho thằng Hạo có trái tim điếc đặc đứng yên. Cơn nóng đột ngột biến mất thay bằng cơn lạnh. Lạnh cóng từ đầu xuống chân.

Hạo tỉnh táo leo lên đò. Cố kềm cho tay chân đừng run rẩy như những cành cây phải gió. Trong ánh sáng leo lét của ngọn đèn dầu, thằng người trần như nhộng quơ đại cái chần quần chặt vào mình, đoạn ngồi thu lu trông ra vòm cửa hình bán nguyệt.

Đêm tiếp tục lặn sâu vào khuya. Thằng người ngồi bất động ngược mãi đôi mắt khô không khóc, ráo hoảnh lên bầu trời cao thăm thẳm. Chẳng tìm sao hay ngắm trăng. Nhìn trời nhưng thật ra hắn đang bận đẩy ngược cái nhìn giấu cột vào tận đáy sâu lòng hắn, với dấu hỏi móc ngược tựa cái lưỡi câu cứ bầu chặt lấy tim làm ứa từng giọt mồ hôi lạnh. Phát lên mu và ngày tận thế đã đến rồi chẳng? Hắn nghe lì lợm cãi lại. Không, chưa đâu! Mi chỉ điên một chút thôi, chưa đâu. Bao giờ điên đảo mới thậm chí nguy!

oOo

Hôm sau, ngày chủ nhật tương đối đẹp trời. Nắng chưa xua tan hết sương trên bến, chim non chim trẻ chim già đã ríu rít họp chợ trên các vòm cây, chí chóc gọi nhau tắm nắng, để rơi hàng chuỗi tiếng

hót xuống mặt sông không hề làm gợn sóng.

Sớm Mai bưng thau áo quần khoan thai bước xuống mấy bậc đá, ngạc nhiên thấy đôi dép da lạ ai bỏ quên.

Lát sau, Đạt mang theo cái dậu bắt gió đỡ bầm giữa hai chân mày lừ đừ xuống bến. Thả nhẹ chiếc áo sơ mi vào thau nước trắng xối bọt xà phòng, Đạt nheo mắt cười nói:

- Giặt giùm anh cái áo!

Lâu lắm, hình như cả thế kỷ rồi, giờ Mai mới thấy lại một nụ cười, nghe một câu nói thân ái của ông anh. Mai nghinh mặt:

- Áo ai thế?

- Của thằng Hạo. Hôm qua mắc mưa ướt, anh phải mượn áo hần để thay.

Biết Đạt nói dối, vì rõ ràng Mai vừa giặt sạch những thứ tanh tưởi ở chiếc áo đêm qua Hạo đưa, cô cúi mặt cố nhịn cười, Đạt tiếp:

- Giặt xong, mi làm ơn làm phước vá giùm chỗ rách trên vai cho hần luôn đi. Thằng này về cái khoảng mồ côi và nghèo thì... vô địch.

Sớm Mai hất cằm về phía đôi dép da, dăm dăng:

- Đôi dép của anh chàng bán than bỏ quên chắc?

Đạt bật cười tiếng ngắn:

- Đúng rồi. May là hôm nay chủ nhật, nếu không hần sẽ chẳng giống ai vì đi học bằng chân đất. Không dép, hần sẽ quanh quẩn dưới đó không dám lên bờ đâu. Chiều nay Mai mang dép và áo trả hần giùm anh được không? Anh chỉ chỗ hần đậu đồ cho.

Sớm Mai giã nải, tặng ông anh cái lườm ấm áp:

- Hay chưa! Em đâu có quen biết gì anh chàng gà điên ấy! Mới gặp vài lần thấy ngông ngông ngang ngang như là du đãng. Nói chuyện nghe cứ tức anh ách, ứa cả gan.

- Làm rồi. Hấn hiền còn hơn đất!
- Trật rồi thưa anh. Ba trợn như tay đó cũng hiểm đấy!
- Ba trợn? Sao mi rành vậy?
- Ờ thì em thấy thế, cảm tưởng thế. Đồng thời là cục đất sét do Chúa nặn ra rồi hà hơi vào cả. Có khối anh con trai dễ thương, còn anh chàng này sao khó thương quá!

Buột miệng tí lia xong mới biết lỡ lời, Sớm Mai đành ngượng nghịu nghe Đạt vắn vẹo:

- Cô con gái nhà này ăn nói có duyên hết biết! Ai mượn mi thương hấn?
- Ờ há! Em...
- Chặc! Mi không chịu đi thì để anh mang trả hấn vậy.
- Đạt nói xuôi xị, dợm quay bước vào nhà. Sớm Mai ngược nhìn Đạt nói vu vơ:

- Đêm qua anh có nghe tiếng sáo không? Nghe gần lắm. Hình như ở ngay bên này vẳng lên.

Đạt chưng hửng:

- Thật không? Anh ngủ thẳng ro một mạch tới sáng như chết đâu có nghe gì. Nếu là tiếng sáo thì của hấn chứ còn ma nào nữa. Đêm qua có khi hấn đã neo đồ ngủ lại. Hấn thổi sáo khá lắm. Cây văn nghệ của Đại học Tổng hợp đấy. Máy bài ruột của hấn là Thiên Thai, Lá Đổ Muôn Chiều, Hạ Trắng... nghe hay chứ?

Đúng là Hạ Trắng, Thiên Thai và nhiều bài khác nữa. Đêm qua thao thức rồi tiếng sáo luôn vào ru ngủ cô nàng lúc nào chẳng hay. Suýt dại dột gật đầu Sớm Mai vội khôn ranh trề môi buông thõng:

- Cũng tạm tạm!

Đạt ra chiều tư lự, đoạn vỗ hai bàn tay vào nhau đánh bốp, bật cười

thành tiếng, thùng thảng uốn giọng trêu chọc:

- Thôi chết rồi! Cái thằng bán than có trái tim điếc đặc này dám chọn mi làm My Nương lắm nghe nhỏ. Trương Chi ngày xưa nhờ giọng hát quyến rũ làm tan nát lòng si yêu của My Nương. Thằng Trương Chi cuối thế kỷ hai mươi này cóc biết hát, bèn mượn tiếng sáo để chiêu hồn thơ đại của mi chẳng?

Như bất giác bị ai tinh nghịch đưa cái mẽ than kề bên má. Sớm Mai đỏ mặt, khoá nước xà phòng tung toé vào Đạt làm anh chàng nhảy loi choi.

Tiếng cười từ vài tuần nay vắng bật lại nổi lên nghe chẳng còn âu sầu lắm nữa của ông anh khiến cô em chợt nghe lòng nhẹ hẫng. Nhìn hút theo bóng Đạt khuất dần trong vườn cây, Mai mủm mỉm cười. Sáng nay nom anh Đạt lạ ghê! Anh hình như bớt nghiêm và vui vẻ hơn cả trước đây nữa. Ui, có trời họa may biết sao anh lại thay đổi in chong chóng vậy. Lúc dễ thương muốn nựng. Khi dễ ghét đến muốn bộp tai nhưng mình không dám!

Lá chao nghiêng rơi xuống mặt nước vẽ từng vòng sóng loang hẹp rồi loang rộng thành những vòng tròn đồng tâm trên bến. Một lúc nào đó cô gái bỗng dừng tay vò xát quần áo bắt gặp mình quên hẳn anh Đạt, ngẩn ngơ nhìn những vòng sóng gợn. Mà cau tít, nhưng môi ngơ ngác nở một nụ cười.

Đôi khi, Sớm Mai hay bắt gặp mình cười vô duyên như thế!

Mường Mán

Khóc Nửa Đêm Mai

Chương 7

Tiếng nhạc bập bùng từ ngoài quán cà phê vẳng vào không khuấy động nổi bầu khí trầm lặng trong nhà.

Hạnh khẽ nghiêng người hôn đánh chụt vào trái tai của Huy âu yếm bảo:

- Gắng ăn nhiều nhiều, dì thương nghe cháu!

Đoạn nhún nhảy trên đôi giày gót cao bưng hai đĩa cơm bước yếu điệu qua quán. Một đĩa cho cô và một cho Vân. Hạnh sẽ ăn nóng sốt. Vân sẽ ăn cơm hơi nguội vì đang bận tiếp khách ruột nào đó mà theo sự tiết lộ làm ra vẻ bí mật và dè dặt như thường lệ của Hạnh thì anh chàng rất có thể, hay đang từ từ tiến tới chuyện e lệ đặt vấn đề hôn nhân. Hạnh bận ra ngồi sau quầy đồng tai hóng chuyện “tình sự” hấp dẫn ấy nên không thể ngồi ăn cơm cùng cháu Huy của dì được.

Hạnh vừa ra khỏi phòng, mùi nước hoa thơm lừng còn lưu luyến chưa tan hẳn. Huy buông đĩa, uể oải đứng lên.

Bà mẹ nổi tia nhìn bất bình từ nửa cái đùi gà rôti còn để lại trong chén đến vẻ mặt bình thản, phẳng lặng của cậu con trai, dịu dàng lên tiếng:

- Con ăn uống gì kỳ cục thế? Quay lại mẹ bảo này!

Huy lững thững quay lại, nặng nề gieo mình xuống ghế.

- Không thích ăn cơm để mẹ làm cho con tô mì nhé?

Chạm phải tia mắt ngụt ngụt trách cứ pha van nài của mẹ, Huy phụng phịu:

- Con no rồi mà.

Lẳng mắt nhìn mông ra chùm hoa hoàng hậu lả lướt cột gió ngoài cửa sổ, Huy ao ước không dung được biến thành làn khói bay thoát khỏi chỗ ngồi này hẳn dễ chịu lắm. Tiếng bà mẹ lại điềm điềm vang lên:

- Con có biết con làm khổ mẹ lắm không? Có bao giờ mẹ tiếc con cái gì đâu. Muốn chi mẹ chiều nấy. Cả dì Vân và dì Hạnh cũng thế. Còn con, con đối xử vậy mà coi được à? Thôi được rồi, kể từ chiều nay cả nhà sẽ không ăn uống gì nữa hết!

Run tay dọn dẹp các thứ, kể cả chén cơm đang ăn dở dang, bà Phấn bụng mâm cơm ra nhà sau. Tấm áo gió màu rượu chát vào khuất sau riđô cơ hồ còn bình bông mãi trước mắt Huy tựa cánh buồm lạ. Thoáng ân hận pha sợ hãi làm rúm ró cả gương mặt trắng xanh của chàng trai. Huy lật đặt đứng dậy rảo chân theo mẹ.

- Con đối xử sao mẹ? Mẹ nói con chả hiểu gì cả ạ!

Thình lạng đặt các thứ vào những nơi cần đặt, đoạn bà Phấn thông thả lên nhà trên. Huy lẻo đẻo theo sau. Họ không vào phòng khách. Huy bững lững thấy mẹ đi thẳng vào phòng mình. Đứng im trên ngưỡng cửa, Huy cau mày dõi theo cử chỉ lạ lùng của mẹ. Bà Phấn gỡ những bức tranh bằng thuốc nước hoặc chì than vẽ gương mặt một thiếu nữ trong nhiều tư thế thẳng nghiêng, ngược cúi, cười và không cười, tóc bay hoặc tóc túm tóc kẹp treo quanh bốn bức tường

xuống xếp đồng trên bàn, rồi nặng nề gieo mình xuống chiếc ghế xếp cạnh cái giá vẽ. Huy lóng ngóng đến thả người vào chiếc ghế bành bọc nệm đỡ kê sát tường.

Trên chiếc ghế xếp hẹp, bà mẹ vốn thanh mảnh nom càng thanh mảnh hơn trong chiếc áo gió rộng. Nhan sắc về chiều còn đọng lắm nét duyên của thời xuân sắc đã phai pha. Trong lòng ghế bành, kính trắng lấp lóa ngay dưới mái tóc rối tinh. Bộ pyjama sọc vàng, áo len màu xanh lá cây bó sát thân hình dài ngoẵng. Khăn phủ la dài thậm thượt lủa tủa tua ren hai đầu quàng hững hờ quanh cổ. Nom Huy ẻo lả hết một cô gái ngực lép giả trai.

Thèm hút thuốc muốn chết, Huy ngáp ngừng cầm gói thuốc ra tay rồi ngáp ngừng đút lại vào túi. Không khí lặng trang chừng một phút.

Bà mẹ hấn giọng:

- Cái cô trong tranh đẹp hơn cả mẹ thời con gái ấy là ai thế con? Ngỡ gì? Hoá ra mẹ chỉ thắc mắc về người trong tranh. Huy thờ phào nhẹ nhõm, lấp lửng:

- Do con tưởng tượng.

Bà Phấn mân mê chiếc nhẫn hột xoàn trên tay, vờ nghiêm giọng:

- Ai dạy con nói láo thế?

Huy ú ớ:

- À, con vẽ một đứa con gái con... quen.

- Chỉ quen thôi mà vẽ gần cả hai chục bức chỉ mỗi khuôn mặt ấy. Con dư thuốc vẽ quá nhỉ!

Từng quen cái giọng đài các của mẹ, hôm nay sao nghe lạ quá. Anh chàng hơi chột dạ.

Bà mẹ ngắm nghía cậu con trai vốn ốm yếu giờ nom càng xanh xao

hơn trong thứ ánh sáng dịu dịu lọc qua rèm cửa. Ngắm thẳng con mà bà hằng nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa từ thuở còn nằm nôi. Thằng con duy nhất ra đời khi bà đã ba mươi lăm tuổi và nếu chỉ cần muộn thêm một năm nữa, chắc Huy không có mặt trên đời, vì năm bà ba mươi sáu, bố Huy mất tron gmột tai nạn xe hơi trên đèo Hải Vân, trên đường đi từ Đà Nẵng ra Huế.

Lấy nhau hơn mười lăm năm không có được mụn con nào. Hai vợ chồng đi cầu khẩn hết chùa này đến đền đài nọ, nghe bảo ở đâu linh thiêng là cất công liền đến đấy.

Và bà luôn tin rằng, Huy ra đời như một bằng chứng cụ thể cho lòng thành của họ đã được tai mắt bên trên nghe thấy, ban ơn. Lúc nhỏ Huy eo uột khó nuôi, bà Phấn thường vui vẻ nói với bà con nội ngoại:

- Con cầu tự mà. Con thần con thánh cho chứ có phải thường đâu. Sau này hấn sẽ hiển đạt cho coi!

Chồng mất. Căn nhà rộng trên thang chỉ hai mẹ con ở, còn thừa nhiều khoảng trống quá. Bà Phấn chia bớt gánh nặng với gia đình bằng cách gọi hai cô em đến mở cái quán - trước kia bán tạp hóa, giờ bán cà phê – ngay trước nhà, vừa có kế sinh nhai, vừa đỡ tẻ. Riêng bà, nguyên là chủ tiệm vàng, tạm gián đoạn một thời gian, nay lại tiếp tục buôn bán vàng bạc, đá quý chui, không mở tiệm, kiêm nghề làm... chủ huê hụi.

Hai cô em gái không xấu xí, thậm chí có thể bảo là nhan sắc khá mặn mà. Có điều, hấn ông xanh thắm thắm tầng trên còn ganh ghét sao đó nên chưa cô nào có chồng. Cô Vân đã ba mươi tư, và cô Hạnh xấp xỉ ba mươi.

Cái quán cà phê trước nhà không treo bảng hiệu. Nhưng từ mười năm nay khách ứa lui tới quen gọi là quán Hai Cô.

Cà phê ngon. Nhạc chọn lọc. Hai cô chủ quán lại rất mực chải chuốt ăn diện. Có lắm ông, lắm chàng đến trồng cây si vài mùa rồi tặng lờ đi lấy vợ. Có vài anh choai choai, mới lớn bây giờ vẫn còn si.

Nhưng cho đến nay vẫn chưa ai chịu cầu hôn, hay mang xe hoa đến đốt pháo trước cửa cả. Mùa tới chăng? Hay mùa sau? Sau nữa? Sống giữa ba người phụ nữ. Cậu bé Huy được cưng chiều hết con búp bê. Như là ông hoàng tử bé của triều đình có tới ba bà mẫu hậu. Từ cái ăn cái mặc đến các trò vui chơi giải trí Huy ưng chi được nấy. Bé Huy là nguồn vui lớn của cả nhà. Bé Huy là ngọn gió mát lành hoà giải một cách tuyệt diệu các mối bất hòa nho nhỏ trong cuộc sống thường ngày của ba người phụ nữ. Dì Vân giận mẹ Phấn, bé Huy cười, thả thả một câu ngỏ ngỏ gì đó, dì hết giận. Dì Hạnh lỡ buồn dì Vân một tẹo, bé Huy sà vào lòng hỏi nữa câu vớ vẩn gì đó, lập tức dì nghe mát rượi cả phổi lẫn gan. Bé Huy ăn ít, tức khắc cả nhà cùng than vãn ăn không ngon miệng. Bé Huy mất ngủ. Cả nhà cùng bảo nhau thỉnh thoảng thao thức cũng thấy hay hay, vân vân. Thỉnh thoảng dì Hạnh trộn một chén muối, lòng trắng hột gà, nặn thêm nữa trái chanh xức tóc cho bé Huy để tóc bé vừa mềm mại vừa óng mượt. Đôi khi dì Vân tiện thể trang điểm, thoa cho bé Huy chút kem dưỡng da để da bé càng thêm trắng mịn in bông bưởi, bông cau. Lắm lúc mẹ Phấn bỗng lên cơn thích ẵm bồng con gái, bèn tô son đánh phấn, mặc đồ đầm cho bé Huy, dắt đến nhà một bà hay ông bạn nào đó dự tiệc tùng, gây bất ngờ thú vị cho mọi người, vân vân.

Tuổi thơ Huy mềm mại trôi qua sáu bàn tay chăm sóc nựng nọt của một người mẹ và hai cô gái. Bây giờ khắp khởi bước qua ngưỡng cửa thanh niên, Huy vẫn tiếp tục đi đứng nằm ngồi buồn vui thương

ghét trong sáu bàn tay nòng nân, mềm mại của một người mẹ, một cô gái quá thì và một cô gái vĩnh biệt tuổi dậy thì.

Dưới mắt họ, bao giờ Huy cũng chỉ là một cậu bé. Bảo Huy đã hai mươi à? Nhầm gì. Có lẽ đến lúc Huy năm, sáu chục tuổi – ờn trời, nếu cả ba còn sống – Huy vẫn là một cậu bé thôi! Đã là bé thì bao giờ lại chẳng cần đến sự chăm sóc, bảo ban.

Cậu bé ấy vừa ngượng nghịu thú nhận rằng, cậu vẽ chân dung một cô quen biết và bà mẹ đang ngấm ngấm cậu để lường xem sự quen biết ấy đậm nhạt ra sao. Chưa thể biết được nên bà tiếp tục dò dẫm.

- Sao? Trả lời mẹ đi chứ. Cô ấy là ai thế?

Sử dụng đòn lẩy? Đứng rột dậy lảng ra ngoài quán? Hay đòn nhõng nhẽo? Cứ một mực phụng phịu làm thinh? Huy cảm thấy hai thứ đòn quen dùng ấy bữa nay có vẻ không công hiệu trước cái gọi là quyết tâm tìm tận gốc, bật tận rễ điều bí mật đã làm Huy gây buồn khổ cho cả nhà hơn tuần nay. Quyết tâm ấy đang long lên trong đôi mắt vốn dịu dàng của mẹ trong ờn quá.

Khẽ xoay đổi thế ngồi trên ghế, Huy tự lự bảo:

- Cô ấy đã cứu con suýt chết đuối dưới biển Thuận An hè vừa rồi. Mẹ còn nhớ cô ấy chứ?

Vụ đưa con cầu tự suýt chết bà làm sao quên? Nghe Huy vừa chột nhác bà đã nổi gai sồn ốc.

Hôm ấy dì Vân, dì Hạnh bận tí mắt cười với hai anh chàng mới quen trên bãi tắm. Còn bà thì mãi tán chuyện với mấy ông bà bạn. Vừa tán vừa thưởng thức món mực luộc chấm nước mắm gừng và cua luộc chấm muối tiêu tuyệt ngon. Chỉ sẩy mắt có mỗi một tí, thằng bé đã xách cái phao đi mất tiêu. Khi bà và hai dì nó sực nhớ hốt hải đi tìm dọc bờ biển, thì cái tin Huy suýt chết đuối đã nức tiếng gần xa.

Chặc! Cũng do ân sủng của thần thánh đấy thôi! Thần thánh đã cứu vớt đứa con yêu của các vị thật đúng lúc. Còn cái cô gái đã theo lệnh thần thánh đưa tay lôi thằng bé nhà mình lên phao là ai nhỉ? Chẳng phải vàng hay bạc. Chỉ là người. Vả lại hôm ấy lo quỳnh lo quáng, chỉ nói hai tiếng cảm ơn con bé rồi đi ngay. Lạy Phật, làm sao còn nhớ nổi? Bà Phấn gật đầu đại:

- Ừ, mẹ làm sao quên. Con bé bơi giỏi ấy mà.

Thoáng vui hiếm hoi chợt ánh trong mắt Huy:

- Con muốn vẽ cô ấy nhưng vẽ dở quá nên không giống lắm!

Bà Phấn lắc đầu không đồng tình:

- Con khiếm tốn quá đấy thôi. Ở ngoài chắc gì con bé đẹp bằng trong tranh con. Hình như nó là dân biển, dân chài lưới gì phải không nào? Thứ dân ấy thường đen thui, con lại vẽ nó thành một nàng tiên má hồng môi thắm, còn dám cho là mình vẽ dở!

Huy cố nhin cười:

- Cô ấy là học trò, đâu phải là dân chài lưới!

- Ờ, à thấy nó bơi giỏi mẹ cứ tưởng... Sao con lại vẽ nhiều bức thế. Một bức không đủ à?

Có ngu mới trả lời thẳng tuồn tuột vẽ nhiều tại vì con nhớ. Hết nhớ đứng, nhớ ngồi, nhớ đi, đến lúc nằm càng nhớ người ta! Huy bẻ gập mấy ngón tay kêu rộp rộp, ra vẽ ngay thơ:

- Vẽ một bức con thấy chưa giống lắm, bèn vẽ thêm.

Bà Phấn cau đôi mày kẻ chỉ:

- Sao con không mời hay thuê con nhỏ tới nhà mà vẽ? Con vẫn thường kẻ trong trường người ta hay thuê người mẫu cơ mà.

Huy đỏ mặt lúng túng:

- Riêng với cô ấy con chỉ thích vẽ theo... trí nhớ.

Cô ấy! Sao mỗi lúc thằng nhỏ thốt hai tiếng “cô ấy” thì mắt hấn bỗng sáng lên và nghe êm ái thế nhỉ? Êm ái hơn cả lúc hấn gọi hai dì hay kêu mẹ hấn! Ý nghĩ cào nhẹ vào lòng tự tôn về sự độc quyền thương yêu con cái của một người mẹ làm bà Phấn nghe lòng gợn gợn thoáng hoài nghi. Bà mủm mỉm cười:

- Khỏi cô gái đẹp, sao con chỉ vẽ mỗi mình con bé ấy? Nó tên gì?

- Sớm Mai, thưa mẹ? Cô ấy tên Sớm Mai.

Tên cô gái lặp lại hai lần trong câu nói với giọng du dương như hát. Buột thốt rồi Huy vụt sững sờ. Sao mi nhẹ dạ thế hỡi thằng khù khờ khật khùng khốn khổ? Mẹ mới khảo sớ đã phun ra hết mọi bí mật bí mớ, còn gì là “của riêng” nữa? Lạ quá, nhắc đến Sớm Mai tự nhiên nghe nhẹ hẫng lòng. Tâm sự chất chồng không biết nói cùng ai, giờ trút voi được in ít kẻ cũng đỡ khổ. Ồ, mẹ chứ có phải ai xa lạ đâu mà phải giấu quần giấu quanh. Huy cảm thấy bằng lòng Huy quá. Huy thấy Huy có hiểu ghê. Không giấu mẹ điều gì, đích thị Huy là đứa con ngoan.

Cái tên Sớm Mai chột thốt làm cậu con trai nghe nhẹ lòng, lại khiến bà mẹ bỗng thấy lòng nặng trĩu. Sớm Mai! bộ hết tên sao đặt cái tên gì nghe kỳ cục. Chữ lót tầm thường, cái tên càn tệ hơn. Con bé hấn không thuộc loại con nhà khá giả. Người ngợm chưa biết ra sao mới nghe tên đã hết muốn có cảm tình. Ít ra thì cũng khéo khéo chọn một cái tên gần gần như hai dì nó. Diễm Hạnh, Mộng Vân, nghe là biết ngay con người sang cả, quý phái! Lạ Phật, con cầu mong thằng nhỏ nhà này chưa đến nỗi phải lòng con bé có cái tên dở lạ dở lung kia. Cố nén hồi hộp. Cố giữ vẻ bình thường, bà Phấn vẫn nghe mình hình như lạc giọng:

- Có phải con thích nó không?

Câu hỏi bất ngờ như lưỡi kiếm vụt xẹt ngang mày làm Huy giật thót. Cái ghế bành đang ngồi kê sát tường. Huy cảm tưởng tia nhìn dữ dội của bà mẹ vừa đẩy nó lùi thêm vài ly nữa. Huy nghe giọng nói mình vang lên như giọng của thằng phải gió nào khác:

- Không, không ạ!

Điều đáng hốt hãi và áp úng của gã con trai không qua được mắt người mẹ. Bà thấy rõ gã vừa thú nhận điều gã mới chối.

À ra thế! Ngoài tình thương yêu lâu nay dành cho mẹ và hai dì, đã đến lúc thằng bé muốn chia sẻ cho một người đứng khác nữa!

Thoáng ghen dỗi lạnh lẽo mơ hồ trôi qua đôi mắt sắc sảo của bà Phấn. Huy thốt rùng mình.

Cái đứa người đứng ấy ra sao nhỉ? Thời mình là thời “thờ ông”.

Ngày nay cái đạo “thờ bà” coi bộ đang hưng thịnh, đang bắc thang cho mấy con ranh leo. Con gái con góc thời buổi bây giờ mười đứa hết chín thích át giọng con trai. Ngực nét na, đoan trang, yếu điệu, hiền thực như dì Vân, dì Hạnh của thằng Huy nhà mình hiếm lắm, hiếm lắm! Bà Phấn thở dài. Đã chắc mười mười, vẫn cố cầu may thằng nhỏ đôi khi tưởng làm vậy mà không phải vậy. Vờ vĩnh như cậu con trai chưa nghe rõ câu hỏi vừa rồi, hoặc nghe nhưng hiểu sai mẹ, bà Phấn âu yếm nhả từng tiếng:

- Có phải con thương. À, à, nói theo kiểu bây giờ là, là con yêu nó phải không?

Lần nữa, Huy lại ao ước được biến thành làn khói bay thoát vòng kèm toả yêu thương kiểu mẫu giáo của mẹ. Không thể biến nên anh chàng đành bẽn lễn gật đầu:

- Dạ!

Bà Phấn công khai bày tỏ sự thất vọng bằng tiếng hừ khô khốc trong cổ, và một tiếng ho rõ to:

- Từ bao giờ?
- Dạ, từ mấy tháng nay ạ!
- Thế nó có yêu con không?

Huy ngập ngừng, phân vân không biết nên gật hay lắc đầu? Nên thưa không, hay thưa có? Phải chi hai đứa bây giờ không bị ngăn cách bởi một cuộc giận “sự cố” gặp nàng giữa đường, sợ mẹ quá không dám kêu chưa ngã ngũ, lại thêm “hung tin” nàng viết thư, nhận thư ai đó. Phải chi... Ôi, khó nói quá. Huy bối rối làm thinh.

Lẳng lẳng ngắm cậu con trai như ngắm một diễn viên bí không ra bí, hài chẳng ra hài trong một vở kịch truyền hình, bà Phấn tự hỏi không biết nên cười hay nên mếu. Chọn người để yêu không thèm hỏi mẹ. Thằng nhỏ muốn “thân tự lập thân” từ hồi nào vậy? Thằng nhỏ ngó yếu yếu thế mà cũng gan cóc tía quá nhỉ! Rõ ràng con nhỏ này không thuộc loại hiền rồi. Hẳn là quân ăn thịt người. Chưa chi hẳn đã khiến thằng Huy nhà mình sứt cả ký rồi đấy! Tội nghiệp! Còn lạ gì nữa, đúng là thằng nhỏ đang ốm tương tư. Bệnh ma bệnh quỷ gì còn dễ chạy chữa, bệnh này thuộc loại cả Đông lẫn Tây y phải xá dài. Xưa bố nó suýt mất mạng nếu mình không biết sớm, không mạnh dạn bước qua mọi lời dè bĩu để đến e then tỏ tình cùng... chàng! Chút hồi ức vụn chợt làm bà Phấn đôi má nóng ran, tim đập bồi hồi. Bà tự chữa then bằng nụ cười nửa miệng:

- Yêu, rồi không biết người ta có yêu mình không, con bèn quay ra hành hạ mẹ bằng cách bỏ ăn, lơ uổng, quên cả ngủ nghỉ, vẽ cả đồng tranh chết tiệt kia chứ gì? Hay thật!

Cái ghê bành không thụt lùi nữa mà bênh bồng trên sóng theo từng

âm bồng trầm trong câu nói dằn dỗi của mẹ. Huy co người như cố thu nhỏ người lại. Càng nhỏ càng tốt vì không thể biến mất.

Thấy cậu con trai mặt mày xanh lét, bà mẹ chột hổi, bèn tề nhị xoay chuyện sang hướng khác. Bà trầm giọng than vãn:

- Lạy Phật, lạy Trời con quả là ngu dại quá. Có thể mà cũng không nghĩ ra. Con trai của con đâu còn là một thằng bé thò lò mũi xanh nữa. Lâu nay cứ ngỡ hần buồn chuyện gì trong nhà mới đâm đồ đốn ra thế. Này, Huy của mẹ, kéo ghế sát lại đây!

- Huy ngượng chín, loay hoay kéo ghế đến cạnh bà Phấn. Vừa bảo cậu không còn bé nữa, nhưng bà chưa thể xử sự với cậu như một người lớn được, bèn đưa tay xoa đầu tóc rối của Huy, day nhẹ cái bõm sau gáy, đoạn nghiêm trang nói:

- Thôi, chuyện đâu còn có đó. Bây giờ thì con ăn chút gì cho mẹ vui, hay tính làm mẹ khổ nữa hử?

Hoảng hồn thấy hai giọt nước mắt lăn dài trên má mẹ. Anh chàng điềm điềm. Người tính điềm điềm nhất hành tinh của hậu bán thế kỷ hai mươi lấp bắp:

- Mẹ cho con xin... một tô mì và một ly sữa ạ!

Bà mẹ hoan hỉ bay bổng ra khỏi phòng như vừa mọc cánh.

oOo

Lăn tia nhìn nòng nân vào đôi môi mím lặng của Nhã, Sớm Mai khẽ khàng giục:

- Nào, nói đi dì Út. Cháu luôn luôn cói dì là cố vấn vĩ đại của cháu mợ!

Nhã chậm rãi gấp tư cái gọi là “hồi âm”, để lâu sợ nguội” vừa đọc xong đặt vào tay cô cháu. Cầm lấy hai que đan và tiếp tục múa.

Chiếc áo len đan dở chẳng biết từ bao thu đông rồi chưa thấy xong.

Hễ mùa mưa tới, hình như lúc nào ghé nhà Sớm Mai cũng thấy Nhã ngồi đan. Làm như rời que đan dì ấy buồn lắm vậy.

Đội cô cháu khẩn khoản lặp lại câu hỏi lần thứ hai Nhã mới mồm mĩm cười, thủng thẳng nói:

- Cố vấn về cái gì mới được chứ?

Mai cười hờ mueri cái răng:

Thì gỡ rối tơ lòng... thông!

- Tơ lòng mi rối hung rối loạn rồi à nhỏ?

- Dạ! Và không ai giỏi hơn dì để giúp cháu đâu. Dì xứng đáng phụ trách mục giải đáp tâm tình trên bất cứ tờ báo nào trong cũng như ngoài nước.

Nhã phì cười, nhún vai ra vẻ khiêm tốn:

- Dì cũng dở ẹc. Tơ lòng của dì có lúc dì gỡ còn không xong, đoạn đứt đoạn nối tùm lum ấy.

- Giờ thì dì đâu thêm gỡ nữa. Đám hỏi xong rồi, dì chỉ chờ chú Vũ hô một tiến là hai người nắm tay nhau chạy ù tới đám cưới!

- Ờ, nhỉ! Thế mà đôi khi dì cứ ngỡ mình chưa phải là chim vào lồng, chưa như cá cắn câu chứ!

Hai dì cháu cùng cười. Tiếng nhạc không lời từ phòng trong dịu dặt vắng ra. Từng âm độ âm rề trầm xuống tận đáy lòng vẫn vơ quên nhớ. Từng âm đồ sôn la si phiêu bồng chở cơn mơ vào vổ cánh rồi tan loãng vào thính không. Hẳn bà ngoại đang vừa nghe nhạc không lời vừa nhỏ to chuyện trò cùng con mèo mướp trên ghế tràng kỷ.

Ngoại chỉ thích nghe nhạc êm dịu và không lời. Con cháu đứa nào khoái nghe nhạc kích động hoặc có lời thì chịu khó mang cassette ra vườn hay chỉ mở nhỏ nhỏ khi ngoại đã ngủ. Sớm Mai uốn giọng thỏ thẻ trên nền nhạc đệm:

- Con đường tình buồn ít hơn vui đi qua rồi. Con đường chỗ nào có ổ gà, gai góc, khúc khuỷu bằng phẳng thế nào đi biết cả rồi, giờ chỉ cho cháu kéo cháu vấp ngã u đầu sút trán mắt.

Nhã cười nụ nhỏ:

- Thôi đừng ca vọng cổ nữa, đừng dỡ ngon dỡ ngọt đi in dỡ con nít nữa. Mi muốn bắt đầu gỡ từ chỗ nào?
- Bắt đầu từ cảm tưởng sau khi đọc xong cái thư ký tên không rõ kia.
- Nói chung là khá. Hấn biết viết thư.
- Dì nghĩ giống cháu quá trời.
- Hấn đang buồn thật tình, buồn rất hết mình như hấn viết.
- Sao đi biết?

Nhã phán chắc nụi:

- Hấn cố ý viết bằng giọng đùa, nửa nạc nửa mỡ như thế để che giấu nỗi buồn bên trong. Cuối cùng chịu không nổi mới nói toạc ra ở đoạn tái bút.
- Thế theo dì anh ta là ai? Quen hay lạ?
- Không lạ đâu. Tay này có khi đang theo dõi mi như mật thám đấy.

Sớm Mai tròn xoe mắt, giật mình:

- Hóa ra anh chàng để ý cháu từ lâu lắm rồi sao?
- Rõ ràng như hai với hai là năm vậy sao cháu còn nghi ngờ nhỉ?
- Có thể. Rất, rất, rất có thể.
- Biết cháu có bồ rồi vẫn thương?
- Thương luôn.
- Quái nhỉ, ầu ghê!

Tiếng nhạc trong nhà bỗng tắt. Hẳn con mướp đã bỏ đi chơi và bà ngoại ngủ lơ mơ trên ghế nên không thay bằng nhạc. Không tiếng nhạc, nỗi im lặng lớn bèn ôm choàng lấy hai dì cháu.

Nhã mềm mại trong chiếc robe màu mận chín ngồi duỗi người trên ghế xích đu trước thềm. Sớm Mai mồm mím trong áo dài trắng với cặp sách đặt trên lòng ngồi cạnh, hơi thừa tay nên nãy giờ cứ nắm lấy sợi xích đong đưa nhẹ nhàng.

Giàn dưa tây không hoa không trái nhưng rậm lá che bóng rợp trước sân. Máy giò phong lan treo lủng lẳng dưới hiên loe hoe vài nhánh trổ bông tím rím. Không khí vút yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng ong bay vù vù đuổi bắt nhau trong lá. Sự yên tĩnh khá lý tưởng cho cuộc “hội nghị” với chuyên mục gỡ rối tơ lòng hai dì cháu vừa bắt đầu.

Trong yên tĩnh, Nhã tưởng chừng nghe thấy tiếng sóng nào nửa quen nửa lạ đang vỗ miên man trong lòng Sớm Mai. Tiếng sóng rất quen đã từng một thời vỗ không nguôi trong lòng Nhã, nay hồ như nguôi tạnh hẳn rồi?

Sóng của tuổi chớm yêu đang vỗ ngẫu bộn nhớ bộn thương, thì thầm thủ thỉ với hấn mà con nhỏ vó vẻ như chẳng hay. Muộn rồi, Nhã có muốn ngơ ngác như hấn cũng chẳng được.

Nhã bồi hồi nín thở dài xuống mũi đan. Sớm Mai quệt môi lên má tóc dài chấm lưng mới gọi của dì Út ngan ngát hương dầu gội Thán Lan, nửa tin nửa ngờ:

- Có lần trong một giấc mơ, cháu từng “nói chuyện tình” với cô Hải. Cô ấy bảo, lúc yêu người ta có thể trở thành nhà văn, nhà thơ, thậm chí là tu sĩ hay thượng đế. Nay lại nghe dì bảo lúc yêu người ta trở thành mật thám, ghê quá.

Nhã chớp mắt bối rối:

- Chặc! Ờ thì trở thành mật thám để rình bắt mi nhốt vào cũi lòng, rồi sau đó nhốt vào vòng tay người ta. Đại thể gã này cũng thuộc loại thỏ đế thôi, chẳng gai góc gì. Nếu không tình cờ nhận được cái thư đi lạc của mi, anh ta cũng cóc dám viết thư cho mi đâu ngốc ạ! Nói cách khác thì, hắn ta đang thương thầm nhớ trộm, sợ chường mặt ra lỡ mi chê, đành giấu mặt trong bóng tối chơi trò thư đi mà chẳng mong nhận được tin lại. Rõ chứ?

Sớm Mai chợt lặng người như bất thần hớp phải ngụm gió độc, nghe lòng bỗng đổi màu. Từ tím tím thành xám tro rồi xám ngoét. Có nên nói cho dì Út biết ý nghĩ thật của mình không nhỉ?

Thấy cô cháu không dưng ngậm hột thị. Nhã ngừng tay đan ngắn ngơ lên dán tia nhìn ngạc nhiên thấy hắn đang chu miệng lại như huyết gió không thành tiếng. Kiểu chu Hạo từng hòa điệu cách tuyệt vời vời đôi mắt phát ánh lạnh lùng đêm nào. Kiểu chu môi Huy gõ lưng vẽ toát mồ hôi hột tới gần hai mươi bức chân dung vẫn cảm thấy chưa lột tả hết nét duyên huyền ảo. Nhã bật cười thành tiếng:

- Mi dành một phút mặc niệm ai thế?

Sớm Mai cười chúm chím:

- Sao anh chàng không mong tin lại?

- Khờ ạ! Tại vì mi đã có bồ. Anh chàng biết tổng mi sức mấy viết thư cho anh ta.

Ngập ngừng vài giây, Mai rầu rĩ nói:

- Dì thấy cháu thế nào? Lâu nay cháu là người thật thà chứ?

Nghe câu hỏi tréo ngoe, Nhã búng lững đáp đại:

- Ừ!

- Đôi lúc cháu khờ khạo?

- Ủ!

- Nhưng rõ ràng chưa bao giờ cháu là đứa gian dối cả, phải không?

Lạ quá, khi không con bé nói nhăng nói cuội gì thế này? Từ cái tiền đề có vẻ bằng quơ, bí hiểm này hẳn sẽ dẫn mình đến đâu? Nhã đan nhăm một mũi, bực bội tháo len ra đan lại, dăm dăng:

- Ủ, rồi sao?

- Giờ sao cháu thấy ghét cháu quá. Ghét không biết để đâu cho hết.

- Sao mi bỗng ghét mi? Chuyện lạ và không có thật, khó tin nữa.

- Ban đầu nhận cái thư vợ vẫn kia cháu thấy ghét. Đọc vài lần bỗng thấy thích giọng điệu hài tếu ấy và ước thầm anh chàng không rõ họ tên mắt mũi miệng ấy cứ gửi dài dài cho cháu đọc. Như thế là sao? Không phải cháu đã gian dối à?

Sốt ruột quá, Nhã gắt:

- Gian dối ở khoản nào, thưa cô?

- Trong khi cháu đang có bồ, lại thích đọc thư người khác nghe lòng rung nhè nhẹ bởi những ý tình ma quỷ người ta “phịa” trong thư. Hơn cả gian dối, cháu đang, cháu đang phạm tội... ngoại tình chẳng?

Nhã phá lên cười, gập đôi người lại mà người. Cười văng cả cuộn len xuống sàn, lượm lên rồi còn tiếp tục cười nữa. Đỏ mặt đỏ mào cổ nuốt những tiếng cười cuối cùng xuống bụng, Nhã ngắc ngư nói:

- Trước ngày chú Vũ mang lễ vật đến làm đám hỏi, dì nhận hàng lô thư của bồ già bồ nhí. Ngay bây giờ dì cũng còn nhận lai rai. Dì và chú thỉnh thoảng lôi ra đọc cho... đỡ buồn. Có sao đâu?

Có bồ thì có bồ. Thích đọc thư người khác gửi cho ta, ta cứ tha hồ đọc. Hai chuyện khác hẳn nhau. Mi làm như đã phải lòng ngay tắp lự anh chàng giấu tên kia rồi ấy!

Hàng lô thư của bồ già bồ nhí! Cả bồ ta lẫn bồ Tây. Đúng thế, Nhã không đùa chút nào.

Là hướng dẫn viên du lịch. Quanh năm Nhã hướng dẫn cơ man nào là đoàn khách đi ngoạn cảnh cố đô. Đưa họ vào đại nội thăm cung điện, thành quách xưa. Lên các lăng Minh Mạng, Tự Đức, Gia Long coi nơi các ông vua nghìn thu yên nghỉ. Vòng quanh các chùa Linh Mục, Từ Đàm nghe chuông mõ để lắng lòng tục lụy. Tha thẩn dạo quanh các vùng đồi Vọng Cảnh, Thiên An, Trà Am nghe thông reo, hít gió no lòng, mát phổi. Xuống biển Thuận An, ngâm nước mặn, ngắm tôm cá háy nguyt nhau trên... dĩa. Ngồi thuyền rồng lênh đênh dọc sông Hương vừa ngắm trăng cài đỉnh Ngự, vừa nghe ca nam ai nam bình, tứ đại cảnh v.v... và v.v...

Nhan sắc Nhã giàu một. Duyên dáng Nhã giàu mười. Vóc dáng Nhã như được sinh ra để làm tôn thêm vẻ đài các trứ danh của chiếc áo dài truyền thống. Đi đâu du khách cũng nằng nặc đòi Nhã đưa đi. Không Nhã, khách lầy không thêm bước. Đòi Nhã đi cho bằng được để họ được ngắm no mắt dáng thiên thần gãy cánh, nghe giọng vàng pha ngọc thỏ thẻ thuyết minh. Ngoại trừ tiếng Tàu hơi lơ lớ, Nhã nói thông cả Anh lẫn Pháp văn. Có lần một ông Tây khen nức nở Nhã phát âm ngoại ngữ cứ y như người Ba Lê hay Nữu Ước chính cống, báo hại Nhã cảm thấy đôi cánh mũi cứ phồng phồng, ba ngày sau mới chịu xẹp.

Đến Huế, lắm ông khách nội địa và ngoại biên cứ gọi là chết mê chết mệt cô hướng dẫn viên Kiều Nhã. Và không ít ông khách xa rồi nhớ

Huế thì ít, nhớ cái môi cái mắt tình tứ của cô hướng dẫn viên thì nhiều, bèn cầm lòng không đậu, cậy nhờ bưu điện chuyển thư, chuyển quà cho nàng tới tấp.

Nhã có lắm bồ xa nên nhận lắm thư có gì là lạ? Bây giờ Nhã đã bỏ cả tá ông bồ xa để chỉ lấy một ông bồ gần làm chồng. bởi trong cả lô bồ gần, ông kỹ sư tên Vũ tán giỏi hơn cả, đeo lì bám sát hơn cả. Vũ cứ một hai đòi tự tử nếu Nhã không sớm sớm rời bỏ con đường tình đầy dông bão can qua, để cùng anh chàng nắm tay bước trên con đường hôn nhân yên ả.

Ui, dì Út nhận hàng tá thư, có chồng vẫn còn tiếp tục nhận mà cứ tỉnh như không, mi mới nhận có mỗi một lá đã bán xúc xích lên trông chướng quá, kỳ quá! Sớm Mai nở nụ cười ngây ngẩn. Nhã hích nhẹ cái cùi chỏ vào sườn cô cháu:

- Này, còn thằng cu Huy của mi ra sao này giờ không nghe nhắc? Hấn vẫn yếu điệu thực nữ chứ?

Từ cái gọi là “hồi âm, để lâu sợ nguội”, câu chuyện bỗng bẻ ngoặt sang Huy. Dì Út chuyển “tông” hơi bất ngờ làm Sớm Mai lúng túng. Huy! Sớm Mai cắn môi ra chiều ngẫm nghĩ. Dẫu có quanh co hay né tránh thế nào, Mai cũng chợt nhận ra một sự thật làm cô ngẫm kinh hãi: Không chỉ riêng lúc này mà cả thời gian vừa rồi sao cô ít nhớ anh chàng quá. Con ma nhớ đã bị đuổi đi chỗ khác chơi từ bao giờ thế? Bằng chứng cụ thể là con ma kia không làm cô xao lãng việc học hành nữa.

Thậm chí nguy hơn nữa là chưa bao giờ cô có ý nghĩ viết cho anh chàng cái thư khác để đền cái thất lạc kia, lại vô duyên đi viết hồi âm cho cái gọi là “hồi âm, để lâu sợ nguội” vớ va vớ vẩn đâu từ trên trời rơi xuống, viết rồi chẳng biết gửi về đâu, đành giữ làm... kỷ niệm.

Lòng Mai không dưng mở ra trước Mai lăm ngã ba ngã bảy rối tinh rối mù, bí hiểm hơn bài toán khó. Nên nhờ dì Út tìm hộ lời đáp chẳng?

Sớm Mai nghe giọng mình vang lên rụt rè như tiếng kêu của gà con lạc mẹ:

- Anh Huy vẫn... thường. Tụi cháu đang làm giàu thêm kỷ niệm của hai đứa bằng... một cuộc giận!

Nhã đá lông nheo con mắt bên phải, nói giọng bông phèng:

- Máy đứa cháu nhon mồm, lũ tiểu quỷ ở cái nhà này cứ một hai bảo thằng bồ chuyên môn đội bêrê của mi là lại cái. Dì đánh chính và la tụi hần muốn gãy lưối luôn. Máy thằng đực nhon bên nhà cậu Tam hăm bữa nào hè nhau vật thằng bồ mi ra khám thử coi.

Hai dì cháu cùng cười. Tiếng cười của Nhã hồn nhiên vô tư lự gấp mười tiếng cười gượng gạo của Mai. Mai nguýt ngằm bọn anh chị em họ nghịch tinh. Có bồ, Mai đã giấu như mèo giấu...! Thế mà cũng chẳng giấu được. Hừm! Người ta dịu dàng, mềm dẽm, dễ thương đến muốn nhức răng vậy mà hô lại cái! Quả có mắt không người.

Dì Út cắt ngang sự găm gù của cô cháu:

- Kể đi. Tụi bây giận nhau ra sao?

Mai kể lại chuyện hôm tình cờ gặp nàng dọc đường, chàng giả ngơ vì sợ mẹ quở. Chuyện hôm chàng vác cây si đến trồng đứng dưới mưa, trước cổng, nhờ nhóc tì Châu vào “thỉnh” nàng nhưng nàng không thềm ra. Và suốt tuần qua ngày nào chàng cũng đưa đón, nàng vờ như không nghe không thấy.

Nghe ngữ điệu không chút hứng thú của cô cháu, không dưng Nhã có cảm tưởng có cái gì đấy bất ổn trong việc Mai gọi là làm giàu

thêm kỷ niệm của hai đứa. Thầm nghi hoặc, nàng hắng giọng ra vẻ băng quơ:

- Hai đứa giận nhau mấy ngày rồi?
- Hơn mười ngày ạ!
- Mi có cảm thấy buồn không?
- Lúc đầu có chút ít, nay thì không?
- Nhớ hấn không?

Mai ngập ngừng, mắt chơm chớp:

- Cháu không rõ lắm.
- Tóm lại mi vẫn ăn ngon ngủ kỹ?

Sớm Mai thật thà:

- Dạ, hình như hơi mập thêm chút ít!

Nhã bật cười thành tiếng:

- Thế là mi đã đẩy thằng nhỏ cho hấn đi chuyển tàu suốt rồi!

Sớm Mai giật thót, ấp úng:

- Cháu định giận thêm vài ngày nữa. Có dịp cháu sẽ “cho phép” anh ấy làm lành mà.
- Mi nghĩ vậy nhưng rồi sẽ không làm vậy!
- Sao dì biết?
- Bởi hồi bằng tuổi mi, dì đã có khối lần nghĩ một đàng làm một nẻo.

Sớm Mai chớp mắt năm cái rồi bỗng thấy đôi mắt dì Út cơ hồ dềnh lớn lên to như hai cái tách trà. Cái mũi đẹp nổi tiếng nhất họ ngoại dài ra, khoằm khoằm in mỡ quạ. Không dừng, Sớm Mai thấy Nhã giống bà phù thủy và mình hết con nai vàng ngơ ngác gấp trăm lần con nai trong bài thơ thu của ông Lưu Trọng Lư.

Bà phù thủy tiếp tục giọng phù chú:

- Lâu nay dì cho rằng trong họ ngoại chỉ có mình dì là lai nòi lãng mạn. Hóa ra mi cũng là hậu sinh khả úy của dì mi.

Lãng mạn! Có phải vì có chung nòi lãng mạn nên bao giờ Sớm Mai cũng cảm thấy thân thiết với dì Út trong số gần hai chục anh chị em họ hàng?

Lãng mạn! Cái từ không dung khiến Mai thấy mình vừa oai vừa ghê ghê! Con gái mà lãng mạn quá cũng hư bột hư đường! Ai bảo vậy nhỉ? Bà ngoại chứ ai! Dạo ấy gia đình Mai chưa ra riêng. Một hôm dì Út đi chơi với một ông bồ lại hẹn một ông khác tới nhà bắt ông ấy ngồi chờ rục xương. Khuya dì mới về, vừa len lén vào cửa đã bị ngoại thức chờ sẵn tặng cho mấy hèo và mắng đồ con gái hư! Đồ lãng mạn!

Sớm Mai đồng đánh:

- Cháu mà lãng mạn? Dì lôi cái lãng mạn ấy từ chỗ nào của cháu ra thế?

- Thì rõ ràng mi đâm ra phải lòng cái gọi là “hồi âm, để lâu sợ nguội”, rồi quên mất tiêu thằng Huy lúc nào chẳng hay!

- Sao dì chóng quên vậy? Lúc nãy dì vừa bảo hai chuyện khác hẳn nhau mờ, thư là thư, bồ là bồ. Ui, dì lảm cẩm rồi đấy!

Nhã lại là dì Út có cái mũi đẹp nhất họ ngoại vì nàng chột lúng túng đánh rơi cái mặt nạ phụ thủy của mình trước đôi mắt thôi ngơ ngác của cô cháu. Nhưng rồi nàng vẫn chưa chịu chào thua. Bắt chước giọng các nhà ngoại giao, Nhã đĩnh đạc nói:

- Lúc nãy dì tuyên bố vậy vì chưa biết tụi bây đang xa nhau bởi một cuộc giận. Nay đã đến lúc dì rút lui lời tuyên bố ấy và cáo buộc cháu rằng mi đã mắc phải tội lạc lòng:

Rầu rầu nét mặt, Sớm Mai làu bàu:

- Ức quá! Chả lẽ cháu lại không hiểu rõ cháu sao?

Nhã bắt nạt:

- Hiểu rõ sao mi còn nhờ dì gỡ rối tơ lòng... thông?

- Ờ há?

Nhã lấy:

- Thôi mi tự gỡ lòng mi được rồi thì để cho dì yên nhé. Cái áo này đan nút chỉ thêm một mùa đông nữa e cũng chưa xong. Rõ khổ! Sớm Mai âu yếm vén tóc dì Út rồi ghé miệng cắn nhẹ vào vành tai be bé xinh xinh, thủ thủ:

- Dì gắng nghe cháu chút xíu nữa bà cố vấn vĩ đại ưa hờn mát ạ! Dì có đồng ý lúc mình yêu một người nào đó, bện lòng đã đành. Nhưng lúc ghét một kẻ nào đó, mình cũng đâm ra bện lòng không kém? Nghĩa là lòng không thanh thản nổi!

Con bé quả là lắm chuyện! Hấn cứ dồn đầy một kho rồi bữa nay lục ra tổng kết. Lật hết đồng hồ sơ tình cảm của hấn ra để xem từng vụ việc thế này chắc đến gà gáy trắng khuyết cũng chưa xong. Hết chuyện yêu giờ sang chuyện ghét. Mới có chút xíu tuổi sao tình cảm hấn sum suê lắm vẻ, lắm màu, đa đoan, đa dạng thế chẳng biết!

Giống hệt mình lúc trước chẳng? Nhã nhát gừng:

- Ờ, sao nữa?

Sớm Mai háng giọng và không phải với ngữ điệu rời rạc như khi kể chuyện “hai đứa làm giàu thêm kỷ niệm bằng một cuộc giận”, mà với giọng vui kể lại gặp gỡ Hạo – Trương Chi với số bàn thắng thua trông thấy!

Chỉ với một tách trà nóng hất đổ đi, anh chàng phải trả giá bằng hai gáo nước lạnh uống một nhĩ.

Không bỏ sót từ mỗi câu nói ngang ngổ của Hạo đã đành, thỉnh

thoảng Sớm Mai còn vô tình, hồn nhiên minh họa thêm câu chuyện bằng những nụ cười có duyên lẫn vô duyên.

Ngồi im nghe với đôi tai bằng quan của người ngoài cuộc. Khi cô cháu vừa dứt tiếng, Nhã ngẩng nhìn gương mặt tươi tỉnh của người trong cuộc, đoạn bất giác “quạt” một “đòn” chí mạng:

- Hay ghê nhỉ?! Khi kể chuyện yêu thì buồn rất tàn thu. Bây giờ kể chuyện ghét mặt mày lại tươi hơn hớn.

Giọng nghiêm lạnh của dì Út làm phổi Mai cơ hồ nổi bọt. Cô ho liên tiếp ba tiếng chữa thẹn:

- Thật tình là cháu rất ghét thằng cha ấy!

Thằng cha! Bạo miệng quá, nhưng lỡ rồi làm sao níu kịp? Sớm Mai đành lè lưỡi hàm ý ân hận về cái tiếng khiếm nhã vừa thốt.

Nhã lắc đầu. Coi vậy chứ chưa chắc hẳn ghét “thằng cha” ấy. Không chừng trái tim trong lồng ngực tội nghiệp lại đóng đưa, đóng đưa mà hẳn không hay! Con nhỏ thật y như mình năm bảy mùa thu về trước quá! Nghĩ thế và Nhã vuốt mượt cái lờm, giảng bầy ngậm bằng giọng rất tỉnh:

- Chậ! Chỉ nghe cháu kể thôi dì cũng thấy ghét. Lần tới bắt hẳn uống năm hoặc sáu gáo nước lạnh nữa mới chữa cái tật rủ thằng Đạt đi nhậu nhẹt lu bù.

Sớm Mai mắc bầy liền tù tì:

- Dì đọc rõ lòng cháu y như đọc nhật báo. Cháu cũng tính sẽ tìm thêm vài ba cách gì đó thật ác để hành hạ anh chàng cho bỏ ghét. Có điều, hình như cháu không làm điều ác được dì ạ! Đêm ấy tức và ghét anh chàng quá nên cháu mất ngủ, mất ngủ thành ra nghĩ ngợi lan man. Thoạt tiên cháu đọc thoại đến tro trên, bắt anh chàng uống hết gáo nước, dạy anh chàng một bài học thế là đích đáng.

Nhưng thấy mình đã quá độc ác khi buộc anh bán than nốc cạn gáo nước lạnh buốt. Lỡ anh ta đau bụng chắc sẽ hận cháu tới già. Lại nữa mình ăn nói sao đồng đa đồng đẳng, kênh kiệu, lố bịch quá. Còn dọa mét mẹ không thềm mua củi của anh ta nữa! Thế là sau cùng thay vì ầm ách tức anh chàng, cháu quay ra tức mình và ân hận muốn khóc.

Ngay chóc! Thế mà cứ xưng xưng cháu ghét cháu ghét! Con nhỏ y chang em anh Vũ à! Lúc đầu em cũng thấy ghét anh không biết để đâu cho hết, rồi bỗng thương lừng lựng lúc nào không hay. Ghét của nào trời trao của ấy cho bố ghét mà. Nhã cười nhạt:

- Ôi, cháu tôi nhân hậu hết ý. Cháu ân hận và thao thức mãi, đến lúc tiếng sáo của thằng đáng ghét ấy lên vào ru, cháu mới chịu ngủ chứ gì?

Sớm Mai cười nụ thật thà:

- Anh chàng thổi sáo nghe khá hay. Nhưng khi anh Đạt hỏi, cháu bảo chỉ là tạm tạm. Anh Đạt nhờ giặt rồi vá áo giùm anh ta, kệt quá cháu phải nhận.

Nhã lại hoan hỉ kêu thầm, Vũ ơi, Vũ ơi! Khi em thúc thủ dong hai tay quá đầu ra dấu chào thua, dừng lại không bước tiếp trên con đường tình buồn ít hơn vui nữa, để anh đeo nhẫn vào ngón tay và chịu làm vợ anh. Em cứ nghĩ thế là hết, chẳng còn ai nói dối nòi lãng mạn. Thế mà giờ lại có con nhỏ này. Hấn y chang em hồi còn tết tóc đuôi gà quá. Không, có lẽ hấn có khả úy hơn em mấy bậc. Cháu lãng mạn hơn dì là nhà có phúc chăng? Nghe chuyện của hấn, em muốn cời nhẫn trả lại anh, để sống thêm lần nữa cái tuổi mười bảy quá! Nhã buông hai que đan quay lại vuốt má cô cháu.

- Đến đây dì tạm kết buổi gỡ rối tơ lòng cho mi thế này. Nhân vật thứ

ba đã xuất hiện sau Huy và kẻ giấu tên, hứa hẹn nhiều sóng gió lắm lắm.

Ghét Hạo. Mi cứ ghét. Đọc thư anh chàng giấu tên. Mi cứ đọc. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Không những mi đẩy cu Huy lên chuyến tàu suốt mà có khi – nói theo kiểu cải lương – mi đã lạng lế đặt anh chàng yếu điệu thực nữa của mi lên một chiếc Boeing và cho bay ra khỏi vùng trời kỷ niệm. Mi đưa tay vẫy bái bái rồi mà mi cứ ngoan cố bảo không!

Sớm Mai giấy nầy:

- Anh chàng Hạo – Trương Chi cháu đã bảo ghét mà. Vả lại, có lúc nào anh chàng ba trợn dám buông lời tán tỉnh cháu đâu. Dì lôi anh chàng vào “danh sách” làm chi cho tội!

Nhã mủm mỉm cười, lặn tia nhìn nồng vào mắt cô cháu:

- Tội lội xuống sông, mai mốt mi chịu lấy hấn làm chồng, hấn lội lên!

Ngượng nẫu người, Sớm Mai giụi mặt vào vai dì Út ngất véo, vù nách, đẩy văng Nhã khỏi ghế xích đu, và cả hai cùng phá lên cười như chột hóa dại.

Trước khi ra về, Sớm Mai vào đốt lưong cho ngoại, rồi nghiêm trang nói với Nhã:

- Cháu không tin dì đâu. Cháu sẽ đi tìm anh Huy và làm lành trước khi anh ấy tuyệt vọng bước lên chiếc Boeing do dì tưởng tượng để quảng cáo cho ngành du lịch của dì.

Nhã lắc đầu, cười:

- Mi cứ đi tìm đi. Rồi sẽ thấy. Để vài hôm nữa mi lại đến bắt dì gỡ rối tơ lòng, và cái áo len này cứ đan hoài đan hủy từ Tết Tây đến Tết Ta e chú Vũ cũng chưa có mà mặc!

Nói mạnh nói bạo thế, nhưng lúc về ngang qua nhà Huy, Sớm Mai không dám ghé vào. Không sợ đường đột mà cứ e người ta hiểu lầm mình cần thiết người ta quá! Cái lý chứng chắc quá ấy chứ?!

Mường Mán

Khóc Nữa Đi Sớm Mai

Chương 8

Mặt trời đỏ sắp lặn xuống sau dãy núi màu khoai tím. Nắng quái xuyên qua nhà cửa cây cối quét những tia sáng nóng bỏng hình rẽ quạt như muốn đốt cháy tất cả người và vật.

Không, chẳng có ngọn lửa nào bốc lên ngoài ngọn lửa âm u trong Hạo cứ từng phút, từng phút ngấm ngấm và anh chàng cảm tưởng mình sắp biến thành than.

Dòng sông quen thuộc mềm mại triệu triệu lượn sóng nhấp nhô hết đàn rắn vàng nô giỡn cùng lũ lục bình vừa trở bông xuôi mãi miết về phía biển. Lát nữa chiều sẽ tắt lịm. Đêm sẽ dấy lên.

Không bao giờ Thu còn nhìn thấy chiều lúc này, đêm sắp tới và bình minh ngày mai nữa! Ánh sáng và bóng tối chẳng còn ý nghĩa gì đối với chị ấy. Quá khứ, hiện tại, tương lai đã vĩnh viễn khép lại sau đôi mắt an nghỉ này. Chết là cái dấu chấm sau cùng đặt cuối câu chót ở đoạn kết của một cuốn tiểu thuyết. Mỗi người sống là tự viết cho mình một cuốn tiểu thuyết. Những trang buồn nối những trang vui,

nhập nhòa những chương, đoạn nắng mưa, đan rối ngày đêm vật vã khổ đau, hoan lạc.

Chết! Cái dấu chấm than sau cùng cho những đời buồn. Những dấu chấm cho những đời non yếu. Dấu hỏi cho những đời người còn nặng oan khiên?

Cuốn tiểu thuyết riêng của chị Thu khép lại rồi. Kẻ thù – lũ trùng lao ác hiểm – cũng đã chết theo chị rồi. Thờì bị mẹ ruồng rẫy đuổi đi, chẳng biết chị Thu đã trôi qua bao vòng tay si mê, hoặc đã vượt ra khỏi bao vòng tay hắt hủi? Chắc hẳn chưa bao giờ chị mừng tượng thấy ngày sau cùng chị lại khép mắt trên tay thằng em côì cút thế này!

Với ý nghĩ hôn ám, rồi nùi trong trí, Hạo đã nặng nề bước qua cơ man nào là những cặp mắt của dân hàng phố. Có đôi mắt tò mò như khoan như đục. Có đôi mắt mềm úng sự thương cảm. Có đôi mắt khô khốc sự dửng dưng và không thiếu những đôi mắt kín đáo che giấu ánh mừng khi thấy một đồng loại sắp về đất, để mặt đất vốn lúc nhúc leo nhèo chen chặt người này rộng thoáng thêm một tí.

Với Thu lạnh giá trên tay y hết Đạt say rượu trúng gió héo rũ đêm nào, và với ngọn lửa ngấm ngún trong lòng, Hạo thấy mình bỏ phố, ra bờ sông, leo lên con đò thân thuộc.

Người chết nằm giữa khoang đò như ngủ mê. Ngủ và chẳng bao giờ còn giấc mơ nào lui tới nữa. Tất thấy mọi hệ lụy trần gian đã phui trắng tay. Con đò chọt chao lắc mạnh, tưởng chừng dòng sông êm ả đang nổi sóng chào vĩnh biệt. Buồn rầu ngồi lặng một lát, Hạo nghiêng ngả đứng lên chống tay vào cửa mũi, nhìn mông ra bên ngoài. Chạm phải tia nắng chói lọi, Hạo đổ sụp xuống trong dáng quỳ tuyệt vọng.

Thằng người cô độc vừa lắc lư theo nhịp con đò chao đảo - tựa một tín đồ Do Thái đang hành lễ trong đền thiêng - vừa nghe mình rên rỉ:

- Sông ơi, sông ơi! Ở lại với chị Thu nhé. Ta sẽ không ở cùng mi nữa. Phải đi thôi! Ở lại nhé những buồn vui bao mùa đã đóng rong đóng rêu đời ta trong cái thế giới nhỏ nhoi, tù túng, chật hẹp này. Vĩnh biệt nghe đò. Con quái vật nổi trôi. Cái “biệt thự nổi” phải gió. Hãy tiếp tục trôi, trôi mãi với chị Thu trong mi. Vĩnh biệt nhé chị Thu yêu quý! Con đò, mái nhà thân yêu của chúng ta sẽ đưa chị đến những bến bờ xa lạ tận sông Ngân đêm đêm sao sáng trên trời. Và, đêm đêm em hứa, dù ở bất cứ phương trời nào em cũng sẽ ngược mắt lên dải Ngân Hà để thấy chị tiếp tục lênh đèn đi tìm an vui trong cõi không cùng tận!

Dòng sông lặng sóng. Hạo tắt tiếng và mắt ràn rụa lệ. Thằng người cô độc ngẩng nhìn như thể tìm kiếm sông Ngân đang giấu mặt đâu đó trên vòm trời quang mây, đoạn bật dậy âu sầu nhìn mặt người chết lần cuối, rồi buồn bã móc túi lấy hộp quẹt bật lửa châm dí vào đồng áo quần sách vở trong góc khoang. Ngọn lửa bùng lên và Hạo phóng mình rời bỏ con đò, soải tay bơi như chạy trốn.

Con đò vừa cháy vừa tiếp tục trôi trên mặt sông phẳng lặng. Trôi theo hàng đàn rần giờ thoi vàng và đổi màu thẫm xanh, cùng lũ lục bình về phương đông. Mặt trời xuống khuất sau dãy núi màu khoai tía giờ ngả màu đen mun.

Thằng người lên bờ. Kinh ngạc thấy mình trần như nhộng. Với hình ảnh con đò cháy rực rỡ in trong đôi mắt mở lớn hết cỡ ngụt ngụt ánh man rợ. Hạo đau đáu nhìn sông. Nghe sông thì thầm:

- Mi đã đến với ta trần truồng. Giờ rời bỏ ta mi cũng phải trần truồng thôi thằng phản phúc ạ!

Và tiếng bà mẹ nuôi dần dỗi đẽm theo:

- Từ giờ mi không còn là thằng Hạo của tao nữa. Mi lại là thằng Cu Đen con à!

Ngồi co ro với hai tay ôm đầu tóc rũ rượi, Hạo sờn ốc thấy mình lại là thằng Cu Đen trần trụi, trôi sông lạc chợ ngày nào.

Hồi ức về dòng sông mê ngán cách hai cỗi âm dương từng nghe bà mẹ nuôi kể ngày còn bé khiến thằng Cu Đen chợt run lên. Có phải hấn vừa rời khỏi dòng sông trước mặt như rời cỗi sống và đang ngồi trên bờ cỗi chết chờ âm binh đến mang đi, bỏ vào cái vạc dầu nào đó luôn sôi sùng sục dưới địa ngục? Chưa hết kinh hoàng, thằng Cu Đen đã từng có lúc mang tên Hạo bỗng nhảy dựng người lên khi nghe từ con đò cháy ngoài mặt nước lạnh lạnh tiếng kêu hét của Thu.

- Hạo ơi, Hạo ơi... ơi... ơi! Cứu chị với... với... với!

Từ vòm cửa hình bán nguyệt cháy dở, người chết vừa sống dậy lao ra, đưa hai tay khăng khiu lên trời chơi với. Hai bàn tay vụt lớn choán hết cả không gian, vươn dài tới túm lấy Hạo. Và, anh chàng thảng thốt thức dậy.

Hạo thức dậy, xuất hện dầm mình, nghe cơ hồ có cái búa phải gió nào cứ nện nhịp đều đặn hai bên màng tang, hơi thở mệt nhọc, nóng hổi tuôn ra đằng mũi tứa ra khỏi ống bễ lò rèn.

Hạo thức dậy, giẫy thoát khỏi cơn mơ quỷ quái sau cái co chân tổng mạnh vào mạn đò đau điếng.

Đang lúi húi khom lưng buộc, gói, nhét giấu cái gì đó dưới sạp đằng lái, nghe tiếng động. Nga Mèo Hoang khẽ khàng kéo cái nắp ván dậy lại, vắn cái lu nước dần lên trên, rồi quay sát vào.

Hạo ngồi bật dậy dựa vách mũi. Bốn mắt lặng nhìn nhau. Mắt chàng

traị đặc ngầu cớ sớ t ngườị. Mắ t cô gáị lấ p lắ nհ ánh vủi. Ngạ nհanհ nհệ n đế n quỳ gố i trướ c Hạ o, thân ái đượ a hai bàn tay mát rượ i ô m cái cầ n cổ tươ m mỗ hời củ a gắ traị, lắ n tia nհìn â u yế m và o mắ t gắ :

- Đờ i chượ a? Lú c nấ y á nհ sớ t mề sớ t mệ t làm Ngạ phắ t hoắ ng!

Lắ ng lể hắ t tay cô gáị ra. Hạ o lắ nհ lù ng nớ i:

- Cô vừ a ở đầ u chui ra thế ?

Chắ ng buồn đễ ý đế n ngữ điệ u xắ ch mề . Con rá i cá cườ i tĩ nհ khô :

- Ở thì có mớ hàng mớ i nհậ n, vừ a cá t xonհ.

- Lạ i hàng à? Tô i đầ cá m cô gử i hàng ở đầ y. Cá m cô lế o há nհ tớ i đầ y kị a mà .

Lắ ng trá nհ tia nհìn u á m, mắ n dặ củ a gắ traị, Ngạ rù ng mĩ nհ, mĩ m chắ t mồi rồ i bắ t thố t nử a ranհ mắ nհ nử a dặ dằ ng:

- Á nհ khô ng cô quyề n cá m. Chị Thu có cá m đầ u? Chị còn dặ n thĩ nհ thoắ ng Ngạ nệ n lui tớ i chắ m sớ c á nհ giừ m chị cơ mà !

Hạ o cộ c cầ n buồ ng thố ng:

- Nհư nհg tô i có cầ n cô , rỏ chượ a?

Gớ m khiế p! Cứ nհư nhỏ nướ c bọ t và o mắ t ngườ i ta á y. Có học mà ắ n nớ i nհư mắ y thằ ng ngợ m đứ ng bẻ n! Ngạ tứ c tồ i nhủ thầ m, địnհ vắ n mố t tiế ng gị đầ y cự c tặ c hoặ c cự c á c đễ trá miế ng. Nհư nհg rồ i thắ y vể mắ t xanհ lượ t, mệ t mồi củ a á nհ chà ng bẻ n khô ng đầ nհ lònհ. Â u yế m nհìn Hạ o nհư bà mẹ bao dứ ng nհìn thằ ng con ượ a trở chứ ng bắ t trị , đọ a Ngạ trầ m gị o nհ lắ ng chượ n:

- Sá ng nay Ngạ đầ ghé thắ m chị Thu. Đầ mang chá u lònհ và o cho chị á y. Á nհ bệ nհ, cứ nằ m yề n mố t chổ !

Gị o nհ cô gáị ngọt ngào nհư ượ p đườ ng. Chầ n thầ nհ đế n náo lònհ.

Vừ a nհghe nhắ c đế n Thu, Hạ o hời ngườ i, há ng gị o nհ:

- Cô có bả o là tô i bị cá m khô ng?

Thấy vẻ mặt anh chàng tươi lên một chút, không còn tối sầm nữa,
Nga nhoẻn miệng cười:

- Nga bảo anh bệnh sắp chết!

Hạo trừng trợn:

- Thật à? Sao cô...

Nga cướp lời:

- Đùa đó. Nga có ngu như... anh đâu mà bảo vậy để chị ấy lo thêm!

- Thế Nga bảo sao?

“Nga” không “cô” cộc lốc nữa. Được lắm, ít ra người ta cũng có một cái tên, lâu lâu phải gọi một cách thân thiết vậy chứ! Ôi, chẳng biết đến bao giờ cái thằng Cu Đen cứng đầu và khó thương này mới chịu thốt tiếng “em” tình tứ như mấy cha kếp trong tuồng cải lương cho mình mát lòng mát dạ. Nga đồng đánh:

- Ờ thì nói anh mắc bận học thi. Học ngày học đêm. Càng học mặt mày càng nhăn như khỉ ăn ớt mỗi lần gặp người ta.

Hạo không cười góp với Nga, mặt cứ tỉnh như đeo mặt... nạ:

- Chị ấy tin chứ?

- Rất tin.

- Nga... à... cô thấy chị Thu khỏe chứ?

Lại “cô”! Nga buông thõng:

- Kha khá.

Thế mà mi mơ thấy chị ấy chết. Rõ vớ vẩn! Hạo quơ tay tìm chai dầu gió xúc lạ vào mũi bởi chợt ngửi thấy mùi nước hoa nồng nồng phả từ người cô gái tản lạc trong gió. Không chỉ tản lạc trong gió mà cái mùi quý quái ấy còn vương vất mãi trong tóc, trong quần áo đâu từ đêm qua đến giờ. Sực ngửi thấy nó, lập tức Hạo cảm thấy

ngường ngượng.

Chẳg phải sực nhớ cái chuyện có liên quan đến mùi nước hoa đẳg “ám ảnh” Hạo, mà thốt nhớ chuyện khác, Nga uốn giọng mềm thỏ thẻ:

- À, lúc nầy có cái ảnh gì bạn ảnh tới thăm, mang trả đôi dép và cái áo ảnh bỏ quên đầu đó.

Ký ức Hạo bật sáng về sầu héo của Đạt, và thình lình thêm cả gương mặt sáng trắng của Sớm Mai với vẻ lạnh lùng cườg điệu. Cảm giác ấm áp khó tả vụt ùa ngập làm Hạo nghe giọng mình bỗng dịu dàng hết sức bất ngờ:

- Hản có nhắh gì không?

- Có. Thấy ảnh bệnh. ảnh ta bảo để ảnh ngủ khỏi kêu dậy.

Cầm thuốc lên coi, chề dở. ảnh ta lên phố mua hai vỉ thuốc rồi quay lại, nói sẽ xin phép giùm trường cho ảnh nghỉ học vài hôm.

- Có thể thôi à?

Hạo mơ màng trông lên khung ảnh Thu và bà mẹ treo trên vách mui lặg ngắh cây sáo trúc nhưng thật ra đẳg ầu yếm chiêm ngắh gương mặt Sớm Mai còn lờng lợng trên màn ảnh trí nhớ.

Con tầm rút ruột nhả tơ thế nào thì đêm ấy Hạo cũng đã đắh đuổi gửi cả hồn mình vào tiếng sáo y như thế. Chẳg biết cô nàng có nghe tiếng sáo không nhỉ? Chắc chắn có. Nhưng tiếng sáo thì nghe, còn tiếng lòng mình Sớm Mai vẫn chưa nghe thấy thì sao? Chả lẽ cứ mượn mãi tiếng sáo để nói tiếng lòng? Mi thối đến hựt thơi nàng cũng cóc nghe ra đầu thẳng ngổ ạ! My Nườg, Trương Chi chết cả rồi. Bây giờ làm gì còn một mối tình đẹp như thế nữa mà mơ?

Giọng ừu dịu hiểm thấy và vẻ trầm ngâm bất chợt của gã trai khiến Nga Mèo Hoang vừa lắh làm lạ vừa khắp khởi vui trong lòng. Trúng

gió gì mà thằng Cu Đen chột hiên in bồ tát thế nhỉ? Bình thường là thế, còn những lúc cộc cần chắc Hạo bị ma nhập? Nga nói vui:

- Anh ta cũng vui tính ấy chứ! Cứ một hai gọi Nga, là con rái cá đảm đang, xinh đẹp nhất sông Hương. Hình như anh chàng hơi “mát mát” thì phải!

Hạo mỉm cười với hình ảnh Mai trong trí, Nga ngỡ anh chàng cười vì mình. Nụ cười thứ nhất từ lúc hai đứa trò chuyện:

- Không, hần mà “mát” chắc cô còn “mát” hơn.
- Còn anh sẽ “mát” gấp đôi. “Mát” gồm cả “mát” của Nga và anh chàng ấy cộng lại.

Cô gái bật cười thành tiếng. Hạo nửa đùa nửa thật:

- Hần đang thất tình nặng. Cô có thích để tôi giới thiệu hần cho.

Nga chau môi, nguýt dài, lật tay coi đồng hồ rồi với lấy cái túi xách treo trên vách xuống lục son phấn, bút chì và tấm gương con ra chăm chú trang điểm.

Bất giác, Hạo bỗng tưởng tượng. Lúc này không phải Đạt mà là Sớm Mai mang áo và dép đến cho mình, và bắt gặp con rái cá này ở đây thì sao nhỉ? Thì sẽ buồn cười lắm chứ sao? Có khi cô nàng tưởng rằng mi đã có vợ!

Ngỡ cô gái đã quên hần Đạt, hoá ra nàng vẫn còn nhớ. Vừa tô son môi, Nga vừa liếc xéo Hạo tia sắc lẹm, dấm dăng:

- Này, ngó cái tướng anh chàng ấy không hiên đâu. Bộ anh ta rủ anh đi ỏ nhện rồi bị ộp hay sao mà anh chạy quên cả áo lẫn dép vậy? May còn vợ kịp cái quần hả?

Hạo chưng hửng. Mặt mày đỏ như gấc và nếu bất thần đáy đồ chột nứt toát ra chắc anh chàng sẵn sàng chui xuống sông. Tuy thế Hạo cũng nói lấp lửng:

- Ủ, sao cô biết hay vậy?

Đến phiên cô gái chứng hững, xoe tròn mắt nhìn Hạo:

- Thật à? Nga cứ tưởng...

Hạo tiếp tục hù:

- Bộ cô tưởng tôi hiền lắm sao?

Má mới thoa lớp phấn trắng toát nhưng nom bỗng hồng hần lên, Nga đơng đưa mắt, mím nụ cười duyên:

- Ai mờ biết! Tưởng anh còn ngây thơ lắm chứ! Đêm qua...

Lần nữa, cái mùi nước hoa chết tiệt lại ngòm ngợp. Hạo tía tai, đút chai dầu gió vào mũi hít dài hít sâu liền năm sáu cái. Và không dưng anh chàng bỗng có cái ao ước hết sức điên khùng. Chắc cũng khùng điên như cái nhảy ùm xuống làn nước lạnh giá đêm nào. Hạo ước không dưng Nga biến thành Sớm Mai, để chàng được ngắm đến no mắt cái dáng nàng ngồi trang điểm như con rái cá lúc này. Đôi khi ngắm phụ nữ trang điểm cũng thấy hay hay. Cứ như con gà mái tơ tỉ mẩn rửa cho mượt cánh đẹp lông ấy.

Ước xong, Hạo bỗng hết sức thất vọng.

Hắn là sắp đi đâu. Trang điểm xong, Nga bỏ các thứ mỹ phẩm vào túi xách, lôi ra một chiếc áo pull màu vàng cam có dòng chữ Tây in đậm nét trước ngực, loay hoay cởi chiếc pull màu xanh lơ đang mặc, định thay.

Trò chuyện một hồi thấy không khỏe. Bây giờ Hạo bỗng nghe âm u trong xương cốt mơ hồ cơn sốt nóng hay sốt lạnh gì đấy bắt đầu tụ lại, sắp mưng ngộp, sắp quét lên thần trí cái bệt sơn đen còn hơn hắt ín. Biết thế nhưng Hạo cố làm ra vẻ tỉnh như không.

Khi thấy chiếc pull xanh lơ được kéo lên quá ngực, sắp ra khỏi đầu cô gái. Hạo hốt hoảng quát khẽ:

- Này, thôi tốp đi! Sao cứ tự nhiên như ở nhà cô vậy?

Dần dần buông áo xuống, nguyệt chàng trai một cái sắc lẹm, Nga cười lỏn lẻn, nói giọng ghen tương:

- Bộ không được sao? Bộ đi ồ nhện anh chưa từng thấy đũa nào cời áo à?

C Cơn giận đột ngột như từ vòm mũi ập xuống kết hợp cơn sốt mới vừa dào dạt khiến Hạo hoa cả mắt, ù cả tai, run cả giọng:

- Cô cút xéo đi!

Cô gái nghinh mặt, cười khẩy, đoạn xẵng giọng, gần từng tiếng:

- Thế đêm qua thằng nào ôm người ta ngủ gần cả đêm, giờ giờ giọng đều đòi đòi hả?

Hạo lạnh người nghe lạnh toát sống lưng. Câu nói ném ra giữa lòng đô mà như vừa phát qua cái loa truyền thanh khuếch đại nào cho khắp bến sông và cả hàng phố trên bờ cùng nghe.

Cái mùi nước hoa quỳnh quá lại như bị khua khoắng tán lác trong không khí rồi bất thần bịt chặt mọi giác quan. Cảm thấy bệt sồn đen sấp loang khắp thần trí. Mong khóa lấp cơn gượng, gã trai gân cổ nạt tràn:

- Ai ôm ai hả? Khi không chun vô mừng người ta rồi đổ vậy, chả biết xấu hổ? Bộ dạo này cô thiếu thốn lắm à?

Nga lí nhí:

- Thiếu... gì?

- Thiếu... chồng?

Đang như con hổ thật giương hết móng vuốt sắp vồ chụp, ăn tươi nuốt sống mồi, rồi bỗng xẹp xuống hết con hổ... giấy. Buột thốt rồi chột tót tằm mảy mặt. Cơn choáng thành linh đẫy Hạo ngã chuối xuống chiếu.

Hót hã chòm tới, Nga Mèo Hoang lệ làng kẻ đầu chàng trai lên gối. Rối rít giọt tóc mai. Đỗ dầu chà xát khắp người, đoạn khẽ nâng đầu Hạo dậy ấn hai viên thuốc, kê ly nước vào miệng, lau bầu:

- Uống đi đồ vô ơn bạc nghĩa. Cộc cần cho lằm vào!

Cổ rướn cặp mí nặng trĩu nhưng không thể mở mắt nổi. Cổ ngo ngoay đầu phản đối, cái đầu đeo đá cứng lại không nghe. Hạo đành nằm im cho nàng săn sóc như đêm qua đã tận tình chăm sóc.

Sau lần lặn ngụp điên cuồng ở bến nước nhà Sớm Mai giữa đêm lạnh giá, Hạo cảm thấy trong người nhen nhóm một cơn sốt nhưng cứ coi thường. Sáng hôm ấy chèo đò về đến bến nghe mỗi ròi từng khớp xương. Hạo nằm vùi đến tận tối mới lật bật lên bờ ăn qua quýt một tô cháo, mua hai vỉ thuốc cảm rồi về đò nằm tiếp.

Đêm hôm qua, có lúc Hạo đã ngỡ mình đi đứt, khi những cơn nóng tiếp những cơn lạnh liên tục vùi dập thẳng người vốn khỏe mạnh, quen dầu dãi nắng mưa như vùi dập một chiếc lá mỏng manh trong cơn mê mết. Nga đến lúc nào Hạo chẳng hay. Bềnh bồng trôi trong ác mộng từ miệng vực núi lửa này đến lưng băng giá nọ. Hạo lơ mơ thấy lúc thì bà mẹ nuôi, lúc là Nga, có khi cả Sớm Mai lờn vờn quanh mình. Và mơ hồ nghe tiếng sáo đấm ngát si dại đêm nào trên bến nhà Mai lúc bỗng lúc trầm da diết, cứ chực chìm mình xuống trong khúc cầu hồn dài lê thê, bất tận.

Mãi đến gần sáng, trong khoảnh khắc chợt tỉnh thức hiếm hoi. Dưới ánh đèn dầu lù mù, chàng chợt sững sờ nhận ra nàng đang ôm quẩn lấy mình ngủ mê. Nửa ngượng nửa sợ hãi. Hai cảm giác ấy quện trong mùi dầu gió và mùi nước hoa thành thứ mùi mê hoặc khó tả làm Hạo vừa muốn gỡ mình ra, đồng thời không thể không cảm thấy dễ chịu, ấm áp, đành mê mải mỗi năm yên.

Đêm qua, chẳng biết đi đâu về ngang qua thấy đèn Hạo còn đèn sáng. Nga tưởng Hạo thức học khuya, bèn nhẹ nhàng hết con mèo hoang lên vào định chọc phá anh chàng chút chơi. Thấy anh chàng nằm mê man, muỗi bu đầy người, đặt tay lên trán như đặng nhằm mề than. Nàng quỳnh quáng xúc dầu. Nấu cháo hành bón từng muỗng ép Hạo ăn, ép Hạo uống thuốc... Rồi mệt mỏi chuôi mình xuống ngủ luôn. Tỉnh sượng Nga dậy, bỏ đi và bây giờ lại quay về. Chiều chín nấu rồi rơi rụng lúc nào chẳng hay. Trong khoang đèn hẹp, bóng tối chập choạng ngổn dân từng mảng sáng cuối cùng. Họ hàng nhà muỗi bắt đầu vo ve trở dạ khúc chào mừng đêm tối tới. Kéo chần lên tận cầm gĩa trai, buông mừng xong xuôi, Nga uể oải đứng lên.

Qua cơn choáng, Hạo đã tỉnh nhưng nhắm mắt vờ ngủ. Trong bóng tranh tối tranh sáng, Nga lặng lẽ thay quần áo rồi thắp đèn, đoan ngồi bệt xuống chiếu đăm đăm nhìn chàng trai và không dưng nàng bỗng ứa nước mắt.

Lâu lắm, bây giờ Nga Mèo Hoang mới bắt gặp mình ứa nước mắt. Ngang tảng thân vì thằng con trai vừa phũ phàng đuổi nàng cuốn xéo đi? Hay sợ hấn chết? Sợ rằng một lúc nào đó bỗng ghé lại, cái thằng vừa quát nạt một cách thô rợ kia đã cứng đờ in khúc củi khô? Không, Nga ứa nước mắt vì ngấm sự cô độ của Hạo, chạnh nhớ đến sự lẻ loi của mình. Ít ra thì Hạo cũng còn có Thu. Có một người thân ở trên đời vẫn hơn là chẳng có ai cả. Với Nga, thiên hạ toàn là người dưng nước lã. Thứ người dưng sẵn sàng ngọt tựa mía lùi lúc si mê, khi cần lợi dụng. Và, cũng thứ người dưng ấy hóa ra ghẻ lạnh, độc ác lúc ngược lại.

Hạo thuộc loại người dưng nào? Rõ ràng Hạo không thích lợi dụng,

chỉ thích nhổ nước bọt một cách phũ phàng vào lòng tốt, lòng sẵn sàng được lợi dụng của nàng. Sao Nga vẫn thấy thích gần gũi hẳn coi hẳn như một người thân? Chính Nga cũng chẳng rõ.

Hai đứa quen nhau từ hồi còn nhỏ. Nga hơn Hạo chừng vài tuổi. Hay chỉ một tuổi rưỡi như nàng từng nói. Hai đứa từng có chung vài mùa suốt ngày bỏ bến lên phố hái trái me trái phượng, lấy ổ chim, thả diều, đá dế, vào các hàng quán lượm nắp keng. Câu cá, lặn hụp dang nắng đến lúc người đóng rêu dưới sông, v.v... Thời đi học, Hạo xa dần cô bạn. Thời dậy thì, Nga biến mất đâu đó vài năm như Thu rồi thành linh quay về như không thể cưỡng nổi tiếng gọi thần bí của dòng sông này và tiếp tục trải đời bập bèn trên sóng.

Nga quay về. Con bé tròn quay tựa hạt mít ngày nào đã thành một cô gái thon thả. Ngoài nụ cười còn khá tươi tắn, thêm chút buồn trải đời long lanh trong khóe mắt, những thoáng xa vắng bất chợt làm nàng nom già ngắc hệt cái trái cây chín hóp trước mắt Hạo. Gặp lại nhau, hai đứa ngượng ngùng tí chút, và lập tức gã trai xếp nàng vào loại đàn chị, bởi những năm tháng xa xứ chẳng biết nàng làm gì, ở đâu, cũng đã khoác bên ngoài một lớp vỏ phong sương không những đáng nể mà hình như còn đáng... sợ nữa.

Dạo Thu chưa vào bệnh viện, thỉnh thoảng Nga tới rủ nàng đi coi phim, coi hát, mua sắm các thứ vật vãnh. Những lý do ấy đôi khi chỉ là những cái cớ đơn giản để nàng đến, ngồi nán lại lâu lâu tán gẫu cùng hai chị em và nhất là để chòng ghẹo Hạo. Anh chàng học trò dưới mắt nàng bao giờ cũng thánh thiện, trong giống hệt đứa trẻ con, hiền lành, vô hại.

Từ ngày Thu vào bệnh viện, Nga đến với Hạo thường hơn. Thỉnh thoảng, vào những lúc Hạo vắng mặt, nàng mở cửa lén vào nấu giúp

cơm, kho giùm trách cá, vá mạng mấy cái quần áo sờn rách, tể nhị để lại những món quà tặng nho nhỏ như chiếc quần đùi may sẵn, áo thun, kem đánh răng, thuốc lá, xà phòng thơm, trà... Làm những chuyện ấy, chẳng phải như người ta thích được tiếng làm phước mà đơn giản là Nga cảm thấy vui như làm chuyện nhà, dù Hạo thường đối xử với cô bạn thời thơ ấu rất tệ, dù đôi khi anh chàng cố ý lẩn tránh nàng bằng cách đột ngột đổi bến, đông đồ lên tận Kim Long hoặc xuống tận Bao Vinh.

Như thế, có thể nói rằng Nga yêu Hạo? Qua dăm bảy cuộc tình tan vỡ, hình như bây giờ nàng cũng chẳng rõ liệu còn yêu ai nữa không? Cái hiện nàng cảm thấy rõ ràng nhất là thích gần gũi, giúp đỡ Hạo, thế thôi.

Thích gần gũi gã trai mà theo nàng – ngoài việc học, việc mua than bán củi, thỉnh thoảng lên bờ khiêng thuê vác mướn kiếm thêm tiền chi tiêu cho hai chị em - hẳn vẫn còn ngây thơ, chưa biết “mùi đời” là gì. Vị đời nàng từng biết khá sớm và từng chán ngấy.

Gã trai ngây thơ quen thuộc ấy bữa nay chợt khang khác khi gã bảo đã đến ổ nhện. Có nên tin không nhỉ? Hắn đã là đàn ông sao?

Thằng Cu Đen nhà mùa vẹt thành đũa chọi rồi sao?

Đêm qua ôm hắn ngủ, có lúc nàng cứ ngỡ một cách khôi hài là đang ôm thằng con để rơi để lạc đâu từ đời thuở nào nay vừa tìm thấy.

Đêm qua với hắn khi nóng hầm hập, khi rét run cầm cập trong vòng tay, ý tưởng độc chiếm trong nàng là nỗi lo hắn chết. Lo đến quên biến hắn là con trai hay đàn ông.

Bây giờ thì Nga Mèo Hoang bỗng đỏ như mặt - sực nhớ từ khá lâu rồi nàng rất ít khi ngượng ngùng kiểu vô duyên thế này - bất chợt nghĩ, nếu đêm qua hắn không bị sốt hành, chưa chắc đã ngoan như

thế. Hấn từng đi ỏ nhện cơ mà! Chẳng biết đưa con gái nào đã dạy hấn bài học đầu tiên về cái gọi là “mùi đời” nhỉ?

Tiếng cười nói râm ran. Tiếng cãi vã từ một đám cò bạc hay ăn nhậu nào đó ở các đồ lảng giềng xen trong tiếng nhạc ồn ã từ các quán nước trên bờ vắng xuống cơ hồ chẳng dính dáng gì đến sự câm lặng của hai kẻ cô đơn trong con đồ này. Một cô đơn nằm và một cô đơn ngồi! Không khí nặng nề như bít kín mọi khe hở làm cả hai cùng cảm thấy ngột thở. Một lúc nào đó, Hạo bỗng trở nghiêng người, sững sờ bất gặp dáng ngồi lạng lẽ, đôi mắt âu sầu nhìn mình đau đáu và nụ cười khá lạ lùng trên môi cô gái. Anh chàng thốt rùng mình, nghe tim ứa từng giọt mồ hôi lạnh.

Ngoài sông, có tiếng máy đuôi tôm tắt, rồi một chiếc ghe tam bản cặp sát vào mạn đồ. Tiếng gọi của một người nào đó từ ghe vắng vào khe khẽ:

- Nga ơi, đi chưa?

Như sự tỉnh, Nga bật dậy, vào ngăn bếp bắc xoong cháo đang sôi ùng ục xuống, rắc tro lên lớp thang đồ hực, đặt lại xoong lên bếp lò rồi quơ vội chiếc túi xách quàng vào vai, đóng cửa, bước ra đằng mũi nhảy qua ghe.

Giọng đàn bà ấm vui lúc nãy lại thềm thì:

- Sao? Thằng con trai của mi đỡ chưa? Bận hun hít hay sao mà chậm như rùa thế?

- Suyt!

- Hàng giầu kỹ rồi chứ?

- Xong!

Tiếng máy đuôi tôm lại nổ giòn. Điều thuốc trên môi người đàn ông cầm lái lóe sáng trong màn tối dày mịn dọc bên nom hết con mắt quý

và chiếc ghe quay mũi ra, lao vút đi.

oOo

Cái tin Huy ốm tương tự được bà Phấn thông báo theo lối thì thào với hai cô em như phát pháo đại nổ ầm giữa đời sống vốn trầm lặng, buồn hiu của ba chị em.

Đêm hôm ấy, đợi cậu quý tử ngủ yên, bà Phấn ra quán cà phê bảo đóng cửa sớm, đoạn ba người ngồi quanh chiếc bàn tròn “hợp kín”. người chị mở đầu câu chuyện bằng câu than vãn:

- Ôi, thế là chị bớt được mối lo này giờ lại phải loay hoay gỡ mối lo khác. Chẳng giấu gì hai dì, thấy hấn bỏ ăn uống chị cứ nghĩ đại hấn bị thánh thần hay ma quỷ gì quở chứ. Lo ngằm trong bụng chả dám nói với ai. Hóa ra bữa nay mới biết không phải vậy. Bây giờ càng lo hơn. Cái bệnh tương tự này hai dì có ai vướng phải lần nào chưa nhỉ? Chị thì không lạ lòng gì. Có điều cưng con quá rồi như hóa mù ấy. Hấn lớn xổng rồi mà cứ ngỡ là thằng bé con năm bảy năm về trước.

Hạnh phụ họa:

- Nhanh thật! Mới ngày nào nghe chị nói có bầu, cả họ ngoại cùng thở phào, mừng muốn nghẹn thở. Mới ngày nào còn thay tã lót cho cu cậu.

Vân nhíu mày. Không biết từ bao giờ, hễ nghe ai gần xa nhắc đến cái đà lao nhanh vùn vụt của thời gian nàng đều lấy làm khó chịu.

- Ờ thì cũng mới hôm qua, tôi cầm tay cô tập đi mà bây giờ cô xấp xỉ ba mươi rồi đấy!

Hạnh chung mũi:

- Còn chị nữa chi? Mới hôm kia còn “dắm đài” sáng nào cũng bị mẹ mắng, bữa nay đã bẵm mấy rồi đó.

Bà Phần sốt ruột:

- Thôi đừng cà kê nữa. Chị muốn hai dì góp phần bàn định tương lai cho cháu!

Vẻ mặt trầm trọng của bà khiến hai cô em tên tò, kẻ vuốt tóc liếm môi, người hoay hoay sửa thể ngồi trên ghế. Họ đưa mắt nhìn nhau ra chiều tư lự hết ba nhân vật quan trọng trong một hội nghị tài binh.

Vân hắng giọng:

- Theo em, chị đã có con muộn, giờ nên có cháu sớm. Bé Huy ửng ai cứ cưới quách cho hẵn đi. Lâu lâu nhà có cái đám cưới cũng vui. Hình như Huy cũng hăm mấy rồi nhỉ?

Bà Phần lim dim mắt mơ màng:

- Tới tháng tám là hăm mốt.

Hạnh cố giấu bất bình trong giọng nói ngọt tựa mía lùi:

- Ừng ai cưới nấy! Sao chị dễ dãi thế? Phải có điều kiện chứ. Chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng nhất trong một đời người. Mua gà vịt người ta còn xem lông xem cánh, hưởng hồ cưới dâu. Hợm đã, chẳng muộn hay ế đâu mà vội!

Nói thế nhưng rồi Hạnh chột ngẩn người mừng tượng không khí đông vui, rực rỡ sắc màu của đám cưới. Một đám cưới có nàng tha thướt yếu điệu trong trang phục cô dâu đã từng mơ biết bao lần, ông xanh thăm thăm tầng trên còn ghen ghét sao đó cứ tinh quái dờn lui miết, giờ có lúc vụt nhớ hết cả sốt ruột, mất cả thi vị của sự hồi hộp chờ đón. Chưa chi nay đã thăm bản khoán nếu đám cưới thành cháu, mình sẽ ăn diện thế nào cho nổi nhỉ? Nhất định sẽ có quay phim video và ảnh màu chớp lia lịa...

Vân cũng bị ám ảnh bởi hình ảnh tương tự. Nàng nghĩ, không biết ngày đám cưới Huy mình đã nên đôi nên lứa với anh ấy chưa? Nếu

chưa thì buồn biết mấy! Chưa chi nàng đã cảm thấy ngâm ngấm chút vui chút buồn lẫn lộn!

Và, chưa chi cảnh tượng đám cưới linh đình của cậu con trai đã bật cháy, diễn hành qua trí bà Phấn với đủ thứ nghi thức trọng thể. Tiếp theo, cả hình ảnh đứa cháu nội bụ bẫm, xinh đẹp, khóc oe oe cũng kịp vụt tới cho người mẹ muốn run lên bởi thứ hạnh phúc mới mẻ đang gần trong tầm tay. Dẫu thế, bà vẫn giả bộ e dè:

- Ờ, hay là ta cưới vợ quách cho bé Huy nhỉ?

Hình như tóc và lông mày Hạnh bỗng dựng đứng lên:

- Em có linh cảm trong vụ này thằng Huy bị con nhỏ kia mồi chài bằng bùa mê ngải lú gì đó. Con ranh thừa biết bé Huy con một, gia thế đàng hoàng, sau này thế nào mà chẳng hưởng gia tài kếch xù do chị để lại. Năm mười tám em cũng từng yêu một người muốn phát điên, nhưng đâu đến nỗi bết bát như cu Huy nhà mình lúc này.

Hết có đám tuyết thổi ra từ miệng Hạnh bay chập chờn rồi ôm choàng lấy bà Phấn và Vân. Hai người cùng nghe nổi gai sồn ốc. Sợi khói mê tín núp sẵn đâu đó trong tâm khảm chợt ngùn ngụt bốc lên làm mắt hai chị em như thoáng mờ đi, nhìn quanh quanh ở đâu cũng mơ hồ thấy những cặp mắt thần bí đang chăm chăm nhìn họ.

Vân co người cố rút mình ra khỏi cơn sợ:

- Em nghĩ quần đấy thôi! Theo chị, hai đứa nó gặp nhau do duyên số rõ ràng. Nhớ lại coi, hôm ấy con bé không cứu Huy khỏi chết đuối, có khi lúc này chị em mình chả có chuyện gì đâu để mà bàn.

Hạnh yếu điệu bước lại gần bưng chiếc hộp đựng các thứ đồ lễ trang điểm ra, vừa soi mặt vào chiếc gương con chăm chú bôi lớp kem dưỡng da, vừa đồng đánh kéo dài giọng:

- Hừm! Duyên với số! Cứ như là chuyện tiểu thuyết í!

Dạo gần đây Hạnh luôn luôn bất đồng ý kiến với Vân. Nếu Vân nói xuôi thì Hạnh tìm cách nói ngược. Có phải vì cô em đang tiếp tục “ở không”, còn cô chị hiện có một anh chàng theo đuổi, công khai tỏ lộ lăm dẫu hiệu rất có thể, hay đang từ từ tiến tới chuyện e lệ đặt vấn đề hôn nhân? Anh chàng này thuộc loại lững lờ con cá vàng hay sao ấy. Thời gian đầu mỗi lần đến quán cứ ra vẻ xoắn xuýt lấy mặt, rồi thỉnh linh quay sang tỏ tình với đào, gây mối bất hòa không tiện thốt thành lời hay viết thành ca khúc biệt ly giữa hai chị em. Cuộc chiến tranh lạnh chưa biết bao giờ mới kết thúc, có khi sẽ còn kéo dài sau cả lúc cái đám cưới bây giờ Vân ngày đêm đang bâng khuâng hy vọng, mơ tưởng trở thành hiện thực.

Vờ vĩnh như chẳng biết Hạnh ghen ngầm, bao giờ Vân cũng cố tỏ ra ngọt ngào rất mực, còn Hạnh thì hễ có dịp là chanh chua, mượn hành nói tội cho đỡ... ảm ức. Bà Phấn biết rõ điều đó nhưng cố tình giả ngơ.

Thấy hai chị em làm thinh, cô em dấm dăng tiếp:

- Trong bạn bè làm ăn của chị, thiếu gì nhà có con gái đẹp, danh giá. Sao chị không tạo dịp cho bé Huy quen con Mộng Thy con bà Thúy, hay con Linh Đông con ông Thanh Đạm chẳng hạn?

Bà Phấn nhăn mặt:

- Chị đã bảo từ đầu là chả biết hấn muốn có người yêu hay muốn vợ. Vả lại hấn cứ rụt rè như thỏ ấy.

Vân nhả từng tiếng mềm mại:

- Đẹp đến mấy không lọt vào mắt xanh thằng nhỏ cũng chịu thôi. Đã chắc gì con Mộng Thy con Linh Đông không chê thằng nhỏ nhà mình?

Hạnh hình mũi:

- Bé Huy mà chê được chỗ nào cơ chứ! Trắng trẻo, đẹp trai, đáng người vừa nghệ sĩ vừa nho nhã. Thấp đuốc tìm khắp tỉnh này không ra được người như bé đâu.

Bà mẹ nghe nở từng khúc ruột. Vận lại cười nhạt:

- Con gái bây giờ thích mẫu con trai hiền ngang, mạnh bạo thì sao?

- À, à, ít ra cũng phải vai u thịt bắp như cái anh chàng của chị chứ gì?

Bà Phấn cau mày lâu lâu:

- Thôi xin hai dì. Sao cứ lạc đề hoài à?

Hạnh lấy:

- Nói thì nói vậy, em trẻ người non dạ nhất trong ba chị em. Hai chị cứ bàn tính với nhau rồi hô tất là em tất, hô rì là em rì theo thôi. Lấy vợ cho bé Huy chứ có phải cho em đâu. Có điều em chỉ ngại một phút chọn làm sẽ ân hận suốt đời. Gặp đứa chẳng ra gì cứ như đem bông nhài mà cắm bãi cứt trâu í.

Cơ hồ hết ngọt ngào rồi, Vân xẵng giọng:

- Dì cứ làm như bé Huy nhà mình là lá ngọc cành vàng, con người ta là đồ bỏ. Chị Phấn này, nếu đúng là con bé hôm dưới biển thì em còn nhớ khá rõ, đó đẹp cỡ hoa khôi chứ chẳng phải chơi đâu. Cu Huy có con mắt mỹ thuật nhà nghề lắm mới chấm con nhỏ, chứ đâu phải khờ!

Hạnh dần dỗi đóng nắp hộp kem dưỡng da, nguýt:

- Em thấy nó còn thua chị xa. Hôm nào Huế mở cuộc thi hoa hậu như Sài Gòn, chị nên ghi tên ứng thí!

Bà Phấn mím môi không cười góp với tiếng cười khá lạc lõng của Hạnh, nói giọng nửa buồn nửa trách:

- Thôi, cho chị xin, đừng đấu mỗ khổ mồm nhau nữa. Ai cũng có lý cả. Giờ chị tính thế này. Chị nghe lời Vân là sẽ cưới vợ cho bé Huy. Đã muộn con thì có cháu sớm cũng phải lẽ thôi. Theo luôn ý của Hạnh là dứt khoát phải chọn nơi xứng đáng.

Sợ Vân cướp mất lời, Hạnh nghiêm giọng nói mau:

-Trước hết phải môn đăng hộ đối. Con bé ấy tên Sớm Mai thì chắc không phải con nhà danh giá rồi!

Bà Phấn cười nụ tươi rói:

- Không những môn đăng hộ đối mà còn phải hạp tuổi nữa.

Cảm tưởng mình bị bốn con mắt và bốn bàn tay của cô em và bà chị dồn vào chân tường, Vân bấu môi cay đắng:

- Bộ dì Hạnh tưởng nhà mình danh giá lắm à? Một bà góa, hai cô gái già cũng bày đặt đưa giá với dưa hành. Nói nhỏ nhỏ một tí kéo thiên hạ nghe thấy người ta cười cho thúi mũi! Hết môn đăng hộ đối đến hạp căn hạp mạng. Theo tôi, chỉ cần hai đứa nó yêu nhau là đủ. Các người cứ làm như đang sống giữa thời cụ tổ nhà mình mới gặp bà tổ ấy.

Hạnh ngổ ngáo:

- Thời nào cũng thế thôi! Ngày mai để em đích thân tìm gặp con nhỏ ấy cho. Thấy được thì trái chiếu hoa mời vào nhà. Không í à, a lê hấp, xin cô đừng hòng đụng đến cháu cưng cháu quý của tôi mà gãy răng rụng tóc. một trăm cái bùa yêu tôi giải cũng xong!

Vân hóm hỉnh nháy mắt, nói ngọt ngào:

- Chị nghi em gặp con nhỏ ấy để xin lá bùa yêu quá, nếu quả thực nó xài bùa như em nói.

Hạnh mát mẻ:

- Chị đang có bùa mà giấu em, em phải kiếm xin thiên hạ chứ

sao!

Bà Phấn nghiêm nghị đứng lên, kết thúc cuộc “họp kín” bằng một câu thon lỏn:

- Thôi xin hai dì. Việc gặp con nhỏ đó để chị lo.

Thế là “dự luật” đưa con cầu tự, cậu hoàng tử nhí phải cưới vợ đã được ba bà mẫu hậu không ngại thông qua.

Mường Mán

Khóc Nửa Đì Sớm Mai

Chương 9

Sớm Mai nửa quen nửa lạ!

Chắc hẳn ông bưu điện không bao giờ ngủ gục hoặc lảng lnh trong việc chuyển thư. Tôi tin, thư vừa rồi em đã nhận được. Và, giờ thấy tuồng chữ này hẳn em nhận ra “người quen” từng “gặp gỡ” một lần.

Thư trước, khi bỏ vào thùng thư rồi tôi bỗng ân hận không xiết. Định lấy lui nhưng nó lỡ chui tọt vào thùng, không thể thò tay qua cái khe hẹp để nhặt ra được, đành chịu.

Ân hận vì trong một phút, sáu mươi giây mũi lòng - mũi, không phải yếu lòng đâu nhé! – Mình đã khờ khạo khai ra cái gọi là nỗi nhớ nhưng chất ngát, nỗi si yêu thâm lắng lâu nay cho người ta biết, trong khi mình là một kẻ trể tài.

Trơ trẽn đòi tình nguyện làm ông từ giữ đền thiêng trong tim người ta

đến chín kiếp. Rõ khéo vẽ vờ! Người ta có đền thiêng đâu mà bảo giữ? Tim người ta chỉ là cái khung ảnh nhỏ và lỗ lổ hình ảnh kẻ khác mất rồi!

Ngây thơ đòi vác chỉ mỗi tạ đậu phộng rang cũng bày đặt đòi rủ ai kia vào đại nội vừa ăn vừa ngắm mưa trên thành cổ. Một tạ làm sao đủ? Có khi người ta vui miệng ăn đến hai ba tạ thì sao?

Dốt đặc cán mai cũng cả gan phát biểu bốn cảm tưởng về nội dung thư của người ta viết cho kẻ khác. Sao không giỏi vắt óc nặn ra chừng bốn trăm cảm tưởng cho người ta đọc một xỉu luôn?

Đại khái thế, ân hận không biết để đâu cho hết. Đêm đêm đi ngủ hai mắt dưới trán thì nhắm, hai mắt cá dưới chân vẫn mở thao láo thức suốt. Mỗi bữa ăn rất ít, chỉ chừng bảy tám chén cơm, suốt ngày uống lưng lưng có mỗi ba lít nước. Cứ cái đà ân hận này riết tôi sụt ký mất người dung Sớm Mai ạ!

Sớm Mai hơi thân mến!

Cũng bởi con ma ân hận – nói theo kiểu trong mỗi người chúng ta đều có lăm con ma nhỏ - hành, nên mỗi ngày tôi lang thang qua ít nhất vài ba chục con đường cho nguôi ngoai. Xui là hơi mỗi chân. Hên là nhờ lang thang nên gặp nhiều chuyện lạ để kể cho em nghe. Sớm Mai rất nhớ... thăm!

Vào một buổi trưa, tôi tạt vào một quán chè định nghỉ chân cho đỡ mỏi rồi đi tiếp. Quán vắng chỉ có tôi ngồi quay mặt ra đường vợ vẫn nhìn mùa đông lá bay. Sau lưng là hai cô bé thuộc loại đi học sớm vì muốn ăn quà vặt cho đã đời, vào lớp học hành mới thông minh sáng láng và nhất là thuộc loại mồm năm miệng mười, huyền thuyên hết chuyện này sang chuyện nọ.

Tôi chẳng bị điếc tai, lại ngồi quá gần nên bắt buộc phải nghe.

Không nghe cũng mặc, hai cô cứ phát thanh tới tới trong nền nhạc đệm của chiếc cassette hẳn là cũ nhất thế giới, hết rè lại rẹt rẹt rẹt nghe ớn xương sống. Trong cả lô chuyện trên trời dưới đất của hai cô. Lược bỏ hết mọi bộ điệu lúc hai cô nói, vì tôi lịch sự không ngoái nhìn lui nên chẳng thấy, có thể ghi lại chính xác những câu đối thoại sau:

- *Ê, mi biết chuyện động trời của con Sớm Mai lớp tao chưa?*
- *Chuyện chi? Hấp dẫn chứ?*
- *Hấp dẫn một trăm lẻ một phần trăm.*
- *Kể đi!*
- *Mi bao tao thêm ly nữa nhé?*
- *Hai ly cũng được. Hể chuyện gì dính đến con Sớm Mai là tao khoái nghe. Con nhỏ làm bộ làm tịch thấy ghét.*
- *Hôm ấy lớp tao học hai giờ vật lý của cô Hải. Cô kêu hẳn lên đọc bài rồi mi biết sao không?*
- *Vô duyên, chuyện lớp mi làm sao tao biết?*
- *Hắn không chịu lên, cứ ngồi lì lại. Giận quá, cô Hải bảo tao và con Cẩm Hương khiêng hẳn lên. Con nhỏ thả lì nên nặng cả tạ í! Chuyện gián đoạn vì hai cô tranh nhau cười. Đấm lưng nhau kêu bình bịch mà cười. Cô này không chịu cười nhỏ hơn cô kia nên trận cười kéo dài khoảng hai mươi phút. Lại tiếp:*
- *Hắn đứng ì một lúc rồi thổ thề, thưa cô em không thuộc bài.*
- *Gan nhỉ, Cô Hải hắc có tiếng bộ hẳn không biết sao?*
- *Hắn lờ uống thuốc gồng mồm. Chưa hết đâu. Chi tiết tao sắp kể còn lạ lùng và hấp dẫn nữa. Mi bao thêm cái gì nữa tao mới kể.*
- *Chặc! Thì thêm hai ly nữa cho mi ớn chè tới già luôn. Kể đi khỉ ạ, làm eo hoài à.*

- Thế là, cô Hải quát tại sao, tại sao chị không chịu học bài hả? Con Sớm Mai đằm tĩnh vòng hai tay trước ngực, long đôi mắt đẹp lên quát lại, thưa cô tại vì em bận... Yêu!
- Trời ơi, thật không? Hay mi thêm mắm dặm thêm muối? Không thể tưởng tượng nổi.
- Mi cá cái chi nếu bọn lớp tao xác nhận chuyện khó tin mà có thật này?
- Cá cây viết Hero mới bơm mực có một lần rưỡi nhé?
- Được! Còn chuyện ấy nếu không có, tao sẽ biếu không cho mi một hộp đủ các màu phết lên mí mắt cho mơ huyền, made in Hồng Kông chính hiệu.
- Xong, sao nữa?
- Cô Hải xịu, gập người xuội lơ trên bàn. Tụi tao đưa rồi rít xúc dầu cho cô, đưa kêu khóc ôm tụi. Mười phút sau cô tỉnh dậy, run rẩy lập lại câu hỏi. Sớm Mai vẫn đứng lơ lơ như Từ Hải không chịu chết giữa trận tiền, hấn lờm rồi nguýt, kênh kiệu bảo, tui yêu bồ tui chứ có phải yêu bồ của cô đâu mà xịu lên xịu xuống thế?
- Trời đất! Cái con ngó yếu yếu vậy mà cả gan dàn trời hả?
- Chứ sao!

Stop nhé! Nếu ghi hết những lời bàn của hai cô nàng e vài chục tờ giấy nữa cũng không hết. Chuyện này tôi chỉ nghe, chưa biết hư thật ra sao. Dẫu thế, vẫn xin khép nép nghiêng mình chào bái phục cô em! Miễn bình luận.

Có điều, tôi vẫn thầm hy vọng cô Sớm Mai không biết tôn sư trọng đạo trong câu chuyện kia không phải là em. Một cô nào đó trùng tên? Hoặc là em nhưng hai cô nàng kia ghét ghen nên đặt điều nói xấu? Kìa, đừng chu môi, lừ mắt như thế, soi gương xem, không đẹp

đâu.

Sớm Mai hơi thân mến!

Câu chuyện trên hẳn không mấy thú vị? Hy vọng chuyện sau đây sẽ làm em hài lòng hơn.

Vào một buổi chiều nghỉ học – tôi cũng là học trò như em thôi! – Tôi đi xem phim. Tình cờ lại nghe thêm một câu chuyện vui vui nữa, bởi tình cờ ngồi sau lưng hai cô gái. Lại hai cô. Rõ chán! Đền trong rạp tắt tối thui nên chẳng rõ dung nhan hai nàng ra sao. Chỉ nghe họ nói chuyện. Nghe loáng thoáng câu được câu mất vì họ nói khá nhỏ.

Từng câu hẳn không được chính xác bằng “tiểu phẩm” trên. Nhưng nội dung chắc không sai lệch bao nhiêu. Cuộc đối thoại ấy thế này:

- Sao? Cuộc giận của mi và anh chàng bê-rê đen, yếu điệu thực nữ đến đâu rồi?

- Ui, mệt lắm dì Út à... Cháu tính cho anh chàng lên chiếc Boeing của dì thôi.

- Sao thế? Chả lẽ dì lại đoán đúng à?

- Vừa có một sự cố kinh khủng, dì không tưởng tượng nổi đâu.

- Kể đi nhỏ. Dì yếu tim, mi cứ nhả nha.

- Hôm qua vừa ra khỏi trường, cháu tái mặt khi thấy một bà già ăn mặt rất sang trọng, bông tai dây chuyền, cà rá lấp lóa y như đi dự hội hè gì ấy chờ sẵn.

- Bà già nào?

- Mẹ... của anh ấy.

- Bà ấy biết mi sao?

- Bà hỏi thăm hú họa, may gặp đứa lớp cháu, và bọn nó chỉ giùm.

- À ra thế. Rồi sao?

- Sau khi tự giới thiệu, bà mời cháu vào quán nước. Nói chuyện mưa nắng một hồi rồi quay ra hỏi tỉ mỉ về gia cảnh của cháu.
- Ghê thế à? Chắc bà muốn cưới mi sớm sớm cho thằng nhỏ nó mừng!
- Chưa chi dì đã... Cháu nghĩ kể.
 Cô gái im lặng thật. Tôi hơi tiêng tiếc. Chuyện đang tới hồi hấp dẫn. Biết nghe lén là bất lịch sự. Nhưng tôi không thuộc loại chọn lịch sự làm trang sức nên cứ tỉnh khô, cứ nghe con ma tò mò trong mình lờn lộn, bắt hai tai động lên như là tai voi hứng gió.
 Có điều nên lưu ý, hẳn đã quen trò chuyện lúc xem phim. Hai cô vẫn đầu toí tới mà vẫn chong mắt xem phim khá nghiêm chỉnh. Tôi thì chịu. Tôi không thể buộc tôi ngược mắt lên màn ảnh được, bởi bạn ngắm chiếc đầu tóc kẹp be bé xinh xinh của cô nhỏ cháu miết. Hẳn con ma tò mò trong cô dì cũng không để cô yên. Cô năn nỉ, cô bé cứ làm thính, bèn dọa:
 - Không kể thì thôi nhé. Từ nay đừng hòng dì gỡ rối tơ lòng thông cho.
 Cô cháu cầm lòng không đậu, tỉ tê tâm sự tiếp:
 - Sau này cháu mới thấy mình ngu, còn lúc ấy cháu thật thà bảo, ông già hiện ở với vợ bé, cháu là con nhà vườn Vỹ Dạ v.v...
 - Ui, chuyện nhà đem đi khai với người ta, mi quả là khờ quá, khờ quá! Thế mới nghe vậy bà bảo sao?
 - Bà ngăn người ra, buồn có lẽ hơn năm phút, đoạn sụt sịt khóc, nước mắt đầm tới hai chiếc mù xoa, phải lấy chiếc thứ ba ra cầm tay. Trước lúc đi e bà đã chuẩn bị khoản một tá mu xoa trong xách tay. Vừa khóc bà vừa kể lể đưa con cầu tự, cậu quý tử của bà đang ốm tương tự, bỏ ăn bỏ uống, ngủ nói mê nói sảng toí bời. Rồi bắt

ngờ bà tung ra một câu hỏi khá hóc búa là cháu có yêu thằng con trai của bác không?

Có tiếng thắng kít. Tiếng bánh xe nghiêng mặt đường nghe ê cả răng. Trên màn ảnh, pha rượt bắt giữa cảnh sát và bọn buôn lậu ma túy gay cấn, toát mồ hôi nguội đến nỗi cả rạp hồ như nín thở và, hai cô gái nín bật. Tôi rửa thắm cái pha câu khách đắt tiền và phải gió ấy. Ơn trời, sau những phút ngỡ dài như hai trăm năm tạm ngưng, câu chuyện dưới rạp hay ho, hấp dẫn hơn mười lần chuyện phim lại tiếp tục:

- Mi bảo sao?
- Cháu...

Chết dấm. Cô bé hẳn quá xúc động chột nói nhỏ rí khó nghe đã đành, cả rạp lại cười rần bởi một cảnh tức cười trên màn ảnh. Không nghe thủng được câu trả lời có vẻ rất quan trọng kia, tôi tiếc rụng tới vài sợi tóc.

- Nghe thế chắc bà ấy buồn lắm nhỉ?
- Ngược lại, bà bỗng tươi ngay nét mặt, thở dài buông một câu làm cháu muốn chết rét rằng, thế mà bác với hai dì nó cứ khổ sở nghĩ oan cho cháu là cháu đã dùng bùa ngải gì đấy để chà bé Huy của bác, đứa con độc nhất, vô cùng yêu quý của bác và hai dì nó. Tha lỗi cho bà mẹ già lắm cẩm này nghe cháu. Phải lắm, lo học cái đã, đừng nghĩ đến chuyện trai gái sớm, không nên cháu à! Bác vẫn thường răn đe thằng Huy vậy, nhưng hẳn đâu có chịu nghe...

Chuyện tận đâu tận đâu của hai cô gái xa lạ tình cờ nghe thấy trong rạp cine, chẳng có giây mơ rê má gì với em, tôi lại kể cho em nghe, hẳn em rất chán?

Dù sao, từ câu chuyện không đâu ấy, tôi bỗng đâm ra lo lắng quá

thể. Lo rằng, biết đâu Sớm Mai người dưng cũng giống cô bé khờ dại ấy thì sao? Rằng, có khi cô bé ngày đêm tôi thầm thương trộm nhớ cũng suốt ngày chỉ lo quanh quẩn có mỗi chuyện yêu thương, bỏ bê cả học hành thì sao? Sính yêu đến nỗi đi coi phim cũng tranh thủ nhờ người gỡ rối tơ lòng cho thì quá thể!

Và, vì quá lo lắng, vì quá thương em, biết không nhỏ? Tôi đã làm một chuyện hẳn không bao giờ em tưởng tượng ra. Không bao giờ em cho phép và nếu tôi không kể, hẳn không bao giờ em biết tôi đã lạm dụng “tình chưa quen biết” giữa chúng ta tới mức độ nào. Lạm dụng đến liều lĩnh.

Việc ấy cũng đơn giản thôi. Vào một buổi chiều. Chọn một bờ đồ tương đối bảnh nhất, thơm tất nhất trong cả lô quần áo hình như thường xuyên lỗi thời của tôi vì tôi không chạy theo mode và nếu có muốn chạy theo chắc cũng đuổi không kịp mode vì chẳng có điều kiện. Bắt chước bà già trong câu chuyện nghe lén ở rạp cine, tôi đến đứng lóng ngóng trước cổng trường em chờ giờ tan học.

Đừng vội nhăn mặt hay cười thầm. Có phải tôi đón em đâu.

Trống tan trường lung lay cành lá. Cổng trường mở toang cho “bầy chim non hớn hờ rủ nhau về”. Hình như chiều ấy em không có giờ học. Tôi liếc xéo trông xiên chẳng thấy em đâu cả. Đợi bầy áo trắng ồn như bầy chim chèo bẻo ra hết. Tôi từ tốn đến bên bà cai trường rất đẹp lão, cười nụ lịch sự nhất trần đời, khen nịnh mái tóc bạc phơ đẹp như tiên trong tranh vẽ và nhờ bà chỉ giùm cô giáo Hải nếu cô ấy ra. May mắn, chiều hôm ấy cô có giờ dạy, không trùm chăn ngủ ở nhà.

Thoạt tiên cô Hải rất ngạc nhiên khi tôi ngỏ ý xin gặp cô chừng dăm phút. Bộ quần áo thơm tất, vẻ lịch sự pha khúm núm điệu dàng của

tôi hẳn làm cô yên lòng. Để cô giáo hài lòng hơn, tôi xưng “em” ngọt xớt. Dù thế, cô đỏ mặt e thẹn từ chối không vào quán nước, chỉ yếu điệu dắt bộ xe đạp sóng vai tôi dọc đường rợp lá me bay. Vừa đi cô vừa chơm chớp mắt hàm ý giục “ông” khách thỉnh thị điều gì thì làm ơn nói nhanh nói lẹ lên!

Tôi tăng hăng ba lần mới đủ can đảm lên giọng lễ phép thậm chí xưng mình là phụ huynh, là anh của trò Sớm Mai, nghe cô em không chịu học hành tử tế, gây vụ rắc rối gì đó trong giờ học làm buồn lòng cô, nay đến xin lỗi và mong biết hư thực chuyện ấy như thế nào! Cô Hải mỉm nụ cười duyên đáo để, kể ngắn gọn diễn tiến “sự cố”, đoạn kết luận là sau đó Sớm Mai đã gặp cô xin lỗi. Cô thích cô bé nói thẳng nói thật như thế hơn là nói dối!

Tôi nghe lòng nhẹ hẫng. Thế là, ít ra đối với tôi - một kẻ xa lạ - em đã được minh oan phần nào. Xin rút lại cái nghiêng mình bái phục nặng tính trêu chọc và giả dối đã nói ở trên nhé. Em cũng không nên giận cô bạn kia làm gì. Cái tật nghịch tính, ưa phóng đại tô màu là tật thường thấy ở lứa tuổi học trò mà. Có thể người ta mới đặt học trò ở vị trí thứ ba sau quỷ và ma!

Tiếp tục câu chuyện. Tôi cố tạo vẻ mặt đăm chiêu rất phụ huynh, thắc mắc chẳng biết dạo này Sớm Mai có ngoan không hay xao lãng việc học?

Cô Hải vui vẻ bảo cô là chủ nhiệm lớp em nên biết khá rõ, rằng thì là em vốn chăm và học khá. Sau cái vụ vớ vẩn kia em lại ngoan như thường. Khi nào rỗi rảnh hai anh em nên rủ nhau đến nhà cô chơi! Nghe thế, tôi muốn nhảy cẫng ôm hôn tất cả cây và cột đèn hai bên đường, nhưng may mắn đã kiềm lòng được. Tôi e lệ nói cảm ơn cô và chuồn lẹ, ngại kéo dài câu chuyện một lúc nào đó mình

lỡ lạc lòng bật mí chẳng phải là phụ huynh của em, chỉ là anh dỏm, là người dựng của em thôi rắc rối sẽ không biết để đâu cho hết.

Sớm mai hơi thân yêu! Có ước thì ráng chịu nhé! Có rửa tôi cũng chẳng biết làm sao nghe? Tôi vốn là kẻ vô duyên. Đôi khi ưa lái xe hủ lô vào đời tư người ta một cách thô bạo! Tôi là đứa đạo đức giả. Chuyện mình lo không xong, đòi lo quàng sang chuyện thiên hạ. Và, em nên yên chí tôi đích thị là người ích kỷ một cây xanh ròn. Tôi đã làm cuộc “điều tra bỏ túi” trên hoàn toàn vì tôi hơn là vì em. Tin chứ?

Gặp cô Hải xong, tôi cảm thấy không còn lo lắng gì nữa. Khỏe như là vừa được uống chục thang thuốc đại bổ vậy! Không gặp cô ấy hẳn tôi sẽ buồn em tới già và không cách chi ăn ngon ngủ yên. Thấy rõ lòng ích kỷ bao la của tôi rồi chứ?

Vui tay nên viết lằng ngoằn khá dài làm mất thì giờ quý báu của em. Chúc vui. Tạm biệt!

Y hệt cái “hồi âm, để lâu sợ nguội”. Dưới chữ ký ngoằn ngoèo chẳng có tên gì ráo. Tâm trạng Sớm Mai khi đọc một mạch cái thư thứ hai của anh chàng giấu tên thật khó tả. Cười có, khóc có.

Thoạt tiên là nụ cười nửa miệng tắt hơi chậm dành cho phần đầu. Sang phần hai nước mắt chảy rùng rùng trên má lúc nào chẳng hay, bởi quá tức tối khi đọc cái “tin vịt” anh ta tình cờ nghe thấy trong quán chè chỉ đúng có hai phần trăm sự thật.

Đoạn giữa câu chuyện trong rạp cine đọc tới đâu Sớm Mai thầm kinh ngạc tới đấy. Chẳng cần soi gương cô cũng thừa thấy lúc thì mình đỏ mặt tía tai vì mắc cỡ, lúc thì mặt mày sượng trân hết củ khoai từ chưa nấu bởi quá thẹn thùng.

Và, đọc đến đoạn cuối, cô thở phào nhẹ nhõm, nụ cười trở lại trên

môi kèm thêm nổi băng khuôn hình như rất ngộp!

Bây giờ thì cô tiểu thư con nhà vườn không thể nằm hay ngồi yên.

Cô đi tới hết chiều dọc căn phòng lại bước men chiều ngang, vui vẻ buông tiếng thở ngắn, nửa tiếng thở dài, đoạn kêu thảm:

- Ui, dì Út quả đã phán như thần. Anh ta đúng là tay mật thám ngày đem chong đôi mắt chim câu hay cú vọ gì ấy theo dõi mi từng đường đi nước bước, mà mi cóc có hay.

Từ nay đã chừa cái tật cứ đeo theo dì Út bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng nằn nì đòi gỡ rối tơ lòng chưa? Làm như tơ lòng mi nhiều ghê lắm. Rối hung rối loạn ghê lắm! Tơ lòng ở đâu thử rút ra một sợi làm tin coi? Toàn là tưởng tượng hão cả. Nghe dì Út bảo thuộc nòi lẳng mạn, cứ ngỡ đâu mi lẳng mạn tíit cung mây, chuyện sờ sờ dưới mặt đất bị người ta nghe lén cũng cóc biết!

Chắc bụng vào rạp cine thủ thỉ chuyện lòng cho mỗi dì Út nghe sẽ bảo toàn bí mật. Chẳng ngờ anh ta ngồi ngay sau lưng, vừa chiêm ngưỡng đầu tóc kẹp của mi muốn mơn con mắt, vừa tinh quái nghe ngóng rồi lại như thể đã thu băng và chép ra vậy!

Từ nay thôi bỏ quách, vĩnh biệt cái thói học đòi yêu đi nhé! Ngày đêm chúi mũi vào sách vở giùm cho tôi nhờ “bà” Mai đồng đánh điệu đàn đủng đỉnh đong đưa ạ! Chỉ cần một lần “diện kiến” mẫu hậu chàng Huy mi tổn rồi chứ? Gặp bà mi đã thấy bề mặt chưa? Thôi thôi, chừa cái tật làm khổ con người ta sắp chết đuối trên cạn. Ờn kia bây giờ bù vào lỗi nọ là huề. Không nên, xin can nhé cô, đừng rắc rối nữa. Trái tim khờ khạo vừa phát vài tín hiệu báo động giả đã vội ngỡ là mình yêu. Yêu con khỉ gió! Đọc chuyện tình, coi phim tình cho lắm vào rồi khéo tưởng tượng hão!

Ui, cứ ngỡ chuyện trẻ con, ai dè bận lòng người lớn đến thế. Người

lớn bận lòng rồi người lớn ước lòng nghĩ xấu nghĩ ác về mi quá thế! Thử mừng tượng nếu bà già mất bình tĩnh chút xíu nữa, thay vì gặp mi dọc đường lại xông xộc bước ào vào nhà này, tay hô miệng hoán con nhỏ này bỏ bùa bỏ ngải rũ quuyến định ám hại cậu quý tử nhà tôi, hẳn mi chỉ còn nước thăng thiên hay độn thổ. Mỗi lần ra đường, đi học phải úp cái mo cau vào mặt họa may thiên hạ thương hại mà tha cho nửa lời dè bĩu, nửa tiếng gièm pha. Mẹ sẽ sầu khổ, thất vọng về con bé của mẹ biết bao nhiêu? Và, nếu không ngum vì xấu hổ, có khi mi sẽ nghèo vì cơn giận bụng của anh Đạt. Anh Đạt sẽ không thêm bộp tai hay đá đít mà lôi cổ mi ra bến sông trấn nước cho chết luôn để rửa tiếng xấu cho cả nhà? Ui, thôi đừng mừng tượng nữa, sợ quá, run in thần lẫn đứt đuôi quá!

Xỉ vả, dọa dẫm, “lên lớp” mình một thôi một hồi nữa quên mất tiêu luôn gã mặt thám, kẻ đã gây ra những cơn khóc cơn cười không rõ có duyên hay vô duyên, và nổi bần khoản lúc này. Nhưng rồi liếc mắt bắt gặp cái thư vẫn nằm chình ình trên bàn. Sớm Mai vuốt mượt cái lờm vào khoảng không, rồi tiếp tục chơi trò tự vấn đáp với anh chàng:

- Nay kẻ giấu mặt, giấu tên – vì chắc hẳn bộ mặt lẫn cái tên của anh đều xấu nên không dám chường ra chứ gì? – Ai xui anh nhặt được cái thư dở dang của tôi để bây giờ cứ ra vẻ đàng hoàng trao đổi với tôi một chiều dài dài kiểu này?

Ai cho phép anh tự nhận mình là phụ huynh của tôi cách trích thượng như thế? Tài năng và đức độ của anh dày tới mấy ly mét mà hợm hĩnh vậy hử?

Anh thương thầm nhớ trộm tôi à? Kệ xác anh thôi! Cho kẹo tôi cũng chẳng dám nhận nổi nhớ thương bá vợ bá vát ấy đâu. Lỡ một ngày

đẹp hay xấu trời nào đó mẹ anh biết được lại bươn bả đi tìm, vu oan giá họa tôi đã bỏ bùa chuốc ngải cho anh thì hẳn không vui chút nào. Đạp vỏ dừa một lần rồi may tôi chưa ngã, tôi đâu khờ đến độ không thấy vỏ dừa đang âm thầm lót trên đường tôi đi! Ai “tránh vỏ dừa gặp phải vỏ dừa” chứ Sớm Mai này còn lâu nhé anh! Tim lỡ báo động giả một lần rồi, nay tôi sẽ xiềng nó lại, còn khuya nó mới đóng đưa. Đừng hy vọng mà thất vọng nào nề nhé anh!

Nên chấm dứt cái trò gửi thư nặc danh đi thì vừa anh bạn - Ủa, bạn hỏi nào? - ạ! À, mà nếu anh cảm thấy thích viết, xin cứ tiếp tục. Thư anh ít ra cũng mua vui cho tôi chừng nửa trống canh. Đừng vội mừng hột. Xin thề có lũ lá đang rụng ngoài vườn làm chứng, những lời của anh tôi đọc cứ như nước đổ đầu vịt thôi, chẳng còn đọng lại tí gì. Lâu lâu học bài làm bài đến mụ mẫm cả trí, tôi len lén giở thư anh ra đọc một tí cho thư giãn rồi xếp xó, rồi phúi những lời ma quỷ của anh in phúi bụi và trí tôi lại sáng, lòng tôi lại trong.

Chợt dừng bước rồi cau mày ra chiều ngẫm ngợi, Sớm Mai mồm mỉm cười:

- Có thật anh chàng đã dám uống thuốc liều cả gan đến gặp cô Hải không nhỉ? Dám lắm. “Thảo nào cả tuần nay hễ gặp mình ở đâu cô cứ cười chúm chím, mắt long lanh ngụ ý cảm thông. Hẳn cô nghĩ mình đã bị “ông anh nghiêm cần, luôn đặt sự quan tâm về việc học hành và đức hạnh của cô em lên hàng đầu kia” đã bọp tai hay giữa cho mình một trận tả tơi vì vụ “trả bài” ầu ầy. Câu trả lời bây giờ mỗi lúc thốt nhớ còn lạnh toát cả người! Có nên gặp cô Hải đính chính anh ta đã thậm xưng một cách phạm thượng, và anh ta chỉ là anh dỏm không nhỉ? Tiện thể hỏi xem “ông” ấy mặt tròn vuông, hình thoi hay tam giác, trắng đen ra sao để ra đường mình còn cảnh giác tránh

cho xa không thôi lại bị “đặt máy” nghe lén? Ui, cho cả ký kẹo cũng không dám gặp cô ấy, lại thêm rối chuyện.

Sớm Mai khẽ lắc đầu, lè lưỡi, dừng lại trước tấm gương lớn trên cánh cửa tủ nguyễn xéo chiếc bóng trong gương. Cô Mai trong gương với chiếc veston trứ danh rộng rinh, dài thậm thượt không giống ai chằm chằm ngắm cô Mai ngoài gương, môi dính nửa nét cười kiêu mạn. Lâu nay mi đánh giá mi quá thấp đó bé Mai. Xấu như ma lem vậy mà cũng có người thắm thương trộm nhớ í! Oai không? Tức cười thật!

Trời ạ, đất ơi! Hóa ra lúc yêu người ta đâm liều thế sao? Thế anh ta có vô duyên, đạo đức giả và ích kỷ như anh ta vỗ ngực tự xưng không? Khó quá, phải gặp bà bốc sư Kiều Nhã họa may gỡ được mối này. Ờ hay, cả con người mi là một khối đại mâu thuẫn sao? Mi vừa tự hứa không gỡ rối tơ lòng nữa. Không học đòi yêu vớ vẩn nữa cơ mà. Ờ há! Cứ thế, Sớm Mai tiếp tục bắn khoăn lui tới và, độc thoại một mình.

oOo

Chiều muộn. Sau bữa tiệc thịnh soạn bày ở phòng ăn, khách khứa lần lượt ra về. Riêng cánh trẻ, bà Phấn vui vẻ giữ họ lại với lời mời vừa lịch sự vừa ân cần:

- Các cháu sang phòng khách tiếp tục vui chơi cho thoải mái.

Các cháu ra về thằng Huy của bác sẽ buồn lắm đấy!

Bánh ngọt, Coca Cola và thêm gần chục chiếc ghế được chuyển sang phòng khách.

Đám trẻ khoảng mười lăm mười sáu cô cậu thuộc các gia đình có máu mặt trong thành phố. Chẳng con ông cháu cha thì cũng vào loại khá giả. Dãy xe Cub đời mới dựng san sát trước hiên, những bộ

cánh mode và trang sức đắt tiền của họ góp phần nói lên điều đó. Lời mời không chỉ thốt một lần mà được lặp lại năm bảy lượt. Có cô ra vẻ miễn cưỡng. Có cậu ra vẻ lùng lờ. Nhưng rồi sau cùng cả bọn kéo nhau vào ngồi quây quần quanh bộ salon. Đa số thắc thỏm không biết cuộc vui sẽ nối dài theo kiểu nào, vì đến tận lúc này cậu chủ nhà vẫn câm như hến.

Huy điều chỉnh khóa trái cửa ra vào, dừng đỉnh nẹp băng vào đầu video. Trên màn ảnh, một ban nhạc rock biểu diễn trên sân khấu ngoài trời khá sôi nổi, lời cuốn. Huy điều chỉnh âm thanh vừa nghe. Rót Coca ra ly, cầm từng chiếc bánh đưa mời tận tay từng người đoạn đến ngồi chen vào giữa Mộng Thy và Linh Đông từng từng nói:

- Các cô các cậu có biết mục đích bữa nay bà già tớ đãi tiệc là gì không?

Một cậu nhanh nhẩu:

- Sinh nhật của Huy hay sinh nhật tập thể nhà phải không?

Huy mỉm cười:

- Không phải đâu!

Một cô nháy mắt:

- Mục đích nào chả được. Có ai chê không được ăn ngon đâu mà anh khéo lo thế?

Vài tiếng cười lẽ tẻ sủi tăm trong bầu không khí ẩm cúng bập bèn tiếng nhạc. Cơn mưa ngoài trời rây hạt nhẹ như thể để làm đẹp thêm cảnh trí chứ không phải để nhắc nhở mọi người về cái lạnh của mùa đông.

Linh Đông cau đôi mày liễu dại, cúi kính che miệng ngáp:

- Chủ nhà tuyên bố phút đi. Ai chẳng biết chứ tui thì bị ông già lôi đi, đang rảnh rang, bèn tới.

Huy quay sang Mộng Thy:

- Nếu không làm thì Mộng Thy cũng vậy hử?

Cô gái găm in tía nhìn “quý phái” xuống đôi bàn tay ngà bắt chéo hờ hững trên nền jupe xếp màu hoàng yến đỏ mặt e thẹn:

- Bà già bảo tới làm quen với anh. Bà quản cáo là anh ngộ lắm!

Một giọng trai đậm hơi:

- Nói xem bây giờ chàng và nàng quen nhau chưa nào?

Cả bọn rộ lên cười. Mộng Thy áp ứng:

- Hình như chưa thì phải!

- Chiều lịm tắt. Đêm buông dần từng mảng tối bên ngoài rồi ủa ngập vào cửa sổ. Huy đứng lên mở đèn, chậm rãi cởi áo vét, tháo cà vạt - những thứ bà mẹ cứ nằng nặc cậu con phải diện vào cho thêm phần sang trọng và trang trọng - Trở lại chỗ ngồi, Huy bật tiếng cười ngẩn:

- Thế “quý vị” thấy thằng này ra sao nào? Trả lời thành thực chừng nào tôi xin cảm ơn chừng nấy.

Mẹ kiếp! Hấn hóa khùng hóa dại rồi sao? Hấn định bày trò gì mà kỳ cục thế này? Vài khách nam bực bội rửa thềm, chột hối đã lạc lòng nghe theo lời mời nán lại, bây giờ chẳng lẽ bỏ về?

Vài khách nữ bắt đầu nghe con ma tò mò trong mình lặng lẽ vươn vai thức dậy. Chờ xem! Gã con cầu tự muốn hát tuồng gì đây? Bao giờ nom chàng cũng điệu đảng y như diễn viên sân khấu, lúc này y chang hơn!

Mặc thiên hạ tha hồ bắn khoả. Huy đĩnh đạc lặp lại câu hỏi lần thứ hai. Anh chàng đội mũ bê rê xanh học cùng lớp Huy tung chiếc mũ lên cao rồi đưa tay chụp lấy, nói giọng bông phèn:

- Sao hỏi ầm ớ thế? Chỉ cần soi gương mi cũng thấy mi thế nào. Mi chắc chắn không phải là tao, lại càng không giống cô nàng đang ngồi cạnh mi!

Như vỡ chợ. Tiếng nói chen trong tiếng cười. Cả loạt phát biểu sau đó lộn xộn vang lên đùa cợt có, bực bội có, mỉa mai có, và cả thành thực cũng có:

- Huy nét na như con gái con nhà chùa!
- Huy ấy à? Rất giống bọn Pê Đê!
- Tầm bậy! Huy lịch sự thua Tây chút xiu!
- Huy là công tử nhà mùa!
- Trông thi sĩ ra phết ấy chứ!
- Ê, mi giống thằng thất tình kinh niên bỏ mẹ...

Vân vân và vân vân. Thấy Linh Đông vẫn bấu môi làm thính, cặp môi trông ngon muốn cắn, Huy vuốt mượt tia nửa âu yếm nửa e dè nhìn nàng:

- Còn Linh Đông thấy tôi thế nào?

Cô gái đưa tay phẩy nhẹ cặp đùi bó căng trong ống quần jean dù quần không hề lấm bụi, chun mũi cười nhạt:

- Anh í à? Trông chán ngấy hết con búp bê chạy bằng pin hay cử động nhờ lên dây cót ấy!

Giọng điệu đàng kéo dài của nàng làm bật dăm tiếng cười phụ họa, nhưng đa số thì đang như cố nén hồi hộp chờ xem phản ứng của Huy. Anh chàng chẳng đỏ mặt, chẳng run tay hay phì phò thở vội. Về điểm tĩnh đáng nể ấy không làm Linh Đông ngạc nhiên bằng câu nói của Huy:

- Rất, rất cảm ơn Linh Đông! Cô đã không khách sáo tí nào! Hết con búp bê chạy pin! Hẳn tự nhận ra mình từ lúc nào thết? Về

mặt chẳng có gì là đùa của Huy làm cả bọn chột khựng hững. Linh Đông xụ mặt thất vọng bởi thấy “lời phán xét” cố tình cường điệu để châm chọc của mình đã được anh chàng cảm ơn một cách chân thật khó tin. Không khí ắng lặng. Tiếng nhạc vẫn dội vang cơ hồ nhỏ hẳn lại. Đàng hẵng tiếng lớn, Huy mỉm cười trầm giọng:

- Đúng là lâu nay tôi chỉ là một con búp bê trong mắt của mẹ tôi, hai dì tôi, và cả trong mắt thiên hạ. Hẳn “quý vị” không ai ngờ bữa tiệc hôm nay mẹ tôi bày ra với mục đích muốn kén vợ cho tôi! Buồn cười chứ nhỉ? Các bà nghĩ đã đến lúc chọn cho con búp bê yêu quý, nâng như trứng, hứng như hoa của các bà một cô bạn tâm tình. Khôi hài quá phải không?

Huy phá lên cười, gập đôi người lại mà cười. Trận cười tiếp tục châm ngòi từ anh chàng bêê xanh ran rộ khắp phòng.

Các cô vừa cười vừa cảm thấy nhột nhạt khi nhớ lại những ánh mắt soi mói, xét nét của bà già và hai cô dì Huy, cùng sự thình lặn lăm lị của anh chàng suốt bữa tiệc lăm món sơn hào hải vị vừa rồi. Câu tuyên bố bất ngờ và huých toẹt của Huy làm các cậu thấy hóa ra hẳn cũng chưa đến nỗi đáng chán lắm. Diễn biến của câu chuyện quả là thú vị ngoài dự tưởng của nhiều người.

Có điều, cả bọn cùng thăm kinh ngạc về Huy. Gã con trai vốn điềm đạm, ỉu xiu hết cái bánh phồng tôm nhúng nước, bữa nay có vẻ vừa được chiên phồng lên bằng thứ dầu hay mỡ lạ lùng nào đó!

Bữa nay hẳn hoá rồ hay muốn nổi loạn hay sao mà hết nói toạc ý định bí mật của bà già để chọc cười thiên hạ, lại tự bêu rếu mình chẳng chút tiếc thương? Quả khó thể tưởng tượng trước nỗi!

Lại anh chàng bêê xanh lần nữa hâm nóng không khí bằng cách hích nhẹ cùi chỏ vào mạn sườn cô bạn ngồi cạnh mình, nói giọng

dẻo quẹo in kéo kéo:

- Lam Nhi nghĩ sao? Có chắm thằng bạn gà chết của anh làm chồng khôông?

Lập tức lẩm tiếng cười và nhiều giọng khác hùa theo:

- Ê, vừa rồi đồ tụi bây biết cô nàng nào lọt vào mắt nâu của lão mẫu và nhị vị cô nương quán Hai Cô?

- Mộng Thy chẳng?

- Hải Hà ư?

- Linh Đông hử?

- Hay Lam Nhi, Bảo Ngọc, Hòa Cầm...?

- Trời ơi, cả một rừng huê khuê các đua sắc thắm mà chỉ có mỗi mình thằng Huy là bướm giang hồ, phí quá, phí quá!

Cứ thế, làn sóng đùa chọc dồn đẩy các cô vào đủ trạng thái thẹn thùng, e lệ, tẽn tò, ngắc ngư... Và, các cậu tha hồ nghiêng ngả mà cười. Nhe hết răng ra mà cười.

Làn sóng thịnh hỉ vụt tan tạnh khi Linh Đông đột ngột đứng lên trừng đôi mắt đẹp nổi tiếng là mắt hoa khôi vùng Gia Hội nạt khế:

- Thôi đủ rồi, chắm dứt rò rớm của các người đi. Đúng là hôm nay tôi bị mắc lừa. Từ chối không ghi danh dự cuộc thi “Nữ sinh duyên dáng” bây giờ lại vác xác đến đây để cho một bà già trầu chọn với lựa, quả là quê quá, bị xúc phạm quá. Nào, xin ông búp bê mở cửa cho tôi ra về.

Lác đác vài cô mặt sưng mày sĩa ra vẻ đồng tình với Linh Đông đứng lên theo. Mộng Thy nãy giờ im tiếng, bỗng mím miệng cười, nụ cười nổi tiếng là á hậu của khu phố Trần Hưng Đạo, thỏ thẻ:

- Sao vội thế Linh Đông? Biết đâu sẽ còn nhiều màn hay hơn! Bữa nay trông anh chàng Huy ngộ đấy chứ, y như là bà già tao

từng bảo.

Huy tiu ngửu nhìn cô nàng đòi ra về, mắt rục ánh van cầu:

- Đùng nóng. Tôi van Linh Đông ngồi nán lại chút nữa!

Đội mấy cô nàng vừa làm mình làm mẩy yên vị xong. Huy liệng chiếc mũ bêrê đen ra cửa sổ, gỡ cái kính trắng không độ ném mạnh vào tường vỡ vụn, đoạn thủng thẳng nói:

- Kể từ hôm nay tôi không muốn làm búp bê nữa. Tôi sẽ là người rất mực chịu chơi.

Anh chàng bêrê xanh nhảy nhồm, vỗ tay:

- Hoan hô! Nào, chúng tở đi Huy... gà mái!

Nhiều tiếng hoan hô và vỗ tay từ cánh nam rần rộ hòa theo. Huy búng tay đánh tróc, cao giọng hét đang diễn thuyết:

- Nào, dẹp mẹ hết bàn ghế vào một góc đi các bạn. Nhạc sẽ mở to hết cỡ và các bạn tha hồ nhảy. Ném mẹ hết mấy cái lon Coca dành cho trẻ nít ấy đi. Chúng ta sẽ uống bia Tiger. Chưa hết. Lát nữa các bạn sẽ được coi phim sex. Được chứ?

Nghe phim sex, một vài cô vội đưa tay bưng mặt, nhảy loi chơi như phải bỏng, kêu khe khẽ những tiếng nghe rất vui và lạ tai. Khuỳnh hai tay chống nạnh hai bên hông. Huy long mắt quét ánh khinh miệt khắp lượt những gương mặt trai và gái:

- Ai không chịu chơi cũng ráng ở lại thôi. Này Thắng, giữ khóa cửa giùm tao.

Chùm chìa khóa móc đánh xoạch từ túi cậu chủ nhà ném về phía gã trai tên Thắng. Gã này chụp lấy, cười hềnh hệch:

- Ai muốn ra về phải bước qua xác thằng này nhé!

Thằng Huy hôm nay khác hẳn Huy thường ngày. Hấn chịu chơi rồi đó! Luồng phấn khích lan nhanh trong bọn trai. Màn “thoát xác” của

Huy dù chỉ mới là lý thuyết cũng làm các cô ngẩn người kinh ngạc, túm tụm vào một góc nhỏ to bàn tán. Ba mươi giây sau, hình như là được bầu làm phát ngôn viên của phái đẹp. Linh Đông đồng đẳng nói:

- Bọn này đồng ý mục nhảy đầm và có thể nhâm nhi bia tí chút. Còn phim sex thì không!

Một cậu hoan hỉ góp ý:

- Đến mục đó ai không thích cứ việc bưng hoặc nhắm mắt lại, hay chui xuống gầm ghế, dễ mà!

Một cậu khác:

- Đó mới là mục chính yếu. Không thích thật hay chỉ làm bộ hồ cô em?

Một cậu khác nữa:

- Đưa tay bưng mặt nhớ xòe mấy cái ngón thừa thừa một chút xíu. Còn nhắm mắt chỉ nên nhắm mắt lim dim thôi nhé các tiểu thư con nhà lành!

Phe nam cười rần. Phe nữ lại túm vào nhau thì thầm hội ý. Lần này thì Bảo Ngọc mỉm nụ cười duyên nhất vùng Nam Giao, nghiêm giọng:

- Được rồi, bắt đầu đi. Đến mục phim sex nếu anh Huy không để bọn này về, Linh Đông sẽ đập bể cái màn ảnh tivi là xong chuyện. Đừng quên Linh Đông đệ nhị đẳng karate đó nhé!

Huy lại búng tay đánh tróc, hát cầm cổ tạo vẻ ngang tàng nhưng chưa đúng điệu lắm:

- À, để xem! Nào, bắt đầu đi các bạn!

Tiếng nhạc khi không bỗng rồn rảng rộ lên tựa sấm rền trong phòng khách làm hai cô gái ngoài quán cà phê thoáng ngẩn ngơ rồi giật nảy

mình. Mộng Vân và Diễm Hạnh rảo chân đi vào vừa vặn gặp bà Phấn ngớ ngàng bước ra. Cả ba đến bên cửa sổ thỉnh thoảng nhìn vào.

Cảnh tượng đêm nay thật lạ lùng trước mắt họ. Dưới ánh đèn từng đôi dìu nhau bước đi khi lặng lẽ khi quay cuồng, tới lui rậm rịch. Những chiếc bóng quần lẩy nhau nom vừa ngoạn mục vừa muốn hoa cả mắt.

Căn phòng vốn u trầm hàng ngày như vụt sang trọng, sáng sủa hẳn lên bởi tiếng nhạc, bởi những gương mặt trẻ tươi và màu sắc quần áo rõ ràng nhảy múa, chao đảo. Lạ nhất là bé Huy. Ngực ưỡn ra uy nghi tựa một vị tướng. Đôi mắt lúc nhìn chăm chăm vào mặt cô bạn nhảy, lúc mơ mộng ngược ngẩng mông lung lên trần nhà, rồi chợt hững hờ hoặc si ngây dỗi theo những gương mặt nữ khác.

Bé Huy đêm nay như không còn là bé Huy của họ nữa. Bà mẹ không tin vào mắt mình lắm. Ngây ngất ngấm nhìn thẳng con, thỉnh thoảng bà Phấn khẽ nhắm mắt lại rồi vùng mở ra, Huy vẫn còn đó mà sao nom lạ quá, lạ quá!

Hạnh tưởng chừng đôi chân mình bỗng máy giựt một cách tự phát. Nàng thầm tiếc sao không đi học nhảy, để lúc này có thể vào chung vui cùng bọn trẻ, có lẽ sẽ trẻ hẳn người ra cỡ mười tuổi...!

Vân không mấy để ý đến các cậu trai. Nàng lom lom dõi theo mấy đứa gái. Thấy đôi chân nào nhảy hơi bạo, vòng tay nào khép hơi chặt, nàng nghe như cả tay lẫn chân mình muốn uốn éo theo. Không thể im nín được. Họ bắt đầu trao đổi với nhau theo lối thì thào. Hạnh chắc lưỡi:

- Hai bà thấy chưa? Bé Huy nhảy đôi với Linh Đông môn đăng hộ đối hết ý. Thử tưởng tượng không phải cô bé đáng yêu này mà là

cái con Sớm Mai nhà vườn kia thì sẽ chường biết mấy!

Bà Phấn lắc đầu vờ ái ngại:

- Nhỏ Linh Đông ngó tướng tá không phải hiền đâu. Lạy trời bé Huy đừng mê con nhỏ đó. Hấn sẽ ăn hiếp thằng nhỏ mất. Suyt! Lỡ có mê cũng chẳng sao. Được làm rể ông Thanh Đạm thì còn gì bằng! Hạnh lắng chuyện:

- Không biết bé Huy học nhảy hồi nào mà tuyệt thế nhỉ? Đúng là lù khù vác lu chạy hồi nào chẳng hay.

Bà Phấn hoan hỉ để theo:

- Ờ, hay thật. Hóa ra thằng bé nhà mình có lắm cái hay mà mình không biết!

Ngẫm nghĩ một câu thật chua để “tóp” bớt cơn hưng phấn của bà chị và cô em, nhưng mãi không nghĩ ra. Vân thở dài, buông cái câu chưa được ưng ý lắm:

- Đây, coi chừng không chỉ con Linh Đông mà bé Huy đêm nay bị cả bọn con gái bỏ bùa mê tập thể hay sao ấy! Trông kia, vừa nhảy hấn vừa đảo mắt lia lịa hết ngơ ngẩn nhìn đứa này lại quay sang si dại ngăm đứa kia, miệng thì cười cứ y như hóa dại!

- Hạnh cổ nuốt giận, nguýt dài:

- Nói thế mà cũng nói. Chị đã thấy ngoài cái dáng nho nhã, nghệ sĩ, bây giờ nom bé Huy đẹp y tài tử cine không? Trời ơi, xem bọn nó nhảy còn đẹp hơn trong phim í! Bé Huy nghĩ ra màn nhảy đầm này để ra mắt bạn bè quả là hết chê.

Đoạn khế hát cầm về phía bà Phấn, Hạnh hình mũi ra chiều đắc ý:

- Chị thấy cách giải bùa yêu của em hay chứ? Chỉ cần một bữa tiệc nhỏ, giờ có khảo tra thế nào thằng bé nhà mình cũng không thể nhớ nổi con Sớm Mai là ai! Chị thấy bé Huy đang bị Linh Đông hớp hồn

ra sao!

Câu chuyện thì thảo ngoài cửa sổ sẽ còn kéo dài nếu Huy không có một cử chỉ khá lạ lùng, làm mích lòng những người thân không ít. Thoáng thấy ba bóng người chụm đầu nhau xì xào ngoài cửa sổ, Huy buông vội cô bạn nhảy ra, đến chống tay lên bậc cửa nói lạnh lùng:

- Mời mẹ và hai dì vào nhảy vài bản cho đỡ ngứa chân!

Lạ quá! Thằng nhỏ nói bằng miệng của ai mà ngang như cua và khiếm nhã thế nhỉ? Đâu rồi ngữ điệu âu yếm, lễ phép thường ngày? Hấn cho ai mượn hết rồi chẳng? Hạnh nháy mắt dí dỏm:

- Thôi, các cháu tiếp tục vui đi. Sáu cái căng già này mà vào khua sẽ nháo nhào cả lên.

Ba người cùng cười. Nụ cười chưa tắt hẳn, cả ba cùng ngẩn ngơ khi thấy bé Huy thân yêu vụt với tay kéo mạnh hai cánh cửa sổ đóng sầm trước mũi họ.

Khuya lác khuya lơ, tiếng nhạc mãi còn bập bùng trong giấc ngủ chập chờn của bà mẹ và hai cô chủ quán cà phê.

Chẳng biết đám trẻ giải tán từ lúc nào. Chín giờ sáng hôm sau chưa thấy cậu con trai yêu thức dậy, bà Phấn ráng đợi vì nghĩ đêm qua thức muộn, chắc Huy dậy trễ.

Không chỉ bà Phấn mà cả Vân và Hạnh cùng nóng lòng muốn biết kết quả làm quen ban đầu của chàng trai và các cô gái ra sao. Kể quả quyết bé Huy thích nhỏ Linh Đông. Người ngờ ngợ e cậu quý tử phải lòng cô Mộng Thy hay cô Lam Nhi gì gì đó. Mọi người quyết đoán theo ý thích của mình, và tha hồ tưởng tượng vẽ vờ cô dâu trong cái đám cưới chắc chắn đã gần kề.

Mười giờ, không thể nén nổi sự sốt ruột hơn được nữa, cả ba quyết

định cùng vào đánh thức Huy dậy.

Cửa phòng chỉ khép, không khóa. Không có Huy trong phòng.

Những bức tranh treo quanh bốn bức tường mới bị rạch nát bằng dao, mới gãy rời, nhẵn nhúm hẳn là bị chà đạp vất vãi lung tung khắp mặt sàn cạnh những lon bia Tiger đã cạn và những mẩu tàn thuốc lá im hơi. Chưa hết kinh ngạc, Vân bỗng nhảy chồm tới gỡ miếng giấy bìa cứng dính trên giá vẽ bằng đinh ghim. Cả ba cùng như chết sững trước những dòng chữ:

- Xin mẹ và hai dì thân yêu thứ lỗi. Đã tới lúc bé Huy của các người cần tạm biệt cái chuồng búp bê êm ấm một thời gian trước khi hẳn hóa điên.

Có mở két sắt, con xin mẹ đừng quá buồn phiền nếu thấy thiếu mất chút ít vàng bạc.

Ngàn lần tạ ơn và tạ lỗi.

Thái Hoàng Huy

Tờ giấy mỏng manh, vài dòng chữ nguệch ngoạc không dựng thời thành tràn một đợt băng giá trùn phủ cõi lòng người đàn bà và hai cô gái một đã, một sắp quá thì.

Thiếu Huy. Căn nhà trở nên lạnh lẽo in mờ.

Tạm biệt cái chuồng búp bê êm ấm một thời gian! Đó là câu người mẹ đọc lui tới không biết bao nhiêu lần với hy vọng thằng nhỏ ngày nào đó sẽ quay về. Hẳn chỉ tạm biệt chứ đâu có vĩnh biệt!

Phân tích, nhìn ngắm những dòng chữ Huy để lại đủ mọi góc cạnh. Sau cùng cả ba đi đến kết luận, cuộc nhảy đầm đêm qua chẳng hay ho chút nào, thậm chí rất tai hại. Nhảy nhót rồi bia rượu vào làm thằng nhỏ hóa cuồng. Không cuồng sao gọi căn nhà khang trang, bề thế này là cái chuồng? Ở đây còn ai chơi búp bê nữa đâu mà gọi là

chuồng búp bê? Rõ khổ! Hấn là con thánh thần, có khi các ngài muốn hấn phải ra đi một thời gian như thế cũng đành phải chịu thôi... Hoà giọng khóc đến no đến chán, bàn luận đến chán đến no, rồi mỗi người buồn theo cách riêng của mình ở một góc lặng lẽ. Mãi đến tối họ mới bước vào phòng khách, lần nữa lại ngây người kinh ngạc khi thấy màn ảnh cái tivi màu đã bị đập tan.

Mường Mán

Khóc Nửa Đêm Sớm Mai

Chương 10

- Sao anh khéo chọn lúc cả nhà đi vắng để giao củi thế? Lần trước đã...

Sớm Mai bỏ lửng câu nói, e dè nhìn gã con trai làm lũi chuyển từng bó củi từ đò lên bến chát thành đống. Anh chàng như cầm và điếc, vẻ mặt làm lì cơ hồ cái đầu tượng đá nào đó vừa bất thần gắn vào thân hình của gã bán than vậy.

Ngày tương đối đẹp trời. Sương bàng bạc đầu cây ngọn cỏ. Nắng không sáng quá, và gió chẳng mạnh lắm. Nắng trắng lớp men màu vàng vương giả, chuốt óng từng ý nghĩ vui hoặc buồn. Gió chan đầy vào lòng từng muống rét ngọt của mùa đông làm nguội bớt cơn nhớ

nào vừa chột dấy, hạnh phúc nào quá đỗi nồng nàn.

Có phải Hạo đã cố tình chọn lúc cả nhà đi vắng và lựa ngày đẹp trời để cho cái “biệt thự nổi” của mình ghé vào bến đò này không? Chẳng phải đâu. Đến hú họa rồi không dưng cả nhà đi vắng, rồi bất giác trời hóa ra đẹp vậy thôi.

Buổi sáng trong lành, bến yên nhà vắng rất lý tưởng cho cuộc gặp tay đôi, sao anh chàng cảm như thóc thè? Gặp cô tiểu thư con nhà vườn gã bán than khớp quá, quên hết ngôn ngữ chẳng? Hay anh chàng còn quạu vì gáo nước lạnh uống không kịp thở đêm hôm ấy đến lúc này vẫn còn ầm ạch trong bụng? Hết chuyện củi từ đò lên bến, Hạo lại lặng lẽ vác củi vào nhà bếp.

Khác với lần trước, hôm nay chẳng biết trúng phải gió gì, Sớm Mai bỗng cảm thấy mình lơ lửng quá, trong lúc người khác vả mồ hôi lại đứng trơ mắt gió. Cô bước tới không chút điều dàng định ôm tiếp vài bó, Hạo lừ mắt:

- Để đó. Không phải việc của cô!

Cái đầu tượng đá đã chịu nứt tiếng, dù chỉ là vài tiếng cộc lốc, khô khốc nghe muốn rụng cả tóc. Vờ như chẳng nghe thấy, Sớm Mai khệ nệ ôm hai bó củi bước lạch bạch nom buồn cười hết con vịt bầu cổ tha hai cái trứng nặng nề kẹp dưới cánh. Hạo lạnh lùng dằng lấy bớt một bó chất thêm lên bốn bó vác sẵn trên vai mình, dậm dậm:

- Không biết làm cũng bày đặt. Để lên vai có phải dễ đi hơn không?

Nói thế mà nghe được! Đôi vai thon thả của người ta dành để gánh bầu trời, gánh mưa gánh nắng, gánh ánh trăng suông đêm rằm, gánh sao đêm mỏng một chút bộ để vác củi à? Bắt đầu cảm thấy hơi ách nhưng cô cũng ráng tha bó củi vào tận nơi. Và, để chứng tỏ ta đây không dễ gì nghe “lệnh” người khác, Sớm Mai cứ tiếp tục ôm các bó tiếp theo bên hông như ôm cặp sách, thay vì vác lên vai theo lời khuyên của anh chàng. Công việc coi có vẻ nhẹ nhàng, nhưng dần dà cũng thấm mệt.

Sớm Mai càng chóng thấm mệt và càng tức cảnh hông hơn khi thấy Hạo thản nhiên cho phép mình nghỉ xả hơi một cách trêu người.

Ngồi dựa gốc cây sung cổ thụ đốt thuốc nhả khói, nom anh chàng phong lưu in một thi sĩ đang tìm vần ghép tứ thơ. Gã thi sĩ dõm không ngược mắt nhìn vòm lá hay bầu trời hiu quạnh trên đầu mà cứ chiêm ngắm miết cái dáng hay hay của cô chủ nhà tha từng bó củi vào nhà. Cái nhìn ráo hoảnh, khinh khỉnh của gã làm người ta lấm lúc lúng túng muốn ríu cả chân.

Làm bộ làm tịch như thể sống ở trên đời ngoài hút thuốc chần còn việc gì đáng phải bận tâm. Hết điệu thứ nhất, Hạo thong thả trang trọng đốt nốt điệu thứ hai, yểu điệu ngửa mặt lên vòm lá lim dim mắt nhả từng vòng khói hình vành khăn tỉnh khô tỉnh rụi. Liếc xéo anh chàng bằng tia mắt sắc lẹm, Sớm Mai dần dỗi bụng bó củi vừa ôm

lên tay xuống, tròng đôi mắt đẹp vì không thể không tròng, thờ mạnh, vì không thể thờ nhẹ:

- Này, sao không làm cho xong đi? Anh tính hút hết cả gói thuốc mắc dịch ấy hử?

Hạo mồm mỉm cười:

- Tôi tưởng cô muốn dành phần chuyển hết cả đồng củi còn lại chứ! Lâu lâu có dịp lao động chân tay biểu diễn cho người khác xem ai mà chả ham!

Ừa gan thật! Nói thế mà nghe lọt lỗ tai! Người đâu lại có người thích lạm dụng lòng tốt của kẻ khác một cách trơ tráo thế nhỉ? Anh chàng muốn trêu tức cho mi mệt tim để trả mối thù đầy như gạo nước lạnh buốt đã ngậm ngùi uống đêm hôm ấy? Ngó tướng tá phóng khoáng vậy mà cũng thù dai quá nhỉ? Sớm Mai vượt mướt cái lờm lên đồng củi bởi cho rằng đồng củi đáng lờm hơn bản mặt trơ trơ của Hạo, lâu lâu:

- Anh nghĩ tui không biết nghĩ à?

Ôi! Bình thường nhan sắc của người dưng ngấm chút xíu đã nghe lòng mất thăng bằng. Bây giờ tẩm nhan sắc ấy bỗng châu bạo, chằm vằm ngó càng muốn lạc phách bỏ vía hơn! Gã trai tiếp tục đùa dai:

- Tự nguyện làm thì nghỉ cũng... tự nguyện nghỉ thôi cô bé. Này, lại đây hút với tôi một điếu thuốc nhé. Thuốc thơm dàng hoàng.

Ui, ngốc hết chỗ nói. Nhân hậu cũng năm bảy đường nhân hậu. Thương người như thể thương thân kiểu này e mệt cầm canh Mai ạ! Nhủ thắm thể và cô tiểu thư con nhà vườn điệu dàng đưa tay vuốt đám mồ hôi rưng rưng đầu chót mũi, kên kiệu quay gót vào nhà.

Khi bóng nàng khuất sau bóng lá hình cây, cơ hồ có bàn tay phải gió nào vụt nắm lấy tim chàng lắc nhẹ, và tiếng rửa sả nào cứ âm âm dội trong tai nghe chẳng êm ái chút nào:

Nào, mi khùng hay sao vậy? Gặp người đêm nhớ ngày mong như thể thần tử được diện kiến long nhan, tựa mây gặp rồng. Bỗng chốc long nhan vụt ngoảnh đi, và rồng giận dỗi lui về long thất!

Lỗi tại mi, lỗi tại mi mọi dàng! Hết chỗ hút thuốc hay sao tới ngòi đây hút? Tính gửi khói tình làm cay mắt nàng, giờ hoá cay mắt mi. Có hối cũng chẳng kịp nữa. Giờ mi có bất thần bị kiến cắn chết tươi, hay châu chấu đá lẫn cù nàng cóc thềm ra. Căn nhà là cái động hoa vàng, và sớm Mai giờ hết nàng tiên vào tu luôn trong đó rồi, chẳng thềm ngó ngang đến cõi tục lụy ngoài cái bến mê này nữa. Hằng Nga vô cung trắng rồi, thằng Cuội cứ việc ôm gốc sung chờ đến rục xương.

Thôi đứng lên con ạ! Chỉ có những bó củi là mi không trêu chọc được nên chúng tiếp tục đè nặng vai. Đáng kiếp nhé! Bộ mi tưởng

chọc giận nàng sẽ nhẹ bớt lòng si yêu da diết của mi chẳng?

Những bó củi chết tiệt cơ hồ tăng sức nặng và dù cố ý câu giờ, kéo dài thời gian chờ dịp may nàng có thể xuất hiện trở lại thế nào thì cũng đến lúc xong việc.

Hạo buồn rầu nhìn quan cái bến quen thuộc như thể vĩnh biệt khung cảnh thân yêu, bầu không khí thân yêu hàng ngày nàng hít thở, đoạn dậm bước xuống đò, rồi bỗng quay ngoắt lại, lòng vui như mở hội, giống trống phát cờ khi thấy Sớm Mai lĩnh kính mang một đồng xoong nôi ra bến.

Cắn chặt môi cố nén cơn mừng chực xúi đôi chân vùng lên nhảy múa. Gã trai nom rất hiền lành và trẻ dại trong dáng ngồi khép nép trên mạn đò thông chân xuống bậc đá nghịch nước.

Vờ như không biết có người đang muốn đốt nóng không khí quanh mình bằng tia nhìn rực cháy sự yêu thầm nhớ trộm, và cơ hồ quên cả thế giới, Sớm Mai chí thú cọ xát chiếc xoong đen thui đến lúc bóng lộn lên mà hình như vẫn chưa hả dạ.

Phút câm lặng tưởng chừng dài cả chục ngàn mùa thu ép lấy Hạo muốn tức thở. Không muốn chết ngộp, anh chàng hắng giọng khẽ khàng:

- Hóa ra cô tiểu thư con nhà vườn cũng đảm đang việc nhà quá nhỉ? Ngỡ là tối ngày chỉ biết chuốt móng chân móng tay và mơ mộng thôi

chứ!

Thốt nhiên thấy thừa tay thừa chân quá, Hạo dừng đỉnh rời mạn đồ, cúi nhặt cái nồi đen nhẻm bốc nạm trấu, vợ đại dúm lục bình chà xát lia lịa. Hai đứa ngồi cách nhau năm chục cái gang tay, chàng vẫn nghe tim nện thành thịch in chày giã gạo.

Sớm Mai hơi hài lòng thấy người ta không đến nỗi vô duyên hay trơ trên lắm vì không ngồi trơ mắt ngó trong khi cô làm việc, đoạn âu yếm rửa thềm, lúc này muốn tránh mặt anh chàng sao mi không ngồi tịt trong nhà mà lại đồng đa đồng đánh nẩy ra sáng kiến làm đẹp nhà bếp, mang xoong nồi ra đây thế? Có gấp gáp gì đâu? Để chiều nay hay mai, lúc nào chả làm được? Sao mi đổi ý xoành xoạch hết cái chong chóng vậy? À, hay anh chàng Huy đã lên Boeing bay theo hạc nội mây ngàn, mù khơi tắm nhận rồi, giờ khung trời kỷ niệm trống vắng quá, mi định tuyển chọn một chàng “phi công” khác chẳng? Ui, sao mi ưa lảng mạn để lệch cái chót mũi ra ngoài sách vở mãi thế? Mai khế lắc đầu, bực bội nói như nói với cái nồi đang cầm trong tay:

- Nhẹ tay giùm anh Hạo – Trương Chi ạ! Nồi nhà tui mỏng lắm đấy! Sao anh còn ngồi đây không đi bán? Cúi ươn hết làm sao?

Cánh cửa đối thoại đã mở. Hạo hoan hỉ ép hơi thở từ từ vì nỗi vui bỗng căng phồng hai buồng phổi chực nổ tung. Cái giọng chanh chua của người ta nghe bùi tai hết biết. Hạo sừng sốt nghe giọng mình bỗng trầm êm như hát:

- Nãy giờ chờ uống một gáo nước lạnh, chủ nhà cứ làm ngo' còn giả bộ hỏi.

Sớm Mai ra vẻ thành thật:

- Ủa, bộ anh khát nước lắm hử?

Hạo vờ nhăn nhó:

- Sắp bốc hơi tới nơi.

Cô gái thả tia nhìn âu yếm xuống mặt sông gợn sóng, buông thõng:

- Nước đầy bên đó, thiếu gì.

Chàng trai buồn cười:

- Tụi mình khắc khẩu hay sao ấy. Hễ gặp nhau là đấu chan chất. Bữa nay thử hòa bình một lần được không, cô bé?

Hòa bình? Mỗi lần gặp nhau hai đứa y hai con gà đá! Mình chẳng đập cánh giương vuốt ra thì anh chàng cũng ưỡn ngực vênh váo thấy ghét. Và, sau mỗi lần như thế bao giờ mình cũng cảm thấy hơi mệt tim, anh chàng hẳn cũng không mấy khỏe. Hôm nay muốn tu tỉnh hay sao mà anh chàng đổi giọng cầu hòa nhỉ? Nửa tin nửa ngờ, nhưng Mai bỗng bắt gặp Mai giọng vui:

- Hòa bình à? Sẵn sàng thôi.

Gã trai dụ khị:

- Thật nhé? Ngoéo tay mới tin.

Cô gái nguýt ngằm, tay cha mẹ sinh ra đâu để đưa cho thiên hạ ngoéo thế? Cô lảng chuyện:

- Hạo này, sao anh luôn luôn thích gây gổ với người khác vậy?

Hạo nửa đùa nửa thật:

- Tại cái lưỡi tôi hơi... cứng.

- Có lần Mai bảo anh Đạt là anh ba trợn. Anh ấy cứ cố cãi. Hình như dạo này hai người thân nhau lắm thì phải? Anh Đạt thỉnh thoảng kể chuyện về anh nghe cũng vui vui.

Nói xong, cô gái chột bẽn lễn vì nghe giọng nói mình sao thân mật quá. Hai đứa cứ như đang đóng kịch? MÀN một gầm gừ, giờ sang hai hòa bình thật sự rồi ư?

"Kể chuyện về anh?" Chẳng biết ông anh đã nói gì về mình với cô em! Thấy Hạo vụt ngẩn người, ra vẻ trầm tư rất ngang xương. Sớm Mai thoáng chột dạ:

- Nghe anh Đạt kể ngoài chị Thu đang nằm bệnh viện phải thăm nuôi hàng ngày, giờ anh lại phải thăm nuôi thêm một người nào đó mà anh Đạt gọi một cách hài hước là con rái cá đảm đang bị ở tù vì tội buôn lậu đường sông phải không?

Hạo cau mày:

- Phải, rồi sao?

- Anh Đạt úp úp mở mở Mai chả hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Sao cô ấy vừa là mẹ, là chị và thỉnh thoảng là em của anh?

Chàng trai nghe mặt nóng bừng. Một thoáng Nga Mèo Hoang xẹt qua tâm trí lóe sáng tựa sao băng. Cách đây chừng dăm hôm, đang đêm có người đến đánh thức Hạo dậy báo tin:

- Nga bị hốt rồi. Còn mớ hàng nói gửi ở đây cậu cho tôi nhận. Làm ơn nhanh lên.

Hạo lóng ngóng giờ sập lấy ra ba gói hàng mà chẳng biết thứ gì bên trong trao cho người đàn bà. Bà ta nói cảm ơn rồi vọt lẹ sang chiếc ghế tam bản đang nổ máy chờ sẵn. Hạo rảo bước ra đằng mũi buốt miệng:

- Thế Nga đang bị giam ở đâu?

- Trên Lao thừa phủ ấy. Có ai hỏi cậu cứ chối phăng là không biết nó nhé!

Đêm ấy Hạo ngồi bó gối đến tận sáng. Trí rồi nùi bởi lắm hồi tưởng vụn về cái quan hệ mà Hạo vẫn cho là kỳ cục giữa hai người. Dẫu sao Hạo cũng thấy nao lòng khi nhớ thời gian qua mình đã đối xử khá tệ với cô ấy, trong khi hình như Nga chẳng lấy làm phiền lòng về sự xử sự ấy. Băn khoăn mãi đến khi gặp Đạt ở trường. Hai đứa rủ nhau vào trại giam thăm con rái cá bị mắc cạn.

Có nên kể cho cô bé biết về mối quan hệ kỳ cục ấy không nhỉ? Thoáng phân vân rồi Hạo hắng giọng kể. Chăm chú nghe xong, Sớm Mai mỉm cười:

- Chị ấy tốt bụng thật. À mà có khi chị tốt bụng vừa vừa thôi, vì dẫu sao chị cũng mượn cái “biệt thự nổi” của anh để cất giấy hàng lậu cơ mà! Anh chưa bị liên lụy là may lắm rồi. Thế bây giờ vắng chị Nga, ai săn sóc anh? Có thấy thiếu lắm không?

Không định cay đắng, Hạo bỗng nghe giọng mình hơi ướm chút đắng cay:

- Không, tôi thiếu thốn quanh năm quen rồi.

Cả hai cùng cười. Tiếng cười Mai vô tư lự. Tiếng cười Hạo nghe bùi ngùi. Nắng đã xua tan hết sương trên bến. Sau mẩu chuyện không đầu về Nga, Hạo nghe lòng nhẹ hẫng như là nắng đã xua tan đám

sương nào trong lòng anh chàng vậy. Hạo đổi hướng câu chuyện:

- Ủa, suýt quên! Cảm ơn Sớm Mai đã vá giùm cái áo và cho mấy trái cam... héo nhé!

Mai ngơ ngác:

- Cam héo? Anh có đùa không đấy!

Hạo mỉm cười:

- Cam tươi, nhưng Đạt bảo là, cô gửi tặng tôi rồi chàng ta bỏ lẫn lóc đâu đó năm ngày sau mới sực nhớ và mang lại, thành ra cam héo. Này, sao khi không cô muốn “lấy điểm” với tôi vậy?

Ui, ăn nói nghe phát nóng! Cô gái nghe môi má nóng ran, phụng phịu đĩnh chính:

- Này, đừng thấy người ta thương... hại mà vội ham! Gửi cam tặng anh chẳng phải vì Mai muốn “lấy điểm” hay muốn làm phước để đức cho con cháu mai sau đâu. Mai cứ áy náy ngỡ rằng đêm ấy ép anh uống cạn gáo nước lạnh nên anh mới ngã bệnh. Ai dè không phải vậy.

- Không phải vậy thì thế nào?

Sớm Mai cười khẩy:

- Có người bảo, rõ hơn là viết cho Mai rằng anh bệnh vì đêm ấy bỗng hóa rồ hóa dại hay sao ấy nhảy ùm xuống tắm ở cái bến này này, có không?

Hạo chưng hửng:

- Có! Đúng thôi! Nhưng ai mà... biết rõ thế? Không phải Đạt à?

Ui, anh chàng giấu tên quả là tay mật thám tài tình, cứ như điệp viên 007!!

Trong cái thư mới nhất, anh chàng đã ưu ái dành hẳn ba trang để “nói xấu” Hạo – Trương Chi. Có lẽ ghét cay ghét đắng không biết để đâu cho hết nên anh ta đã dùng những ngôn ngữ khá là “âu yếm” để báo động rằng, gã bán than nghèo hèn đang mưu toan tìm cách đặt mìn vào trái tim em, và một ngày đẹp trời nào đó hẳn sẽ châm ngòi cho nổ tung, phải đề cao cảnh giác nhé Mai!

Rằng, gã bán than ưng mơ cao thì cứ cho hẳn té thật nặng. Cứ giả vờ tặng không cho hẳn tí thân mật, nhưng dứt khoát một gáo nước lạnh cũng đừng thềm mời hẳn nữa. Cứ giả vờ đối đãi thật bình dân với hẳn nhưng đừng bao giờ quên mình là một tiểu thư hơi... hơi khuê các, chưa nổi tiếng hoa khôi, cũng nên tự phong là á hoa khôi của vùng Vỹ Dạ địa linh nhân kiệt v.v... và v.v...

Đại để, chân dung Hạo đã được người giấu tên phác họa trong thư

khá lạ, thậm chí khá ngộ so với chàng Hạo bên ngoài Sớm Mai từng biết. Ngỡ anh ta vẽ vờ, biếm họa. Bây giờ mới thử xác minh cái chi tiết nhỏ. Hạo đã công nhận là có thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Sớm Mai ngược nhìn Hạo, ánh mắt của một quan tòa chưa chắc đã nghiêm lạnh đến thế:

- Anh Đạt làm sao biết cơ chứ! Đêm ấy anh say rồi ngủ thẳng ro đến sáng, ai bụng cả cái bến này dời sang chỗ khác cũng chưa chắc anh đã hay. Chẳng thêm bí mật bí mớ gì đâu, có một người tạm giấu tên cho Mai biết đấy. Thế sao anh bỗng nổi khùng tấ vào giờ giấc lạnh lẽo ấy vậy?

Hạo áp ứng:

- Ờ thì thích tấ, đơn giản thế thôi!

Mai nghe môi má gây gai chút ngượng:

- Người giấu tên lại bảo bởi anh quá si mê cô gái nào đó, khi không chột nghĩ nếu bất thần cô ta lặn ra ngoẻo thì anh sẽ ra sao? Tưởng tượng rồi anh nghe nóng ran cả người, bèn nhúng người xuống nước cho... nguội. Đúng không nào?

Hạo vò tóc bút tai diễn tả sự bức bối không thể nén:

- Trời ơi, gã vô danh nào mà theo dõi tôi kỹ thế? Hắn có phép

tàng hình như Tề Thiên Đại Thánh à?

Sớm Mai cố nhin hồi hộp:

- Đúng chứ?
- Ờ thì... đúng, có sao đâu!

Cô gái bấu môi:

- Ngỡ anh cứng như đá... hóa ra cũng có lúc mềm đến thế kia à? Tội nghiệp ghê nhỉ?

Hạo lặp lại như cái máy:

- Ờ thì tội nghiệp... Thế cái đứa giấu tên phải gió ấy còn khoác lác gì về tôi nữa?
- Nhiều, nhiều lắm.

Mặt trời lên cao. Không khí gầy gầy lạnh để xui lòng buồn buồn thêm, lòng vui cũng chỉ vui vừa phải. Riêng Hạo nghe lòng mình không buồn không vui. Có nỗi niềm nào không tên cứ chọt bay, rồi chọt đậu khiến anh chàng cảm thấy bồi hồi khôn tả. Nói theo kiểu Đạt thì, với riêng mi, hôm nay là ngày tận thế, hết chối cãi là không bị cái mũi tên mù kia bắn phải rồi nhé! Can đảm lên thẳng ngố! Tỏ tình phút cho rồi. Để nếu nàng gật đầu nhận thì thôi bắn khoản. Nếu

nàng khước từ thì tiếp tục chống mỗi mê dòng đò qua bến khác, dù trên cõi đời này chẳng còn bến nào đáng yêu hơn bến sông này. Hạo bảo Hạo nghe, nhưng rồi cứ thấy mình phân vân hết đũa trẻ rụt rè muốn đưa tay cầm cục than xem nóng tới đâu, lại nơm nớp sợ bị phỏng! Anh chàng đành chọn cách nhẩn nha:

- Sao? Anh ta còn nói nhăng nói cuội gì nữa cô bé?

Sớm Mai cười nụ nhỏ:

- Đêm ấy hình như anh còn bày đặt làm thơ nữa phải không?

Hạo với lấy chiếc xoong cuối cùng chà mạnh, thở nhẹ, nhũn nhặn:

- Cái đầu của tôi chứa toàn than và củi. Còn chỗ nào để chứa thơ? Mai nói nghe lạ quá, khó tin quá.

Sớm Mai mím môi ngẫm nghĩ:

- A, đúng rồi. Anh không làm thơ mà nhại thơ người khác. Người giầu tên bảo rằng, đêm ấy anh thốt nhớ câu thơ Nguyên Sa áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc! Thấy cô chủ nhà mặc áo len vằn đen vằn trắng bèn sáng tác một câu không biết có phải là thơ hay không, nhưng đọc lên mười người chắc hết chín người rười rөгhe muốn bệnh là áo nàng sọc anh về yêu rắn mai gầm! Chà, hay hóm dũ!

Ngỡ nàng sẽ phá lên cười. Nhưng không, nàng nghiêm trang lườm một chiêu khiến chàng nghe hồn xiêu phách tán. Sớm Mai chì chiết:

- Bộ hôm ấy tui xấu hoặc xấu hươu lắm hay sao mà anh tiếc thắm không có máy ảnh để chụp cái mặt tui mang đi dọa con nít, một trăm đứa, hần hết chín mươi chín đứa rưởi phải khóc thét hử?

Nắng chớp chớp bay, lá chớp chớp rụng. Cả nắng lẫn lá không chao đảo bằng lòng chàng. Hạo tiu ngửu buông tiếng thở không dài không ngắn:

- Quái nhỉ? Hần kể cả chuyện ấy với cô nữa à? Đúng là hần muốn hại tôi rồi! Còn cái ý tiếp theo rất hay ho, rất “có điểm là dọa con nít thì được nhưng đừng có đại dọa những đứa cùng lứa tuổi với mình, bởi mười đứa ngấm nhan sắc chim sa cá lặn của nàng, chắc chắn cả mười sẽ đòi thương nàng da diết! Hần cố ý kiểm duyệt, không kể ý này cho cô nghe rõ ràng là có dụng ý xấu. Ôi, cái thằng giấu tên chết tiệt!

Câu than vãn đầy kịch tính của chàng làm nàng suýt rơi nước mắt. Nhưng nước mắt do cha mẹ sinh ra quý lắm, đâu dễ rơi vì thiên hạ thế? Mắt nàng bèn ráo hoảnh và giọng nàng càng khô khốc hơn:

- Thật kinh khủng, những chuyện vớ vẩn như thế anh mang kể cho nhiều người nghe lắm nhỉ?

Định đại dột lắc đầu, rồi chàng bỗng khôn ranh gật đầu:

- Ủ, hình như cô. Và có khi anh chàng của cô đã nghe thấy.

Nàng cười nhạt:

- Sao lại hình như? Có hoặc không chứ. Mai nghe người ta nói những người sống trên sông nước như anh thường ưa ăn sóng nói gió lấm, chả biết đâu mà lường. Thế bây giờ anh còn giữ ý định chụp ảnh Mai để dọa nhi đồng nữa không?

Chàng cười xuề xòa:

- Còn. Nhưng chỉ để dọa thôi.

Nàng vặn:

- Anh vẫn còn là trẻ con sao?

- Trước Sớm Mai, tôi luôn luôn là trẻ con!

Hai đứa cùng cười. Chàng tinh quái nhủ thầm, không những trước em mà cả trước cây sung trên bến nhà em anh luôn luôn trẻ con. Đêm ấy, có trăng sao trên trời ngó thấy, anh bỗng không trần truồng trước mặt “lão sung” không chút ngượng ngùng, y như một đứa trẻ vậy, biết không? Biết không?

Nàng ngược mắt nhìn lên thấy “trên trời có đám mây xanh, ở giữa

mấy trắng, chung quanh mây vàng” bèn kêu thầm trời ạ, anh ta vừa bảo trước cháu anh ta luôn luôn là trẻ con. Hết cô Nga Mèo Hoang vừa là mẹ, là chị, thỉnh thoảng là em của Hạo – Trương Chi, bây giờ đến lượt cháu đóng cái vai ấy sao hở ông trời? Thỉnh thoảng anh chàng cũng biết ăn nói dịu dàng, nịnh đầm ra phết ấy chứ, đâu phải lúc nào cũng phang ngang như bữa củi!

Người giấu tên tiết lộ rằng thì là anh ta đang ngày đêm thương thầm nhớ trộm Sớm Mai! Nên tin không nhỉ? Ngó cái tướng ngang ngang ngạnh ngạnh của anh chàng mà bảo anh ta cũng biết nhớ biết thương thì lạ quá. Thương thầm, nghe tạm tạm, còn nhớ trộm là sao? Ăn trộm nỗi nhớ của kẻ khác làm nỗi nhớ của mình à? Ui, suy luận riết thành suy loạn mất!

Sực nhớ điều gì hử rất thú vị, cô tiểu thư con nhà vườn mủm mĩm cười quay lại, bắt gặp ngay đôi mắt chiêm ngắm nóng bỏng của gã bán than. Cả hai cùng ngượng ngùng lảng vội. Chàng ngó cái xoong đang chui. Nàng nhìn xuống đôi bàn chân trắng ngần mẫm mĩm trong đôi dép nhựa màu gạch. Sớm Mai thở thè như nói với đôi dép:

- Đêm ấy anh neo con đồ ngủ lại và thổi sáo mong chiêu hồn con ma nào trên cây sung phải không?

Hạo tung tưng:

- Hình như vậy!

- Lại hình như! Nhưng có thật anh thối sáo không?
- Nghe chắc dở tệ hả!

Nàng thoát ngắc lên nhìn chăm mặt chàng như chực bắt nọn về trá nguyệt nào dàn trên ấy, đoạn cười nửa miếng:

- Ngày xưa anh Trương Chi có giọng hát hay làm say lòng cô My Nương. Trương Chi hát thật, hát với hết lòng mình, hát với tài hoa chính hiệu của mình. Còn anh lại buồn cười hết sức. Đã thối sáo không hay thì thôi đi, sao lại vác cả máy cassette thu sẵn tiếng sáo đến bên người ta rồi phát ra ru ngủ kẻ khác làm gì, đánh lừa người làm gì cơ chứ!

Chàng cười nụ tẽn tò:

- Lại thằng cha giấu tên mách cô hở?

Lần nữa, nàng lại cố nhin hồi hộp:

- Bộ anh ta nói đúng sao?

Chàng cố nhin cười:

- Đúng!

Cái gạt đầu ra về thật thà của chàng khiến nàng không thể nén nổi tiếng thở dài thất vọng:

- Anh quả thật là đáng chán anh Hạo – Trương Chi ạ? Ai lại đi nhờ máy móc quyền rũ con ma trên cây sung giùm mình. Anh không xứng đáng mang danh anh Trương Chi chút nào...

Nghe mình nói giọng trách móc hơi thiết tha, nàng bẽn lễn dừng lại. Chàng nói vui:

- Xin nói lại cho rõ. Đêm ấy tôi thổi sáo chẳng phải ru con ma nào trên cây sung mà để ru cô ngủ. Có lúc tôi đã ngỡ có thể mượn tiếng sáo nói hộ tiếng lòng mình. Nhưng bây giờ câu chuyện ấy đã trở thành chuyện khôi hài mất rồi cô bé ạ! Bây giờ làm gì còn mối tình nào đẹp tương tự như mối u tình của Mỹ Nương và Trương Chi xưa nữa mà mơ. Rõ là khùng quá đi mất! Cái vụ máy cassette hẳn do gã giấu tên hư cấu để đùa tếu hay bôi xấu tôi đấy thôi. Ôi tôi quyết không đội chung nón hay chung trời với gã chết bầm này.

Nàng bất bình lắc đầu:

- Làm sao Mai có thể tin anh bằng tin anh chàng giấu tên được? Anh có nguy biện đến đâu cũng bằng thừa thôi anh ăn sòng nói gió ạ!

Hạo nhăn mặt nhíu mày nom rất đau khổ, nom rất giống một kịch sĩ nhập vai bi kịch khá đạt trên sân khấu. Về đau khổ của chàng khiến

nàng cảm thấy thú vị muốn... run! Hạo lâu bầu:

- Quái lạ, hẳn là ai nhỉ? Là ai mà cái gì cũng biết thế? Và cô tin hẳn đến thế?

Nàng đỏ mặt, lấp lửng:

- Anh cứ nghĩ đấy là một người rất, rất thân với Mai.

Chàng gần như rên rỉ:

- Nếu không lầm thì anh chàng là bồ của cô?

Cô gái then thùng chớp mắt liền năm sáu cái, bối rối chút đỉnh. Bồ à? Bồ lúa hay bồ khoai? Ui, chả lẽ bây giờ nói huých toẹt cho Hạo biết mình chưa từng vinh hạnh hay bất hạnh thấy mặt anh ta vương vấn, tròn trịa hay méo xẹo ra sao thì quê quá. Một người rất, rất thân! Hay nhỉ! Mi học nói dối ở đâu mà lẹ như điện thế? Ước gì được ôm bụng cười ngặt nghẽo một trận. Cười mi ba hoa chích chòe. Cười Hạo cả tin còn hơn trẻ nít. Trời ạ, đất ơi! Trước mặt Sớm Mai – Trương Chi luôn luôn là trẻ con! Đúng quá! Hóa ra anh chàng nghĩ mi ghê lắm. Mi mới chính là đứa ăn sấm nói mưa mà mi giả bộ như không hay!

Sớm Mai nửa thật nửa phịa:

- Sao anh tò mò thế? Đại để anh ấy hay viết thư cho Mai, kể đủ

thứ chuyện trên trời dưới đất. Rất vui. Mai thường gọi đùa anh ta là chàng mật thám tài ba, kẻ du hành không biết mệt mỏi, hoặc chàng Robot tinh quái của tôi. Mỗi ngày lang thang qua vài chục con đường, anh ấy biết cơ man nào là chuyện lạ rồi kể lại cho Mai nghe. Chuyện nào cũng hấp dẫn, ly kỳ như chuyện Nghìn Lẻ Một Đêm Ấy!

Mắt mờ đi bởi làn mây ghen tức u ám bỗng đáp vào rồi không chịu bay, Hạo thở dài thậm thụt:

- Hả anh chàng đẹp trai lắm nhỉ?

Mai vui vẻ hù:

- Không đẹp lắm đâu. Hơn anh chút xíu thôi! Nhìn xa rất giống tài tử cine Trần Quang. Đến gần tựa Nguyễn Chánh Tín. Nhìn nghiêng ngỡ là hề Quốc Hòa. Ngó thẳng có thể lầm là anh em họ hàng của diễn viên Thành Lộc.

Hạo thở ngắn:

- Nhan sắc như thế hẳn tài chả chịu thua kém ai?

Cô gái vênh mặt:

- Khỏi chê! Sắc luôn luôn kèm tài mà anh! Đặc biệt là tài nghe lén. Thế này nhé, một hôm Sớm Mai và dì Út đi xi nê, anh chàng ngồi sau lưng lúc nào chẳng hay. Vài ngày sau anh chàng gửi thư

tường thuật lại cuộc mạn đàm của hai dì cháu cứ y như đã thu bằng rồi chép ra vậy. Hú vía là hôm ấy Mai và dì Út chẳng nói xấu anh chàng, cũng chẳng bàn chuyện tình yêu tình ýt gì, mà chỉ huyên thuyên về cốt truyện phim và chuyện học hành. Người thông minh, có trí nhớ tuyệt vời lắm mới làm được vậy. Anh có làm được như thế không?

Hạo lắc đầu lè lưỡi:

- Không, chịu thôi. Sắc tài vậy thì đức độ của anh chàng chắc không mỏng?

Sớm Mai cười nụ tười rói:

- Dày lắm à anh! Chuyện học hành và đức hạnh của Mai thường xuyên là mối quan tâm hàng đầu của anh ấy. Khiếp lắm nhé! Thỉnh thoảng anh ấy âm thầm đến gặp cô chủ nhiệm lớp để kiểm tra Mai đó. Người như thế thì đạo đức làm sao mỏng được?

Buột thốt xong, Sớm Mai chợt run thầm. Điệu dàng đồng đánh đùng đỉnh đong đưa ngợi ca cho lắm vào. Một ngày đẹp trời hay xấu trời nào đó bỗng gặp anh chàng: Sắc mười hai con giáp chẳng giống con nào. Tài yếu đến độ đuổi rồi không bay, trối gà không chặt. Và, đức mỏng còn hơn giấu pelure thì sao? Ui, bữa nay cao hứng nổi gì mà bốc tận mây xanh thế hử “bà” Mai mồm mép mơ mộng mồm mĩm mong manh? Nếu có cuộc thi nói dóc nói trạng hẳn “bà” ẵm gọn tất cả các giải từ xuất sắc đến khuyến khích, quyết chẳng nhường ai

giải nào!

Run thềm vậy thôi. Cái ngày gặp kẻ giấu tên và thất vọng não nề kia còn xa vắng lắm. Bây giờ nghe nàng nói trạng chàng càng tiu nghỉu bao nhiêu, nàng càng cảm thấy hả lòng hả dạ bấy nhiêu. Cứ mơ cho cao giờ té nặng thấy chưa anh Hạo thân mến! Ngó nước da đổi màu lia lịa, bộ điệu buồn rất tàn thu, y hệt trái bóng bị xì hơi của anh chàng lúc này Mai tin người giấu tên đã báo động không lầm. Rõ ràng anh mưu toan muốn đặt mìn vào trái tim tội nghiệp của cô cho nó nổ tung thành pháo hoa báo hỉ, nhưng giờ thì anh nản lòng thôi chí rồi chứ? Rõ ràng tim tui đâu có ở không. Nó có cả hàng rào phòng ngự hắc hoi. Anh ngỡ Mai là chim chưa vào lồng, cá chưa cắn câu hở? Lầm rồi. Ít ra Mai cũng không đến nỗi ươn ể. Ít ra Mai cũng có một anh chàng để khoe cho anh ngán chứ. Rét chưa nào?

Không đủ can đảm ngắm lâu vẻ mặt căng căng rõ ràng sự đặc ý công khai nom rất ngây thơ, hồn nhiên con trẻ của nàng. Hạo âu sầu thu ngắn tầm nhìn xuống mớ xoong nồi đã chùi xong chất đồng giữa khoảng cách hai đứa. Tiếc quá, chẳng còn cái nào để chà xát cho đỡ trống tay, trống lòng. Tiếc quá, sao nhà nàng sử dụng ít xoong nồi quá nhỉ? Phải chi bây giờ có thêm chừng trăm cái để chùi đến tận lúc trắng lên sao mọc thì hay biết bao. Đỡ buồn biết bao! Ghen đến tức tưởi với anh chàng giấu tên đã đành, lúc này Hạo có vẻ như ghen với cả lũ xoong nồi vô tội kia. Ít a chúng cũng có bè có bạn để ấm áp dựa lưng kề má bên nhau, anh chàng có mỗi một mình cô đơn đến lạnh gáy. Hạo cười ruồi:

- Một người mà sắc, tài và đức vẹn toàn như thế rất hiếm. Chắc Sớm Mai yêu anh ta lắm nhỉ?

Hỏi gì các có thể? Cứ như đồn người ta vào chân tường, vào phút nói thật í!

Yêu? Nhìn vẻ buồn rất hết mình của Hạo lúc thốt ra tiếng yêu, Sớm Mai nghe nao cả lòng. Đâu rồi anh chàng ngang như cua, dám ba trợn ba trạo đổi tên mình thành Buổi Trưa, gọi xách mé người ta là tiểu thư con nhà vườn, diện veston trông modern muốn nhức cả răng? Đâu rồi gã bán than củi làm lì in tượng đá, tưởng chừng mọi cái nhìn chạm phải đều bị bật cong trở lại, nói đùa nói dóc mà cứ tỉnh khô như đang phát biểu trong hội nghị? Đâu rồi chàng Trương Chi dỏm, tinh quái đánh lừa người ta bằng tiếng sáo phát từ máy cassette mà cứ khư khư bảo là thổi từ làn hơi trong hai lá phổi tài hoa của mình?... Trước mắt Sớm Mai, Hạo giờ như vừa biến thành một Hạo nào khác, nom hiền lành, nét na quá trời. Như là cắn hạt cơm không muốn bẻ vậy...!

Ái ngại tặng chàng một cái lườm thân ái - kiểu lườm rất quý, thường chỉ để tồn kho, lâu lâu mới mang ra thi triển vào các trường hợp chẳng đáng dừng - thấy vẫn còn áy náy, nàng bèn biểu thêm nụ cười an ủi khá tươi, đoạn rửa thơm, ác vừa vừa nhé Mai! Bộ mi không thấy anh chàng tuyệt vọng muốn xui hử? Thôi đừng có trêu già, khéo gây thêm một cái chết đuối trên cạn như chàng Huy, rồi bị mang tiếng bỏ bùa bỏ ngải nữa thì rắc rối to! Rửa thơm như thế nhưng cơ hồ Mai rửa mà Mai chẳng nghe, cô lại thấy mình làm bộ

giấy này, ra vẽ bí mật:

- Anh hỏi gì vậy? Yêu hay không là chuyện riêng của người ta mờ!

Hạo lẩm bẩm tựa đọc kinh cầu siêu:

- Ôi, tôi tài sắc và đức độ tôi vốn mỏng, lại đến muộn mất rồi!

Sớm Mai cố tình hiểu sai ý Hạo, vờ sa sầm nét mặt, gắt khế:

- Anh nói gì nghe lẩm cẩm thế? Từ sáng đến giờ chỉ mỗi mình anh ghé bên nhà Mai, có ai nữa đâu mà bảo muộn?

Chàng trai nong rộng tầm nhìn qua tận bãi bờ bên kia sông, môi thoáng nét cười bí hiểm. Điều khó tin là lúc này Hạo lại muốn nhảy ùm xuống nước như đêm nào. Không phải vì điên khùng hay tuyệt vọng mà bởi đứa trẻ rụt rè cảm thấy không còn sợ bị phồng khi cầm cục than đỏ hực trong lòng bàn tay và nhất là hấn bỗng nghe vừa có nỗi ngọt ngào rất lạ chợt ngấm ngún, tản mạn từ hồn trong ra tận xác ngoài.

Phải lặn thật sâu xuống nước mới thấy rõ tình yêu trong mình đang mãnh liệt ra sao! Chẳng biết từ bao giờ, Hạo tin khi ở trong nước người ta nhìn rõ mình hơn trên cạn. Anh chàng lẩm cẩm rồi chăng?

Nắng tiếp tục chấp chơi bay. Lá tiếp tục chấp chơi rụng. Hai đứa

bất giác cùng nín lặng như thể nãy giờ đã dốc sạch cả tiếng lẫn lời, cơ hồ vừa bị ai bắt thần trấn lột hết ngôn ngữ.

Để Sớm Mai ngồi ngơ ngẩn bên đồng xoong nôi linh kính. Với vẻ mặt nghiêm cẩn hết ngời linh mục sắp bước vào tòa giải tội. Hạo không nhảy xuống sông mà lững thững xuống đò rồi vài phút sau quay lên bến với cuốn sách cầm tay, nói từng từng:

- Hình như cô đang cần cuốn “Những Bức Thư Tình Hay Nhất Thế Giới” có cô bạn nào hứa cho mượn nhưng rồi quên?

Sớm Mai thoáng ngỡ ngàng. Khi không sao lại có cuốn sách nhảy vào cuộc thế này? Chẳng kịp suy đoán lời thôi. Cô xoe tròn mắt lẫn tia nhìn hoài nghi vào mắt Hạo:

- Đúng là con Cẩm Hương hứa cho Mai mượn nhưng rồi hấn nuốt lời hứa ngon ơ! Sao anh biết hay vậy?

Hạo khẽ nhún vai ra vẻ bất cần:

- Chắc! Khởi thác mắc. Ai cần gì thì đây tặng, thế thôi!

Nửa tin nửa ngờ, nhưng rồi Sớm Mai cũng cười nụ hình như duyên dáng nhất trong năm:

- Không cần thiết lắm, nhưng có thì đọc cũng đỡ buồn. Nghe nói cuốn đó khá hay, toàn thư tình của những danh nhân thế giới cỡ

“Napoléon” phải không?

Hạo gật đầu, giọng đầy đặn những âm vui:

- Có cần đề tặng không?

Sớm Mai cười nụ nhỏ:

- Nên lắm!

Hạo quay lưng lại, kê cuốn sách lên đùi hí hoáy viết lên trang đầu, vừa viết vừa mủm mỉm cười ra chiều nửa dừng dưng, nửa xúc động, đoạn gập sách lại đưa Sớm Mai:

- Khi đồ tôi khuất đằng ngã ba cô mới được mở sách đọc dòng đề tặng. Đồng ý?

Lạ lùng quá! Hạo buồn thiu buồn chảy khoảnh khắc trước biến đâu mất rồi? Giờ anh chàng lại hiện nguyên hình là Hạo khó thương, thường ngày! Anh chàng định giở trò gì nhỉ? Bộ vừa ghi câu thần chú ma quỷ gì đó để mình đọc tức khắc quên hết cha mẹ, anh em, họ hàng, bè bạn và chỉ nhớ một mình anh chàng thôi? Hay một câu tỏ tình ấp a ấp úng, lúng túng cả lăm không tiện thốt thành lời đành mượn chữ nghĩa nói hộ? Ngẫm nghĩ hai mươi giây rồi Sớm Mai điệu dàng gật đầu:

- Đồng ý thôi! Món quà quả thật rất bất ngờ. Cảm ơn anh Hạo

– Trương Chi nhééé!

Hứa thế nhưng rồi khi đồ Hạo vừa tách bến chùng vài thước, con ma tò mò trong Sớm Mai giục giã cô mở vội sách ra.

Và, chẳng biết đọc thấy điều gì chàng trai ghi trong ấy mà cô tiểu thư con nhà vườn chột ngây người, ngồi bất động như phỗng bên đồng xoong nồi nom rất ngộ.

Mường Mán

Khóc Nửa Đi Sớm Mai

Chương 11

Mùa đông vẫn còn dài. Chiếc lá long não cuối cùng ngoài khung kính chưa rụng. Thu xuất viện vào một ngày mưa tầm tã.

Nga Mèo Hoang hẳn còn lâu mới đi hoang trở lại và vẫn còn quần chân trong bốn bức tường nhà giam. Cô nàng không hề bị lãng quên. Thu, Hạo và sau này có cả Sớm Mai thỉnh thoảng mang quà đến thăm con rái cá bị mắc cạn.

Đạt chưa hẳn đã nguôi quên Diễm. Đôi khi giữa đêm khuya chột thức còn ngồi đối mặt di ảnh của nàng trò chuyện thì thầm. Có điều, bây giờ anh chàng rủ Hạo đến quán cà phê không tên của Băng Sâm thường hơn. Cô nàng này sau lần được Đạt tặng ba bông hồng kèm

một bài báo nói về nghệ thuật trang điểm - cắt từ một tờ tuần báo - không còn quá lạm dụng phần nữa. Gió thoảng hay gió phất qua, phần trên đôi má mồm mím không đến nổi long ra từng mảng.

Hai cô Vân, Hạnh vẫn tiếp tục thấp thỏm với anh chàng hình như đang ý định từ từ tiến tới chuyện e lệ đặt vấn đề hôn nhân. Chưa biết tới bao giờ mới thôi... hình như!

Sau khi được mẹ âu yếm thông báo quyết định của cả nhà là đã đến lúc anh chàng phải cưới vợ. Huy chỉ cảm thấy buồn cười. Nhưng lúc nghe bà thủ thỉ rằng, đích thân bà đã gặp Sớm Mai, tường thuật tỉ mỉ cuộc gặp gỡ ấy, và đi đến kết luận đây không phải là một đám tốt thì Huy sửng sốt, khựng hững, đau đớn, phần nộ đến lặng người.

Sau bảy ngày bảy đêm dần vật, thao thức muốn hóa điên. Sau một tuần biến uống nhác ăn rêm mình nhức mảy tưởng sắp... đứt bóng, Huy quyết định phải thoát khỏi sáu bàn tay hung đang nâng niu, nựng nịu mình hết nặn nọt một cục bột, thử lột xác, thử “nổi loạn” một phen xem sao, bèn bày ra màn nhảy nhót đêm hôm ấy.

Xấu hổ đến độ không dám úp cái mo cau hay đeo mặt nạ tìm gặp Sớm Mai để xin lỗi nàng về cuộc gặp đường đột và quan niệm cổ lỗ sĩ của bà mẹ để nói lời từ biệt mối tình đầu. Bỏ nhà ra đi với mười lạng vàng và gần nửa triệu tiền mặt mượn đỡ trong két của bà Phấn, người tính diêm đạm đã trở thành một con người khác như hần mong muốn, ít ra là ở hình thức.

Ba tháng sau, đưa con đi hoang quay về. Dáng vóc vẫn gầy guộc nhưng nom anh chàng khá bụi bặm, không còn giống búp bê lắm nữa.

Vào một buổi chiều sau cơn mưa. Nghe ngẫu nhiên cỡi chiếc Dream mới cáu cạnh với cô gái tóc xù lông nhím, quần áo rất mực thời trang ở

yên sau, Huy lạng một vòng ngoạn mục qua quán cà phê, thông dong vào cổng, bóp còi inh ỏi rồi dựng xe trước sân, đoạn ôm eo cô gái lững thững bước vào nhà trước ba đôi mắt sững sờ của hai cô dì và bà mẹ. Anh chàng chào cả nhà bằng nụ cười tươi rói.

Ngỡ mơ hóa thật. Bà Phấn bỗng ngất xỉu, chẳng phải vì bất ngờ hay thất vọng mà vì bởi quá mừng khi thấy bồ mới của đứa con yêu chả phải ai xa lạ, chính là cô Linh Đông - nữ võ sĩ karate đệ nhị đẳng, ái nữ của chủ tiệm vàng Thanh Đạm.

Sáng hôm ấy, khi mở cuốn “Những Bức Thư Tình Hay Nhất Thế Giới” ra, ở trang đầu tiên, Sớm Mai thấy Hạo ghi:

Sớm Mai nửa quen nửa lạ! Cô tiểu thư con nhà vườn hơi thân mến! Chủ nhật tới nếu không bận nhớ nhung ai, mời em vui lòng quá bộ đến cái quán cóc trước trường Đại Học Tổng Hợp. Tôi sẽ lấy làm vinh hạnh được đón em ở đó vào lúc hai giờ chiều. Rồi chúng ta sẽ vào Đại Nội vừa ăn hai tạ đậu phộng rang tôi vác theo, vừa tha hồ ngắm nắng hay mưa.

Hôm ấy tôi sẽ diện bộ đồ đẹp nhất giống hôm tôi liêu mạng đến gặp cô Hải và thậm xưng là phụ huynh của em.

Sau hai giờ không thấy em tới, tôi sẽ hiểu là em đã chào vĩnh biệt.

Rất mong!

Dưới chữ ký ngoằn ngoèo quen thuộc, cái tên Lê Hạo được viết khá đậm nét, không thềm giầu nữa.

Đọc lướt qua rồi đọc lại lần nữa, Sớm Mai nghe cùng lúc nhiều cảm giác nhất loạt tấn công mình. Sự kinh ngạc làm cô xoe tròn mắt. Nổi ngượng ngùng xui cô nghe lạnh gáy. Sự tức tối làm hai bàn tay chột nắm chặt lại. Sau cùng là chút băng khuâng, chút vui, chút buồn hòa trộn khiến cô mím miệng cười và lạ lùng thay, ứa cả nước mắt.

Khóc nữa đi Sớm Mai! Khóc nữa! Khóc nữa! Cười nữa đi Sớm Mai! Cười nữa! Vừa khóc vừa cười là người vô duyên! Mơ hồ từ tán sung buông xuống, từ mặt sông dào lên, câu giễu cợt xôn xao khắp bến.

Cô tiểu thư con nhà vườn không nhìn theo hướng chiếc đồ vừa khuất bóng mà ngơ ngẩn nhìn quanh. Ngươi kín phía sau, cánh cửa nào vừa khép lại những ngày mơ đêm mộng cũ. Mênh mông phía trước, hình như cánh cửa nào vừa vụt mở ra!

Mùa trẻ dại có câu hát vu vơ bỏ dở nửa chừng có nỗi nhớ chưa tròn, nỗi yêu chưa rõ nét và những rung động giữa vời chưa mặn nước mắt buồn, chưa mượt lấm tiếng cười vui. Những nửa, những giữa vời, những bỏ dở nọ bây giờ tiếp tục phiêu bồng trôi, pháp phối bay qua một thời khác. Thời con gái đang giục chân bước khế tới, giục má hồng hơn, môi mộng hơn mắt long lanh hơn, tóc bồng bồng hơn, và áo lộng hơn trong khí hậu mùa màng khác?

Khóc Nữa đi Sớm Mai!

Khóc vui bước tới hoan hỉ cầm tay hạnh phúc, hay sẽ khóc buồn quay lưng chạy trốn khổ đau? Chưa thể biết! Bởi chiều hôm ấy Sớm Mai e thẹn đến chỗ hẹn và trò chơi lớn giữa cô và Hạo mới chỉ bắt đầu.

Bước tới đi Sớm Mai, và cười!

Cười nụ nhỏ nụ to nụ choai choai đó mưa nắng đầu đời rất quen mà bỗng mới. Cười giòn giã hay ngậm cười trong ngày vui rất đầy, hoặc trong đêm sẽ rất lẻ loi? Chưa thể biết! Tất cả vẫn còn đang ở phía trước. Bởi chiều hôm ấy Sớm Mai băng khuâng đi đến quán hẹn chẳng khóc cũng chẳng cười, nghiêm trang, bồi hồi bồi hồi như thể cử hành thứ lễ nào rất trọng đại và trò chơi lớn giữa cô và Hạo chỉ

mới bắt đầu.

Riêng Hạo, trò chơi lớn ấy đã bắt đầu từ lâu, trước cả lúc mấy tờ thư nàng viết dở dang bị nhóc tì Châu tóm gọn xếp làm thuyền thả trôi ra sông và chàng đã tình cờ nhặt được khi đến bến nhà nàng giao củi vào buổi trưa rất khó quên ngày nọ.

Mường Mán

Tây Đô

16g 07-04-1990

Mường Mán

Lá Tương Tư

Chương 1

Thoan lui tới, hết chiều dọc căn phòng lại bước men chiều ngang. Bao nhiêu bước? Bao lâu rồi? Thời gian bình bồng trôi ngoài cửa sổ. Thoan không nghe tiếng chim kêu, không cần biết lá đang rơi nhiều, cả nắng nữa - nắng cũng thẫn thờ lười biếng rút chậm. Chiều căng no gió hiền. Thoan lui tới cùng nỗi buồn, cơn giận bóp nhẹ trái tim.

Phải xử giao anh Quân. Ừ, phải từng xẻo anh ấy ra từng miếng nhỏ mới hả, mới nguôi cơn giận này.

Thoan bối rối nhú mày, thôi bước, dừng lại trước chiếc bàn con kê bên cửa sổ. Trên bàn: chồng sách vở vô trật tự, đồng thư từ xáo tung

và một tấm ảnh ngựa phơi dưới ánh chiều tà rọi qua song. Thoan trừng mắt nhìn ảnh. Ảnh chụp gã con trai đứng dưới vòm lá me môi cười tinh nghịch gắn điều thuốc bốc khói làm duyên. Khuôn mặt chàng đó, anh Quân đó! Đều ời là đều! Kêu thầm, đưa năm ngón tay thon vuốt nhẹ hai mi mắt, Thoan cầm tấm ảnh ngắm nghía, tia nhìn ba phần chiêm ngưỡng bảy phần diễu cợt khinh xuất, đoạn lấy cây kéo dần lên tấm ảnh. Cắt tai? Xẻo mũi? Cắt tay hay cắt chân? Băn khoăn nửa phút, Thoan bất thần quay mình chụp vội cây kéo xén gọn một góc tấm ảnh, cái chân bên trái của gã con trai trong ảnh đứt lìa. Thoan ném cái chân cụt vào sọt rác, mỉm cười. Nụ cười độ lượng khoan dung thắm bảo người trong ảnh "lẽ ra phải cắt vụn anh ra từng mảnh mới hả, nhưng thôi, cắt cụt một chân cho anh hết lang thang ra ngoài vùng đất mơ chung của hai đứa." Hai đứa? Không, từ nay Thoan nhất định sẽ đi một mình, một mình hoài hoài chẳng thèm tới anh Quân nữa! Nụ cười vụt tắt sững. Thoan ném mạnh tấm ảnh rơi xuống sàn nhà. Miếng giấy in hình đen trắng lảo đảo đáp nhẹ, phơi bề lưng cùng hàng chữ: Anh đó, ngó đi, ngó cho đã nư con mắt, ngó và thương anh mãi nghe Thoan! Dưới lời đề tặng là chữ ký dài ngoằn bằng hai con giun đất của Quân. Chữ ký đứt hết nửa vì đường kéo.

Thoan ôm đầu nhìn lưng tấm ảnh, làm thắm đọc lời đề tặng thương yêu nọ, bỗng thấy chán ghét cái câu ấy vô cùng. Thoan cúi xuống lật ngựa tấm ảnh lên, vòng tay trước ngực, tiếp tục bước...

Căn nhà vắng vẻ điêu hiu tựa quán vắng khách, như chợ vắng người và Thoan như thể con thoi lui tới qua lại dệt những sợi buồn nhỏ thành tấm lưới rộng. Lưới vô hình mà lồng lộng. Thoan muốn khóc. Thoan tới đứng trước tấm gương cao. Thoan bên ngoài là một.

Thoan bên trong là hai. Hai Thoan nhìn nhau âu yếm. Bốn con mắt, hai con mắt thật lẫn hai tia nhìn tròn quẩn lấy hai con mắt ảo trong gương. Thoan bên ngoài cảm thấy thương Thoan bên trong đáo đẽ. Thương mình! Vâng, chẳng có ai thương mình bằng mình hết Thoan à!

Thoan quì gối trước tấm ảnh, hai tay quàng chéo ôm vai dịu dàng nhìn Quân thì thầm: "Anh Quân ơi, Thoan cắt mắt của anh một chân rồi, chừ anh là anh Quân què, anh Quân cụt. Đáng kiếp anh, đáng kiếp gã con trai lêu lổng, phản lòng tin của bạn gái. Anh chưa công khai nói yêu Thoan. Nhưng hai đứa ngầm nói rồi. Hai bàn tay nói với nhau rồi. Hai đôi mắt của Thoan đã thỏa, còn của anh lại dối Thoan. Anh là kẻ có tội, nhất định rứa! Trong ngày phán xét cuối cùng em sẽ hài cái tội ngày 5 tháng 9 năm 197... Của anh trước Chúa." Đọc thoại một hồi cho đỡ thấy mình câm lặng, Thoan đứng lên nhìn ra cửa sổ. Nắng vàng, lá xanh, chim non, chim già ngoài đó. Thiên nhiên ơi, rặng mi cứ tỉnh khô tỉnh rụi trước nỗi buồn ta? Mi về phe anh Quân à? Chuyền mắt lên tận đỉnh cây cau đứng lẻ loi ngoài bìa vườn, Thoan lạ lùng nghe mình hát mà như ai hát câu hát thất tình. Không chỉ mỗi một câu mà nhiều câu, ngỡ như tất thảy mọi ca khúc thất tình trên thế gian người ta đặt ra cho riêng mình Thoan hát.

Có lẽ, Thoan sẽ đứng mãi như thế hát thầm đến trắng lên gà gáy những câu hát thất tình nếu Quyên không tới.

Bữa nay Quyên không tới bằng tiếng guốc gõ lóc cóc như thường ngày mà chân bước như có bọc nhung để Thoan được một thoáng tưởng làm rất hụt hẫng. Thoạt nghe tiếng dép lê nhẹ ngoài thềm, chưa quay đầu lại Thoan đã vội nghĩ, Quân tới? Có thể lá gan thỏ đế của anh chàng vừa hóa thành gan cọp nên hiên ngang tìm đến tận

đây để vuốt giận làm lành, đưa tay cao khỏi đầu thề lần sau không dám lạc lòng lạc dạ nữa! Có thể là Quân lắm chứ, tại rằng không?

- Rằng đứng ngẩn ngơ rứa mi? Mơ mộng tới thiên đường mô đó? Tiếng cười tiếng nói lạnh chanh bay tới trước bước chân, Quyên ào vào phòng hết cơn lốc. Thoan ngớ ngàng quay lui lại tự bến lển như người ăn vụng bị bắt quả tang, môi cười một nụ cười meo méo, thở hắt một câu nửa thật nửa đùa.

- Người ta đã phụ tao rồi mi ơi!

Áo dài màu vàng chanh, tóc cột sợi giây thun thả lỏng sau lưng chùm đuôi sao chổi, bên Thoan mặt ủ mảy chau lúc này nom Quyên tươi tắn như một nhánh lan nõn. Nhánh lan mảnh mai thường được gọi là á hậu trường Nguyễn Du sau một cuộc bầu bán công khai của bọn học trò con trai. Khi nghe mình bị - chứ không phải được - bầu làm á hậu Quyên nổi bực thật tình. Quyên phải hơn nhỏ Thương lớp 11A3 chứ, bọn con trai mù rồi. Quyên nói với Thoan: "Mi tao ngoại hạng. Mi tao đứng ngoài cuộc bầu bán gian lận của bọn nó, bọn ngu!"

Thoan gật đầu đồng ý. Bất cứ cái chi hai đứa cũng dễ dàng đồng ý với nhau. Hai đứa bắt bồ, thân nhau từ hồi còn học ở trường tiểu học Gia Hội lận. Quyên ngắm bạn từ đầu đến chân, buông tiếng thở dài thậm thụt giả vờ:

- Thiệt không? Có phải người ta đã phụ mi rồi không?

Thoan không nhìn mặt Quyên vì mặt con nhỏ phảng phất vẻ trêu cợt trớ trêu lửng lơ nào đó.

- Yêu cầu mi nghiêm trang để tao nói chuyện.

Quyên chúm môi cười nụ tròn:

- Mi làm tao hồi hộp muốn chết, nói đi. Ai? Quân à?

- Ừ phải!

- Răng nữa?

- Tao đã có hành động mạnh rồi.

Quyên xóa nụ cười trên môi, tròn mắt ngạc nhiên:

- Hành... động mạnh?

- Ừ, hành động mạnh. Tao chặt chân anh ấy rồi.

Quyên chăm chú nghiêm trang nhìn Thoan. Cái nhìn cái sắc diện tĩnh mịch của Thoan, cố đoán câu vừa rồi có mấy phần trăm sự thật.

Thoan tỉnh quá, Quyên đâm hoảng:

- Hả, mi dám đả thương anh ấy?

- Răng không dám?

- Mi chặt cụt chân anh chàng thiệt à?

- Thiệt mà, anh ấy chừ thành anh chàng què, một chàng cụt.

Quyên thở ra từ từ, nén xúc động muốn vỡ bùng gan:

- Trời ơi, ri thì loạn quá rồi!

Quyên ngồi xuống chiếc ghế con, mồ hôi hai giọt âm thầm rã những tóc mai sợi dài sợi ngắn bò xuống má.

- Lâu chưa hờ mi?

- Mới có mấy phút trước đây thôi.

Quyên vò nát chéo áo trong tay bối rối, chớp mắt liên năm cái, nói giọng bùi ngùi:

- Mi có điên không hờ Thoan? Việc chi cũng phải tìm tao mà nói, tao có cả ba bồ thuốc giải. Tại răng mi nóng nảy, quá khích bộp chộp rứa? Thôi bớt buồn đi, lỡ cả rồi, mi buồn tao cũng buồn theo, buồn một chặp e đời già, e rụng hết lông mi lông mày.

- Đừng đọc kinh cầu an nữa, đọc kinh cầu siêu đi thì vừa.

- Mi ăn nói lắm nhảm in đồ khủng, hay để tao tụng kinh Thủy Sám chữa bệnh điên cho mi?

- Kinh Thủy Sám?

- Tao nghe ông già tao nói người ta thường tụng kinh Thủy Sám để chữa bệnh điên đó.

Quyên đứng dậy nhìn vớ vẩn ra cửa sổ. Chiều còn nắng, bớt gió, cây im, nghe nhịp tim của đất và trời quyện lẫn vào nhau. Quyên cầm đôi tay mướt mồ hôi lạnh của Thoan:

- Anh ấy chừ mô rồi? Chắc vô nhà thương rồi hử?

Thoan cười. Nụ cười khó hiểu lần thứ nhất trong đời Quyên nhìn thấy.

- Không nhà thương nhà nhớ chi cả, tao giam anh chàng ở đây.

Quyên đảo lia mắt bốn phía ngơ ngác in bờ câu mới ra ràng.

- Mô mi? Thấy chi mô nờ! Mi có điên, loạn thị loạn óc không hử Thoan?

Thoan trừng mắt vuốt cái nhìn nhọn tợ đuôi tôm:

- Mi mù rồi hay mi không muốn thấy? Anh ấy nằm chinh ình trên sàn nhà đó.

Quyên định thần quét nhãn tuyến qua sàn một lượt rồi lê chân tới quỳ gối trước tấm ảnh ngấm nghĩa. Tấm ảnh mất một góc, anh chàng trong ảnh cụt một chân. Quyên chột hiểu, ôm bụng cười.

- Khá lắm, khá lắm, mi có lỗi sử tội rất ư là quân tử... Tàu.

- Quân tử “made in Việt Nam”, tao không thích Tàu.

Quyên chau đôi mày nguyệt khuyết, vờ đàng hắng nghiêm giọng:

- Lý do chi mà có cái sự tiện chân cắt tóc ni?

Thoan đưa ngón tay trở của bàn tay mặt áp lên đôi môi ngậm và ngón tay làm thành hình chữ thập. Quyên nóng nảy dỗi dành:

- Nói đại cho rồi, bỏ bụng mãi cái nỗi buồn của mi đọng thành khúc ruột dư mi biết.

Thoan buông ngón trỏ, đáp lửng lơ:

- Chuyện dài lắm.
- Dài hơn sông Hương không?
- Hơn.
- Dài hơn đường từ Bến Hải tới Cà Mau không?
- Hơn.

Quyên vùng cười lớn, nín cổ, vuốt má Thoan như mẹ nựng con.

- Thôi nói đi cưng, chuyện chi mi cũng liên hiệp cùng tao giải quyết, rằng chuyện ni mi muốn đơn phương một mình?

Thoan lắc đầu nguầy nguậy, Quyên gảy đàn:

- Nói cho rồi, bí mấy tao cũng giải được, tao mát tay lắm, thơm tay lắm!

Thoan lẩm bẩm:

- Trường hợp ni hết thuốc chữa rồi, ông Hoa Đà sống lại cũng bó tay, ông Khổng Minh cũng chạy dài.

Quyên ngừng vuốt má Thoan:

- Mi nói chi nghe tuyệt vọng như kẻ sắp lên đoạn đầu đài rứa con tê?

Thoan thu ngắn tia nhìn không thôi miên bức vách nữa, mắt âu yếm ngắm đôi bàn tay mình đang đặt e ấp trên đùi:

- Đúng lắm, tao là kẻ lên đoạn đầu đài, anh Quân là tên đao phủ.
- Mi đang nói hay định ca cải lương rứa Thoan?
- Tao là nàng ca kỹ không sân khấu.
- Nàng ca kỹ nên ca bài "vui ca lên" cho đỡ buồn, tao sẵn sàng ca với mi.

Thoan đẩy nhẹ vai Quyên, hai đứa xa nhau ba gang tay, Thoan nhìn Quyên xa lạ:

- Đừng hòng dỗ ngọt dỗ mặn tao, tao nhất quyết không nói mô, để

tao ngậm đắng nuốt cay một mình thôi, để coi sự buồn dài mấy cây số, đây là dịp để thử tài lì của tao.

- Mi lì quá rồi thử chi nữa! Tao nói khi hồi mới tới đến chừ thiếu điều muốn văng mười cái răng ra ngoài...

- Đừng nài nỉ ỉ ôi vô ích, trái tim tao biến thành cái túi xi rô đông lạnh rồi.

- Tao tình nguyện thổi lửa vô cho cái túi xi rô đông lạnh của mi phải tan ra. Tim mi sẽ đập lại bình thường.

Thoan trề môi, hình mũi:

- Vô ích!

Quyên bắt đầu thối chí:

- Mi trơ lì như trái núi không chuyển, thức không dậy, véo không đau, cắn không sút.

Sực nhớ tám ảnh nãy giờ vẫn nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, Quyên liếc xéo Thoan, khóe nhìn sắc lẹm hơn dao cạo rồi bước tới nhặt tám ảnh ngấm nghĩa, xuýt xoa:

- Trời ơi, anh Quân đứng dưới tàn me hút thuốc trông thơ mộng dễ thương ngon lành muốn nhức cả răng như ri mà mi nõ đang tâm dùng cây kéo oan nghiệt cắt lìa một chân của người ta, cái trò xử của giáo mi thiệt tàn bạo hơn đao phủ.

Thoan cười khẩy, tiếng cười khiêu khích:

- Mi cứ mắng tao đi, cho mi về phe anh chàng luôn, tao không thêm ai nữa hết, tao sẽ cô đơn hùng dũng một mình.

Quyên ngược lên dấm dăng:

- Một mình lạnh lắm em ơi!

- Lạnh đã có lòng ấp, đi mô tao cũng ấm theo cái lòng ấp đầy than đỏ rực sức mấy lạnh.

- Một mình rồi cười nói khóc lóc hát hồng than thở với ai?
- Với cây cối.
- Cây cối có tai mô mà nghe mi?
- Với đất đá.
- Đất đá có mắt mô mà chiêm ngắm mi!

Thoan đồng đành.

- Trong thiên hạ còn tới mấy tí con trai, mô phải một chàng Quân.
- Trong trời đất còn tới mấy tí con gái nữa, mô phải chỉ có một đứa tên Quyên, Hạ Quyên! Tao sẽ từ mi, từ Quân, đi tìm một Quân một Quyên khác.

- Tao sẽ mua một ngàn cây đuốc cho mi thắp mà đi tìm.

Thoan pha tí đường phèn vào giọng nói cho đỡ xăng:

- Mi phải mua thêm me cam thảo nữa để tao ngậm, đi hoài đi mãi khát nước lắm mi ơi!
- Cho mi chết khô luôn.
- Tao chết mi có khóc không hở Quyên?
- Khóc chó!
- Thiệt hả?

- Không phải khóc tiếc thương mi mô mà vội mừng. Tao khóc cho đôi mắt tao càng thêm đẹp. Nước mắt là thức ăn bổ dưỡng của đôi mắt. Mi không thấy mỗi lần khóc xong mắt long lánh như hai vì sao mới được rửa bằng những cơn mưa hay chẳng? Không khóc, mắt đỏ, mắt không được rửa, mắt mờ, mắt quáng gà nhìn đàn bà ra đàn ông.

Thoan tò mò:

- Thiệt hở? Rửa mỗi ngày mi khóc mấy bận cho mắt mi đẹp? Bí quyết nó lâu ni mi giấu kỹ không chịu nói tao nghe, hèn chi mắt mi sáng rực in hai ngọn đèn hết pin.

- Mi tưởng dễ khóc lắm hay răng mà hồi ngày khóc tới mấy lần?

- Bộ khó lắm à?

Quyên líu lo:

- Cái bí quyết khóc cho mắt đẹp ngó rứa mà cũng khó xài. Xài ầu chỉ tổ tổn nước mắt. Khóc những lúc buồn giận mắt mới đẹp, khi không cứ khóc đại làm răng đẹp được.

- Khóc đại là khóc răng?

- Là khóc vô duyên cớ.

Thoan cau mày:

- Răng mà khóc vô duyên?

Quyên bật cười:

- Ví dụ vừa nghe tao nói khóc mắt sẽ đẹp, mi vội vàng lấy muối ớt xát vào mắt cho ứa lệ dài lệ ngắn ra thì mô có đẹp.

Thoan cười to hơn Quyên, dài hơn Quyên.

- Rửa khóc răng mới đẹp?

- Ví dụ chừ mi đang giận Quân cháy gan nám phổi, gập mặt anh chàng là muốn ăn tươi nuốt sống ngay, nhưng đừng dại nuốt sống ăn tươi, anh chàng ốm o chỉ có da bọc xương mi mắc cổ chết. Gập anh ấy, mi chỉ cần khóc một trận dầm dề cho cái sự giận bên trong tan xối thành lệ nóng lệ lạnh ra ngoài, rồi chớp mắt nửa cái là anh chàng xỉu liền. Lúc ấy mắt mi vừa được rửa sẽ sáng rực in hai ngọn đèn một ngàn quatts đẹp mê ly, Quân chịu chi thấu, hồn vía anh chàng sẽ bị mất thu hết.

- Thu hồn anh chàng rồi tao cất chỗ mô?

- Đồ ngớ ngẩn, cất trong buồng lá gan lá phổi trái tim mi chứ không lẽ quăng cho quạ tha gà mổ?

- Còn anh chàng?

Quyên lim dim mắt ngược nhìn trần nhà tựa bà thầy mo đang lâm râm đọc thần chú hô phong hoán vũ.

- Thoan ôi, lúc nớ Quân chỉ là cái xác không hồn, in cây chuối đổ, mi muốn đá muốn lăn anh chàng ra rặng cũng được.

Thoan mắt hết vẻ buồn thiên thu lúc đầu không biết từ lúc nào. Giọng Thoan nghe ngòn ngọt đến Thoan cũng ngạc nhiên:

- Rặng bỗng dưng tao hết giận, muốn trả hồn cho anh chàng sống lại thì làm rặng?

- Dễ ợt à, mi chỉ cần vỗ vai anh chàng ba cái đúng ba cái chứ hai rươi cũng không được, vỗ vai rồi mi thả thả, anh Quân ơi! Thoan hết giận anh rồi, mau đứng lên mình về Vĩ Dạ ăn chục đĩa bánh bèo! Tức khắc anh chàng tỉnh dậy và nhất định đòi ăn mười lăm đĩa thay vì một chục.

Thoan cười ranh mãnh:

- Rứa lúc nớ tao có cần nói với Quân là tao rủ thêm con Quyên về Vĩ Dạ ăn bánh bèo cho vui không?

Quyên chớp mắt nghiêng đầu nom ngây thơ như nai:

- Cần lắm chứ, đó là câu... đại quan trọng.

Hai đứa cùng cười xòa. Giọng cười Thoan mượt êm như lưu thủy, của Quyên bình bồng tựa hành vân. Tiếng cười nước chảy mây trôi lộng ngợp căn phòng, chui tuốt ra cửa, bay vạt vờ lên tận đỉnh cây mít cao nhất ngoài vườn làm giật mình lũ chim già chim non đập cánh bay rí rít. Quyên đưa tấm ảnh cho Thoan, lái câu chuyện qua ngõ cũ:

- Mi ráp lại cái chân cho anh chàng đi, làm ơn làm phúc để đức cho con cháu mai sau Thoan nờ!

Thoan lắc đầu phụng phịu, má đỏ au in má búp bê:

- Không, trăm lần không vạn lần không, cái kéo đã cắt như tiếng nói đã thốt ngàn ngựa đuổi không kịp. Anh Quân phải là anh Quân què, anh Quân cụt.

- Rửa mi có tính sấm cho anh Quân của mi cái nặng gổ không?

- Không!

Quyên vỗ hai bàn tay tháp bút vào nhau, không khí ép giữa đôi lòng tay đẹp nở lớp đớp ba bốn tiếng dòn:

- Mi khôn nẻ vỏ mi ơi.

Thoan ngo ngoác:

- Không răng nhỏ con tê?

Quyên cười. Nụ cười làm bằng hai cánh môi tằm hương huyền bí:

- Mi khôn đáo để, chớ có giả dại hời gẩn, đừng làm bộ ngây thơ bách diệp, ngây thơ trăm lá tra lăm!

- Nói đi, tao khôn mà tao không biết thiệt đó.

- Tao đi guốc trong bụng mi.

Thoan sốt ruột:

- Nói mau nói lẹ cho rồi, ầm ớ mãi tao toát mồ hôi lạnh.

Quyên hạ đôi rèm mi liễu rủ, cười nửa miệng:

- Mi chặt cụt chân chàng, rồi nhất định không cho chàng cây nặng gổ phải không?

Thoan nóng nảy:

- Ủ, rồi răng?

- Để mỗi khi hai đứa đi dạo trên đường thơm, chàng phải vịn vai mi mà đi, không nặng chống sức mấy đi một mình được! Chàng vịn vai mi mà đi rửa là mi ngầm nói cho nhân loại ngoài đường biết rằng, đây là anh Quân của tui, không ai được bê anh Quân của tui đi, kéo anh Quân rời tui được.

Cái giọng của Quyên nghe chua hơn dấm, đều hơn Sở Khanh.

Thoan giật nảy ngượng chín người, chớp mắt hổ thẹn, ước đất bồng nẻ ra để độn thổ, ước vút mọc cánh để thăng thiên. Đất không nẻ, cánh không mọc. Thoan đành chữa thẹn bằng cách tặng vào miệng Quyên một cái tát:

- Mi ăn nói ầu tả, vô trật tự quá, đời mô tao lại có ý nghĩ hắc ám muối khói đèn rứa. Mi xuyên tạc cái sự giận cao cả và thiêng liêng của tao, mi là đứa cuồng... Nghĩ.

Quyên thở dài:

- Xin đính chính: tao là á thánh, tao đã nói trúng tim đen của mi.
- Xin nói cho lại cho rõ: mi là á hậu trường Nguyễn Du.
- Tao đếch thêm cái ghế á hậu do bọn thằng Hoàng đặt. Bao nhiêu lần tao đã nói với mi, cuộc bầu bán nó gian lận một trăm phần trăm.

Thoan khúc khích:

- Rứa thì mi là một bà chúa.
- Bà chúa thì tạm được.

Thoan cười lớn:

- Bà chúa xạo.

Quyên đỏ mặt. Những tia máu mắc cỡ nhuộm hồng đôi má con bé, đôi mày nguyệt khuyết khẽ dướm đôi mắt long lanh nom đẹp in trên thần gầy cánh. Quyên bặm môi nói mát:

- Thôi thôi, xin các hạ tha cho, tại hạ xét mình tài thô sức thiển, không dám nhận mỹ hiệu bà chúa xạo mà các hạ đã nhã ý ban cho.

Con nhỏ xỏ giọng kiêu hiệp nghe thật bùi tai trong khi mắt lại phát tia nhìn dữ hơn sư tử, hấn sắp giận tới nơi, lại chi cái tật buồn vui bốc đồng của hấn! Nghĩ thế Thoan trầm giọng ngọt ngào:

- Tao xin lỗi, nói lộn chữ nói lại, mi là một bà chúa nhân từ duyên

dáng.

- Mi đừng quàng hoa xưng tụng tao, đừng cho tao đi trực thăng giấy nữa. Mi coi tao như con ruồi con muỗi, coi tao nhẹ tựa lông hồng, không có ký lô mô hết.

- Không, tao coi mi nặng bằng tạ gạo, coi tình bằng hữu cổ cựa thâm giao của hai đứa cao hơn tháp Linh Mục.

Quyên cười tươi, bắt nọn:

- A, mi coi tình bằng hữu cao cả thiêng liêng như rửa tội chi mà mi giận cá chôn tận tức anh chàng?

- Tao không thể nói ngay chứ được, mi đợi cho tao ba ngày nữa.

Quyên véo cánh tay trần Thoan cái nhẹ:

- Chi mà bí mật quá rứa?

- Có bí mật rứa mới hấp dẫn.

- Tao đếch thèm nghe cái bí mật của mi nữa.

Quyên đứng dậy cắp chiếc cặp trên tay. Thoan níu giữ:

- Bộ tích về à? Ở chơi tí đã.

Quyên vênh vác hất cằm nói tượng tượng:

- Mi không thấy hoàng hôn tím ngoài cửa rồi à?

- Mi nói nghe êm ru như thơ.

- Thơ tao có mùi mẫn như thơ của anh chàng Quân mi không?

Thoan vuốt tóc, đến trước gương ngắm nghía:

- Kể từ phút ni tao không muốn nghe mi nhắc đến anh Quân què nữa.

- Tao sẽ tìm gặp anh chàng bắt khai cái bí mật của mi, tao mét mi đã xử giáo anh chàng một cách dã man.

Thoan cười mỉm:

- Mi về phe anh ấy hả? Đành bỏ tao một mình, chi tội rứa Quyên ơi!

Quyên nhún vai kênh kiệu:

- Tội lỗi sông mai mốt có chồng tội lên.

Thoan không soi gương ngấm nhan sắc cá lặn chim sa nữa, khẽ quay lại để hai tay lên vai Quyên ấn bạn ngồi xuống ghế, giọng lạnh lùng mềm mỏng:

- Lặn xuống sông ướm in chuột lột, chồng mi sẽ cười mi.

- Kệ tao!

Quyên ngúng nguẩy hất tay Thoan ôm cặp bước nhanh ra cửa. Thoan không níu giữ mà nói với theo:

- Sáng mai nhớ tới kêu tao đi học nghe!

Quyên giận dữ không ngoái lại.

Màu áo vàng chanh khua sau bờ giậu, giàn hoa giấy trước cổng nở rộ hoa đỏ tía. Thoan đứng tựa cửa nhìn lên bầu trời xanh lơ nạm hồng những tảng mây nhuộm sắc hoàng hôn rực rỡ. Chiếc đồng hồ quả lắc bên nhà lảng giềng hồ hững thả xuống giữa bốn bề tĩnh lặng. Thoan buồn chi lạ. Nỗi buồn trước lúc Quyên đến ngõ đã đuổi đi chỗ khác chơi giờ cơ hồ mệnh mang quay lại, khiến Thoan cảm thấy mình buồn như một câu hát sầu tình, như một cánh lá lẻ loi. Mẹ đi chợ chưa về, chị Duyên và nhóc Quế đi "ngựa" phố chưa về. Mùa đông chưa về, đất trời đang độ thu già, mới sắp tàn thu, lá còn tươi màu lục diệp, cỏ mướt êm màu ngọc biếc, gió chan giá rét vào đây những giấc mơ êm ru bà rù, đêm nằm trong chăn cứ ngỡ sớm mai thức dậy sẽ thấy thu phai rữa mà thu vẫn chưa phai. Tình sương ôm cặp đi học thấy những giọt sương long lanh dưới nắng. Mưa bay nghiêng trong những buổi trưa có gió từ mạn núi lao xao thổi về gởi vào phố chút băng khuâng như thơ tím mộng. Đi thơ thẩn qua các ngã đường thành nội ngấm lá phượng bay, hay vào đại nội nhìn

những cội sù cúi xuống mặt hồ trầm ngâm thiền định lòng thường
vẫn vờ chút buồn vô cớ.

Rêu phong là lực lượng mạnh nhất trời dậy đòi quyền sống dọc mùa
này. Rêu mọc nhưng xanh phủ ngát mặt thành cũ kỹ, rải thảm lối đi,
bọc êm những ngón chân hồng mười bảy. Thoan thường thích bỏ
guốc đi chân trần suốt ngày. Mẹ la con gái hư không chịu mang guốc
mấy ngón chân có ngày xòe ra in chân voi.

Còn lại một mình đứng trước khung cảnh dịu dịu ánh chiều, hiu hiu
gió, gờn gờn mây phai này ông thánh cũng phải buồn, ông phật cũng
buồn chứ nói chứ gì Thoan. Thoan buồn là đúng lắm, phải lắm.

Thoan buồn là hợp pháp hợp lý. Thoan buồn! Vâng. Thoan đang
buồn.

Phải làm chi chi cho đỡ buồn? Nói cái chi? Hát bài mỗ Đứng cách
mô? Nằm ra rãng? Phải ngồi kiểu chi? Thoan suy nghĩ nửa phút, hai
phần phút, rồi đúng sáu mươi giây. Phải chạy họa may mới đỡ buồn.

Thoan chạy về phía tây ngôi nhà, ngó cây cam cây quít trái vừa to
bằng quả trứng gà, hái hai lá cam một lá quít vò nát trong lòng bàn
tay đưa lên mũi. Thoan ngửi thấy mùi buồn mang vị the cay.

Thoan chạy về phía đông ngôi nhà đoạn xuống lòng giếng nước ngọt,
mặt giếng phẳng lặng tròn đầy, phản ảnh bầu trời trên đầu, những
cành cây chùm kết, khuôn mặt Thoan ngây dại, đôi mắt long lanh
trên mặt nước. Thoan nhìn ngắm nhan sắc mình trên mặt nước.

Thoan nhìn Thoan si mê ngắm và thấy chung quanh mình trống vắng
hoang vu.

Thoan chạy về phía nam ngôi nhà. Cái chuồng nuôi thỏ kê dưới hàng
hiên, hai bó rau muống xanh ngon buổi sáng Thoan bỏ vào, giờ chỉ
còn mấy cọng, hai con thỏ trong chuồng móc chân trước lên lưới

thép chào Thoan, hai cái mồm hồng mềm, bốn con mắt nâu sáng, hai thân thể trắng nuốt tựa bông gòn di động lui tới trong diện tích chuồng nhỏ hẹp, thấy mà thương. Hai con thỏ bước với dáng điệu duyên dáng, chẳng biết Thoan đang buồn. Chúng khiêu vũ, bước chân theo những nốt nhạc mơ huyền nào đó Thoan không thể nghe được nhưng chắc chắn một điều là, điệu nhạc hai con thỏ đang dìu dắt bước theo hẳn là một khúc tình sầu, không thể là một khúc hoan hỷ.

Ngắm đôi thỏ một hồi, Thoan thấy linh hồn mỏng tợ cánh chuồn chuồn của mình bỗng lay động bởi sự đột nhập của một ngọn sóng vô hình không tên:

"Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ! "

Tụng xong hai câu thơ của cụ Nguyễn Du, thấy thanh thoát chi lạ.

Thoan chừ là Lê Ngọc Thoan, quay bước vào căn nhà hiu quạnh.

Bốn bề tường lạnh nhạt. Hôm trước tết Thoan đề nghị mẹ sơn màu hồng cho ấm mắt, mẹ kêu tường ai lại sơn màu hồng mặt trong, phải quét màu khói hương cho mát mắt, và lại ba quân thiên hạ ai cũng nói để cho mát mắt, không ai bảo để cho ấm mắt bao giờ. Bộ salon màu đỏ gụ, cái tủ chè, cái quạt máy, những khung ảnh treo trên tường... bữa nay trông sao mà dễ ghét!

Thoan đi lui tới, vừa đi vừa ngẫm nghĩ, cái nhà hoang vu ni là cung điện bỏ phế, ta là công chúa lạc loài, ta bị phiêu bạt trong đêm kinh đô thất thủ. Một cận thần đã mang ta ra khỏi thành bằng đường lối bí mật, trốn chui chồn nhủi trong rừng, sống chung bao năm qua cùng rắn rít cạp beo, chừ ta quay về với hình hài xương cốt xa lạ. Triều thần mô hết rồi? Phụ thân ta đâu, mẫu hậu ta đâu? Cung nga mỹ nữ

đâu? Không còn ai nữa cả. Ta về muộn quá rồi phải không? Ôi cung điện phé hoang, dấu hài ta xưa có còn ghi vết tích?

Thoan bước dài ra cửa, thơ thẩn trước sân bắt chước thi sĩ bạc mệnh Hàn Mặc Tử ngược lên trời đăm đăm trông nhận về, nhưng khung cảnh của người xưa khác khung cảnh và tâm cảnh của Thoan bây giờ nhiều lắm nên có ngớ ngẩn nghìn năm Thoan biết, chưa chắc nhận đã về! Thoan bỏ sân lang thang ra vườn, bước chầm chậm dưới những tàn cây, tiếp tục chơi trò tưởng tượng. Khu vườn, khu rừng nho nhỏ này là địa đàng. Thoan đưa tay ngắt ngọn lá chanh ngậm ngang môi và tức khắc thấy mình là nàng Eve đang da diết nhớ Adam - chẳng phải chàng Adam trong thánh kinh mà là Adam ngoài đời thực.

Adam ơi! Anh Quân ơi! Anh là ông Adam khôn nể võ, chẳng đại dột dễ thương như ông Adam của Cục ước kinh. Quân ơi, anh là ông Adam ngáo ộp bị Eva là em đuổi khỏi vườn địa đàng, khỏi đờn Chúa phải mất công đuổi, bởi trái cấm Thoan chưa hái mời giữa vườn này anh đã muốn phiêu lưu qua vườn khác. Chắc anh cho rằng mình có tới hai tay nên cùng lúc phải nhận hai trái cấm, một của vườn ni và một của vườn Ông Adam xưa lỗ nuốt có mỗi một trái, ước tí đàn ông thời nay trên cổ lộ một cục yết hầu. Riêng anh, mai kia một nọ anh muốn cổ anh u lên hai cục mới vừa lòng anh hay chẳng?

Nếu bây giờ Bụt hiện ra cho Thoan một điều ước. Thoan sẽ không ngần ngại ước rằng, những đứa con trai có trái tim ưa đồng đưa đồng danh, những gã con trai phản lòng tin bạn gái, ưa bắt cá hai tay như Quân phải chịu hình phạt mang hai cục yết hầu nơi cổ để thiên hạ dòm vô biết ngay là kẻ một dạ hai lòng, đến đâu cũng bị mọi người ném đá ruồng rẫy, lủi thủi ngày đêm một mình cho tới lúc da

nhăn tóc bạc! Rửa mới đáng tội, rửa mới hết xón xác xồn xơ, hết tay hái mơ tay bẻ mạn.

Thoan bỗng giật thót ngó quanh, tưởng chừng Quân đang giấu mặt sau bóng lá hình cây nào đó sắp thành linh hiện ra cái cổ dài ngẩng in cổ ngỗng đeo tròn teng hai cục hầu to bằng hai quả trứng vịt méo. Với cái cổ "đẹp đẽ" ấy hẳn trông anh chàng buồn cười ghê lắm. Ước chi Quân sẽ hiện ra ngay chứ với cái cổ như thế nhỉ! Anh chàng sẽ lẻo đẻo theo Thoan năn nỉ ỉ ôi Thoan rút lời ước lại, và Thoan sẽ có dịp biểu diễn các kiểu điệu bộ giả ngơ, ruồng bỏ anh chàng cho bỏ ghét! Quân không hiện ra, nhưng dù sao hình ảnh anh chàng trong sự mừng tượng vừa rồi cũng làm môi Thoan he hé cười được nửa nụ. Giữa lúc Thoan đang cười thì ngoài ngõ chị Duyên và nhóc Quế bước xuống xích lô. Chị Duyên xách giỏ, nhóc Quế tay ôm một gói bọc giấy báo cao vượt mặt. Vừa vào cổng, Quế kêu léo nhéo:

- Chị Thoan ơi ra gồng gánh đồ giùm, nặng quá em sắp xỉu.

Tiếng kêu làm Thoan giật mình quay lại, chạy nước rút tới dang tay bá cổ chị Duyên kêu:

- May quá, may quá, chị và nhóc Quế về chậm ít phút nữa thì em đã đốt quách căn nhà, khu vườn ni bỏ đi phiêu bạt giang hồ rồi!

Chị Duyên nhè nhẹ gỡ tay Thoan ra cười mũi:

- Bộ mi điên hay khủng rồi hử Thoan?

Thoan chớp mắt:

- Bỏ người ta ở nhà một mình, đi "ngựa" phố chứ mới về, buồn thấy mồ tở.

Quế dài giọng chua mạn:

- Coi tề, hay chưa tề, không thấy gói đồ đàn áp em sắp xỉu đây à?

Thoan đỡ lấy gói đồ trên tay Quế. Ba chị em dàn hàng ngang tiến

vào nhà. Tới bậc tam cấp, Thoan sực nhớ tấm ảnh Quân còn để khơi khơi trên bàn cùng mấy cái thư, sợ chị Duyên bắt gặp chắc nguy nan. Thoan nhảy chân sáo nhanh tựa mũi tên vút vào trong phòng chụp vội tấm ảnh, mấy cái thư giấu dưới gối.

Nỗi buồn vui quá nửa nhưng, ô hay, Thoan chợt ứa nước mắt.

Thoan ôm gói đồ nằm lăn xuống giường và, khóc ngon lành, khóc dễ dàng, khóc không ra tiếng, nước mắt ràn rụa. Giận anh Quân suốt cả ngày nay ảm ức, Thoan không ngờ vào giờ phút này lại bật khóc được. Trong cơn khóc thoải mái, hạnh phúc ấy Thoan bỗng mơ hồ nhớ câu nói của Quyên: "Nước mắt là thức ăn bổ dưỡng của con mắt!" Thoan ném gói đồ bọc giấy báo xuống sàn nhà, đứng dậy bước tới trước tấm gương cao. Thoan bên ngoài khóc và Thoan bên trong gương khóc. Đôi mắt ràn rụa lệ mềm ảm đẹp.

Lá Tương Tư

Chương 2

Quân bung chân hất tung cái chăn, vung tay vén mùng, nhảy ra khỏi giường hung hăng như con bọ xít.

Hôm nay chủ nhật. Ta làm gì? Ta nên đi mô? Chẳng lẽ giam thân trong cái phòng ni làm một nhà tù kín? Quân há miệng ngáp, đối diện là cánh cửa sổ nên Quân không cần đưa tay che, chỉ có hai con thằn lằn trên trần nhà thấy cái ngáp bất lịch sự của Quân thôi.

Ngáp đã đòi, Quân đứng thộn mặt nghĩ không biết nên làm gì để đẩy khỏi thời gian chủ nhật bay vèo qua sáng thứ hai. Làm chi? đi mô?

Quân đưa tay vuốt mái tóc lòa xòa trước trán, đưa chân đá đôi dép nhật văng vô gầm giường. Quân lôi học bàn lục soạn, lấy chiếc hộp thiếc vuông vẫn đặt lên bàn, mở nắp hộp, kéo chiếc ghế ngồi xuống trần trời nhìn. Trong hộp đầy ắp những thứ linh tinh: một chiếc kẹp ba lá, năm sáu cái thư gì đó, một bông phượng ép khô, hai xác lá, một quai guốc đứt, một cuốn sổ tay ngoài bìa ghi: Những bài thơ riêng

một mình Thoan đọc. Quân cầm từng thứ trên tay. Mỗi thứ đều gọi cho Quân một thời gian, khung cảnh khác nhau, nhưng đều khoát chung lớp áo rực rỡ của kỷ niệm hai đứa. Chiếc hộp là vốn riêng, gia tài nhỏ quý báu. Quân là kẻ thừa hưởng gia tài và chỉ có Thoan mới được chia gia tài đó thôi. Chiếc hộp là tháp ngà chứa những nồng nàn thương nhớ, những êm ái, dịu dàng. Chiếc kẹp ba lá: Quân đã nắn nỉ ỉ ôi suốt hai tháng ròng Thoan mới gửi cho. Những tờ thư: Quân thức đêm để viết, nắn nót từng chữ, từng lời nhờ Quyên đưa Thoan, Thoan nhận thư và ít nhất Quân phải đợi đến hai tuần mới nhận được hồi âm, những thư của Thoan thật hiếm, chỉ có năm, sáu cái gì đó thôi trong khi dường như Quân đã viết cho Thoan gần ba mươi cái rồi. Bông phượng ép khô, Thoan đã cho Quân mùa hè năm ngoái, thuở mới quen nhau. Hai xác lá: Thoan nhặt ở quê ngoại Thoan vào dịp Tết, đưa Quân giữ dùm. Cái quai guốc đứt! Quân mang về từ buổi chiều mưa phùn bốn đứa Thoan, Quân, Hương, Quyên vào đại nội chơi, Thoan đã vấp bậc cấp trước điện Thái Hòa đứt guốc, về nhà Thoan thay quai mới, Quân nhất định xin cái quai đã cũ gọi là để ghi nhớ một ngày vui. Cuốn sổ tay chép những bài thơ riêng cho mình Thoan đọc: Quân đã tốn khá nhiều thì giờ "rình mò" cảm hứng, chụp bắt xúc động, cổ vũ xách động cảm giác để tinh luyện thành những dòng thơ kiểu diễm, mỗi lần gặp nhau lên đưa cho Thoan đọc, cuốn thơ trang thứ nhất có cả chữ ký của Thoan. Bóng ma kỷ niệm chập chùng kéo về quần thảo Quân choáng váng mày mặt. Quân đóng vội nắp hộp đứng dậy với dáng vẻ cương quyết.

Quân để nguyên đồ ngủ mặc thêm cái quần jeans nâu, áo pull màu xám tro. Lúc cúi xuống buộc giày giầy chợt nhớ chưa đánh răng rửa mặt, Quân bật cười nghĩ mình là đứa ngớ ngẩn, vội đẩy cửa phòng hùng dũng bước ra.

Hương đang vò quần áo trong thau nước nổi bọt thuốc giặt trắng xóa đầu thềm. Nghe tiếng chân Quân vội ngẩng lên. Hương tròn xoe mắt ngắm nghía Quân cười to:

- Sáng ni vua lười dậy sớm dữ! Đi mô mà mới bảnh mắt, mặt trời chưa tới hai sào đã ăn diện đĩnh đạc rửa anh?

Quân không thềm ngó tới đôi mắt tựa sao băng ánh vẻ tinh nghịch của cô em gái thân yêu, Quân như không nghe thấy câu hỏi xách mé của Hương, khuôn mặt lầm lì trơn nhẵn như tảng đá mài. Quân chậm rãi:

- Vô phòng ta lòi dưới gầm giường mấy bộ đồ thay hôm tê ra giặt luôn, đừng có hỏi vớ vẩn.

Quân múc nước, nặn kem ra bàn chải đánh răng, vớ khăn lau mặt. Sau lưng Quân tiếng cười của Hương bỗng vang rộn:

- Coi tề! coi tề! ăn bận chi mà lạ rứa? Anh để nguyên cả đồ ngủ rứa à? Ngó coi, quần pyjamas thò mặt ra dưới ống quần jeans, đẹp chưa?

Quân ngậm chiếc bàn chải ngang miệng cúi dòm xuống thấy chiếc quần pyjamas trắng lấp ló dưới gấu quần jeans bèn ngượng ngùng cười chữa thẹn:

- Có chi mà mi cười? Ta bận ri cho ấm!

Hương cười nụ nhỏ:

- Anh đi làm cái thống chế chi mà gấp gáp vội vàng như gà mắc đẻ rứa? Tới chị Thoan à? Giờ chừ người ta chưa dậy mô ông ời, mắt công đứng dựa gốc cây làm tượng đá.

Quân quắc mắt nhìn Hương, tia nhìn tóe chút lửa giận:

- Mi ngạo ta?

Hương ngạc nhiên trước sự nổi nóng bất ngờ của Quân. Con bé cúi xuống thau áo quần chớp mắt nói thầm trong bụng, anh Quân chắc đang bực bội chuyện chi đó, trêu tức nữa chắc ăn đòn. Vẻ khép nép hiền từ của Hương làm Quân chột da. Quân biết chỉ cần nói nặng thêm nửa lời nữa con bé sẽ khóc ràn rụa ngay. Thôi, thôi! một sự nhin chín sự lành, vả lại cơn giận của Quân cũng vô lý.

Thấy Quân đứng im lặng hồi lâu không nói năng chi. Hương lên tiếng:

- Anh đi rồi trưa có ăn cơm không?

Quân mỉm cười nhìn Hương, cái nhìn đã tắt hết lửa giận, ngọt ngào thương yêu:

- Không về, mạ và anh Huyền có hỏi cứ nói đại là anh xuống đi Tưởng chơi, chiều mới về.

Vẻ mặt Hương tươi tỉnh trở lại, con bé ngúng nguẩy hai đuôi bím tóc buộc túm thả lỏng lỏng xuống vai:

- Em không quen "nói đại", nói dối, anh đi mô thì khai thật ra đi.

Quân bối rối, không ngờ con bé tinh quái này bữa nay học được cái lối chất vấn của ai mà ác thế! Chẳng lẽ hẳn biết được ý định của ta rồi hay rứa? Quân ậm ừ:

- Đừng tò mò, chiều ni ta về mi sẽ có năm bì me cam thảo.

Hương cười hất:

- Anh đừng tập cho em thói quen tham những.

Quân xoay mũi giày một đường cung bốn mươi lăm độ trên thềm gạch cười xòa:

- Thôi mệt quá, mi muốn nói chi thì nói.

Quân quay lưng đi vào, tiếng Hương dòn dã đuổi theo:

- Nhớ kéo cao ống quần pyjamas lên tí nữa, ông vua lười ời.

Quân đẩy cửa vào phòng, nhặt vội chiếc hộp thiếc trên bàn kẹp vào nách, dắt xe đạp ra cổng, chiếc hộp buộc cẩn thận sau "bót ba ga". Hương đứng trước thềm trông theo, màu áo pull của Quân chợt sáng lên theo đợt nắng tươi non bắt đầu lớn lên trên hàng giậu.

Anh Quân đi mô? Anh đi làm chuyện chi mà nom bí mật, vội vàng quá rứa? Hương thắc mắc nhẹ, đi vào phòng Quân khom lưng lôi mấy bộ quần áo dơ dưới gầm giường ra. Hương chun mũi vì có mùi gì đó bốc ra khó chịu, loay hoay một chập mới vỡ lẽ là cái mùi "huyền diệu" ấy do đôi vớ nằm dưới kệ sách xông "hương" lên ngào ngạt. Hương đứng ngăn giữa sự bẽ bộn của căn phòng. Ông vua lười không chịu vén mùng màn chi hết, quăng tàn thuốc lá lung tung trên sàn nhà. Nếu mất công đếm ít nhất cũng có tới hơn trăm mẩu tàn thuốc. Cái gạt tàn trên bàn đầy vun. Mỗi tuần Hương vào "thanh tra" phòng Quân một lần, nói thanh tra cho nó nhả chứ thật ra Hương vào dọn dẹp. Dọn dẹp, và dọn dẹp... Đôi khi Hương nổi sùng muốn chẳng thèm dọn nữa, nhưng ngại cỡ một tháng không thanh tra chắc chắn thế nào căn phòng này cũng biến thành một đồng rác "có kích thước" và có hạng so với hàng vạn đồng rác khác ngoài lộ.

Mùi vớ, mùi tàn thuốc lá cộng mùi ngai ngái ẩm mốc tạo thành cái mùi đặc biệt. Hương ngộp thở mất nếu không mở tung hai cánh cửa sổ.

Ánh sáng từ ô cửa tuôn vào như luồng sóng mạnh. Hương trở mắt nhìn vuông giấy trắng dán trên tường. Vuông giấy vẽ nguệch ngoạc những nét chì than hình khuôn mặt của một thiếu nữ. Thiếu nữ với đôi mắt to, môi chúm, tóc xõa xuống vai, nhưng lạ thay, đầu thiếu nữ có mọc thêm hai cái sừng nai nữa cơ. Hương bước tới đứng sát bức hình, không thấy lời chú thích nào cả. Anh Quân vẽ ai trông kì dị rì hè? Người chi lại mọc sừng nai? Bộ bữa ni chán thơ thần, ngâm nga ca vịnh rồi hay rằng mà muốn trở thành họa sĩ? Hương nhủ thầm, không hiểu chi hết. Hương tiếp tục chiêm ngưỡng khuôn mặt thiếu nữ trong "bức họa" và mỉm cười. Đôi mắt to nó là của ai? Trí tưởng tượng Hương lần lượt duyệt qua các khuôn mặt của những người quen. A đúng rồi đôi mắt to, cái miệng chúm nó là chị Thoan. Anh Quân vẽ chị Thoan, nhưng rằng lại vẽ thêm hai cái sừng nai nó làm thế có ý nghĩa chi? Ngụ ý gì đây? Chị Thoan thấy được cái hình ni chắc giận anh Quân cháy gan nám phổi!

Hương đối diện khuôn mặt thiếu nữ độc đáo trong tranh ngơ ngác. Hương bỗng nghe loáng thoáng tiếng gọi của mẹ sau nhà bếp, quơ

vội bộ áo quần dơ và đôi vợ "lùng hương" đi ra ném vào thau giặt. Mẹ, ba, chị Nhã và anh Huyền họp mặt quanh bàn ăn sáng. Bà bán bún rong thường bữa đang mức nước và thịt chan vào những tô đầy bún, và rau thơm. Thấy Hương, bà bán bún chào:

- O tê, o ăn bún chi?

- Như thường lệ, bún riêu không rau.

Mẹ ngó quanh hỏi:

- Thăng Quân nó mô rồi? Ngủ giờ chừ chưa chịu dậy à? Hương ra mức gáo nước vô "tắm" cho hấn dậy.

Hương nhanh nhẩu:

- Anh Quân xuống dì Tường chơi chiều mới về.

Anh Huyền ngưng húp bún trợn mắt:

- Ủa, hấn hẹn sáng ni đi cine với anh mà.

Hương lắc đầu:

- Không biết, anh chỉ dặn Hương nói lại rứa thôi.

Bữa ăn sáng trôi qua lặng lẽ. Trong không khí ẩm cúng man mát chút gió lạnh pha loãng trong màu nắng mới dâng ngoài màn cửa.

Nắng rực rỡ rải đều trên khoảng sân ướt loang vết sương. Hương trở lại với cái thau giặt. Sáng chủ nhật dường như bao giờ trời cũng trong xanh và cao hơn những sáng thứ hai, thứ ba, thứ tư... không hiểu căn cứ vào nguyên lai nào mà Hương có cái cảm tưởng ấy.

Còn cả một lô công việc phải làm. Giặt xong, dọn dẹp, "thanh tra" phòng anh Quân rồi còn xách giỏ đi chợ với Mẹ và chị Nhã nữa.

Trong nhà, vô hình dung, chia làm ba phe. Mẹ săn sóc ba, chị Nhã lo cho anh Huyền và Hương lo cho anh Quân. Hai đáng đàn ông con trai (trừ ba) đáng nào nom cũng có vẻ lừng khừng hết. Anh Huyền gần "tam thập" vẫn chưa chịu cưới vợ, suốt ngày ca ngợi quyền tự do tuyệt đối của cái gọi là đời sống độc thân. Quân từ ngày được chị Nhã nhỉnh phong lên chức vua lười biếng lại càng tỏ ra không phụ lòng chị ấy, nghĩa là mỗi ngày lười hơn. Anh Huyền tự do tuyệt đối và Quân lười tuyệt đối. Hai cái tuyệt đối vô ra lui tới lắm lúc Hương ngó mà phát mệt. Tuy nhiên Hương thương cả nhà, thương kinh khủng. Hương giữ quần áo phơi lên sợi dây thép căng ngang giữa hai gốc khế. Hương hát nho nhỏ mấy câu hát tiền chiến chấp nối vài câu hát hiện chiến là quên biến bức tranh kì dị của Quân. Có tiếng gọi ngoài cổng, Hương bỏ mớ quần áo phơi dở chạy ra.

Hạ Quyên trong bộ đồ lụa trắng tinh cười dòn như bánh trắng nướng.

- Minh Hương đang làm chi đó?

Hương đưa bàn tay ướt cầm tay Hạ Quyên lôi vào nhà tít tít:

- Heo may hay gió nồm nam thổi chị lại đây?

- Người ta chứ bộ là lá hay răng mà Hương nói gió thổi chị tới? Xe Lam mang chị tới đó.

- Chị đi mô mà mất biệt cả tuần ni không tới nhà, em ra phố ngó ngang ngó dọc bốn phương tám hướng cũng không thấy?

Quyên trầm giọng khi bước lên mí bậc cấp:

- Chị bận học thi đệ nhất lục cá nguyệt. Anh Quân có nhà không?

Hương kéo Quyên ngồi xuống ghế xích đu đầu thềm:

- Anh Quân đi rồi, đi từ lúc bảy giờ.

- Đi mô?

- Ai biết.

Hương ngồi xích sát gần Quân tí nữa:

- Răng chị không rủ chị Thoan tới chơi?

- Cho kẻo hấn cũng không dám đến.

- Răng rứa?

- Kiếp trước hấn là con thỏ đế, kiếp ni được làm người nhưng lá gan vẫn là gan thỏ đế.

Hương cười rộ:

- Chị gặp anh Quân có chuyện chi gấp không?

Quyên nghiêm trang lắc đầu, hai bàn tay đan nhau ôm đầu gối:

- Không cần lắm.

Hương nhìn vẻ nghiêm trang bất chợt của Quyên sinh nghi:

- Bộ chị Thoan đau hay có chuyện chi rắc rối hả chị?

Quyên lặn tia nhìn tròn vào đôi mắt mở lớn của Hương:

- Bộ Hương không biết chi hết à?

- Không, em có biết chi mô nờ!

- Thật là Hương không biết à?

Hương gật đầu:

- Thật mà, chuyện chi rứa chị?

Quyên hạ rèm mi tựa con mèo ngái ngủ:

- Quân và Thoan hai đứa nó giận nhau dữ lắm.

- Lâu chưa chị?

- Suốt cả tuần ni nì.

Hương chớp mắt:

- Hèn chi mấy bữa ni anh Quân ngó lạ lắm, kỳ cục lắm.

- Lạ răng? Kỳ cục răng?

- Mỗi đêm anh chàng không còn đọc thơ sang sảng nữa, im như ốc, biếng cười nhác nói và đặc biệt sáng ni không biết đi mô mà anh chàng có vẻ gấp dữ lắm.

Hương thở thẽ tiếp:

- Em thấy mang theo chiếc hộp thiếc sau bót-ba-ga nữa, không biết

đựng cái gì ở trong.

Như sức nhớ, Hương kéo Quyên đứng vụt dậy:

- À! Tí nữa quên, còn cái ni, lạ lắm.

Hai đứa đi vào phòng Quân, cùng thỉnh lặng chiêm ngưỡng bức họa thiếu nữ mọc sừng nai. Mới ngó Quyên biết ngay đôi mắt to, cái miệng chúm ầu của Thoan. Quyên cũng mù tịt tại rằng Quân lại thêm hai cái sừng nai hiên ngang vào đầu người ta như rứa? Nhớ tới việc Thoan tiện chân cắt "túc" Quân. Quyên nghĩ: Trời ơi, tình yêu có những trò chơi thật kì dị, khó hiểu hơn một bài toán khó, mệt quá. Quân thờ dài rồi thộn mặt thỉnh lặng không biết nên nói câu chi để diễn đạt sự bối rối, ngậm ngùi lặn đạn của mình. Quyên thờ ngắn thêm cái nữa. Hương vòng tay trước ngực trầm ngâm. Hương ho nhỏ:

- Răng mà hai người giận nhau rứa chị Quyên?

- Chị cũng mù tịt, hỏi Thoan nó không chịu nói. Sáng ni tới định hỏi Quân. Quân bỏ đi. Thôi, thôi tại nó ưng chi cứ làm nấy không ai cản nổi, hết thuốc chữa rồi.

Giọng Quyên bằng bạc vài lượn hơi hướm buồn. Có nên tả lại sự giận dữ lồng lộn của Thoan cho nhỏ Hương nghe không? Không, lẽ Hương mách lại với Quân chắc càng lớn chuyện hơn nữa.

Quyên thương Thoan, thương Quân, thương mối tình bằng hữu rứt rứt của ba đứa. Sự rạn nứt giữa Thoan và Quân dù li ti tới đâu cũng có ảnh hưởng tới Quyên chớ. Quyên đang tìm cách giải hòa hai đứa nó. Thoan và Quân cùng cứng đầu ngang nhau, kỳ cục như nhau chắc "còn lâu". Quyên kéo tay Hương ra ngoài:

- Hương và chị đứng ngoài cái vụ giận dỗi ni để Thoan và Quân hai đứa làm chi thì làm, chị nản quá rồi.

- Chị nói rứa thôi thì còn chi nữa. Chị về can giùm chị Thoan, còn em, em quyết dùng tài thô trí thiên "tóp" bớt cơn giận của anh Quân lại.

Quyên nghe tưng tức trong ngực, xua tay:

- Xin Hương cho chị làm kẻ đứng bên lẽ.

- Không, chị phải làm trọng tài phán xử hai võ sĩ đồ vật hạng nặng ni mới được.

Quyên cười nụ nhỏ, mím môi ra chiều suy nghĩ:

- Chừ làm răng đây Hương ơi!?

- Hay là để kéo anh Huyền nhảy vào vòng chiến?

Quyên trợn mắt. Trí tưởng Quyên bừng sáng một khuôn mặt râu ria, tóc tai bê bối, khuôn mặt của Huyền.

- Đừng kéo ông râu ria nó vô thêm rắc rối.

Quyên đảo mắt lên nhìn vào trong coi có ông râu ria ở nhà không,

không hiểu sao mỗi lần thấy Huyền là Quyên cảm thấy sờ sợ. Quyên sợ đôi mày rậm như hai con sâu róm trên đôi mắt sáng quắc của anh ấy, sợ cái miệng cười nhếch mép rung rinh bộ râu xồm xoàm của anh ấy. Lúc nào trong Huyền cũng như kẻ bị bệnh thương hàn mới dậy.

Có tiếng nhạc kích động mở lớn ồn ào trên gác vọng xuống. Hương cười:

- Anh Huyền mở nhạc và có lẽ đang nhảy cà tưng trên ấy, suốt ngày nhạc và nói chuyện tếu.

Quyên ngược nhìn bầu trời rộng thoáng lơ lờ những cụm mây trắng, nói như để cho một mình Quyên nghe:

- Răng sáng ni đẹp quá!

Từng thước nhạc mỏng, từng cụm nhạc huyền, từng mảnh nhạc vụn tuôn ra các cửa sổ, căn gác trên đầu Quyên và Hương bay biến trong nắng. Ngày đang vui hay ngày đang buồn? Ngày băng khuâng. Trời kia, nắng ấy, cây nọ, lá tê dường như cũng đang băng khuâng cùng Quyên nổi băng khuâng nuốt nà nhẹ nhàng hơn khói, thứ khói không làm mắt cay, chỉ nâng nâng vuốt vuốt lòng buồn.

Quân đi đâu? Thoan đang làm gì? ba hôm rồi Quyên không ghé Thoan. Quân giận con nhỏ không chịu hé môi, hạ màn bí mật xuống để Quyên gỡ rối tơ lòng cho. Chao ơi! chắc tơ lòng con Thoan chừ rối tung lên rồi, ta phải an ủi nó. Ta tình nguyện làm một thứ keo dán - dán những vết nứt lại. Ta tình nguyện làm một thứ cement trám các lỗ hổng lại. Ta lo cho Thoan, lo cho Quân, còn ta? Ta có gì không?

Không. Quyên chẳng có gì cả. Chưa có gã con trai nào đủ khả năng rung mảnh lòng của Quyên hết. Tới lúc nào, tới giờ khắc thiêng liêng huyền diệu mô đó chắc mảnh lòng của Quyên cũng sẽ rung động bởi ngọn gió tình yêu ai đó đưa lại, nhưng lúc này thì chưa. Lúc này tâm hồn Quyên là cánh rừng hoang dại chưa in vết chân nào, còn nguyên là dải lụa trắng...

Từ trong nhà Huyền cười vang dưới chân thang, cười một mình.

Hương đang thích thú điều gì đó. Huyền lê đôi dép lệt đệt đến sau lưng Quyên, môi còn điểm nửa nét cười:

- Quyên tới răng chừ rứa?

Quyên giật mình quay lại chạm ngay khuôn mặt râu ria của Huyền.

- Dạ thưa anh em mới tới.

- Răng không vô phòng khách ngồi chơi, đứng chi cho mỗi chân, bộ chân Quyên thuộc loại giò đĩa dứa-ra à?

Quyên cười, bối rối trước lối nói chuyện thẳng thừng của Huyền. Đây là lần thứ nhất Quyên đối mặt Huyền. Chưa tìm ra câu trả lời nào cho

được tự nhiên, Quyên đứng ngơ ngẩn tựa phống đá. Huyền thấy rõ sự bối rối của cô bé càng trở giọng trêu già:

- Nghe thiên hạ cả tỉnh Thừa Thiên ni đồn rằng Quyên, Hạ Quyên là á hậu trường Nguyễn Du có đúng không?

Đôi má Quyên đỏ au, hai bàn tay Quyên vuốt nhẹ nhẹ vạt áo dài.

Hương đỡ lời:

- Anh chỉ tổ nghe đồn bậy, chị Quyên đòi mô lại thêm cái chức á hậu nớ.

Huyền bật lửa châm điều thuốc.

- Phải hoa hậu mới đúng, phải không Quyên?

Quyên cảm thấy tức tức cái lối nói chuyện ngang phè như cua gạch của anh chàng. Quyên chớp mắt ba cái liên tiếp, giọng hơi run nhưng có chấm chút vị chua:

- Dạ thưa, cho em xin đứng ngoài mọi cuộc bầu bán, dù gian lận hay không gian lận.

Huyền cười rung râu mép:

- Quyên thích "độc diễn" một mình thôi phải không?

- Dạ cũng không độc diễn.

- Rứa Quyên thích chi?

Quyên cúi nhìn hai mũi giày trắng:

- Thích anh Huyền bỏ cái lối nói trêu tức thiên hạ đi.

Huyền ngửa mặt phì khói thuốc lên trời, cười:

- Tại rằng Quyên lại nghĩ nãy giờ anh trêu tức Quyên? Tại rằng không nghĩ tụi mình đang "đổ vui để học?"

Huyền quay qua Hương:

- Phải không Hương?

Hương nguyền Huyền một cái dài nửa thước:

- Bộ anh tưởng ai cũng thích cái lối "đổ vui để học" như anh hết à?

Huyền cười ha ha rồi quay lưng chấp hai tay sau đít quay vào nhà đi lên gác. Huyền vừa cười vừa nói to "trong thiên hạ ai là người hiểu ta" ha! ha! ha!

Quyên ngẩn người trước thái độ kì dị của Huyền. Quyên thở thẽ với Hương:

- Chắc anh Huyền sắp nổi khùng.

Hương cười trấn an:

- Anh đùa đó, có nhiều trò đùa điên đầu hơn nữa cơ!

Quyên hẹn hôm nào rảnh sẽ ghé lại chơi rồi đi ra cổng. Hương dặn:

- Chị nhớ về can giùm chị Thoan, em sẽ "tốp" cơn giận của anh Quân lại.

Ra tới đường, Quyên mơ hồ còn nghe tiếng cười kì dị của Huyền

đuổi theo. "Trong thiên hạ ai là người hiểu ta?" Quyên lẩm bẩm lặp lại câu ấy với một chút buồn cười. Quyên ngược mắt cười với những tàn lá xanh um ướt loang loáng màu nắng trên đầu.

Lá Tương Tư

Chương 3

Những bóng cây cao che rợp lối vào nhà thủy tạ. Quân dắt xe men theo lối đi. Nền gạch dưới chân ẩm rịn hơi nước. Bốn phía im vắng, không một âm thanh nào khác ngoài tiếng chim kêu rộn trên ngọn cao. Bốn phía rêu phong xanh ngát. Vỏ cây khoác rêu xanh. Màu lục nõn ử hơi giá lên men ngai ngái trông mát mắt nhưng cũng dễ ru ngủ hồn người.

Lăng Tự đức: điện đài hoang phế, thành quách tịch liêu, mặt hồ mái ngói cột kèo hoành phi câu đối tàn phai. Nơi an nghỉ cuối cùng của một Hoàng đế. Còn gì không? Còn gì ngoài nắm xương khô dưới lớp đất chơ vơ buồn tẻ này?

Quân dựa xe vào một gốc cổ thụ, ngồi bệt trên nền đá, đầu Quân cúi xuống ngắm hai bàn tay mướt mồ hôi. Quân ngồi bất động tựa một nhà sư tọa thiền. Không phải Quân đang lắng tai nghe hồn thiên cổ dậy, liên tưởng tới hình ma bóng quế nào. Quân đang mệt ngất ngư. Đoạn đường băng qua mấy dốc đồi đất đỏ làm tim Quân đập thành thịch, hai chân đạp miết, giò mỗi muốn rụng xương bánh chè. Quân ngồi trong vẻ buồn mệt mỏi. Bầu trời sáng lọc qua kẽ lá vương vãi trên áo Quân những hoa nắng rực rỡ.

Vùng núi đồi vây quanh chừng cũng đã im ngủ dưới bầu không khí thanh thoát trưa nay. Chim kêu nghe chi mà khắc khoải quá. Lá rơi trông rầu ghê! Quân cời dây buộc bót-ba-ga gỡ giấy báo đặt xuống nền gạch. Mồ hôi thấm ướt lưng áo gờn gợn da lạnh.

Quân nằm ngửa, hai tay gối đầu trông lên điều hòa hơi thở. Cơn mỗi lang thấm dịn tê tê trong mỗi ống xương tạo cảm giác thích thú lạ lùng. Quân nhai bánh mì ngón ngấu. Nuốt hai, ba miếng vào bụng mới thấy cái bao tử đang đòi hỏi ghê gớm.

Cuộc picnic "độc diễn" một mình, thiếu tiếng cười giọng nói kẻ khác nên hẳn nhiên là buồn. Nhưng Quân chẳng thấy buồn tí ti ông cụ nào cả. Những cuộc picnic một mình đối với Quân quá thường tình, gần như là rất quen thuộc. Mỗi khi thấy ớn cái đám đông dưới phố, ớn sự

huyền não của kẻ thân người lạ chung quanh, Quân thường mở picnic một mình, một vài cuốn sách, một khúc mì thịt, nếu có thêm ít tiền còn thì thêm vài thứ khác là Quân có thể sống trọn một ngày với thiên nhiên cây cỏ. Nơi Quân thường đến là đại nội, chùa Từ Hiếu, chùa Linh Mục, hay một lǎng tǎm nào đó heo hút như Lǎng Tự đức này. Đôi khi đến để chẳng làm gì cả, ngủ một giấc no nê rồi xách xe đạp trở về.

Sáng nay lúc dắt xe ra khỏi nhà, Quân phân vân mãi không biết nên vô đại nội, tới núi Ngự Bình hay đi lǎng. Cuối cùng không hiểu vì vui chân hay vì trời quá đẹp đã dẫn độ Quân tới nằm chình ình ở đây. Hôm nay đi picnic, Quân có ý định hǎn hoi chứ chẳng đi khơi khơi đâu.

Nuốt xong mẩu bánh mì cuối vào bụng, Quân đứng dậy lui tới với chân tay thoải mái, trí óc phóng khoáng không gợn chút bụi bǎm. Tóc bay múa trước trán rộng trăm ngàn phiêu bồng, trái tim hoan hỉ nhịp điệu hòa trong lòng ngực thanh xuân. Mắt nóng rộng tầm nhìn, mắt Quân là hai ống kính thu hình ngoại cảnh, thu hết màu xanh của đất trời cây cỏ tươi mát. Khi người ta rời xa đời sống tập thể con người, thiên nhiên luôn mở rộng vòng tay đón chào triu mến. Thiên nhiên là mẹ của loài người, nguồn mơ mộng và cũng là cội của mọi sự rụng rơi trở về. Quân đang ôm thiên nhiên vào lòng mà đi, bênh bồng giữa thênh thang trời đất. Quên hết, quên hết và quên hết. Trí Quân bây giờ là cụm mây, lòng Quân giờ là ngọn suối lưu chuyển nước thánh lệ thần. Mối hé nở trước ngai vĩnh cửu để thả xuống trần gian cần khô đất đá này những giọt thơ yêu đương ngọt mật, tay Quân đang rộng sẵn sàng hứng mộng:

Sáng nay anh thấy mộng rất đầy
Mộng về theo những lá me bay
Bay từ vai quên sang vai nhớ
Xanh cả lòng anh bé có hay?
Sáng nay anh thấy hai sao mai
Một trong mắt bé một trên trời
Tim vui anh thốt lên thành tiếng
Chợt thấy tình cười trên miệng ai.
Sáng nay anh thấy mưa rất dài
Mưa từ quá khứ tới tương lai
Mưa trong cội vǎng anh ngồi đợi
Mưa ngập ngừng chân bé cội ngoài.
Sáng nay anh thấy một cánh diều
Mang tiếng cười ai vút lên cao

Anh vội xếp lòng thành đôi cánh
Ước được làm chim để bay theo.
Sáng nay anh thấy một trời hương
Hương dâng lút lội cả tâm hồn
Ô hay! mắt bé là thuyền giấy
Vừa chở thu về đậu bến hương.
Bài thơ trào ra từ đầu bút nguyên tử từ đầu thu, nay đã cuối thu.
Giữa thời gian, không gian khác biệt, sao đọc lên Quân vẫn nghe
phơi phới mộng về. Hôm nay không có lá me bay, không có mưa từ
quá khứ tới tương lai, không cánh diều nào, không có bé nào hết.
Quân đang trong cõi vắng, chẳng có chân bé ngập ngừng ở cõi
ngoài. Nó đã vượt thời gian để trở về giữa lòng Quân chưa nghe đổi
khác. Thoan ơi! Thoan ơi! Lòng thơ đã bị khuấy động bởi cái tên
Thoan. Buổi sáng mộng rất đầy đã đi qua. Bài thơ chép trong cuốn
sổ "Những bài thơ riêng một mình Thoan đọc" vừa ngân lên câu cuối
cùng để rồi, lát nữa nó sẽ bị chôn vùi cùng các kỷ vật khác.
Quân bước lên nhà Thủy Tạ vẫn vợ nhìn xuống mặt hồ lênh đênh
hoa súng, chiếc hộp thiếc nằm gọn giữa hai lòng bàn tay.
Hỡi chiếc hộp thân yêu! Hỡi chiếc kẹp ba lá! hỡi những tờ thư tình
thơm nguyên mực mới! hỡi cái quai guốc đứt! hỡi bông phượng ép
khô! hỡi hai ngọn lá vàng khô thương nhớ! Ta sắp già từ các người,
sắp chôn sống các người. Phải chôn, phải chôn và nhất định phải
chôn, ta phải trả các người "về quê" của các người. Áo kỷ niệm ta
đành cởi bỏ mặc dầu ta biết bị lột trần các người sẽ lạnh lắm. Quân
muốn khóc quá! Quân đứng im nghe nước mắt có tràn ra khóe mắt
không. Không, mắt ráo hoảnh. Giữa khoảnh khắc này lòng bỗng
chùng và trí bỗng căng. Có nên ném chiếc hộp thiếc xuống hồ này
không? Có nên chôn nó với nụ hôn vĩnh biệt? Quân ngần ngừ nghe
sự phân vân trôi lên tụt xuống trong đầu tựa nôi nước đang sôi tới
trăm ngàn độ. Quân đưa chiếc hộp thết lên để rồi kéo nó vào lòng.
Cơn giận lâu nay đã biến thái thành niềm băng khuôn khôn tả. Có
phải ta đang bị thảm hóa cuộc tình ta với Thoan? Tại rằng ta không
chịu lép vế một chút để cho Thoan hơn, không tìm gặp bằng bất cứ
mọi cách nói rõ ngọn ngành cho Thoan biết nàng đang ôm một núi
hiếu làm to tổ bố, to đại chang. Ta ngoan cố? Thoan quá khích? Tình
yêu, ôi chi mà rắc rối, cam go đoạn trường!
Tim Quân đang mở trận giao tranh khốc liệt với não cân. Ném cái
hộp thiếc, ném kỷ niệm cho "mò tôm" dưới hồ hay không? Quân
đứng lặng tựa cây chuối trồng trên hành lang nhà Thủy Tạ chim vẫn
rộn ràng hòa tấu chập chùng bốn phía ngọn cao, nắng hơi chênh

chéch một tí dưới chân điện đài động bóng.

Quân ôm chiếc hộp thiếc chạy nhanh xuống, rời xa nhà Thủy Tạ.

Đứng một chỗ e buồn tụt lại, thôi đi tới đi lui họa may buồn vui! Quân ôm chiếc hộp thiếc lui tới, gót giày lê trên nền gạch khoảng động đôi chút bụi hoang vui, vài chục tờ lá úa.

Đúng một tuần rồi Thoan vẫn ngoan cố, không chịu nghe Quân bày tỏ lời nào, cố tình tránh né mọi trường hợp gặp mặt. Quân đã tỏ thiện chí bằng cách cúp cua luôn ba ngày bỏ học tới dựa gốc cây trước cổng trường. Nhưng điều làm Quân giận tím gan nám phổi là hôm thứ năm Thoan đã ném cái thư của Quân xuống đường không chịu nhận lúc Quân lò dò đi theo nhét thư vào cặp nàng. Dầu ở khoảng đường vắng teo không ai nhìn thấy sự hất hủi cố tình của Thoan.

Quân vẫn cho thái độ của Thoan thật ngu xuẩn và thiếu lễ độ, không thể tha thứ. Suốt cả tuần nay Thoan đi học một mình không thấy đi chung với Quyên, lẽ nào giận Quân rồi giận lây sang luôn Quyên nữa sao? Quân tìm Quyên nhưng con bé luôn luôn được ông già "áp tải" sau xe Honda thì bố ai dám hó hé!

Một tuần vắng bắt tin nhau, chao ời tưởng như bảy thế kỷ dâu bể vừa trải qua, dài ghê!

Trở lại ngọn nguồn gây ra vết nứt giữa hai đứa, Quân vừa giận mình đại gái, hiểu thắng một cách khờ khạo, vừa giận anh Huyền râu ria đã làm ma đưa lối quỷ dẫn đường.

Chuyện xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật. Hôm ấy rất đẹp trời, Quân và anh Huyền đi bát phố. Hai chàng đang thênh thang bước giữa đại lộ bỗng anh Huyền đưa tay chỉ một cô bé mặc váy ngắn đeo kiếng hippy bên kia đường. Huyền thách thức:

- Mi tán hấn được độ ba câu ta bằng lòng đãi mi một trận nem nướng quán Âm Phủ.

Quân lỏ mắt nhìn con nhỏ, máu nóng trong người bốc lên, tính hiếu thắng chồm dậy, vả lại Quân nghĩ giờ đây chắc Thoan đang học, sức mấy biết được. Quân hăng hái kéo Huyền băng qua đường.

Cô nhỏ váy ngắn kiếng hippy bước vào một tiệm sách. Thoạt thấy Quân và Huyền, cô nhỏ ngược lên chào Huyền:

- À! may quá, cháu đương phân vân không biết mua cuốn sách chi về đọc cho đỡ buồn, gặp chú thật là hên, chú chọn giùm cháu một cuốn đi.

Huyền cười rung nhẹ bộ ria mép vỗ vai Quân giới thiệu:

- Sách chú mù tịt, có ông "bạn" của chú đây, hấn ta là con một sách, nên nhờ hấn chọn dùm.

Huyền kín đáo cầu vai Quân cái nhẹ nghĩa là "mi mở máy tán đi".

Quân kênh kiệu nhún vai, mắt dán vào hai cánh tay trần muốt lông măng ong óng của cô nhỏ mỉm cười:

- Anh Huyền nói quá đó, đừng tin. Tuy nhiên nếu không chê tui sẽ chọn dùm cô một cuốn...

Cô nhỏ chớp mắt, má phớt hồng ửng tí thẹn:

- Dạ không dám, anh chọn giúp Hạnh một cuốn đi.

Quân mở cờ trong bụng vì cô nhỏ kêu Quân bằng "anh" không gọi "chú" như đã gọi Huyền, cô nhỏ còn xưng tên "Hạnh" với Quân nữa chứ!

Quân cúi xuống giá sách và lấy ra một cuốn sách võ thuật "Những bí quyết về không thủ đạo".

Cô nhỏ trở mắt nhìn nhan đề cuốn sách rồi nhìn Quân tỏ vẻ ngạc nhiên, không hiểu. Quân cười tươi tắn:

- Cuốn ni nên đọc ghê lắm. Con gái nên biết tí võ tự vệ. Hạnh không thấy bọn du đảng cướp giết lộng hành hay rằng?

Cô nhỏ chợt hiểu, giọng lười của Quân có pha chế chút khôi hài hình như là rất duyên dáng khiến cô nhỏ cười rung cả người.

Giữa phút giây huy hoàng Quân đang "thừa thắng xông lên" ấy bỗng từ sau lưng một tiếng gọi khế khàng phóng tới lạnh cả da gáy:

- Anh Quân!

Quân quay lại bắt gặp hai con mắt sáng rực của Thoan. Thoan mím môi và quay phắt ra khỏi tiệm sách, Thoan nguyền Quân một cái dài.

Quân quên cả cuốn sách võ thuật, cô nhỏ váy ngắn kiếng hippy, quên cả Huyền. Quân bỏ vội cuốn sách lên giá rồi bước theo Thoan.

Quân tíu tít:

- Chiều ni không đi học rằng về sớm rứa?

Quân hỏi tới ba lần không nghe Thoan trả lời trả vốn chi cả, tim Quân bắt đầu đánh trống chầu. Mặt đỏ gay vì ngượng. Có lẽ thấy Quân "tội" quá nên Thoan mở môi hé một lời vàng ngọc:

- Cô Ngân đau bắt ngờ nên được nghỉ học.

Thoan cúi gầm mặt, làm bộ như mặt đường còn đẹp hơn cái bản mặt của anh chàng nhiều nên cô bé không thềm ngược lên. Thoan thả một lời chua:

- Đi theo tui làm chi, lui đi kéo "người ta" đợi tề!

Quân choáng váng muốn té cái rằm vì lời nói xen trong âu yếm có phần mỉa mai ấy. Quân lúng túng:

- Không, anh...

Thoan thoăn thoắt băng qua đường. Quân đứng sững bên lề nghe nóng ran má môi lục phủ ngũ tạng, lòng sôi réo tựa có một sư đoàn kiến đang di hành qua ruột gan.

Chao ời! Thoan ghen lồng lộn, có chịu hiểu chi mô! Thoan quá khích, ngoan cố, hiểu chiến... Từ chiều hôm ấy tới nay chắc Thoan không hề biết Quân buồn, Quân nhớ, ngẩn ngơ vô ra thơ thần tựa con gà nuốt dây thun, con ốc lộn hồn.

Ta là kẻ có lỗi trong vụ ni. Thoan không cho ta một cơ hội trở về "hồi chánh". Thoan độc tài, cố chấp quá. Phải chôn hết kỷ niệm, kỷ vật, hay kỷ chi chi nữa, chôn hết rồi ta sẽ là kẻ cô đơn, kẻ cô đơn hùng dũng bước trên đời hiên ngang không cần ai nữa hết. Không dừng, Quân muốn gằm lên như con hổ đói gằm cho rung chuyển núi rừng, vách xiêu tường đổ, gằm lên!

Quân nuốt tiếng gằm xuống bụng, cơn giận bốc lên phừng phừng bỏng tắt ngấm. Quân tự giống hồi chuông cảnh tỉnh: Quân ời! mi phải bình tĩnh, đừng quá nóng nảy, quá khích, đừng để cái đại đánh bại cái khôn. Hãy yêu đời tươi tắn như hoa mùa xuân. Quân cười, nụ cười bất thần nở ra trông thật ngơ ngác. Nhưng nếu có Thoan lúc này, thấy được nụ cười ấy chắc Thoan phải thương Quân gấp ngàn lần nữa, thương bù cơn giận, thương lấp cơn ghen.

Quân trông lên những cành khô, lá vàng cứ rụng, lá nhiều nhưng toàn lá rụng. Ngó lá rụng Quân thấy mùa thu đi, tuổi trẻ mình đang đi. Quân cũng đang đi nữa, kẻ độc hành là Quân nhưng ở cuối đường có Thoan đứng đợi. Quân nghe lòng phới phới và huyết gió một khúc hát vui.

Lòng buồn đổi ra lòng vui một cách mau chóng, đó có phải là đặc tính đáng yêu của tuổi trẻ không? Tuổi trẻ dễ vui dễ buồn thế đấy. Quân phút này không còn là Quân hung hăng con bọ xít như phút trước. Quân trầm xuống, huyết gió vang lừng trời mây. Chiếc hộp thiếc, tháp ngà cứng dưỡng tình yêu, Quân suýt cho "mò tôm" dưới hồ Thủy Tạ bây giờ Quân lại thấy yêu quý nó vô cùng. Quân ghì chiếc hộp vào ngực làm như nếu lỏng tay, chiếc hộp sẽ vụt bay mất.

Tại rằng ta có ý nghĩ điên khùng muốn ném báu vật ni đi? Tại sao ta không nghĩ Thoan ghen càng nhiều bao nhiêu ấy là Thoan yêu nhiều, thương ta bấy nhiêu! Thôi đừng hát bài "biệt ly" nữa, hãy trở về ca khúc "tương phùng" đi, Quân ạ!

Trận chiến khốc liệt giữa tim và óc tàn lụi, Quân ao ước lúc này có Thoan ở chốn này với Quân. Quân tới bên chiếc xe đạp và êm đềm nằm xuống. Lá lót dưới lưng, bầu trời đan cành khô trên mặt Quân. Quân nhắm mắt muốn ôm hết nhân loại vào vòng tay bao dung của mình.

Có bước chân nào đang tới? Nhạc ru nào trong thính không? Quân nằm giữa mệnh mông, nằm trên nôi ru tuổi trẻ. Nhịp đong đưa mơ hồ

kéo hút Quân vào vòng quay trầm lắng. Quân chìm xuống tận đáy im lặng.

Không gian tắt nắng nhường cho đôi cánh lớn phản ánh sáng trắng dịu nom mượt tơ trắng khắp bầu trời. Đôi cánh trắng khẽ rủ xuống ôm lấy khuôn mặt Quân và một giọng nói trong ngần từ đó thoát ra: "Thưa tiểu vương, em là bướm trắng. Xin hân hạnh được tiếp rước ngài tới thăm vương quốc của em".

Quân bàng hoàng chớp mắt nhiều lần rồi nhìn quanh thấy mình đang đứng giữa một sân rộng lồng lẫ, nhạc trời du dương cuộn cuộn tựa suối reo trong bầu khí lừng ngát hương thơm.

Quân cúi đầu thật thấp trong dáng chào kiểu cách:

"Xin ngài cho biết đây là Vương quốc của ai?"

Bướm trắng ung dung rung nhẹ đôi cánh mỉm cười:

"Thưa Tiểu Vương đây là nước Bướm. Tiểu vương cứ gọi tiện thiếp là em, xin đừng gọi là ngài".

Quân gật đầu:

"Em là ai?"

"Em là Công Chúa! "

"A, công chúa Bướm Trắng, tôi hân hoan được biết em". Quân đảo mắt tứ phía:

"Răng nơi đây lại quanh quẽ như ri, quần thần, phụ vương, mẫu hậu mô rồi?"

"Về quê hết rồi ạ! "

"Ai đưa họ về quê rứa?"

"Dạ, sự ghen tuông và lòng thù hận giết chết họ."

Quân đỏ mặt:

"Em nói mĩa ta à? "

Bướm Trắng cười rộ:

"Ngài cũng sắp "về quê" vì sự ngoan cố và quá khích của ngài, đây là những người chứng".

Bướm Trắng khẽ dang rộng đôi cánh, chiếc hộp thiếc từ cánh phải bay ra đứng hiên ngang trước mặt Quân. Bướm Trắng nghiêm giọng:

"Xin Tiểu vương im lặng tuyệt đối để nghe những người chứng kể tội ngài".

Quân chỉ chiếc hộp thiếc:

"Té ra ta đang đứng giữa một phiên tòa à? "

Bướm Trắng âu yếm mỉm cười nhìn Quân:

"Dạ, đúng như rứa"

Chiếc hộp thiếc tự động bật nắp ra. Chiếc kẹp ba lá vươn vai đứng dậy. Quân "à" lên một tiếng ngạc nhiên. Chiếc kẹp ba lá ho nhỏ rồi

nói:

"Thưa ngài, hần ngài nhớ tôi chứ? Trước đây mấy phút ngài định cho tôi và các bạn bè tôi xuống "mò tôm" dưới đáy hồ Thủy Tạ, lòng dạ ngài thật nhỏ nhen và tàn ác, tôi cực lực lên án ngài".

Chiếc kẹp ba lá tụt xuống, cái quai guốc đứt nhô đầu lên, nó cười khanh khách, tiếng cười như mũi kim phóng thẳng vào mặt Quân. Cái quai guốc đứt nói:

"Tôi chỉ là quai guốc đứt hèn mọn, nhưng tôi hãnh diện mang trong mình kỷ niệm đẹp của một buổi chiều ngài dạo chơi với người yêu của ngài, tôi có tội tình chi mà ngài định chôn sống tôi? Ngài thật đúng là kẻ vong ân bội nghĩa".

Quân giận quá, định vươn tay tới chụp cái quai guốc đứt phách lối nọ, nhưng không kịp nữa, nó đã chui tuột trở lại xuống đáy hộp. Cái bông phượng khô buồn bã đứng dậy:

"Ngài còn nhớ những câu thơ ni không?..."

Ai đem khăn liệm phủ chiều?

Cho bông phượng đỏ rụng nhiều cánh thơm

Hình như trời thắm buồn hơn

Đất tương tư một làn hương yêu kiều.

Đó là những câu thơ ngài đã cảm khái làm ra trong một thời gian đẹp, khi ngài thấy tôi rụng xuống vương trên tóc người yêu ngài, ngài đã xuýt xoa nhất giữ lại, để rồi chừ ngài coi tôi không ra chi cả, định hủy diệt tôi đi, người như ngài có xứng được gọi là kẻ trượng phu hay không?"

Quân tím mặt, lời bông phượng thật lịch sự nhưng cũng thật chua cay. Những lá thư của Thoan đứng xếp hàng ngang trên miệng hộp đồng xướng: "Người yêu ngài đã đốt không biết bao là nến, đã cắt công ra tiệm sách mua giấy mực về, trầm ngâm nghĩ ngợi, chọn từng chữ lọc từng câu gói ghém thương yêu, trải rộng lòng mình trên giấy trắng mực xanh triu mến gửi chúng tôi đến ngài, chúng tôi mang sứ mạng cao cả làm nhịp cầu bắt nối giữa ngài và người ngài thương, ngài đã xúc động hồi hộp bao lần khi bóc thư ra, tham lam ngấu nghiến đọc những lời mơ ý mộng, thế mà, chao ối, hôm nay ngài lại tính loại chúng tôi ra khỏi vòng chiến! Ngài nghĩ thử coi, thái độ đổi trắng thay đen của ngài có kiểu diễm không, thưa ngài"

Quân khẽ thở dài, lòng ngập tràn hối hận. Hai ngọn lá vàng từ từ đứng lên:

"Chúng tôi ở xa xôi lắm, tận quê ngoại của người yêu ngài, nàng về thăm bà, lòng xiết bao vui mừng gặp bà cụ sinh ra mẹ mình, nhưng nàng đã bỏ thì giờ đi lang thang để được yên tĩnh một mình nhớ

thương ngài. Kẻ yêu nhau rời nhau một tí là thấy như xa nghìn trùng. Nàng đã buông khuâng tóm cổ chúng tôi gọi là để làm kỷ vật gửi ngài, lòng nàng gói ghém vào lòng chúng tôi, ngài đã cảm động đón nhận chúng tôi với nụ cười hở ba mươi hai cái răng của ngài ra, thế mà, giờ đây ngài định coi chúng tôi in kẻ thù, chúng tôi phần nộ và đành ngậm ngùi khôn xiết... Đả đảo ngài! "

Quân cúi gầm mặt thẹn thùng. Người chứng sau chót, cuốn sổ "Những bài thơ riêng một mình Thoan đọc" hùng dũng đứng lên cao giọng ngâm nga:

Khi bé tới mùa thu vừa nở
Những cành run nhánh lạnh lá mừng
Hoa sầu riêng cúi xuống sầu chung
Âu yếm quá mắt ai dài dài.

Anh muốn bé từ nay mãi mãi
Như chim kia hót mãi không ngừng
Như đôi kia khoác mãi màu xanh
Và mãi mãi vẫn còn mười bảy.

Mười bảy tuổi mắt tròn hau háu
Dầu mắt nhìn có chút xa xăm
Dầu nhìn nghiêng một triệu đường cong
Vẫn thấy được lòng anh: đường thẳng.

Tiếng ngâm nga chấm dứt. Cuốn sổ những bài thơ riêng mình Thoan đọc khẽ đàng hắng rồi chậm rãi:

"Thưa công chúa Bướm Trắng, bài thơ cô nương vừa nghe mang tựa đề "Nhạc Thu" của ngài tiểu vương thi sĩ này. Đó là bài mở đầu cho tập "Những bài thơ riêng một mình Thoan đọc". Vâng, ngài chỉ muốn làm thơ riêng cho người yêu ngài đọc thôi. Vừa rồi nghe tôi ngâm qua chắc ngài ức hộc máu mồm. Ngài đã tốn kém khá nhiều thì giờ để chụp bắt cảm hứng, săn đuổi ý tứ, tinh luyện yêu thương thành những lời đẹp ý nồng, hì hục chép vào lòng tôi, mỗi lần gặp người yêu lén đưa tôi cho nàng đọc để tha hồ ngắm mắt nàng chớp chớp như trời sắp mưa giông, môi nàng đỏ mọng in đôi trái đào chín đẹp nảo đẹp nùng, thế mà, chao ôi, vừa rồi ngài cũng tính cho tôi cùng lũ bạn dễ thương của tôi "mò tôm" dưới đáy hồ Thủy Tạ. Nhân danh sự tuyệt vời sáng láng của thần kỳ niệm và thần thơ, đại diện bạn bè, tôi trân trọng thỉnh cầu công chúa Bướm Trắng xin cho chúng tôi được ở lại vương quốc của người để ngày đêm vui với giun dế cây cỏ, mặt trời mặt trăng, sương hồng bụi thắm, còn hơn về với con người phụ bạc nỡ. Ý công chúa ra rằng? "

Công chúa Bướm Trắng cười nụ rục rỡ:

"Ta hân hoan đón nhận các người ở lại! "

Quân giận dữ đưa cao tay phản đối:

"Không, các người không thấy ta hối hận rồi à? hãy về với ta, ta thề cung quý các người trọn đời ta."

Cuốn sổ ghi thơ cười mỉa mai:

"Về với ngài? Hừm, về với ngài để rồi một ngày đẹp trời mô đó ngài giận người yêu ngài, giận cái cô Thoan ấy, ngài lại ném chúng tôi cho mò tôm bắt ốc nữa à? Bữa nay định ném xuống hồ Thủy Tạ, mai mốt ngài nổi hứng ném xuống hồ Tịnh Tâm, hoặc sông Hương thì rằng? Nhất định chúng tôi ở lại, bao giờ có cô Thoan cùng đến đón thì chúng tôi mới về. "

Quân tiu nghỉu, tha thiết nhìn công chúa Bướm Trắng. Công chúa vỗ về:

"Thôi, ngài buồn rầu mà chi? Hãy tạm để những kỷ vật ở lại vương quốc em, hình như ngài còn giận người yêu lắm phải không? Hãy trở lại đây với cô nàng và em hy vọng ngày ấy hai người mang theo một vòng hoa hạnh phúc! "

Nấp chiếc hộp thiếc đóng lại và công chúa Bướm Trắng biến mất.

Quân thức dậy.

Nãy giờ lá úa vàng rơi rất nhiều. Quân như đang nằm dưới mồ chôn của lá, bàng hoàng quờ tay tìm chiếc hộp thiếc, nó vẫn ngoan ngoãn nằm trên ngực Quân. Quân ôm chặt nó vào ngực. Giấc mơ vừa qua thật đẹp. Quân dụi mắt trông lên, kỳ lạ chưa, rập rờn dưới vòm lá mỏng, một nàng bướm trắng bẽn lễn vỗ cánh bay đi.

Và, bây giờ Quân bỗng thấy chiếc hộp thiếc vụt khoác vẻ linh thiêng kỳ bí. Quân bồi hồi mở nắp, mừng vì các kỷ vật vẫn còn nguyên. Có nên bỏ chiếc hộp ở lại đây không?

Quân băn khoăn ngơ ngẩn nhìn quanh, rờn rợn nhớ lại "phiên tòa" trong giấc mơ. Ý kiến công chúa Bướm Trắng thật hay. Hãy để lại chiếc hộp ở đây, hết giận lẫn nhau ta sẽ rủ Thoan cùng tới đem về. Ồ, diệu kế, diệu kế! Ta sẽ kể lại giấc mơ tuyệt vời ni cho nhỏ Thoan nghe hẳn Thoan cảm động chúm chím cười tới vài ba chục nụ. Ta sẽ kể lại, không quên vẽ thêm rấn họa thêm rồng, nê thêm muối đường ớt chanh cho câu chuyện thêm ly kỳ hấp dẫn. Rằng thì là, các kỷ vật bây giờ gửi giữa chốn non ngàn khuất tịch sẽ ngày đêm thấm ngấm bao ý vị nắng hạ trăng thu, sương khuya móc sớm, ngày đón về sum vầy càng nồng mùi nhớ càng đậm mùi thương, phô lục khoe hường trăm màu quyến rũ... Nhưng liệu Thoan đã nguôi nguôi giận chút nào chưa? Quân lắc đầu thoáng ngập ngừng, đoạn cả quyết nắn môi cười tròn nụ, ôm chiếc hộp thiếc thoăn thoắt leo lên cây cổ

thụ đặt nó nằm gọn trong cái bông thật kín đáo tránh nắng xát mưa chan. Từ trên cây, Quân âu yếm nhìn xuống chiếc xe đạp dựng một cách buồn phiền giữa hoa rừng cỏ rú, ngao ngán nghĩ đến đoạn đường trở về. Nắng mênh mông chiều.

Lá Tương Tư

Chương 4

Lớp học là cái lồng vừa không to không nhỏ. Cái lồng có cửa sổ và cửa ra vào mở toang, nhốt năm mươi con chim thanh niên thiếu nữ cùng một ông thầy trung niên: lớp học của Thoan.

Hai giờ học cuối của buổi sáng. Những gương mặt đăm chiêu cúi xuống những trang giấy trắng, ý tưởng vận dụng ra đầu ngọn bút vật lộn với chữ nghĩa. Lũ học trò hậu sinh đang soi rọi, phẩm bình ý tình gói ghém trong một bài thơ của một thi sĩ tiền bối thuộc thế hệ cha ông.

Thoan cắn bút nhíu đôi mày nguyệt khuyết. Hơn năm mươi phút rồi mới chỉ được cái nhập đề, tờ giấy nháp chẳng chịt nét gạch xóa nhập nhằng ngó phát mệt mắt mệt tim. Cái nhập đề, còn thân bài và khúc kết luận nằm tận đầu tận đuôi trong thế giới viễn mơ Thoan gọi mãi chưa về.

Thoan nhíu mày, không phải đang suy nghĩ hay đang rình rập chờ phép lạ nào giúp Thoan đủ ý đủ chữ để khảm lên mặt giấy. Thoan nhíu mày cắn răng để đàn áp một cơn đau.

Thoan đau bụng. Những cơn đau phải gió cuộn lên từng chập như chuột rút. Thoan ước ao được nằm dài xuống ghế ôm bụng lăn qua lại cho đỡ đau. Thoan cố không kêu, gắng nuốt tiếng kêu xuống bụng cho ở chung với cơn đau dưới ấy. Thoan muốn ứa nước mắt khóc một trận cho đỡ ứ! Ở nhà không đau, tới lớp lại đau, đau chi mà ngụy tặc lạ đời!

Liếc xéo sang thấy Quyên đang mải mê nắn nót chép bài luận từ giấy nháp vào giấy thi, Thoan phát thèm. Dưới ngòi bút của Quyên chữ nổi, giòng bò, ý tưởng nối đuôi nhau trườn trơn tru như thể mặt giấy có bôi mỡ. Thoan hoa mắt tối óc rồi trí vì đau, quên cả chuyện mấy bữa nay hai đứa giận lẫy nhau, Thoan khế hích cùi chỏ vào sườn Quyên:

- Quyên ơi tao... đau bụng.

Hình như Thoan kêu nhỏ quá Quyên không nghe, con nhỏ chỉ "hừ" tiếng nhẹ. Thoan ngỡ bạn còn ngoan cố bèn nín thinh. Bên trái là vách tường, là cửa sổ, chẳng lẽ lại hích cùi chỗ và kêu "vách ời, cửa sổ ời tao đau quá!" Thoan ứa nước mắt tức muốn héo gan nghẹn phổi. Thoan ước cái lớp học không dừng biết thành sa mạc hoặc bãi biển mông quạnh để Thoan được há miệng thật to và hét: Trời ời! hét cho đỡ đau.

Lớp học yên lặng như tờ, như tất cả vừa bị bàn tay vô hình nào điểm trúng huyết tĩnh khải. Trên bục gỗ thầy Mẫn cúi xuống thôi miên cuốn sách dày cộm, kiếng cận trề trên sóng mũi vẻ ngái ngủ nghiêm chỉnh.

Viết xong một đoạn ưng ý. Quyên liếm môi thở ra một hơi nhẹ nhõm. Quyên hốt hoảng lúc chợt quay sang bắt gặp đôi mắt ướt nước và gương mặt tái mét của Thoan. Quyên kêu nhỏ:

- Răng rứa, cái chi đó Thoan?
- Tao... đau.

Thoan gặp người cắn môi cố nén cơn đau vừa cuộn lên. Cái giọng yếu như là có vẻ hấp hối của Thoan đẩy bật Quyên đứng vụt dậy lên xin phép thầy Mẫn đưa Thoan về.

Với trí nặng lòng và đôi chân nặng, ra khỏi lớp Thoan khóc nức. Tiếng khóc cố nén muốn vỡ tung lồng ngực nhỏ. Thoan khóc không phải vì cơn đau mà vì cảm động trước sự mau mắn, triu mến của Quyên. Lúc bước xuống cầu thang, Thoan bóp chặt tay Quyên:

- Mi trở lui làm bài đi, tao về một mình được rồi.

Quyên dịu dàng vuốt mồ hôi ứa hạt trên trán lăn dài xuống trộn nước mắt ràn rụa trên má Thoan rồi lắc đầu nguýt dài:

- Bộ còn giận tao à?
- Không, hết rồi.
- Thiệt hỉ?
- Thiệt!

Thoan mỉm cười, nụ cười mềm ngọt tựa chuỗi ba hương. Quyên nũng nịu:

- Mi hết giận rồi tao cũng cứ về với mi, gắng lết ra tới đường tao gọi xích lô.

Ra tới đường. Quyên ngoắc kêu rồi rít. Ông phu xích lô đang ngủ gật bên cây dương liễu già sức tỉnh hoan hỉ đưa xe tới.

Thoan ngồi gọn trong lòng Quyên. Quyên ngồi gọn giữa lòng xe, âu yếm vuốt những sợi tóc mai óng ánh mồ hôi và lệ của Thoan.

- Còn đau nhiều không?

Thoan nhắm nghiền mắt trong nhịp xe và vòng tay Quyên êm đềm.

- Đỡ lắm rồi!

Xe xóc mạnh lộn qua những ổ gà. Ông phu xe đã tỉnh ngủ nhưng dường như chiếc xe chưa tỉnh hẳn nên thỉnh thoảng phát tiếng kêu kít kít tựa người ngủ nói mê. Con đường buồn ngủ theo chiếc xe. Những tán cây buồn ngủ theo con đường. Thoan buồn ngủ theo cơn đau đang dịu dần trong xương thịt. Đã qua những phút hốt hoảng hồi đầu, Quyên trở lại với tính vui nhộn thường lệ. Mấy bữa nay giận lẫy hai đứa thèm nói chuyện với nhau muốn chết, nhưng đứa nọ cứ chờ đứa kia mở miệng trước, ngại nói trước sẽ bị chê là "yếu". Cơn đau bất thần của Thoan vô tình đã là một đòn hòa giải đẹp. Quyên thấy vui vẻ hả hê, Thoan vui muốn quên cả trời lẫn đất. Quyên oang oang mở máy:

- Hết giận tao rồi, rứa còn giận Quân không?
- Còn chút chút và hồi hận nhiều nhiều.
- Hồi hận nhiều, bữa ni mới nghe mi nói một câu dễ thương.
- Tao hồi hận đã cho cái thư của anh chàng làm bướm bướm bay xuống đường bữa tề.
- Bữa mô?
- Bữa anh chàng lò dò theo tao nhét thư vào cặp.
- Mi có ít nhất một triệu rưỡi hồng huyết cầu quá khích trong máu, trong người mi.
- Mi đừng nói móc, giận quá hóa dại, ghen quá hóa khùng.
- A! té ra mi đang ghen. Rứa thì không những một triệu ruỗi hồng huyết cầu quá khích mà còn cỡ ba triệu hồng huyết cầu ghen trong mi nữa.

Thoan càu đui Quyên, đỏ mặt thẹn. Thoan kể lại chuyện buổi chiều trong tiệm sách, mô tả tỉ mỉ con nhỏ váy ngắn kiếng hippy rồi đi một đường kết luận sắc lẹm:

- Ngó như rứa hỏi ai không tức không ghen, đứa mô đứng trước cảnh nớ mà không cay con mắt họa hẳn là gỗ đá.

Quyên lờm Thoan:

- Mi là cây sậy không biết suy nghĩ, mát bình tĩnh, mi còn yếu hơn cây sậy nữa. Phải chi mi đứng lại nghe anh chàng giải thích ra rằng cái đã. Vội vàng đi tới kết luận trong khi mù tịt cái nhập đề lẫn thân bài. Bài luận ghen của mi tao cho zero.
- Giải thích chi nữa hờ ngốc? Rõ ràng là anh chàng đang mở máy tán con nhỏ, con nhỏ cười quên cả mặt trời trên đầu.

Quyên cười hì hì:

- Rứa rằng chừ mi ca bài hồi hận nhiều nhiều?
- Tại chừ nguôi giận nguôi ghen, thấy anh chàng tội tội.

- Trời ơi, kết án, xử tội người rồi chánh án mới nghĩ lại thì còn chi? Chưa chi mi vội cắt cụt chân anh chàng, thiệt tàn nhẫn.

Thoan cười tủm tỉm:

- Nghĩ lại nhưng chưa chắc tao đã nghĩ lầm.

- Phải chi chiều nớ tao không về làng ngoại ăn giỗ, cùng đi với mi thì không có cái sự giận ghen hờn lấy bá vợ bá vát ni.

- Mi đừng vội phát ngôn bừa bãi, tao giận có chính nghĩa.

- Không, tao vẫn dè dặt như thường lệ đó chứ, có điều tao e mi làm hết chín mươi chín phần trăm rồi.

- Tại răng?

- Chỉ cần ngó nước da của Quân, tao biết anh chàng si mi chết mệt!

Thoan bồi hồi sung sướng nhưng cổ mím môi hăm nộ cười tươi rói lại, vo viên nỗi vui thầm kín nhét giấu dưới lớp sóng cảm xúc êm ả.

Xe vòng qua phố lớn. Chợt nhớ chưa nói cho ông phu xe biết nơi đến - cái ông ni cũng lảng thiệt, lão chẳng buồn hỏi, hay loáng thoáng nghe câu chuyện lảm cẩm của hai cô, ông lại tiếp tục ngủ gật gù, cặp chân mộng du đưa chiếc xe lênh đênh qua những ngã đường mộng du? - Quyên ngoái cổ lui:

- Ông cho tụi cháu qua cầu Trường Tiền, xuống đường Lê Quý Đôn.

Xe bò lên dốc cầu, trườn giữa lưng cầu. Gió từ mặt sông đưa lên thơm thoảng mùi hương gì chẳng biết. Gió, mô phải là những nụ hôn sao nghe nhột má. Gió, đâu phải tay ai lùa mà tóc cứ rối tung? Có phải sông Hương là giòng sông phát dâng mùi hương chiều chiều sớm sớm cho dân chúng Thừa Thiên (Dư Trời) hít vô thở ra mát hai luồng phổi? Mùi hương tạo ảo giác bất cứ hình hài cốt cách nào qua cầu cũng hóa mảnh mai! Hương chẳng có mùi mà ghiền lúc nào không hay, đi xa khỏi người nhớ quay nhớ quất. Nhớ sáu nhịp cầu như sáu nét mày cong nghiêng xuống mặt nước long lanh. Mùa nắng lòng buồn lòng vui chi qua cầu cũng được. Mùa mưa pha sương mà lòng lữ nhuộm bệnh đừng nên qua, bởi vì vào mùa này qua cầu thấy sông đẹp và buồn da diết, chỉ muốn nhảy tòm xuống ôm sông hôn rồi... chết!

Bỏ cầu Trường Tiền đứng lại sau lưng. Thoan nghe cơn đau tạnh hẳn. Thoan thầm lập lại lời Quyên trong trí: "Tao biết anh chàng si mi chết mệt!" Có thật rứa không? Mặc niềm hoan hỉ tha hồ lan ngấm lan ngún trong lòng, ngoài mặt Thoan làm bộ thờ dài, giả đồ buồn bã:

- Tao chán quá rồi Quyên ơi! Tao cóc thêm tình thêm tiết chi nữa hết. Quyên đưa tay che miệng ngáp vặt, hơi thở luồn qua kẽ hở mấy ngón tay gợn nhẹ bên má Thoan chút âm ẩm bụi ngùi:

- Nghe mi nói tao phát buồn ngủ, mi muốn trở thành bà cụ hay răng?

- Tao muốn làm cây sậy vô tình.

- Láo tổ, dóc tổ.

Thoan cười thành tiếng, niềm hoan hỉ trong lòng không giấu được nữa. Thoan lúc này phủ nhận Thoan phút trước:

- Quyên ơi, tao đang yêu đời muốn ôm cả nhân loại vào vòng tay lớn của tao.

- Xin trừ tao ra khỏi cái đám nhân loại của mi.

- Răng rứa?

- Nhân loại của mi sân si lắm, hay ghen tương giận lẫy lắm.

Nhịp xe đằm, trời lộng mây. Mây trôi đi trôi lại từng cuộn từng bầy chơi trò bịt mắt bắt dê với mặt trời cho nhân gian thứ ánh sáng lằng lằng dìu dìu. Mùa đông đang phục kích sau những đám mây kia. Mùa đông đang trên đường tới và mùa thu đang dần phai. Thu phai trên những mái ngói âm dương, trên những đường chim thiên di, những ô cửa cũ kỹ, phai trên bóng thềm, trên rêu phong, trên những cánh bướm trạng nguyên và trên những mái tóc là lụa tiểu thư. Gió bữa nay hiền mai mốt sẽ dữ, mưa lát phát rây bụi hôm qua hôm kia mai mốt sẽ đổi dạ thay lòng. Hơi sức đâu để ý đến chuyện mùa dịch chuyển, kệ đông đang tới thu đang lui, chiếc xích lô cứ đủng đỉnh tà tà lăn bánh. Thoan và Quyên cứ mở máy mòm. Hai đứa huyên thuyên rồi Quyên bỗng ngậm miệng kéo sợi tóc cắn ngang môi phân vân không biết có nên kể lại hôm Quyên đến tìm Quân, có nên tả lại bức "danh họa" nường Thoan mọc sừng nai? Tình yêu, ôi diệu kỳ và kỳ dị quá! Quyên lắc đầu. Kể, lỡ một triệu rưỡi hồng huyết cầu quá khích trong đầu và tứ chi nhỏ Thoan chồm dậy thì răng? Tình của Quân - Thoan như rứa có phải là tình đẹp tình đầy chưa? Không dưng Quyên hơi tủi thân, ước ao có một ngọn gió tình thổi tới cho mảnh lòng Quyên rung động coi thế nào. Và, thốt nhiên Quyên thấy ghen ghen với Thoan. Ghen không thêm giấu:

- Thoan ơi, tao ghen với mi quá!

Thoan tròn mắt ngạc nhiên:

- Ghen chi con tê?

- Mi có mối tình đẹp quá.

- Mai mốt mi cũng nên sắm một mối tình để trên đầu trên cổ, bồng trên tay mà ru hời ru hời.

- Tao muốn có tình lót dưới chân mà đi để thấy mình phiêu bồng như mây.

Thoan đá lông nheo con mắt bên phải:

- Đừng ham, có tình rồi mi mới biết, không phiêu bồng như mi tưởng, tình bắt mi lắm khi mất ngủ, trần trọc mỗi đêm hết bốn canh rưỡi, đôi

khi khóc lóc om sòm, lại mỗi miệng nguýt, mỗi mắt háy, mỗi lưỡi nói lời ngọt lời dối lời cay lời chua, cực lòng lắm mi ơi!

- Tao xin tình nguyện làm kẻ cực lòng.

- Mi nói in người đang nói mê.

- Tao đang mơ, tao thấy tao mơ và không thèm lay thức, cầu véo cho tao tỉnh.

- Cứ mơ cho hung cho dữ mai mốt vỡ mộng.

- Mộng không thể vỡ, tao xây nhà bê tông cốt sắt nhốt mộng, bỏ mộng vô chai đóng kín nút, ôm mộng mà đi mà ăn mà ngủ, tao với mộng như bóng với hình, in cá với nước. Tao không sợ mộng của tao vỡ, chỉ sợ mất mi.

- Hay chưa tề. Nói nhảm nhí rửa con tề. Tao mô có phải đồng xu mà mi đánh rơi đánh mất?

- Tao sợ ngày đẹp hay xấu trời mô đó tao sẽ mất mi, lòng mi choáng ngợp cái bóng to đại chẳng của anh Quân đi, mi quên tao, coi tao như rơm như rác.

Thoan chớp chớp mắt lắc đầu cảm động:

- Không, đừng nghĩ vậy. Ví dụ có hai cái áo, tao sẽ mặc áo gấm cho tình bạn và áo vải thô cho tình yêu.

- Mi lột áo gấm ra đổi áo vải thô mấy hồi. Người ta thường nói đổi như đổi áo thay như thay lòng.

Thoan lặng nhìn Quyên khó hiểu. Không biết bữa nay ăn nhảm cái gì, trúng phải gió chi mà nhỏ Quyên nói toàn chuyện buồn! Thoan cười giả lả:

- Mi ăn nói như con ốc lộn hồn, mi thân thiết với tao từ hồi còn nhảy dây, chơi bán hàng ở trường tiểu học Gia Hội, còn anh Quân mới quen sau ni làm răng tao lại thương anh Quân hơn mi được?

- Làm răng mi cân đo được lòng thương mà so sánh? Lòng thương không có cân để đo, không phê điểm được.

Thoan giã nảy:

- Răng khi không mi ăn nói chi lắm lắm rửa con tề?

Quyên ngây thơ:

- Lắm lắm chi mô nờ?

Thoan trầm giọng thủ thỉ:

- Thôi nói chuyện khác vui hơn.

- Chừ mi ưng nói chuyện chi?

Ưng nói chuyện và cứ thế hai đứa tiếp tục lan man qua đủ thứ chuyện, chiếc xe qua tiếp những đoạn đường, những đám mây trên trời trôi qua những dặm trường không gian rộng, xanh ngắt ngất.

Trong khi đó, trước cổng trường Nguyễn Du có một chàng trai trẻ

lòng dạ không yên, cơ hồ có kiến đốt dưới gan bàn chân. Chàng trai trẻ áo pull quần jeans - bao giờ cũng áo pull quần jeans, chẳng khi mô người ta thấy chàng ăn vận kiểu khác, thứ áo quần khác đứng bên này lẽ đường thộn mặt lom lom dòm vào dãy lớp học sau hàng cây dương liễu. Mắt sáng, môi nũng nịu ngậm điều thuốc nhả khói băng khuâng, cả hồn lẫn xác căng hết sợi dây đàn cụt. Chiếc xe đạp dựng kế bên cũng mang vẻ nôn nóng bồn chồn ngóng đợi. Chiếc xe đạp vành lốp còn bám đầy bụi cỏ của hai hôm trước, khi chàng đạp băng băng vượt đồi núi lên làng Tự Đức quyết chôn chặt, xóa mất dấu "một khối tình" nhưng đã không chôn không xóa được.

Lên núi rồi xuống núi với quyết tâm sẽ làm anh hùng "cô đơn hùng dũng", bây giờ lại hiện nguyên hình là tên si tình đứng đợi dọc đường, hít khói bụi xe ô tô và hồi hộp chờ phút nàng tan trường. Vâng, chàng đang đợi, Quân đang đợi, sợi dây đàn đầu này lún xuống đất, đầu kia chẳng nổi tới trời đang băng khuâng chờ đợi. Thêm điều thuốc nữa rút khỏi bao, thêm một que diêm bật cháy. Dưới chân Quân, trên đám cỏ xanh lốm đốm rải rác những mẩu tàn thuốc. Hút cho qua thời giờ, để gia tăng lòng chờ đợi. Nãy giờ Quân hút gần nửa gói Bastos de Luxe rồi mà cổng trường vẫn đóng cửa im ru bà rù.

Quân móc túi lấy cuốn sổ tay lật ra, rõ ràng thời khóa biểu của Thoan ghi hai giờ cuối sáng nay là hai giờ quốc văn, nàng phải về đúng lúc mười hai giờ. Mười hai giờ lâu quá. Quân tưởng chừng cái khoảng mười hai giờ ấy chắc cũng phải sang năm mới tới. Lâu quá, Quân dòm đồng hồ tay, còn mười phút nữa lặn, lâu ơ là lâu!

Đêm qua Quân mất ngủ, mãi mê sửa soạn những lời sáng nay phải nói với Thoan. Phải nói rằng cho con nhỏ hết ngoan cố, hiểu lầm. Nguyên cái mục "phải nói rằng" đó cũng làm Quân nhắm mắt không nổi rồi, huống hồ còn phải nghĩ thêm vài cái hậu mục giải thích, thanh minh.

Có phải đứng đợi như ri là ta đã thua tính lý của Thoan không? Thoan hết giận ta chưa? Chân Quân nhộn nhịp, tay vuốt vuốt cái ghi đông xe đạp, tim thắt bóp nhẹ nhẹ và giữa phút ấy tai Quân căng rộng đón ba tiếng keng vang lên từ cuối sân trường. Hai cánh cổng mở toang. Bầy chim non hơn hờ rủ nhau về ồn ào như vỡ chợ.

Quân nhón cao chân mở to mắt điểm mặt. Từng tốp từng bọn, từng bầy môn đồ nam nữ trường Nguyễn Du diễn hành qua mặt Quân, áo trắng, áo màu, tóc ngắn, tóc kẹp, tóc xoắn, thề tóc cúp đủ cỡ nhưng Quân chẳng thấy khuôn mặt nào, vóc dáng, màu áo, kiểu tóc nào

mang tên Thoan cả, Quyên cũng không.

Ô hay! chẳng lẽ hai đứa nó độn thổ, biến mất rồi à? Quân thộn mặt ngẩn ngơ trông vờ theo, mở rộng tầm nhìn, thu ngẩn tầm ngắm, không thấy Thoan, Quyên mô hết.

Một tổp bốn, năm đứa học lớp Thoan bắt gặp về ngó ngẩn bối rối căng thẳng của Quân, chúng đi qua mặt Quân và hai, ba đứa trong bọn cùng lớn giọng đồng ca "Huyền sử một người mang tên Quốc". Quốc đổi thành Quân: "Anh Quân ơi, từ nay trong gió xa khơi, từ nay trên cánh mây trôi, có hồn anh giữa cõi lòng Thoan...!" Xướng xong một câu cả bọn cười ré lên. Quân choáng váng vì bị bọn nhóc bắt gặp cái vẻ mặt ngổ của mình. Câu hát đùa chẳng ăn nhằm gì cả vì đây là lần thứ chín mươi chín Quân nghe bọn nó hát câu đó. Mỗi lần Quân tới đón Thoan đều bị chúng hát tặng. Câu hát đó không chỉ dành cho mình Quân, còn dành cho nhiều anh chàng khác, những anh vác cây si tới đứng trông trước cổng trường.

Quân đỏ mặt cười trừ rồi phóc lên xe đạp miết, lao xao tiếng cười cỏi gió đuổi theo.

Ra tới đường Chi Lăng, Quân đạp chậm chậm và ngẩn ngơ buồn. Dẫu Thoan không hẹn cũng cứ kể như nàng cho ta leo cây trưa nay. Nghĩ thế và Quân tức tức trong bụng. Thoan đi mô? Làm chi mà không đi học? Quyên nữa. Tại rằng hai đứa cùng biến hết như rứa? Thoan bệnh? Thoan tránh mặt ta? Rất có thể từ cửa sổ phòng học thấy ta đứng ám ngoài này nên Thoan rủ Quyên chui hàng rào đi ngả sau? Bao nhiêu lời sửa soạn đêm qua kể như mây khói, nói với ai chứ? Chẳng lẽ đi tìm một gốc cây nào đó mà thủ thỉ những dấu hỏi nói thành xích, kết chùm, dính chuỗi lê thê lan kín trong óc Quân. Lòng phở rỗng, đường phố thênh thang, lúc này Quân mới đúng là kẻ cô đơn đích thực. Tuy nhiên, kẻ cô đơn chẳng hùng dũng tí nào. Kẻ cô đơn đạp xe chậm chậm, đưa mắt lơ là nhìn ngoại cảnh mà nghe ngậm ngùi man mác cả hồn lẫn xác. Lên cầu Gia Hội, dọc theo đường Trần Hưng đạo, ngang qua Ty Thông tin nghe cái haut parleur phát bản tin trưa oang oang trên đầu, không dung Quân có ý tưởng muốn đốt cái thành phố này ra tro cho rồi.

Chẳng biết có những mũi dùi bí mật nào đã chọc thủng những vầng mây trên trời. Mưa rơi rưng, lất phất. Quân vòng xe lên dốc cầu. Phải tới nhà coi có Thoan ở nhà không? Quân nhủ thầm, chẳng mấy hăng hái. Chưa lần nào Quân "dám" tới nhà Thoan cả, đạp xe ngang cổng nhà nàng cũng đã hồi hộp thấy mồ. Nhất định phải tới, trưa nay. Nhà Thoan không treo bảng "coi chừng chó dữ". Nhà Thoan có bờ giậu leo bông tầm xuân, có cái giếng nước ngọt, cái chuồng nuôi hai con

thỏ và một mảnh vườn mà Thoan thường gọi là vườn “ảo diệu.” Chỉ nghe Thoan kể nên Quân chưa biết được vườn nhà Thoan có mấy cây bưởi, cây cau, chưa rõ cái giếng nước ngọt sâu mấy thước, hay con thỏ nặng mấy kilô... Nhưng Quân đã thấy căn nhà và những vật bày biện quanh đời sống Thoan hình như là rất thân yêu quen thuộc với mình.

Quân thường tưởng tượng có một ngày đẹp trời nào đó, hiên ngang đẩy cổng bước vào nhà Thoan, dẫn nàng đi dạo dưới những tàn cây trong vườn “ảo diệu,” xem lá, xem cây, chờ hoa nở, trăng lên đầu ngõ. Quân sẽ cùng Thoan chụm đầu soi mặt xuống cái giếng nước ngọt, lúc ấy vì hai cái đầu gần kề nhau nên gió nghịch ngợm sẽ thổi những sợi tóc mơ huyền của Thoan quấn lấy cổ Quân, hẳn là tóc Thoan êm ái thơm mùi bồ kết mới gội. Hai đứa soi mặt xuống giếng và cùng nói một câu mơ ước nào đó, bầu trời trên cao, ếch nhái dưới lòng giếng sẽ làm chứng cho lời ước của hai đứa. Ước chi? Quân ước hiên lành như hai câu ca dao:

Ước chi ăn ở một nhà

Vào ra đụng chạm để mà nhớ thương.

"Vào ra đụng chạm để mà nhớ thương". Xin đừng hiểu câu ni theo nghĩa tục, tội Quân lắm đó. Quân ước ngày mô, đêm mô, giờ phút mô khóe nhìn chan chứa của Quân cũng được đụng khóe nhìn chất ngất của Thoan. Bất cứ ở thời gian mô nhịp tim Quân cũng được chạm nhịp tim của Thoan trên cùng một sợi tơ huyền diệu, một biên tần số vân vân.

Mưa bay nghiêng mù những dãy cầu trắng. Mưa bỗng lớn hạt, đổ tới tấp, rơi rầm rập khi Quân vừa vượt qua được nửa cầu. Mưa quất buốt da mặt, ướt dính áo dán sát da lưng. Mưa rũ rượi, tóc bện thành miếng trên vàng trán cơ hồ keo dán. Xe phanh không ăn, Quân không dám đạp nhanh. Giờ tan trường tan sở nên đầu cầu bên tê lũ lượt người lên. Cơn mưa bất thường, có lắm kẻ buổi sáng không mang áo mưa theo nên chừ ướt như chuột lột. Quân giận mình, cái phanh không ăn mấy ngày ni rồi không chịu sửa. Ôi tới tuổi mô Quân mới trừ diệt được cái tính lười thâm căn cố đế? Mưa, mưa và mưa, mưa mang mang tưởng như vô tuyệt kỳ. Quân đổ dốc, co chân áp mũi giày lên cái má phanh trước, phanh tay không ăn, đành dùng cái chân đạp phanh lại.

"Đường về nhà em còn xa lắc lê thê." Quân ép sát xe vào lề, dựng xe dưới gốc me cao và trước những đôi mắt tròn vo đen láy của bọn con gái, Quân hiên ngang bước vào. Lác đác có vài cậu học trò ôm cặp sách vòng tay trước ngực dựa lưng vào tường đứng khép nép

bên lũ con gái. Bọn học trò con gái nói chuyện chào hỏi ồm tỏi, có vài đứa (chắc thuộc nòi mơ mộng kinh niên) ngửa những bàn tay ngà ra ngoài hiên hứng mưa.

Bộ quần áo ướt mem, nước thấm tận da tận lòng, Quân rùng mình nghe lạnh. Gói Bastos Luxe trong túi quần jeans bèo nhèo ướt sũng. Quân thêm những hơi thuốc ấm. Quân đưa mắt tìm kiếm, rảo chân tới bên sạp bán thuốc lá kê dưới hàng cây bàng to. Trên chiếc tủ nhỏ sắp hàng những thủy tinh đựng bánh kẹo, sau hàng thủy bà bán hàng ngồi dựa lưng chiếc ghế xếp đang thối lại tiền cho hai cô học trò. Hai con nhỏ tay đưa nào cũng cầm cỡ năm bì me cam thảo. Quân dừng lại bên chiếc tủ đúng lúc con nhỏ tóc ngắn nhận tiền thối và ngước mặt lên. Đôi con mắt đen láy nhìn sững Quân và môi điểm nụ cười duyên, dạn dĩ:

- A, anh Quân, đi mô mà ướt loi ngoi như chuột lột rứa?

Qua ba giây bối rối vì cuộc hội ngộ quá bất ngờ, Quân mỉm cười:

- Đi lang thang, Hạnh đi học về hỉ?

- Dạ.

Hạnh, đúng rồi. Con nhỏ tên Hạnh, váy ngắn kiếng hippy Quân đã gặp trong quán sách bữa nọ, buổi chiều cùng đi với anh Huyền.

Hạnh, nguyên nhân của cơn giận lẫy Thoan muốn xé to ra mấy bữa nay. Con nhỏ hôm nay không mặc váy ngắn, chẳng mang kiếng hippy. Áo dài trắng, guốc màu gụ, cặp sách màu nâu trông dễ thương và dịu dàng đáng để. Áo trắng: đồng phục của công dân trường Đồng Khánh. Té ra Hạnh học Đồng Khánh.

Quân mua gói Bastos de Luxe và cái hộp quẹt, tay đưa tiền cho bà già bán hàng nhưng mắt không rời Hạnh.

Quân nhìn ra đường:

- Mưa ác ôn quá Hạnh hỉ?

- Dạ.

Con nhỏ bữa ni rằng mà e lệ quá ta, chỉ biết cúi đầu và "dạ".

Quân chiêm một điệu thuốc:

- Hạnh học Đồng Khánh?

- Dạ.

Quân giật mình, chợt nhớ tới Thoan. Quân đảo mắt nhìn quanh quất tự hỏi mình sao không bỏ đi cho rồi, đứng tán láo lổ Thoan xuất hiện bất thành lình e ồm đòn giận. Quân tự nhủ mình nhưng miệng Quân thì "mở máy".

- Vô trong ni đứng tí ngớt mưa rồi về.

- Dạ.

Quân đi trước. Hạnh kéo tay con nhỏ theo sau. Ba đứa đứng dưới

hàng hiên cách biệt hẳn với tập thể những kẻ khác. Mưa coi mòi lớn hơn lúc nãy nhiều. Lề đường nước đọng cuốn lênh bênh xác lá chết. Từng chiếc lá me nhỏ như hạt dưa theo mưa bay nghiêng trông mà thương. Con nhỏ bạn Hạnh đưa mấy gói me cam thảo mời Quân.

- Mời anh ăn cho vui.

Quân nhìn Hạnh cười, lắc đầu:

- Cám ơn, anh không ăn.

Hạnh nài:

- Kệ, anh ăn cho vui mà.

Quân lắc đầu nhẹ nhẹ trố mắt ngó theo bàn tay búp măng của Hạnh lôi từ cặp sách ra một gói giấy nhỏ rồi mở. Hạnh cười chum chim:

- Muối, me cam thảo chấm muối ngon lắm.

Giọng nói thỏ thẻ thanh thanh nghe thật êm tai và êm tim.

Quân nôi tiếp điều thuốc khác:

- Mấy bữa ni Hạnh có gặp anh Huyền không?

- Dạ không?

- Bữa nớ Hạnh có mua cuốn sách anh chỉ không?

- Dạ có, về đọc rồi không hiểu mô tê chi hết.

Quân cười rung cả đầu mình tứ chi:

- Anh nói giỡn chơi mà Hạnh cũng mua à? Con gái ai đòi lại đọc những bí quyết về Không Thủ Đạo?

Hạnh tỉnh nghịch:

- Đáng lẽ Hạnh không mua nhưng bữa nớ thấy anh bị cái chị đó hớp hồn, anh bỏ Hạnh và chú Huyền đi mất biệt...

Quân đỏ mặt ngượng:

- À tại bữa nớ anh có chút công chuyện.

- Anh đi quên cả chào Hạnh.

- Xin lỗi, không ngờ Hạnh để ý tới tiểu tiết kỹ quá rứa.

Hạnh cúi đầu cười với gói muối và bì me cam thảo. Hạnh và nhỏ bạn thi nhau chấm me vào muối ăn ngon lành. Quân lái câu chuyện sang ngõ khác:

- Anh thấy con gái hình như cô mô cũng khoái ăn me cam thảo, ô mai, răng rứa?

- Dạ không biết, tự nhiên thấy thích ăn.

- Hồi xưa anh cũng thích ăn lắm nhưng chừ không dám.

Hạnh ngạc nhiên:

- Tại anh lớn rồi anh không thích nữa phải không?

Quân nghe Hạnh nói mình lớn anh chàng khoái lắm. Quân hít mạnh một hơi thuốc phì ra như ống khói tàu lửa.

- Không phải tại anh lớn rồi nên không thích ăn. Đố Hạnh biết tại răng

anh sợ me cam thảo?

- Dạ chịu.

Hai con nhỏ mới thoáng một tí đã ngốn hết mấy gói me vừa mua.

Hạnh bỏ gói muối vào cặp sách.

- Nghe anh kể xong, dăm Hạnh cũng ngán me cam thảo luôn.

Đôi mắt Hạnh ánh một tia sáng tò mò:

- Kệ, cứ kể cho Hạnh nghe đi.

Quân cười tủm tỉm:

- Năm ngoái anh có dịp về Sài Gòn chơi, gặp một thằng bạn cũ hồi xưa cùng học ở đây, chủ nhà hấn dọn vô ở Chợ Lớn, hấn rủ anh về nhà chơi. Nhà hấn là đại lý bánh kẹo và dĩ nhiên có làm me cam thảo, ô mai v. v. Hấn dẫn anh lên gác. Lúc đi vào nhà sau để lên cầu thang, anh thấy những mâm đựng đầy những cục đen đen đầy vun. Anh đi ngang thì những cái mâm đầy vun đó, mấy cục đen đen bay lên vù vù, anh hỏi, thằng bạn nó nói là me cam thảo đang đợi vô bao nylon trước khi tới mấy hàng kẹo bánh.

Hạnh thắc mắc ngây thơ:

- Anh nói xạo, làm chi me cam thảo biết bay?

Quân cười rộ:

- Ruồi bay chứ me có cánh mô mà bay, và rồi Hạnh biết rằng không? Hạnh lắc đầu. Quân tinh nghịch:

- Khi ruồi bay lên vù vù, những cái mâm nom không đầy vun nữa, nghĩa là ít nhất số ruồi cũng gấp đôi số me cam thảo.

Hạnh khẽ dậm chân:

- Ài, nghe anh nói gớm quá chắc Hạnh cũng từ me cam thảo luôn.

Rứa ô mai có biết bay không anh?

- Hạnh nên vô hỏi mấy ông Ba Tàu trong Chợ Lớn.

Cả ba cùng cười. Hạnh mở cặp lấy gói muối ném xuống đất:

- Thôi, Hạnh không thèm ăn cái thứ me nớ nữa.

Trông vẻ giầy nẩy của con nhỏ thật dễ yêu biết bao? Quân chột nghe lạnh gáy. Quân quay lưng ngó lui. Hú vía, cứ ngỡ có Thoan đang đứng sau lưng mình. Ngoài trời mưa vẫn chưa chịu dứt hạt. Áo quần chưa khô nhưng Quân chỉ nghe da lạnh còn lòng thì ấm bởi ngọn lửa mịt mù nào đó. Ngọn lửa đốt từ những khóe nhìn êm ái của nhỏ Hạnh? Chẳng biết nữa.

Quyên đứng bên kia đường phóng tia nhìn sắc như dao sang Quân năm phút, bảy phút, mười phút lửa giận trong Quyên bốc ngùn ngụt. Quyên kêu thảm: Chao ơi, anh chàng Quân "ngựa" như rứa hèn chi con Thoan ghen lòng lộn là phải lắm. Quyên không biết nội dung câu chuyện trao đổi giữa Quân và hai con nhỏ kia, nhưng thỉnh thoảng

thấy con nhỏ cười, cúi mặt làm bộ, thấy Quân say mê nói và cười híp mắt Quyên giận ứa gan. Phải bắt quả tang anh chàng mới được.

Quyên băng qua đường tới sau lưng Quân khẽ tăng hắng tiếng nhẹ. Quân quay lại chợt thấy Quyên. Quân cuống quýt:

- A, Quyên!

Quân dòm quanh dáng điệu thẳng thốt:

- Thoan mô rồi, Thoan mô rồi?

Quyên lườm, bữu môi đáp gọn lỏn:

- Chết rồi.

Quyên rảo bước ra đường đi thẳng.

Quân ngăn người một lúc ngạc nhiên trước thái độ lạnh lùng của Quyên. Quân chào Hạnh rồi dắt chiếc xe đạp đi theo Quyên. Hạnh ngẩn ngơ và chợt cảm thấy tức tức, đây là lần thứ hai Quân coi Hạnh không ra cái chi cả, đang đứng nói chuyện ngon ơ, thấy có "người ta" tới lại bỏ đi. Hạnh trừng mắt theo Quyên nhủ thầm: con nhỏ ni khác con nhỏ bữa tê trong tiệm sách, anh chàng ngó bộ lôi thôi lếch thếch rứa răng lại có lăm đũa ưa? Hạnh nghe cay cay khóe mắt, nghĩ mình là đồ ngu, tại răng lại chịu đứng nghe anh chàng tán láo từ khi hồi tới chừ? Chuyện me cam thảo biết bay chắc anh chàng phịa, mình vất gói muối đi thiệt uống!

Biết Quyên đang giận, Quân dắt xe đi lè kè bên Quyên, cười giả lả:

- Sáng ni Quyên và Thoan đi mô? Anh đứng đợi trước cổng trường mỗi muồn quy đầu gối mà không thấy?

Quyên mím môi im lặng.

Quân hỏi:

- Bữa chủ nhật nghe Hương nói Quyên có tới tìm anh ở nhà...

Quân ngậm miệng nghĩ ngợi không biết có nên kể hôm chủ nhật mình đi lăng Tụ đức ôm theo chiếc hộp thiếc không? Quân lắc đầu.

Đừng, đừng nên kể cái chuyện bí mật nớ ra, xấu hổ lắm, vả lại Quyên biết cái ý định mình cho cái hộp thiếc "mò tôm" dưới hồ Thủy Tạ lại thậm chí nguy, thế nào mà Quyên chẳng học cho Thoan nghe. Quân tiếp tục, giọng trầm đều:

- Quyên vừa đi mô mà lại đi đường ni?

Quyên thấy anh chàng đội mưa mà đi, ướt lóp ngóp, nghĩ anh chàng cũng tội, nhưng Quyên đang có ngọn lửa giận trong lòng, đâu dễ dập tắt. Quyên đang giận dùm Thoan, Quyên thương bạn. Thoan đã nói Thoan khoác áo gấm cho tình bạn còn tình yêu Thoan khoác áo vải thô. Tình bằng hữu của Thoan và Quyên cao cả lắm. Quyên nhân danh tình bằng hữu ấy để thay mặt Thoan xài xể anh chàng đại gái. Quyên ngược lên ném cho Quân tia nhìn dằn vặt:

- Tui đi mô, kệ tui ông theo tui làm chi?
- Quyên đang giận anh đó à?
- Dạ tui đâu có dám, ông nói rửa tội tui.

Quân phì cười:

- Chà, bữa ni Quyên học lỗi nói chuyện của ai mà xưng "tui" với "ông" nghe hay đáo để.

Quyên quắc mắt:

- Ông đang vui lắm à? Ngó xứng đôi vừa lứa ghê, bao giờ cho tui ăn bánh đó?

Nhỏ Quyên đã chịu "đối thoại", Quân như mở cờ trong bụng. Quân "mở máy":

- Ấy, đừng có nói bậy, nhỏ Hạnh là bồ của anh Huyền mà, tình cờ anh vô núp mưa rồi gặp nói chuyện tầm phào chơi.

Nói xong Quân mới giật thót người: không biết nhỏ Hạnh có phải là bồ của Huyền không? Thôi cứ nói đại rửa cho được việc.

Quyên lắc đầu không tin:

- Ông phịa tài lắm, nghe Thoan kể hai người có hẹn nhau hôm bữa tê, bữa trước ở quán sách mô đó bên phố mà.

- Thoan hiểu lắm, Thoan quá khích không chịu nghe anh giải thích chi cả, Quyên cũng quá khích nữa à?

- Tụi tui đưa mô cũng có một triệu rưỡi hồng huyết cầu quá khích trong người, thôi ông đi lui núp mưa kéo người ta lại mắt công đọi, theo tui làm chi?

Cái giọng nói thẳng băng, cái điệu giận dỗi của con nhỏ coi thật ngộ.

Quân kiên nhẫn "mở máy":

- Đợi Thoan và Quyên trước cổng trường không thấy, anh định tới nhà Thoan, gặp mưa nên mới vào núp.

Quyên cười nhỏ:

- Xì, ông đừng nói dỏc, ông can đảm tới nhà Thoan thiệt à?

- Sợ chi mà không tới?

- Răng không tới mà lại đứng chinh ình chỗ nó?

- Đã nói là anh núp mưa.

Quân trầm giọng ca bài con cá sống nhờ nước:

- Thôi bỏ qua chuyện nó đi, đừng giận oan anh nữa. Thoan đâu rồi?

Nói cho anh biết một tí.

Quyên cười nụ, bi thảm hóa:

- Thoan đau sùi bọt mép, tui phải đón xích lô đưa nó về lúc mười một giờ. Giờ chừ tui mới về ngang đây, chiều ni ông có muốn thì mua nhang đèn tới phúng điệu nó luôn, có nhang đèn trên tay chắc ông đủ can đảm hiên ngang vô nhà nó.

Quyên nói thật dã man tàn nhẫn, cái giọng con nhỏ chua lòm. Quân không ngờ con nhỏ giận mình quá thế. Quân chưa kịp mở miệng, Quyên đã giáng thêm một đòn đui:

- Thôi ông về đi, đi theo tui làm chi thiên hạ thấy thiên hạ hiểu làm tui tội nghiệp.

Lòng tự ái bị cấu một cú đau, Quân đỏ mặt xấu hổ, run giọng khe khẽ:

- Thôi anh về.

Quân phóc lên xe đạp quành trở lại. Mưa quất buốt mặt, Quân đạp xe chậm chậm, nổi buồn trôi chậm chậm, buồn trôi qua trôi lại trong óc Quân, buồn theo mưa rơi, theo gió lướt đi. Mưa đổi chiều, nhẹ hạt hơn. Có phải Thoan đang sùi bọt mép như Quyên nói không? Ta có nên tới nhà nàng an ủi, xin lỗi nàng không? Ruột Quân rối tơ vò, hồn Quân lênh đênh mê hoặc niềm vui ngùi khó tả. Xe lăn trên đường ướt và lòng Quân cuộn những lớp sóng ưu phiền. Tới nhà Thoan? Ừ, phải tới nhà Thoan, Quân đạp pedals hăng hái hơn, vòng xe quay nhanh hơn lá me bay, thờ gian rút ngắn. Hôm nay xuất hành gặp giờ xấu hay rằng mà một mình ta phải chịu quê hai cục. Đứng trước trường Nguyễn Du hít bụi đón em chẳng có em. Tán láo với nhỏ Hạnh bị Quyên bắt gặp xài xể. Hai cục quê, chao ơi là nặng nề, đau điếng xác hồn!

Con đường Lê Quý Đôn cây cao lá rậm, con đường mỗi ngày Thoan đã đi về. Dấu chân nàng chừ chắc mưa đã xóa. Hơi hướm nàng chắc mưa đã rửa sạch trên những lá cây. Cổng nhà Thoan có hai cột trụ quét vôi xanh, hai hàng rào leo kín bông tầm xuân lấm tấm hoa màu thiên thanh điểm tím.

Quân dừng lại bên này lề đường dòm vô. Hai cánh cổng sắt dường như cũng đang rung động vì nhịp tim đập hỗn loạn trong ngực. Quân hét thảm: hãy can đảm, mi hãy can đảm lên đi, bước qua đường và kêu một tiếng. Khoảng sân lác đác xanh rêu, khu vườn bên sau căn nhà im tiếng. Cửa ra vào đóng, cửa sổ đóng. Căn nhà Thoan đã chết? Khu vườn Thoan tắt hơi? Tim Quân đập loạn xạ ngầu. Hai chân đóng cứng trên mặt đất như đinh đóng vào gỗ tạp. Quân bắt động một phút, hai phút và rồi ở phút thứ ba Quân hoạt động. Quân phóc lên xe, dít chưa chấm yên hai chận đạp lia lịa. Cái chi vậy, cái gì đã làm Quân cuống quít lên rứa? Không! chẳng có chi cả, không dưng Quân thấy chán nản dâng ứ buồng gan, cảm thấy xấu hổ nếu Thoan từ nhà mở cửa ra và bắt gặp Quân đang trồng đứng dưới gốc cây bàng đó. Ta không xứng đáng với lòng tin yêu của nàng. Quân ơi, mi là đứa nhẹ dạ, đại gái một cây xanh rờn. Phải chi khi hồi mi

đừng đứng tán láo với nhỏ Hạnh. Răng tim mi dễ rung động bấy bạ, dễ bị nổi sóng bởi khóe mắt của bọn nữ nhi quá rứa? Mi không xứng đáng với lòng yêu của Thoan. Về đi, hãy về tu tâm định tính lại, tâm hồn mi phải trong bóng như thủy tinh mới "môn đăng hộ đối" với sự trong trắng của nàng. Quân đáp nhanh. Lá me bay, mưa bay. Mắt Quân rực sáng. Quân không thấy tức Quyên nữa. Con nhỏ giận dữ thật có lý. Quân sẽ kể lại cho Thoan nghe sự gặp gỡ trưa nay. Thoan sẽ nghĩ gì? có bao giờ Thoan biết trưa nay ta đã:

Dừng chân trước cửa nhà nàng

Thấy bướm trắng với hoa vàng hôn nhau?

(thơ Nguyễn Bính)

Lá Tương Tư

Chương 5

Đêm sâu hút, xanh thẳm, không mưa với gió. Đêm thật đầy bóng tối, đêm đầu đông và đêm tàn thu. Sương bí mật mở cuộc du hành trên mỗi cành lá. Lá bí mật rửa hết màu vàng phụ lòng thu: sao phụ lòng đêm tối nên sao sáng khiêu khích cuối tít đỉnh trời. Mây không thấy đâu cả. Mây về ngủ cuối núi nào? Gió mang nhạc hay chẳng mang gì trong từng dặm lang thang mê mải?

Quân đứng trong ô cửa nhìn ra. Đêm đôi mặt Quân và Quân chạm mặt đêm. Quân thấy đêm, biết đêm có thấy Quân không?

Sau lưng Quân, giường xô chiếu lệch, lạnh ngắt hơi đồng. Quân đang nhớ Thoan quần quạy, quay quắt. Quân đang đợi đêm bật lên tiếng hát cầu hồn, đợi giờ phút linh thiêng giao mùa của đông và thu. Quân đợi tình về, tình đã bỏ đi ra ngoài dặm sương ải gió. Tình ơi, tình về. Tình nhớ, tình thương, tình giận, tình ghen, tình lầy, tình hờn. Trí thanh thản. Lòng chơi vơi, Quân đang dọn mình và sẵn sàng ném vào cơn say linh hiển nhất nhưng sáng suốt nhất. Quân đã sửa soạn một bó đèn cầy, một bó nhang và một xấp giấy pelure trắng tinh.

Đêm nay là đêm nghiêm trọng nhất đời Quân, là đêm đáng ghi nhớ, ký ức sau này không thể quên được di tích đêm nay. Quân đã nhảy cẫng lên vì chợt bắt được cái ý định sẽ thực hiện đêm nay. Nhang đèn sẵn có rồi. Lẽ ra Quân phải đốt một lò trầm mới đúng điệu, nhưng thôi nhang đốt cũng đủ thơm lừng cả bốn bề không gian rồi. Đêm ngả đầu xuống chiếc gối êm đêm của khuya. Đêm mê thiếp, mê

man Quân mới bắt đầu. Đêm còn tỉnh Quân chưa thể bắt đầu được. Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động. Nhà trong ngõ ngoài im tiếng lắng hơi. Hương đêm dịu dịu.

Đêm ngất rồi! Mê thiếp thật rồi!

Quân nhẹ nhàng rời ô cửa, bật khẽ que diêm. Ngọn sáng bùng cháy đầu cây nến thứ nhất. Quân ngồi vào bàn, trước xấp pelure trắng tinh, đốt ba cây nhang cắm vào chiếc ly thủy tinh. Mùi nhang bốc nồng thơm hương mùi nhớ. Thoan đang lên vào với Quân. Hình bóng Thoan chật ních cả không gian căn phòng. Quân cầm viết lên tay và bắt đầu thực hiện ý định thần thánh (hay điên khùng?) của Quân. Quân viết Kinh. Vâng, đêm nay Quân sẽ viết một pho Kinh, chẳng phải Kinh độ thế hay Kinh cứu chuộc tội loài người. Quân viết Kinh cho tình.

Trí tưởng Quân thơm lừng mùi hương nhớ. Tâm hồn tràn ngập hình ảnh yêu kiều tha thướt của Thoan. Mũi viết đặt nhẹ lên trang giấy mê man và Quân ném mình vào cơn say huyền ảo. Lòng giấy trắng hoang vu run run chấn động những nét chữ hiện hình:

"Đường nội thành suorť mướt lá khóc vui, thành quách vọng tiếng chuông ngân rộn rã.

Nhạc đã trôi. Nhạc đã trôi. Nhạc đã trôi. Nhạc đưa thuyền qua bến đò Thừa Phủ. Nhạc lên đèn nâng tà quạt, nâng xiêm y chào đón công chúa nghìn xưa quy triều. Nhạc nhấp nhô vạm mái thuyền bông, trôi rất chậm tiếng Tỳ Bà cung oán.

Em đã về. Em đã về. Em đã về. Em sắp về chưa? Cửa ngọc môn mở lối thên thang. Triệu nụ hoa chỉ chờ gót em qua là ngất. Cây xõa tóc. Cây xõa tóc. Cây xõa tóc. Cây xõa tóc gọi trăm con suối lạc lối tìm về khoác áo ngự hàn cho đồi núi. Lục lạc khua vang quanh cổ đàn bò, chúc thọ tung hô tình yêu. Tình yêu, ôi tình yêu! vạm vạm tuế! Đuốc thấp sáng. Đuốc thấp sáng. Đuốc thấp sáng. Rực rỡ đèn treo. Chiêng trống nô nức hoan ca đêm hội lớn. Đám rước tề tựu đông đủ họ hàng nội ngoại con cháu muôn loài. Những nàng bộ cặp son phấn hoa hòe sánh vai những công tử chuột cống đai xanh áo tím. Dàn trống kèn ễnh ương hòa tấu cho chị mèo muớp ca bài hạnh phúc muôn năm, tiếng hát làm thốn thức tim bày chuồn chuồn mới lớn. Lạc Long Quân cũng về. Âu cơ cũng về. Chúc Nữ cầm tay Ngưu Lang. Trương Chi neo thuyền cười rực rỡ đón Mỵ Nương. Trọng Thủy, Mị Châu gò cương ngựa khoác vai nhau song ca bài trăm hoa đua nở.

Roméo và Juliette tóc dài áo hoa quần rộng hippy nhảy à go go đón mừng Jérôme và Alissa quý phái, Paull và Virginie vỗ tay hoan hô...

Rất nhiều. Rất nhiều. Rất đông những đôi tình nhân khổ đau trên thế giới đêm nay về sum họp từng bừng. Hạnh phúc đầy trong mắt, gồng gánh trên vai, hạnh phúc phiêu bồng bay trên mỗi đầu ngọn tóc. Thành phố đêm nay không còi hụ giới nghiêm. Quán xá dọc đường bừng vang âm nhạc. Công Chúa Huyền Trân trầm ngâm bên tách cà phê đen. Vua Gia Long nhậu la-ve khô mực với Vua Quang Trung. Vua Tự đức uống trà cúc nghe nhạc phản chiến Trịnh Công Sơn vuốt râu cười ha hả khen "Ồ, bọn hậu sinh khả ỷ"! Chúa Trịnh, chúa Nguyễn say sưa đấu cờ tướng, ai thua cứ việc nốc cạn ly champagne đầy nhóc... Đêm nay. Đêm nay. Đêm nay mọi hận thù xóa hết mọi dơ bẩn, chỉ giữ lại những nét vàng son chân thật. Mọi mưu toan đều bị xử tử hình, trò ma giáo bị lên án chặt đầu bêu giữa chợ đêm nay. Đêm nay. Đêm nay. Ôi! không bút mực nào tả hết sự phong phú, rực rỡ, hân hoan. Đêm nay. Đêm phục sinh. Tình yêu toàn thắng. Đêm nay. Đêm nay. Đêm nay. Ôi đêm nay ta là kẻ đứng bên lề trông vào cuộc vui. Bởi ta thiếu em, thiếu em, thiếu em. Biết không? Hỡi cái xương sườn cụt yêu dấu!

Hỡi cái xương sườn cụt yêu dấu của ta!

Em tuyệt vời gấp ngàn lần cái xương sườn cụt của ông Adam

Em tuyệt vời gấp ngàn lần bà Eve

Bởi em biết ghen tuông và hờn giận

Bởi em ngoan cố và quá khích

Và cứng đầu

Ôi cái xương sườn cụt đáng yêu của ta

Tới bao giờ ta ghét em cho được

Hỡi cái xương sườn cụt yêu dấu của ta"

Cây đèn cầy cuối cùng lụn tắt, cây nhang cuối cùng tắt khói, đêm cũng vừa cạn. Gà gáy âm vang khắp bốn mặt vườn, Quân gục đầu xuống trang "Kinh" thờ dốc. "Tương Tư Kinh", tinh hoa não tủy tim óc đã hiện lên giấy.

Quân mệt lả nhưng cũng cố gắng gượng thở hắt ra một hơi nhẹ nhàng. "Tương Tư Kinh". Cuốn kinh mai này những tên trẻ tuổi đều phải thuộc nằm lòng. "Tương Tư Kinh": phúc âm riêng của hai người thương yêu nhau và của vạn ức người mến nhau. Một mai lời vàng ngọc của "Tương Tư Kinh" mọi người đều thuộc. Quân khoan khoái nghĩ tới ngày ấy lời "Kinh" sẽ được rao giảng ngoài phố ngoài làng, từ con nít mười lăm tuổi đến ông già chín mươi lăm đều đọc bô bô, đọc lầu lầu, trước khi trút hơi thở cuối cùng vẫn còn đọc.

Quân ngạc nhiên thấy tinh thần thật sảng khoái nhẹ nhàng, cơn mệt rút biến đi đâu mất. Quân xô ghế đứng lên, xô mạnh hai cánh

cửa sổ. Sương rây hạt nhỏ xuống vườn, làn gió tinh tấn phả vào mũi Quân, hương cỏ cây dịu dịu. Quân thở ra hít vào, làm vài động tác thể dục, vận xương sống kêu lắc rắc. Quân thông thả ngã lưng xuống giường châm một điếu thuốc, mắt mờ màng nhìn làn khói lượn và chợt nghe đau nhói trong tim một vết cào nhẹ. Quân chợt nhớ mình đang xa vời Thoan quá. "Tương Tư Kinh", phải chăng "Kinh" chỉ dành cho những anh chàng ốm bệnh tương tư, những anh thất tình điên đảo? Quân rúc đầu xuống gối. Thôi, thôi cứ cho là như rửa cũng được. Ta, ta là anh chàng đang thất tình đây. Đừng ai học thuộc "Kinh" ni hết, chỉ một mình ta, riêng ta mà thôi. Quân bỗng lo sợ có kẻ nào đó đã dòm lén, đọc lén "Tương Tư Kinh" rồi, Quân vụt ngồi dậy ngó quanh. Không, chẳng có ma nào cả. Phải chép "Kinh" ni ra thành nhiều bản, lỡ có tên ăn trộm mô đánh cắp thì rằng? Mai sau "Kinh" sẽ thất truyền, lũ con cháu của ta lỡ có đũa thất tình làm rằng có "Kinh" mà đọc để tự khuây khỏa linh hồn, cứu rỗi thân xác? Quân cuốn xấp giấy viết "Kinh" lại thành một cuộn như cái ống thổi lửa, bọc ngoài hai lớp giấy nữa rồi cẩn thận kéo học bàn, bỏ vào, khóa ngăn kéo lại.

Lá Tương Tư

Chương 6

Tiếng đàn guitar quần quai cuốn giọng hát ồ ề khàn trầm của Huyền. Tiếng đàn hát vang căn gác, gây huyền não, khua rộn bầu không khí hồn hồn ngọt mềm hơi nước, hơi mưa.

"Smoke gets in your eyes." Dường như suốt tuần nay lúc nào Quân cũng nghe Huyền hát bài đó. Khói tình mô đã vương vào mắt anh chàng râu ria ấy. Khói đã làm ứa lệ anh chưa? Tình đã diu anh lên tận đỉnh nhớ nhưng mệt lả ngất ngư chưa?

Quân chạy lên gác đứng vòng tay mỉm cười nhìn Huyền. Huyền ngừng hát, uể oải:

- Ờ châm giùm tao điếu thuốc Quân.

Quân châm điếu thuốc gắn vào môi Huyền. Huyền ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế bành. Bộ ria mép vừa tém tĩa trông gọn gàng sáng sủa. Huyền chưa rời đàn và môi vừa phun tiếng hát vừa phun khói thuốc. Khói vờn bay uốn éo giữa khoảng không, đầu Huyền cúi xuống cây đàn cho tóc che hai mái phủ hết mắt mũi. Huyền trông giống anh

chàng nghệ sĩ ốm đói.

Quân tới đứng bên cửa sổ dòm xuống vườn nhà hàng xóm cười hất:

- Nghe anh hát chắc cổ cây bên nhà chị Thảo úa tàn hết.

Huyền ngẩng lên, bỏ cây đàn đánh cộc lên bàn:

- Đừng nói ầu, cuối tháng người ta lấy chồng rồi đó mi.

- Rứa là anh lại có dịp hát ông ổng bài Cô lẳng giềng suốt cả mùa đông lạnh lẽo.

- Được thất tình là một cái thú.

- Thú à? có thật...

Quân bỏ lửng câu nói cần môi nghĩ có phải ta cũng đang dầm mình trong cái thú đó không?

- Đó là cái thú tuyệt vời tao nuôi giữ cho tới mãn kiếp.

- Nuôi giữ mãi có ngày anh trở thành "Thất tình đại hiệp".

Huyền cười ha ha, Quân cười hì hì. Tiếng cười tưởng chừng vui nhưng nghe rời rạc.

Huyền gác hai chân lên bàn:

- Trò chơi lớn giữa mi và con Thoan tới chặng mô rồi?

- Chặng hờn ghen giận tủi.

- Mi cầm được tay hấn theo cách tao bày chưa?

- Rồi.

- Có cảm thấy rung động muốn ngất xỉu không?

- Có.

- Răng mi chưa tiến tới giai đoạn hai?

Quân ngớ ngẩn:

- Giai đoạn hai à?

Huyền ngấm ngấm về ngơ ngác của Quân cười rộ:

- Ủ, giai đoạn hai.

Quân chớp mắt tò mò:

- Ở giai đoạn hai phải làm cái chi?

- Mi hãy hát: "Xích lại gần anh tí nữa đi em..."

Quân bối rối đỏ mặt:

- Trời ơi, tình yêu của tụi em là tình yêu thánh hóa, mô có phải trần tục hóa như...

Huyền ngắt lời Quân bằng tràng cười giòn:

- Đồ mơ mộng! mi cứ ngồi đó mà thánh hóa. Cứ nghe tao, cứ hát câu đó cho em nghe đi. Ngàn đứa con gái, hết chín trăm chín mươi chín đứa thích nghe câu nỉ non nớ.

- Chín trăm chín mươi chín đứa thích nghe vẫn còn một đứa không khoái nghe. Em chắc rằng đứa độc nhất nớ là Thoan, là Ngọc Thoan.

Huyền vỗ mặt bàn làm bộ giận dữ:

- Đồ lẳng mạn! cứ mơ mộng rồi có ngày mi sẽ sáng mắt ra, có ngày mi khóc mà hát “Nghìn trùng xa cách...”

- Bộ chừ mắt em mù rồi à?

- Ừ, rõ ràng mi đang mù, đang quờ quạng trong mê hồn trận. Quân ngược nhìn trần nhà lim dim mắt mỉm cười với khoảng không yên tĩnh. Có đúng như lời Huyền nói không? Tình yêu mà cũng chia ra nhiều giai đoạn rứa à? Giai đoạn một: cầm tay nhau. Giai đoạn hai: xích lại gần nhau? Quân cười thành tiếng. Huyền kên kiệu vuốt vuốt ngọn ria mép:

- Răng? Qua một phút suy tư, mi chịu tin tao chưa?

Suy tư? Huyền thốt hai tiếng ấy với một chút nghịch ngợm nhe. Quân giả đồ hăng hái mạnh:

- Tin anh ghê lắm rồi, anh là quân sư quạt mo của em, không tin anh răng được. Nhưng liệu khi em mở miệng hát “xích lại gần anh tí nữa đi em,” thì Thoan nói vội vàng xua hai tay nói anh gấp gấp ra cái máy nước đầu phố thì răng?

Huyền chưng hửng:

- Ra máy nước đầu phố làm chi? Mi nói như đồ khùng.

Quân cười khanh khách, cười văng nước bọt:

- Thì ra máy nước hát câu đó cho các em ma-ri-sén, ma-ri phong-ten nghe chớ chi nữa.

Huyền bị thằng lỏi hạ một cú đòn đau, chỉ biết nhăn răng cười trừ.

- Bộ mi tính dừng lại muôn năm ở giai đoạn một và tôn em lên làm thần thánh à?

Quân nghinh mặt:

- Tạm dừng lại tí ti thôi.

- Rồi mi làm chi?

- Không làm chi cả.

- Còn hiện tại?

- Em đang thất tình.

Huyền tròn tròn mắt nhìn Quân như một người vừa từ hỏa tinh rớt xuống. Tia nhìn nửa xa lạ nửa ngạc nhiên kinh khủng:

- Bộ mi bị loại ra khỏi trò chơi lớn rồi hả?

- Không.

- Rứa răng mi nói đang thất tình được?

- Em đang giận hờn nám gan cháy phổi ghen tuông loạn cả lên.

- Rồi răng?

- Em không chịu nghe giải thích, thanh minh thanh nga chi hết.

- Bởi rứa mà mi thất tình? Trời ơi! mới bị giận hờn ghen tuông chút xíu đã vội co cuốn mình lại, vỗ ngực xưng ta là kẻ thất tình. Mi là

thằng đại ngôn, lếu láo. Mi tưởng dễ có cái thú thất tình tuyệt vời lắm hả?

- Bộ khó lắm chắc?

Huyền cười hì hì:

- Không khó, dễ ghê lắm, nhưng trường hợp mi không nên và không đáng để thất tình ông cụ non ngớ ngẩn lắm lắm ạ.

- Rứa răng?

- Hãy gấp gấp tìm cách vãn hồi hòa bình, để lâu em sẽ cho mi đi tàu suốt rồi thất tình giả trở thành thất tình thật, lúc đó mi sẽ dài người ra, tha hồ mà hóc hác với cái thú thất tình.

Quân thộn mặt nghe Huyền giảng thuyết, có vẻ lãnh hội đầy đủ và sáng suốt bài học ghê gớm lắm. Quân ngượng ngùng cắn môi ngẫm nghĩ, Huyền nhìn Quân, Quân đang mang đúng kích thước và hình ảnh của Huyền những năm về trước; những năm mới lớn, hồn còn đầy ắp thơ mộng. Huyền chợt thêm muốn được bước lùi lại thời niên thiếu và được khoác vẻ ngẩn ngơ bối rối của Quân hiện tại. Vẻ ngẩn ngơ bối rối dễ thương, pha lẫn chút bướng bỉnh ngang tàng. Quân mang vẻ bướng bỉnh trên vầng trán lồ lộ, trên mớ tóc để không chải chuốt và, vẻ ngang tàng trong đôi mắt sáng rỡ tin yêu. Nhìn Quân, nhìn gã thiếu niên mới biết yêu lần đầu, tâm hồn là cái xác hành lý đựng đầy thơ đầy mộng hăm hở bước xuống cuộc đời... Không dừng Huyền bỗng nghe lòng gợn gợn băng khuâng.

Không khí cởi mở hào hứng dường như luôn luôn có giữa khoảng cách hai anh em. Tình huynh đệ đôi khi muốn biến thành tình bằng hữu. Số tuổi chênh lệch không bao giờ được đặt ra trong mọi cuộc tán láo. Tán láo đủ mọi vấn đề, lãnh vực. Huyền có một quan niệm sống rất rộng rãi đối với cậu em trai. Quân thích gì cứ làm nấy, miễn là không làm bậy, miễn học thật giỏi. Quân học giỏi và chẳng làm bậy gì cả. Quân lớn, nó phải có mộng mơ, có tình yêu cho nó, nó phải biết tán gái, tán thật hay càng tốt. Huyền không hề cho rằng chuyện tán gái và chuyện học hành ảnh hưởng xấu, chi phối nhau. Học là học, tán gái là tán gái, đừng cái nào quá đà quá mức. Học nhiều quá, suốt ngày chúm mũi và sách vở có ngày biến thành con một sách, con dán, biến thành một cuốn sách giáo khoa, bụng chứa đầy chữ nghĩa mà tâm hồn trống tuếch như cái trống cũng bằng thừa. Mê gái mê theo tình quá cũng sẽ biến thành con lừa. Học thật giỏi nhưng đừng quên mơ mộng, phải để tâm tư mình vượt ra khỏi biên cương những trang sách lang thang tới những bờ cõi, một không gian, một chân trời ảo diệu, mới toanh và tuyệt đẹp. Phải lang thang tới đó, dịu dàng đặt những bước chân say mê khai phá.

Quân là kẻ đang tới cõi bờ, không gian, chân trời ấy. Quân đang dừng lại để nhận đường với ít nhiều cuống quýt vụng về. Huyền làm kẻ chỉ đường nhiệt tình đầy hào hứng.

Quân đốt một điều thuốc cho mình và cho Huyền một điều khác. Khói thuốc tản mát khắp gian phòng rộng. Khói thuốc là sương mù khô tỏa ngát trong không gian hai người.

Quân ngồi xuống chiếc ghế đối diện Huyền, giữ nguyên những nét ngượng nghịu trên khuôn mặt. Huyền mỉm cười:

- "Anh", "chị" giận nhau lâu chưa?

- Từ hôm Thoan bắt gặp em mở máy tán con nhỏ Hạnh trong quán sách Ưng Hạ, bữa đó có anh mà.

- À, à, rồi rãng nữa?

- Em viết một cái thư dài năm trang để giải tỏa nỗi oan Thị Kính.

- Đúng rồi, con Thoan nó giận mi là phải, oan ức chi?

Quân trợn mắt:

- Cũng tại anh thách em tán con nhỏ Hạnh, em mô có sáng kiến nớ.

- Rồi Thoan có nhận thư mi không?

- Không, em đi theo nhét thư vào cặp nó, nó cho cái thư làm bướm bướm bay lượn xuống mặt đường nhựa.

Huyền vỗ tay đánh bốp:

- Ố là la, mi quê ba cục, ai lại đưa thư kiểu nớ.

- Em vẫn thường đưa thư cách đó mà, trước kia Thoan nhận đều đều.

- Trước kia khác, bi chữ khác, chữ tụi bay đang “nghìn trùng xa cách” bởi một cục giận to tổ bố.

- Ừ hí, em ngu thiệt.

- Lẽ ra mi phải khôn ngoan hơn, tế nhị hơn, nhờ bạn bè nó đưa lại, chẳng hạn. Em không nhận thư rồi mi làm chi?

- Em quay gót về nhà, lòng buồn vô hạn, buồn không biên giới.

Huyền thích thú chấp nối:

- Lòng buồn không biên giới, mi nằm co và tự cho mình là đứa thất tình, đúng không?

Quân xấu hổ gật đầu:

- Dạ.

- Thất tình chắc mi làm thơ, làm đúng một ngàn không trăm lẻ một bài than thân trách phận, xỉ vả cuộc đời, xỉ vả em tồi tệ, xỉ vả luôn những đứa con gái đang có mặt trên trái đất ni?

- Không, em đếch thèm làm thơ.

- Rửa mi làm chi? Bộ ra tiệm thuốc tây hỏi mua thuốc chuột à?

- Em lên lăng Tụ đức.

- Để than thở với cây cối đất đá à?
- Không, em định dặt hết mọi thứ kỷ niệm đựng trong cái hộp thiếc xuống cho "mò tôm" dưới hồ Thủy Tạ.
- Mi dặt chưa?
- Chưa, mới định thôi.
- Răng không dặt cho xong, cho quên?
- Em không có can đảm.
- Can đảm mi để mò hết?
- Thoan nó giữ hết.

Huyền cười to, Quân cười nho nhỏ.

- Rồi mi còn làm chi nữa không?
- Em viết "kinh"
- Hả, viết "kinh" à?
- Dạ, em viết "Tương Tư Kinh".

Như một nhân vật trong truyện kiếm hiệp bị địch thủ điểm trúng "tiểu huyệt", Huyền ôm bụng cười lăn lộn, cười muốn rung rinh sụp đổ cả căn gác.

- Trời ơi, mi đúng là thẳng lẳng mạn một cây xanh rờn. Tuyệt lắm! tuyệt lắm!

Quân bị cuốn hút trong trận cười ồn ào của Huyền. Quân ngô nghê toét miệng cười góp.

Quân không còn cảm thấy ngượng nghịu xấu hổ nữa, vì đã phơi lòng ra cho kẻ khác thấy. Lòng Quân giờ không còn là cái chóp bắc cực đỉnh núi Phú Sĩ, đỉnh Hy Mã Lạp Sơn quanh năm tuyết giá nữa.

Tình yêu, tình giận, tình hờn, tình ghen của Quân nó ngổ ngằn buồn cười thế đó, nhưng Quân đã chân thành rung động, xao xuyến với sự ngổ ngằn buồn cười ấy.

Quân bồi hồi xúc động nhớ lại giấc mơ "Công Chúa Bướm Trắng" và phiên tòa huyền ảo. Nhớ quay quắt chiếc kẹp ba lá, cái bông phượng ép khô, những tờ thư nồng thương ngọt yêu của Thoan, hai chiếc lá khô vàng, cái quai guốc đứt và cuốn sổ nho nhỏ chép những bài thơ riêng cho mình Thoan đọc. Kỷ niệm tuyệt vời tinh khiết thiêng liêng cao quý biết bao.

Chiếc hộp thiếc cô đơn trên bông cây ngút mù xa ngái tận lẳng Tụ đức có xao xuyến nhớ Quân như Quân đang nhớ nó không? Nó có thầm trách giận gã thiếu niên điên rồ quá khích này không nhi? Quân chợt ao ước chiếc hộp thiếc hóa thành chim bay về nằm gọn trong lòng mình để cùng băng khuâng, cùng thủ thỉ với nhau lời mạn, lời ngọt, lời béo, lời bùi.

Có nên kể cho anh Huyền biết giấc mơ công chúa bướm trắng

không? Có nên nói về bức họa nàng Thoan mang hai cái sừng nai hiên ngang trên đầu không? Tại sao Quân lại vẽ hai cái sừng nai trắng trẻo đó? chẳng hiểu nữa. Quân chỉ biết có thêm hai cái sừng trông Thoan ngồ ngộ, dễ ghét và ngơ ngác tức cười làm sao.

Cối bờ đã mở, không gian vừa rộng, chân trời xanh ngát tình yêu bay múa trong nắng. Quân đang trên đường tới. Ở đó có Thoan chờ, có nhã nhạc hoa thơm cỏ lạ đón mừng. Quân có cần mang hài vạn dặm để tới kịp giờ thiêng không?

Hài vạn dặm, Quân không thích hài vạn dặm chút nào. Đi mau chạy mau để làm gì? cứ thơ thẩn có hay hơn không chứ? Thơ thẩn rong chơi qua những xứ mộng mị cỏ hoa, ngoài thời gian và ngoài tất cả ràng buộc hệ lụy cuộc đời. Đứa trẻ ham rong chơi là Quân đang dừng lại, không cần hấp tấp, không cần tiến tới "giai đoạn hai" theo lời anh Hường. Cối bờ chưa tới nhưng thật ra đã tới. Quân muốn cho lòng no nê hờn giận, muốn Thoan ngất ngư vì hờn ghen mặc dù đôi khi nghĩ lại - Quân sợ ngày mô đó ngọn lửa hờn ghen sẽ đốt Thoan cháy thành một cụm khói. Khói bay thì dầu có mang hài vạn dặm cũng không kịp nữa đừng thềm biến thành khói mây sương gió chi hết. Cứ mãi là Thoan và cứ mãi mãi vẫn còn mười bảy.

Cứ mười bảy tuổi hoài hoài cho hồn đừng già, trí đừng mù, mắt đừng mờ tối, cho đôi má mãi mãi căng mọng tình yêu. Thoan mãi mãi vẫn còn mười bảy tuổi để trong mơ Quân hoài hoài được:

Theo trong mắt bé một vàng trăng
Sáng từ mòng một đến đêm rằm
Soi đường tình ái cho anh tới
Dẫn lối cho hoa tìm đến ong
Quàng lên vai bé một dòng sông
Mênh mông non nước thuở tang bồng
Sông ru tóc ngủ sầu xanh ngát
Sông chờ phù sa ươm mắt trong.

Sẽ trở về hát trên vùng đất mơ chung hai đứa. Vùng đất có thể là một ốc đảo thần tiên, là quê hương của những vì sao chiếu rọi, là một tinh cầu nào đó xa lắc mù khơi. Sẽ về, sẽ về phải không em yêu dấu?

Tâm trí Quân chìm dưới lớp sóng êm dịu, rười rượi vây buộc sợi mềm. Hình ảnh tóc bay, áo bay, dạt những chiều vàng bên đồi nương ngày nào bóng thấp sáng ở cuối đỉnh hồi tường cao nhất. Thoan chiều giữa phố mùa mưa và Thoan những sáng heo may gọn lạnh dòng sông ngơ ngác qua những vại cầu trắng. Thoan thân thiết và gần gũi như tay chân. Thoan giấu kín trong Quân bí mật và đầy

ấp. Tình yêu mãi mãi là bát nước đầy, không thể vơi giọt nào.

- Răng cái mặt thộn ra rửa thẳng tê?

Quân cười hân hoan:

- Em hết thất tình rồi.

Huyền vỗ tay tán thưởng:

- Đừng nuôi ảo tưởng mình thất tình mà hư bột hư đường, mắt mi sáng rồi đó.

- Anh có ý kiến mô giúp vãn hồi hòa bình giữa tụi em không?

Huyền lắc đầu:

- Không, trò chơi lớn của tụi bây nên tiếp tục như rửa. Tao đầu hàng trước sự lãng mạn mơ mộng của mi.

- Nghĩa là nên tiếp tục để em giận dài dài?

- Hãy chấm dứt cái giận khi mi đã tận hưởng đủ cảm giác tê dại của nhớ nhung quay quắt. Tao tin mi có thừa "nội công thâm hậu" để mê hoặc em... hết giận.

Quân chớp mắt cảm động. Huyền ngược nhìn trần nhà mơ màng.

- Hãy yêu em đúng theo sự rung động và xao xuyến của tim óc mi.

Lửa tuổi mô có đông bão, mưa nắng, tiết mùa riêng của lửa tuổi đó.

Tao không còn ở lửa tuổi mi, nghĩa là tao đang trong một khí hậu tiết mùa khác, tao ở ngoài.

Anh Huyền nghiêm trang quá đáng yêu biết bao! Quân muốn chồm qua mặt bàn ôm hôn anh Huyền một phát thật kêu.

Huyền không nhìn về mặt thanh thần của Quân, không thấy mắt

Quân chớp lia lịa vì cảm động. Huyền cầm đàn lên tay, đầu cúi xuống và, cùng với đôi môi tươi cười, Huyền hát, "Smoke gets in your eyes."

Lá Tương Tư

Chương 7

Tình bạn khoác áo gấm, tình yêu khoác áo vải thô. Vâng, Thoan luôn luôn khoác áo gấm cho tình bạn, quý trọng mối tình bằng hữu tha thiết rục rở giữa Thoan và Quyên. Thoan hoàn toàn tin những lời Quyên nói.

Quyên thương Thoan nên Quyên mới nói, mới phần nộ dùm Thoan. Phải rồi, đúng lắm, đừng bao giờ tin ai hết, hãy rút lui cái lòng tin đã cho người, rút lui niềm tin đã cho Quân?

Thoan lặng người ứa nước mắt nghe Quyên kể sự gặp gỡ tình cờ buổi trưa ngày nọ. Thoan đau về sớm. Buổi trưa trời đất giao hưởng cơn mưa đầu đông. Buổi trưa Quân lạc lòng, cơn đau chìm sâu tận đáy lòng tê dại. Quân ba hoa lếu láo tình tự với "người ta" trước một màn mưa đẹp. Quyên phần nộ thật tình nhìn rõ bộ mặt giả dối của Quân.

Nhưng cũng chính buổi trưa ấy, trống ngực Thoan đập liên hồi khi đứng trong nhà, sau lớp cánh cửa sổ he hé, Thoan nhìn thấy Quân đứng ủ ê trước cổng nhà mình. Nếu nhà này không có nhỏ Quế, Mẹ, và chị Duyên chắc Thoan đã mở cửa chạy ào ra, dẫu mưa ướt áo, ướt hết đầu mình tứ chi. Sau lần kính cửa sổ đôi mắt Thoan im lặng nhìn, môi Thoan không nén được nụ cười âu yếm. Âu yếm quá mất ai dài dại. Mất dại. Phải rồi, lúc ấy mắt Thoan dại hẳn đi, nghe hồn xao xác có nổi gì không đành. Nhưng Thoan vẫn ngồi yên không cục cựa. Chỉ cần mở cửa, chạy ào ra, thật dễ, sao tay chân luống cuống quá chừng! Khuôn mặt Quân ướt bết nước, tóc rũ xuống trán, đôi mắt Quân chừng như cũng dại theo những khóe nhìn dò hỏi, kiếm tìm. Quân không hề biết Thoan nhìn trộm, nếu biết chắc gì Quân có cái dáng vẻ khờ khạo tội nghiệp ấy. Vừa khờ khạo tội nghiệp, vừa dễ thương và đáng yêu chi lạ.

Khi Quân không còn ngờ ngẩn đứng trước cổng nữa, Thoan mở cửa đi ra, ngó mong lung hai đầu đường. Bóng Quân mất hút cuối ngã rẽ rồi, Thoan thầm trách rằng con đường bằng qua nhà người ta làm ngắn quá. Phải chi nó dài hơn để Thoan còn được thấy bóng Quân nhạt nhòa sau màn mưa, sau màn lệ mắt mình. Thoan đứng giữa đường, đứng trước cổng nhà như đứng trên một tinh cầu xa lạ. Chỗ Quân đứng, không gian nhỏ bé Quân ngự mấy phút trước nhường lại cho mưa bay lá rụng. Dầu bánh xe in mờ quá đã bị mưa xóa đi, cả dấu chân Quân cũng thế. Chỉ còn, còn lại gì? Còn lại ở chỗ đứng của chàng những tàn thuốc lá, nằm ướt nhẹ bên lề cỏ. Mẩu tàn thuốc ngắn bằng móng ngón tay, ngắn hơn con sâu róm, trước đó nó đã hiện diện sừng sững trên môi chàng. Chàng đi, quăng ném nó ở lại bằng một cử chỉ quen thuộc vô tình. Thoan cúi xuống mẩu tàn thuốc lá với khóe nhìn thân ái. Và, do một lực kỳ bí nào đó thúc dục, Thoan cung hai ngón tay nhặt nó lên, quay bước trở vô nhà.

Không ai biết Thoan ra đường "bê" cái tàn thuốc lá Quân bỏ lại vào nhà cả.

Mặc dù đã thay bộ quần áo khô ráo, lau tóc cẩn thận, trong bữa ăn trưa Thoan cũng bị mẹ hỏi:

- Đau không nằm một chỗ, mi vừa ra vườn mần chi mà tóc ướt mem

rửa?

Thoan nhanh nhẩu khóa laptop, lần thứ nhất Thoan dối mẹ:

- Con hái mấy lá khoai cho hai con thỏ.

Trong suốt bữa ăn Thoan nín im thin thít. Không ai biết Quân vừa tới, vừa bỏ đi cả, thật hù vía.

Suốt buổi chiều hôm ấy Thoan đóng chặt cửa phòng nằm dài trong chăn nghĩ đến Quân, lòng bao dung vô hạn, trí thanh thản vô cùng. Mẩu tàn thuốc lá được sưởi khô bằng hơi ấm thân thiết trong không gian Thoan hít thở, nó được gói kín trong một miếng vải lụa nhỏ, được khoác áo kỷ niệm.

Hình ảnh Quân ướt loi ngoi đứng trước cổng nhà in đậm lên tâm tưởng Thoan những nét chân phương. Thoan nhìn rõ Quân, mừng rỡ tượng thấy Quân cùng những gì xao xuyến nhất của lòng mình.

Thoan thôi giận, nhớ lại chuyện cho thư của Quân làm bướm bướm bay xuống mặt đường tuần trước với niềm hồi hận khôn tả.

Thoan trách mình thiếu độ lượng, quá khích dằn trời mây. Nếu hôm ấy Thoan chịu nhận cái thư giải thích của Quân biết đâu hôm nay đã có "hòa bình" (?)

Buổi trưa cảm động và đẹp tuyệt vời ấy đã trôi qua.

Buổi chiều êm ả tưởng nhớ ấy cũng qua mất rồi. Chẳng còn gì nữa cả.

Sau chuyện kể của Quyên, Thoan thấy Quân đang tự bọc nhựa, chết trân sau lớp vỏ gian dối. Quân như đang đi đứng nói cười ở một cõi bờ nào khác, rất xa, xa tít mù thế giới Thoan đang sống. Lời nói, lời dạy khôn của Quyên bây giờ nghe còn nóng vành tai:

- Tao bắt gặp "anh chị" đang đứng đầu võ mồm với nhau dưới hiên trường Đại Học, bên ngoài là mưa rơi, lá bay, gió chạy, thơ mộng chết khiếp. Tao ức quá băng qua đường quyết bắt quả tang...

Rửa đó. Rõ ràng như hai cộng hai bằng bốn. May quá. Thoan định kể cho Quân nghe hình ảnh đẹp của Quân dầm mưa đứng trước nhà mình, kể về cái tàn thuốc lá chàng bỏ lại (như một dấu tích, như một ấn chứng thời gian). Thoan đã dấu biến đi, kể ra chắc Quyên cười cho thú vị.

- Mi phải mở mắt ra mà dòm ngó, đừng mù đui chiêm bái tình yêu cao vời vợi nữa. Chiêm bái u mê có ngày mất mi cận thị hoặc viễn thị, loạn thị rồi không thấy chi nữa cả. Tao thương mi tao mới nói. Tao là cái phanh rất ăn để sẵn sàng "tốp" mi lại Thoan nờ.

Phải lắm. Đúng lắm. Lời Quyên nói rất chí lý. Hãy để cho tình phơi pha, đừng tô màu cho tình nhiều quá. Đừng cho tình mặc áo màu.

Tình yêu phải khoác áo vải thô mới chân tình, thanh đạm. Đừng vội

chiếu tình yêu lên màn ảnh. Hãy thu hẹp tình lại trong hai ngõ mắt. Cho tình yêu phải cho từ từ, nhỏ giọt khiêm tốn như quăng từng đồng bạc cắc cho ăn mỳ. Đừng vội, đừng vội. Tình sẽ cho mi đi trực thăng giấy, ăn bánh vẽ Thoan à.

Chút giận ghen nhỏ được xé ra to, nhồi lên thành cục, thành núi. Quyên ơi! Mi khôn ngoan in một bà cụ già, tao đại dột in một bà cụ non. Mi phanh tào lại thật đúng lúc, còn một tí nữa là tao lặn tòm xuống hồ rồi. Tao chưa cận, viễn thị hay loạn thị vì ánh sáng chói lọi của tình. Mắt tao còn tựa hai ngọn đèn một ngàn quatts đây. Thoan nhủ thầm rồi Thoan khóc.

Anh Quân!

Nếu ví tình ta là một vở kịch thì anh là một diễn viên bất tài, đáng để cho khán giả la ó ném tảng cà chua, trứng thối.

Nếu ví tình ta là một canh bạc thì anh là một con bạc chơi bịp, đáng bị khai trừ.

Nếu ví tình ta là một trái cây chín ngon ngọt trên cành thì anh là một con sâu đục khoét phá hoại, đáng bị bóp chết không nương tay.

Nếu ví tình ta là một tôn giáo uy nghiêm cao cả thì anh là một tên giáo gian, đáng bị ném đá.

Nếu ví tình ta là một tô phở nóng hổi thì anh là miếng thịt thiêu, nguội làm hư hương vị chung, đáng gắp ra quăng bỏ.

Nếu ví tình ta là một lượng rượu nồng thơm thì anh là cái cốc nứt rạn không đáng để đựng lượng rượu quý đó.

Nếu ví tình ta... Đó không phải là những lời than thở của Thoan mà là lời lên án, kết tội kẻ bội tình, lạc lòng, lạc dạ, những kẻ có tình sử lem nhem bê bối, là những tiếng kêu trầm thống báo động trước mỗi nguy nan, tất cả mọi thiếu nữ nên lùi về thế thủ, cấp tốc "tốp" bót thế tấn công, cho tình không nên cho cả bao la biển lớn, phải cho theo lối nhỏ giọt.

Mẫu tàn thuốc lá được Thoan âu yếm mặc cho lớp áo kỷ niệm từ trưa hôm ấy, nay ngó lại thấy nó rãnh mà tro trên quá, không xứng đáng với sự nâng niu trân trọng của Thoan chút mô hết, Thoan bẻ nó ném ra ngoài cửa sổ.

Tám ảnh chụp Quân đứng hút thuốc lơ lảo thơ mộng dưới tàn me cao bị Thoan cắt cụt một chân, chừ cắt luôn cái chân còn lại. Quân cụt hoàn toàn, muốn di chuyển hiển nhiên phải dùng xe lăn tay.

Việc xử tội của Thoan có tàn nhẫn không nhỉ? Ai biết được? Thương nhau lắm cắn nhau đau ấy mà.

Quân là thần tượng bị Thoan hạ bệ xuống đất bùn rồi. Nhưng ô hay! nằm chung lẩn với đất bùn thần tượng cứ vẫn là thần tượng, chôn

chặt dưới ba thước đất họa may.

Ngày ngày đêm đêm có Thoan nói với tim Thoan hãy quên Quân, quên kẻ lạc dạ, lạc lòng, Thoan nhủ thầm chẳng có ai chung tình ngoài chiếc bóng của mình. Chiếc bóng trong gương, chiếc bóng trên vách nhà. Ta đi bóng ta đi, ta đứng bóng đứng, ta nằm bóng nằm, ta ngồi bóng ngồi, ta chết bóng tắt. Bóng với ta tuy hai mà một, ta với bóng tuy một mà hai. Nghìn đời không thể mừng tượng thấy được nữa: ta với Quân tuy hai mà một, ta với chàng tuy một mà hai. Không, không thể. Mừng tượng như rứa là đồ loạn óc, vô duyên ỏm!

Quyên biết Thoan chừ như miếng mứt bí đao rồi. Mứt bí đao ngấm đường vô tận ruột, Thoan ngấm tình Quân vô thấu lục phủ ngũ tạng khó lòng biến khối tình ấy thành hư không. Quyên biết Thoan buồn da diết, Quyên cũng buồn lây. Buồn chi lạ rứa! Nhưng buồn của Quyên là buồn lây, buồn dùm, buồn của Thoan có gốc gác xuất xứ hẳn hoi, nên trong sự chia xớt đôi khi Quyên thấy mình có lỗi thật nhiều với bạn.

Quyên đâm ra hối hận đã kể lại với Thoan cuộc gặp gỡ nhỏ Hạnh và Quân trưa nọ. Biết đâu giữa Quân và Hạnh không có chi cả. Hạnh là "bò" của anh Huyền râu ria như lời Quân nói (?). Quyên nhủ thầm và buồn bã nói với Thoan:

- Tao tình nguyện làm con hề, con múa rối diễn đủ tuồng cho mi coi, mi cười. Mi buồn quá khiến tao buồn lây. Ngó mi tao hết ham có tình để lót dưới chân đi cho phiêu bồng như mây rồi. Tình yêu, ôi tình yêu nặng nề như đá tảng.

Thoan lắc đầu:

- Tao không ép mi làm hề cho tao coi. Tao đang vui như đám chay, như hát bội.

Thoan có đang vui không? Thoan dối lòng.

Kỳ thi đệ nhất lục cá nguyệt đã qua một cách xuôi sẻ. Hai đứa thường rủ nhau đi ciné, lang thang, tán láo cho đỡ buồn. Nhưng, dường như Thoan chẳng đỡ buồn tí ti nào cả.

Lá Tương Tư

Chương 8

Chủ nhật, cơn mưa từ hừng sáng, dứt hạt không biết từ lúc nào.

Ngủ trưa dậy, Thoan ngó ra cửa sổ không còn thấy mưa nữa. Thoan đưa tay ra đàn áp cái ngáp vặt, nghĩ không biết làm chi cho qua thời gian buổi chiều. Không đứng, Thoan nghe lòng nao nức nổi gì không rõ, không phải là niềm buồn cũng chẳng phải niềm vui.

Quyên tới chơi thật đúng lúc. Từ cổng Quyên đã phát tiếng cười lao xao vào với Thoan.

Quyên nói giọng vua chúa:

- Thoan ơi! Trẫm tới thăm khanh một chiều mưa, khanh có cảm động không?

Thoan mở cửa đón bạn:

- Hết mưa rồi bệ hạ ơi. Thấy bệ hạ tới thiếp vui muốn chết tươi.

Quân giục Thoan thay quần áo đi ciné. Hai đứa nói chuyện huyên náo hơn chim hót.

Ở rạp cine ra, trời hanh vàng chút nắng yếu ớt. Hai đứa bỏ phở lang thang vào đại Nội.

Quyên gảy đàn trầm:

- Vô đại nội cho khanh nhớ kỷ niệm "cái quai guốc đứt" đã tặng người xưa. Trẫm và khanh là ông vua bà chúa sau nhiều năm lang bạt giang hồ chừ diu dắt nhau về hoàng cung cũ, dạo gót hài qua hoa viên cỏ dại cho châu chấu cào cào vỗ cánh bay lên náo loạn xà ngầu.

Những bước chân hồn nhiên dẫm lá úa, theo gió chiều gợn lạnh mà đi. Mùa đông thêm thiếp giắc điệp bên trong những lớp cỏ thành. Lối đi men dẫn dưới các tàn phượng không hoa, những tàn me thưa lá. Rải rác sau một bờ tường, một khóm cây, vài ba đôi cặp diu nhau lặng lẽ, vài ba cặp cúi đầu thăm thì lời mộng. Giữa cái vắng im điệp trùng của không gian Đại Nội, cơ hồ có giăng mắc tơ hồng. Vách rêu in, đường đá nhẵn, cây cối trầm tư. Tất cả đứng đó đồng phục trong lớp áo lục nồn của rêu. Chập chùng lá cỏ.

Thế giới biệt lập, Đại Nội là thiên đường lý tưởng của những đôi cặp trai gái muốn xa lìa cảnh hỗn tạp phồn hoa, tìm nơi khuất tịch để nghe rõ nhịp tim đập, nói cho nhau nghe mộng tưởng mà chẳng ai nghe thấy. Cho nên, mỗi lối đi, góc tối, mỗi gốc cây của đại Nội như mang sẵn những đường nét trữ tình. Những nét tình thâm nghiêm cổ kính.

Nhìn những đôi cặp thơ thẩn, âu yếm nhau, tay trong tay, mắt đối mắt, đầu sát đầu, Thoan nghe xao xuyến tủi thân lạ lùng. Thoan đi sát vào Quyên, muốn tan lẫn vào Quân. Thoan muốn biến mất.

Quyên chớp mắt nhìn bốn phía, vẫn với giọng vua chúa, pha lẫn bông đùa:

- Cảnh đẹp, người cũng đẹp quá, phải không khanh?

- Người mô?

Mấy anh chị tay đan tay diu nhau đi hái mọng đó.

Thoan cười nụ nhỏ:

- Bệ hạ nói nghe hàm hồ quá. Phải gọi là những ông vua bà chúa như tụi mình, răng kêu họ bằng anh bằng chị được?

Quyên rút cổ nhè nhẹ, bóp tay Thoan:

- Ủi dà, ái khanh bữa ni coi bộ khó ở trong mình răng mà nét mặt dầu dầu rứa?

- Bệ hạ lại ăn nói hàm hồ nữa. Nhan sắc thiếp đương độ xuân thì như ri, bệ hạ lại chê thiếp dầu dầu, bộ bệ hạ bắt đầu chán thiếp, muốn cưới thêm thứ phi nữa à?

Quyên cười khanh khách:

- Khanh ranh quá, đọc rõ tâm tư trầm như đọc nhật báo.

Giọng nói của nhỏ Quyên thật lời cuốn, nhí nhảnh, lòng Thoan không thềm xao xuyến nữa, vui lây niềm vui của Quyên.

- Khi ngồi trong rạp ciné dường như khanh ngủ gục, gọi tên ai ơi ới... khanh mơ mọng lành ư?

Biết Quyên bắt đầu trở tài phịa, Thoan nói theo:

- Ô không, giấc mơ dữ tợn lắm. Chừ bệ hạ nhắc lại, thiếp nhớ, muốn toát mồ hôi lạnh quá chừng.

- Mơ chi mà dữ dần rứa?

- Quên rồi.

- Ờ hay! Mới tí đã quên?

Thoan cười khúc khích:

- Nhớ rồi, giấc mơ thiệt kinh hoàng khủng khiếp. Thiếp mơ thấy bệ hạ dẫn thiếp lên thiên thai.

- Lên thiên thai làm chi.

- Lên thiên thai coi mười hai ông cạp ngồi nhai kẹo gừng.

Quyên cười dòn dã:

- Khanh nhớ lầm rồi, mười hai ông cạp ngồi nhai kẹo cao su.

Thoan gật đầu:

- Trí nhớ bệ hạ như muối khói đèn.

- Ờ thì nhai kẹo gừng. Rồi răng nữa?

- Khi thấy bệ hạ và thiếp vào thiên thai, mười hai ông cạp nhả kẹo gừng ra.

- Mời khanh ăn hả?

Thoan lắc đầu, cầu nhẹ vai Quyên:

- Bệ hạ lại ăn nói hàm hồ nữa. Mười hai ông cạp nhả kẹo gừng ra không nhai nữa, đòi nhai thiếp vì thấy thiếp xinh đẹp quá.

- Còn trẫm, trẫm đẹp không?
 - Mấy ông cọp nói bệ hạ xấu như ma lem.
 - Thiệt đúng là đồ cọp, không có óc thẩm mỹ chút mô hết. Người ta đẹp như ri mà nói xấu.
 - Ờ hay! Răng bệ hạ lại nổi giận với thiếp? Mấy ông nói rằng thiếp nói in như rủa.
 - Để bữa mô rảnh rang trẫm phải lên hài tội mấy lão cọp chết đó mới được. Bọn họ đòi ăn khanh rồi khanh tính răng?
 - Thiếp lùi lại ba bước và chạy.
 - Mấy lão cọp đuổi theo không?
 - Đuổi theo sát nút. Thiếp kêu bệ hạ ơ ời, không thấy mô cả, bệ hạ trốn mất tiêu.
 - Nhớ lại thử coi, ta mô có hèn nhát như rủa? Có chắc là khi bị cọp đuổi khanh gọi tên trẫm không, hay gọi tên đũa khác?
 - Đũa mô?
 - Gọi Quân, gọi anh Quân ời ời...
- Thoan ngượng chín người, giẫy nẩy:
- Thêm một lần nữa bệ hạ ăn nói hàm hồ quá. Thiếp không thềm kể nữa.
- Quyên vuốt lưng Thoan:
- Thôi xin lỗi khanh. Kể tiếp đi. Trẫm tin lúc nớ khanh gọi trẫm nhưng vì lúc nớ trẫm bận đánh cờ với mấy ông tiên.
 - Thiên thai làm chi có tiên?
 - Hả?
 - Thiên thai không tiên.
 - Răng khanh biết?
 - Mấy ông cọp nói.
 - Nói răng?
 - Khi mấy ông bắt được thiếp rồi, thiếp van xin khóc lóc nên mấy ông không thềm nhai thiếp nữa. Mấy ông chỉ nhờ thiếp một việc.
 - Việc chi?
 - Việc trọng đại lắm.
- Quyên chớp mắt, vờ sốt ruột:
- Nói lẹ đi.
 - Mấy ông nhờ lúc về trần gian thì nói cho cả bá quan thiên hạ biết trên thiên thai không có tiên-bà, tiên-ông, tiên-cô, tiên-cậu chi cả, chỉ có mười hai ông cọp ngồi nhai kẹo gừng. Chuyện Lưu Nguyễn lên thiên thai quên đường về là lão khoét, hai chàng ni mới xớ rớ bước vô thiên thai là bị mấy ông chụp nhai liền, còn mô nữa để gắp tiên? Mấy ông cọp tuy ở tận thiên thai nhưng tai thính lắm.

- Bộ trầm và khánh nói chuyện với nhau mấy ông cũng nghe à?

- Nghe tuyệt tuốt.

Quyên cười rộ:

- Mấy ông cộp cũng tinh ranh đáo để hỉ?

- Mấy ông còn dọa cặp mô diu nhau lên thiên thai đều bị nhai như xương, trừ bệ hạ.

- Răng mà trừ ta? Mấy ông sợ ta chắc?

- Vì bệ hạ xấu như ma lem!

Thoan phì cười. Quyên đấm lưng Thoan hai cái, ngứa dãi:

- Mười hai ông cộp của ái khanh đáng bị đui ra khỏi thiên thai, bị cắt cụt chân như chàng Quân, vì đã dám chê trầm xấu.

Thoan giả đồ ai oán:

- Xin bệ hạ đừng nhắc tới chàng Quân, đừng nhắc tới con người lạc lòng lạc dạ nớ, chạm tới vết thương tươi rói của thiếp.

- Nghe khanh nói trầm ngờ ngợ như đang nghe Thanh Nga ca vọng cổ.

Mãi tán láo về giấc mơ tưởng tượng mười hai ông cộp ngồi nhai kẹo gừng. Mãi mê vấn đáp "trầm trầm khanh khanh", Quyên và Thoan không hề biết có một đôi mắt si dại đang bí mật theo dõi mỗi bước đi của hai đứa.

Lúc ngang qua điện Thái Hòa, Thoan đi chậm lại, bâng khuâng nhìn những bậc cấp, nhìn hai con nghê đá đứng chết sững trong chuồng sắt, lòng man mác buồn. Quyên kéo tay Thoan bước nhanh:

- Thôi đừng tưởng niệm "cái quai guốc đứt" nữa. Chừ khanh có trượt đứt mười cái quai cũng chẳng ai thèm xin về làm kỷ... nghệ nữa mô. Lên lầu Ngũ Phụng chơi đi.

Lầu Ngũ Phụng nằm trên cửa Ngọ Môn, gian giữa có đặt ngự tọa, chỗ vua ngồi, hai bên là hai cái gác ngày xưa giành cho các bà Hoàng Thái Hậu, Hoàng hậu chánh cung ngồi dự các khánh tiết. Sau ngự tọa, bên trái có một cái trống và một cái chuông rất lớn. Lầu Ngũ Phụng gian giữa lợp ngói hoàng lưu ly, hai bên ngói thanh lưu ly.

Từ lầu Ngũ Phụng, Thoan đảo mắt nhìn bốn phía. Mây bay từng cuộn nổi dưới không gian rộng. Thốt nhiên Thoan muốn mình biến thành nàng công chúa nhỏ, lạc loài, câm và điếc. Ngoại cảnh chỉ tới với mình bằng màu sắc, loại bỏ hết âm thanh. Âm thanh, nếu có cũng chỉ là tiếng sáo vi vu huyền diệu văng lên từ lòng mình. Và tiếng nguyệt cầm cũng chỉ cảm nghe qua sự va chạm khe khẽ của mỗi dòng ý nghĩ. Loại bỏ hết âm thanh, tiếng nói, cho lòng nghe phong phú hơn, dẫu là sự phong phú não nề, âu sầu buồn thảm:

- Bệ hạ ời, thiếp muốn biến thành một công chúa, công chúa câm và

điếc.

- Tại răng?

- Bởi thiếp chỉ muốn nhìn thấy mọi vẻ đẹp mà không cần nghe sự ồn ào khua lên từ những cái đẹp đó.

- Khanh có đang điên đó không?

- Khi cầm và điếc chắc mình nhìn cuộc đời thấy mới lạ hơn. Nếu cần, thiếp sẽ tình nguyện hóa đá, tượng đá đứng mãi trên cửa Ngọ Môn ni nhìn xuống mặt hồ, nhìn xuống hạnh phúc của những đôi cặp đang dìu nhau đi hái chuyện thần tiên dưới đó. Và nghìn sau mỗi lần có ai vô đại Nội họ sẽ ngược lên nói với nhau: Kìa, công chúa hóa đá đang chào mừng chúng ta, đang khuyến khích ta "yêu nhau, yêu nhau cho tới già đi".

Quyên nhìn Thoan với khóe mắt lạ lùng:

- Trời ơi, ái khanh nói lắm nhảm như con ma.

Thoan reo nhỏ:

- Được hóa đá trước khung cảnh thơ mộng ni chắc tuyệt lắm. Bệ hạ còn nhớ vở kịch diễn ở trường tết năm ngoái không?

- Nhớ chứ, trầm đóng vai Hoàng Tử và Khanh đóng vai công chúa Hoa Hồng.

- Biết không, khi mục phù thủy thổi phép phù, công chúa nhắm mắt lại để hóa đá, thiếp đã có ý muốn hóa đá luôn, ngồi lì ở sân khấu và không muốn thức dậy nữa.

Quyên khẽ tát má Thoan:

- Thôi thức dậy đi, ái khanh đừng ngủ mê nói sảng nữa.

Hai đứa cùng ngược nhìn nhau cười. Quyên nhìn lâu vào mắt Thoan. Đôi mắt ươn ướt như lúc nào cũng chỉ chực tan thành lệ. Mắt Thoan buồn quá. Nhớ đêm kịch hồi tết năm ngoái, Thoan thật kiêu diễm và đài các trong vai nàng công chúa hóa đá, Thoan đã gây xúc động lớp khán giả ngồi bên dưới, họ đã khóc, rất đông người đã khóc khi thấy Thoan hóa đá trên sân khấu. Hai đứa có nhiều kỷ niệm với nhau, đêm kịch, nhiều đứa gọi Thoan là "công chúa âu sầu". Bữa nay thì Thoan biến thành "công chúa âu sầu" thật tình rồi. Bởi vì, nàng công chúa ấy, sau đêm kịch ấy, đã để lòng rung động trước một tình yêu. Không phải tình yêu giả của chàng trên sân khấu mà tình yêu của Quân, chàng hoàng tử không áo mão cân đai ngoài cuộc đời. Quyên kéo Thoan ra ngồi trên bậc thềm, hướng mặt ra phía bờ sông.

Thoan vờ núp sát vai Quyên nũng nịu:

- Bệ hạ ơi! Đã mấy hôm rồi, tình sương thiếp ra sân ngắm nhận, không thấy con mô bay về cả.

Quyên nhướn cao đôi mày nguyệt khuyết:

- Đã có trăm ngày đêm kề cận bên ái khanh, còn ngóng nhận làm chi cho hao tổn hơi sức? Bộ khanh mong nhận mang tin ai về à?

Thoan giả đồ chớp mắt e then:

- Dạ.

- Ta có cảm tưởng cơ hồ khanh có chi muốn giấu ta. Thiệt bụng là khanh đang mong nhận đem tin ai về?

Thoan khều nhẹ tay Quyên:

- Bệ hạ ghen ư?

Quyên phì cười:

-Ồ không, ta, ta... khó nói quá!

Thoan thở dài thậm thướt, lẩm bẩm:

- Đi mô mà nỡ chộ về. Hay là ai bỏ bùa mê cho rồi.

Quyên làm như không nghe Thoan nói, đưa mắt nhìn lên ngọn cờ quần quai trên kỳ đài Phú Văn Lâu. Hai đứa đang ngồi hướng mặt về phía kỳ đài. Sau lưng, bên dưới là hồ sen và điện Thái Hòa. Phía trước, kỳ đài và dòng sông Hương thấp thoáng những mũi thuyền bông trầm lặng, hàng cây tê đại cúi đầu. Thoan và Quyên ngồi gần xế dưới mái lầu, chỗ đặt đại trống. Mặt trống đã bể nát, im hơi lặng tiếng không biết từ bao giờ. Mãi mê đấu láo "trăm trăm khanh khanh", hai đứa không hề biết mình bị theo dõi bởi đôi mắt của anh chàng Quân. Quân đang thích thú ép sát một góc tối, sau vách gỗ mỏng, cố thở thật nhẹ, banh rộng tai để nghe. Quân đã thấy Thoan và Quyên từ lúc hai cô bé xăm xăm đi vào cổng Đại Nội và đã "bí mật" theo gót "nhị kiều" tới đây.

Quyên thôi nhìn ngọn cờ quần quai. Mặt rỗng khẽ cau lại, vẻ giận dỗi đáng yêu:

- Khanh vừa lẩm bẩm cái chi đó?

- Dạ, tiện thiếp vừa đọc ca dao.

- Câu nớ ra rằng?

- Đi mô mà nỡ chộ về. Hay là ai bỏ bùa mê cho rồi!

- Ai? Ai đi và đi mô?

- Bệ hạ nổi giận đó ư?

- Không, không, ta chỉ hỏi cho biết rứa thôi.

Thoan đưa ngón tay trở áp lên môi chúm chím cười mím, mắt long lanh đá lông nheo "tổng tình" Quyên, y hệt Điều Thuyền "bứt hòn" Lữ Bố:

- Tiện thiếp chỉ ngại nói ra bệ hạ ngất xỉu vì ghen.

- Cứ nói, ta đem lượng hải hà đối với ái khanh, khanh đừng ngại, dù sau lời nói của khanh, điện đài ni sụp đổ tức khắc ta cũng muốn nghe.

Thoan vuốt má Quyên, khúc khích:

- Bệ hạ thật đáng mặt quân tử, đáng mặt hảo hớn, anh hùng.
- Nói mau nói lẹ lên ta sốt ruột.
- Dạ.
- Nói
- Dạ, tiện thiếp đang mong nhận đem tin một người về.
- Hẳn là ai?
- Dạ, chàng võ tướng của triều đình.
- A, có phải là Hoàng tướng công không?
- Dạ, đúng là chàng Hoàng Quốc Quân.

Quyên đứng vụt dậy, chống nạnh cười khanh khách:

- Hừ, khanh qua mặt ta ư? Khanh tự tình với thằng nhãi ranh, tiểu tốt đó ư? Khanh đừng mong nhận đem tin hán về nữa.

Thoan vờ buồn bã quì gối ôm chân Quyên:

- Xin bệ hạ tha cho tiện thiếp tội chết. Biết bệ hạ đem lượng hải hà đối với thiếp, thiếp mới dám phơi mở tác lòng.
- Hừ, ngờ là khanh si mê ai, hóa ra si mê thằng tiểu tốt nó, khanh thật đáng tội chết phan thân.

Trong góc tối, Quân choáng váng mặt mày khi nghe hai con nhỏ gọi ngay chóc tên họ mình ra, nhiech mình là thằng nhãi ranh, tiểu tốt.

Quân ê mặt ê mày, lửa giận bốc cháy bùng gan.

- Nhưng thiếp đã trót lỡ, thiếp vẫn mong tin nhận đưa về, không biết chừ chàng sống phương nào?

Quyên cười giòn giã:

- Nhận đưa tin. Hừ, nhận còn mô nữa mà đưa tin. Trước đây hai ngày, ta đã truyền lệnh khắp nước cho thợ săn bủa lưới bắt nhận vật lông nấu cháo hết rồi khanh à.

Quyên cười lớn hơn nữa và, Thoan cũng cười. Hai tiếng cười cuộn lên muốn bứt tung cả mái ngói.

Trong góc tối, mặt Quân đỏ như. Mắt chớp lia lịa. Vừa giận nhỏ Quyên hạ mình xuống vai tiểu tốt, vừa cảm động vì sự "mong tin nhận" của Thoan, Quân muốn xuất đầu lộ diện tát Quyên vài bạt tai và khóc thật mùi mẫn tạ lỗi với Thoan, tạ lòng thương nhớ đầy ăm ắp như biển rộng sông dài của nàng. Quân ao ước được Thoan âu yếm thừa "bệ hạ" và xưng "thiếp" một cách ngọt ngào. Quân phân vân chần chờ không biết có nên dòi chổ núp không? Lỡ ra mặt rồi hai con nhỏ cứ giả tảng làm ngơ, không chào thì có nước độn thổ.

Quyên vuốt tóc Thoan dỗ dành:

- Thôi ái khanh đừng thêm buồn nữa, quên cái thằng tiểu tốt đi. Trầm rất ngậm ngùi nói với khanh lời nó. Trầm biết khanh yêu thằng nhãi

ranh da diết nhưng than ôi, hắn không xứng đáng với lòng yêu của Khanh chút mô hết. Hắn nghe theo tiếng gọi huyền ảo của con tim đui mù hắn rồi.

- Thiếp cảm ơn lời khuyên bảo ngọc vàng của bề hạ. Thiếp không thêm buồn nữa, ngày mai thiếp sẽ ra tiệm thuốc tây mua vài hộp thuốc "quên", nửa uống nửa chích để thiếp quên hắn gấp rút.

- Tiệm thuốc tây làm chi có thuốc "quên" được?

- Dạ, bề hạ khỏi lo, người ta có thuốc "giúp trí nhớ". Chắc hắn phải có thuốc "giúp trí quên" chứ.

- Lỡ ái Khanh uống vô, quên hắn rồi quên luôn cả trẫm nữa, e thậm chí nguy.

Mãi ngược nhìn mây trời, Quyên không hề biết trên má Thoan vừa có hai giọt lệ long lanh bò xuống. Cánh mũi Thoan phập phồng liên hồi. Chợt cúi nhìn bắt gặp hai giọt lệ. Quyên thẳng thốt quên mất cả giọng vua chúa. Quyên la khẽ:

- Ô hay! Mi khóc hả Thoan?

Thoan không nói năng chi cả. Quyên trườm ồm vai Thoan:

- Xin lỗi mi. Tao thiệt là đũa vô tâm, ai lại nhắc tới Quân cho mi nhớ. Thôi, nói chuyện khác đi, vui hơn.

Thoan dùng tay áo lau nước mắt:

- Không, tao buồn nhớ cóc khô chi. Tao khóc cho mắt đẹp, mi quên bí quyết đó rồi à?

Quyên phụng phịu:

- Thôi đi bà ọ, vui đi kẻo tôi khóc theo.

Thoan gượng cười:

- Về, chiều quá rồi.

Tiếng nói thoáng nghe bay tán lác trong gió mơ hồ gửi lại ngực Thoan chút âm hưởng quặn mềm, phiền tủi không rời. Màu áo len tím thắm chợt lẻ loi như đóa hoa nhú lên cặm rươi hôn mê, gạch đá dạt bay theo chiều gió cuốn. Khuôn mặt Quyên chợt lồng sau lớp sương nào xa vời. Hàng sớ cúi đầu trên mặt hồ dưới kia chừng cũng ngây ngất buồn nhớ. Thoan nhớ Quân, những cội sớ nhớ thời huy hoàng rực rỡ xưa, nhớ các cô công chúa nhỏ, nhớ tà quạt, lọng tàn, xa giá cùng những đêm từng bừng đuốc hội, xiêm y ca múa những ngọn cời đuôi nheo khuấy bạt quần quại cuối chân trời nào, xa, xa vời vời. Cuối chân trời nào Quân đang đi đứng trò chuyện với ai? Xa, xa vời. Mái cong, đường khúc, nét lượn, sắc màu và âm thanh buổi chiều nay phản ánh trong mắt Thoan với ít nhiều phôi pha.

Về, chiều quá rồi.

Lời rủ rê hay lời giã từ? Đôi bạn bước chậm xuống những bậc cấp

không nói thêm lời nào nữa đủ rồi, chiều muộn màng.
Về, chiều quá rồi. Tiếng nói chọt vỡ thành những hạt cát vụn bắn tung tóe vào lòng Quân. Quân đứng dậy quên tức tối, quên bàng hoàng. Cùng với mắt trông theo tiếng kêu chập chùng:

- Thoan!

Tiếng kêu dội vách đá quật ngược lại vọng u hiễn, trầm trầm. Quân ngập ngừng trên sân thượng và Thoan giữa chừng thang quay mặt ngược lên. Khóe nhìn thấp sáng, khoảnh khắc ngạc nhiên diệu kỳ rồi vụt tắt. Thoan cầm đầu chạy lao xuống. Chạy quên trời chiều, những bước chân băng băng trên nền đá lát ngơ ngác như trôi bồng bênh. Chạy. Thoan vun vút lao tới, Quân dồn dập đuổi theo.

Quyên dừng lại bên bờ hồ, ôm gốc sứ ngó theo. Hai kẻ yêu nhau đang đuổi bắt nhau, trò chơi bất ngờ, không hẹn trước. Quyên ở ngoài rồi, Quyên ngó theo, ngó theo. Quân và Thoan khuất sau điện Thái Hòa. Quyên đứng im đó. Đứng im nghe hoang vu cao dày chừng khép lại. Quyên ngẩn ngơ cười những bông sứ trắng chưa chịu rụng còn cố níu cành cây gần môi cười của Quyên. Bông sứ cúi thấp hơn, thấp hơn mãi đến khi gần kề môi Quyên, Quyên êm đềm nhắm mắt lại. Thời gian và không gian bị lãng quên. Quyên nghe môi má mình chạm khẽ vào môi má cô đơn, tịch liêu ôm sát Quyên, rung mình ớn lạnh. Quyên ứa nước mắt rời gốc sứ. Chân khẽ đưa lên đặt xuống bồi hồi, chầm chậm đi về phía hai kẻ yêu nhau đang rượt bắt nhau? Không. Quyên về phía có hoàng hôn đang lịm tắt.

Quân và Thoan đuổi nhau tới chân trời nào? Tới chân trời có cò đuôi nheo quần quai reo gió, tươi mát nắng lụa hồng? Quyên nghe như mình tựa cánh lá chẳng muốn lìa cành, ở lại mãi mãi với mùa đông bất tận.

Quân và Thoan đuổi bắt nhau. Một người nam đuổi theo một người nữ. Hàng triệu người nam đuổi theo hàng triệu người nữ. Đuổi theo, bước khoan thai hay chạy mãi miết qua mặt đất, qua đời người, qua chập chùng khổ đau và hạnh phúc. Theo nhau rồi thất lạc, đánh mất nhau hoặc cùng sánh vai tới cuối kiếp. Gặp hay chia thế nào thì cuối cùng cũng nhắm mắt xuôi tay. Biến chìm để rồi lại trỗi dậy đuổi bắt nhau qua nghìn trùng số kiếp khác! Không, Quyên còn quá hồn nhiên nên chẳng hề nghĩ xa lan man rồi rấm như thế. Đơn giản là trước mắt Quyên lúc này Quân và Thoan đang đuổi bắt nhau, đó là một hình ảnh đẹp. Hình ảnh ấy đẹp bao nhiêu càng nổi bật sự lẻ loi rục rờ của Quyên bấy nhiêu. Nhưng rồi Quyên chợt nhận ra cái mùi hương sứ nồng nồng ngai ngái cứ nắm lấy tóc, cứ níu lấy vai, để Quyên có chút an ủi rằng mình cũng đang được một làn hương thơm

theo đuổi. Vừa đi Quyên vừa ngậm ngùi thầm hỏi: hương ơi! sao mi không biến thành một chàng trai cho ta đỡ tủi?

Quyên sẽ thầm hỏi đến một nghìn lẻ một lần nếu lúc ấy Thoan không lên tiếng gọi. Cuộc đuổi bắt tạm dừng dưới một bóng cây mát rượi.

Thoan và Quân mỗi đứa ngậm một cây tăm im lặng đứng ngẩn dưới tàn phượng. Quyên rảo bước tới cầm tay Thoan nói nửa mừng nửa trêu chọc:

- Răng? vẫn hồi hòa bình rồi phải không?

Thoan cắn môi nhẹ lắc đầu.

Quân im lặng, má chẳng thấy sưng nhưng vẻ mặt giống hệt người đang đau rất nặng. Tặng anh chàng một cái lườm sắc lẹm như muốn bổ đôi người Quân ra, đoạn Quyên kênh kiệu khoác tay Thoan yếu điệu bước. Quân thầm lặng theo.

Lá theo gió bay nghiêng chạm rơi dọc chân thành rêu mốc. Lá cầm nín bay. Thoan cầm nín đi. Quân cầm nín bước. Bộ tịch của hai kẻ phải lòng nhau, hờn ghen nhau bây giờ nom kỳ dị và chẳng đẹp bằng lúc hai đứa chơi trò đuổi bắt. Quyên lắc đầu không thể hiểu. Quyên nói cái nhìn mướt từ Quân sang Thoan và thốt nhiên bật cười:

- Ô hay! hai người trúng gió cảm khẫu cả rồi hay rằng không nghe nói năng chi hết?

Quân cười, miệng méo xẹo ngậm chéch điệu thuốc bốc khói. Thoan sải dài bước như thể sắp chạy, Quyên la khẽ:

- Nói cái chi đi chứ? Hay hai người đã nói với nhau cặn tiếng cặn lời rồi?

Quân khẽ nhún vai điệu dàng nói:

- Anh đã nói khan cổ, Thoan ngậm cầm như ốc, Thoan kỳ quặc ghê! Quyên cười tủm tỉm:

- Thoan hóa đá, cầm điếc rồi hẳn chừ là pho tượng biết đi.

Quân cúi nhìn mũi giày:

- Anh chỉ là thằng nhãi ranh tiểu tốt người ta mô có cần nói với anh.

- A, anh đã rình nghe lóm. Nghe lóm chuyện người khác bộ oai lắm hay rằng mà anh khoe?

Lòng tự ái chao nhẹ, giọng Quân mát thẳng bằng:

- Miệng Quyên đẹp rửa, không ngờ Quyên thốt ra toàn lời xấu.

- Dạ thưa ông anh, khỏi cần nói em mới biết miệng em đẹp. Miệng em đẹp từ khuya rồi.

- Đẹp như...

Quyên trừng mắt:

- Như chi?

- Như một bông hồng... héo.

Quyên phì cười:

- Bộ anh tính gây Quyên để gỡ à? Còn lâu. Anh vẫn còn làm cái nghề nớ hỉ?

Quân cau mày:

- Nghề đứng ở tiệm sách chọn lựa sách hay cho thiên hạ đọc. Nghề quảng cáo sách võ thuật?

Quân ngượng chín người. Quyên hạ thêm một đòn chí tử:

- Người em gái nhỏ yêu kiều của anh bữa nay chắc đã thuộc lòng những bí quyết về không thủ đạo.

Thoan khoái chí nghe Quyên "quật" Quân những đòn khốc liệt. Liếc xéo thấy bộ mặt tiu nghỉu của anh chàng, Thoan cười nụ.

Quân vừa "đấu" với Quyên vừa rình chờ những phản ứng của Thoan. Thấy Thoan cười, Quân nhanh tay chụp lấy cơ hội đánh trống lảng:

- Pho tượng cười rồi.

- Anh làm, hấn đang mếu.

Quân chột nghiêm trang, ngửa cổ trông lên vòm cây trên đầu:

- Anh chịu lép vế nhiều rồi, anh biết tội của anh lắm. Đừng buộc anh phải thả lời năn nỉ, mất hết khí phách hiên ngang của một thằng con trai đi. Quyên nên bớt quá khích. Thoan nên nói ít câu, lúc nì im lặng là chì, không phải là vàng mô.

Quyên nhún vai:

- Phải rồi, khí phách hiên ngang của con trai to bằng năm, bấy núi gộp lại. Lòng con trai bao la hơn cả lòng mẹ, hơn cả biển Thái Bình rộng rãi. Yêu một, không thấm tháp vô mô hết, phải yêu hai, yêu ba, yêu bốn... Bài diễn văn của anh hay ghê lắm, xin anh bình tĩnh tiếp tục nói cho cây cối nghe, bọn nì không dám nghe.

Quyên làm bộ lắc đầu đưa hai bàn tay đẹp bịt tai. Quân mỉm cười:

- Quyên nói đúng lắm. Lòng con trai từ bi bác ái vô cùng vô lượng rửa đó, còn lòng con gái hẹp bằng kẽ hở giữa hai ngón tay như eo như vịnh như ao tù. Con gái chúa quá khích, chúa thổi phồng phóng đại tô màu, quan trọng hóa mọi vấn đề. Con gái rất giỏi toán nhân, nhưng dốt đặc toán chia. Một nhân thành mười. Con gái thường thiếu tế nhị và ích kỷ.

- Tim của con trai là quả tim hự, hay rung động động đưa bảy ba. Tim con gái là kim cương, vàng điệp, ngàn đời không sút mẻ.

Trận đấu võ mồm đã tới hồi quyết liệt. Thoan đứng giữa muốn chết công, choáng váng vì "chưởng lực" của hai phe.

- Con gái chỉ là cái xương sườn cụt nhỏ chút của con trai.

Quyên lườm Quân:

- Anh đừng giở chuyện Thánh Kinh ra dọa. Anh thua rồi phải kêu cứu Chúa ư?

Quân trá hàng:

- Phải rồi, anh thua, anh bị Quyên cho "đo ván" rồi đó. Trận đấu tạm chấm dứt. Xin cô nương hẹn cho một ngày tái đấu để tại hạ phục hận.

Thoan tủm tỉm cười, nghĩ đã đến lúc cho anh chàng ăn thịt thỏ cho bỏ ghét. Thoan thở thề:

- Ngày một nghỉ lễ Quốc Khánh, ba giờ chiều, trên lầu Ngũ Phụng. Tiếng nói bất chợt của Thoan cởi bỏ hết dây nhợ rầu rĩ bối rối trong Quân. Quân sung sướng khôi hài:

- Pho tượng đã biết nói. Trời ơi!

Quân chia tay Thoan và Quyên với nụ cười rục rỡ.

Lá Tương Tư

Chương 9

Ngày hẹn. Quân tới thật sớm. Áo quần tóc tai chải chuốt cẩn thận, lòng náo nức như bất cứ gã trai nào tới chỗ hẹn gặp người thương. Tinh sương đánh răng một lần, trước khi đi đánh răng thêm lần nữa để miệng cười tươi tắn hơn, hơi thở thơm tho hơn. Quân còn lấy bông quần đầu cây tăm vấy sạch ráy tai chuẩn bị đón nghe tiếng thủ thi của nàng. Chiếc áo len Mỹ mua hai trăm ngoài chợ trời hôm trước được "uốn ép tẩy nhuộm" kỹ lưỡng khoác ngoài, thêm cái khăn quàng màu hồ thủy nữa. Quân như đổi lột hẳn, trông mới ra và nếu không nhớ giờ hẹn chắc Quân đã đứng trước gương ngắm nghía mình đúng hai mươi bốn giờ cho đã nư con mắt.

Quân không lên lầu Ngũ Phụng vội, thơ thẩn đi loanh quanh, tay trái đút túi quần, tay phải kẹp điếu Bastos xanh cháy ngùn. Trên trời những tầng mây xám xịt. Đại Nội rét run theo từng cơn gió lùa qua các tàn cây. Lá me bay, lá phượng rụng bám lên tóc lên vai kẻ chờ đợi. Quân chẳng thèm đưa tay phủi lá. Để rửa trôi cho nghệ sĩ, thơ mộng, chứ bộ. Chiều nay, đại Nội vắng tênh, chẳng có đôi cặp nào dìu nhau đi hái chuyện thần tiên cả. Một mình Quân thôi. Thuốc lá nổi điếu này qua điếu khác. Quân hút thuốc liên miên. Hai luồng phổi ấm hơi thuốc, trái tim nhẹ nhàng khiêu vũ với hình ảnh Thoan lộng lẫy. Túi mật lá gan Quân bàng bạc niềm vui.

Chiều nay Thoan mặc áo màu chi? Tóc để xõa hay kẹp? Có lẽ trời dịu thế này Thoan mặc áo màu lục nhạt. Tóc Thoan để xõa lồng gió, chứ kẹp lại một bó cứng ngắc mô có dễ thương. Quân tự hỏi và tự đáp. Không biết "vệ sĩ" Quyên có đi theo hộ tống Thoan không? Bữa nay Thoan dặn dĩ tiến bộ ghê, chịu nói ra giờ hẹn, chỗ hẹn một cách anh dũng. Ước chi Quyên đừng đi theo Thoan, chỉ có Quân và Thoan thôi. Lạy trời hôm nay nhỏ Quyên bị ho hen cảm mạo thương hàn gì đó để Thoan tới một mình. Quân sẽ chậm chậm bước bên Thoan, sẽ gọi Thoan là "ái khanh" và bắt Thoan gọi mình bằng "bệ hạ". Mới chỉ mừng tượng nghe thoang thoáng tiếng "bệ hạ" thốt ra từ đôi môi chúm của Thoan. Quân nghe hạnh phúc tràn đầy, đã băng khuâng muốn chết như loài hoa dại. Nhất định Thoan vừa tới là Quân xỏ giọng vua chúa liền. Quân mở đầu câu gì nhỉ? Quân cau mày nghĩ ngợi. Mãi nghĩ ngợi nên mẩu thuốc lá ngún gần cháy xém hai ngón tay mới giật mình ném nó xuống cỏ đồng thời óc Quân lóe sáng một câu nhập đề thật tuyệt diệu:

- Ô, ái khanh tới thiệt đúng hẹn. Trầm đợi khanh bồn chồn náo nức mờ cả mắt. Trầm biết trước là khanh sẽ mặc áo màu lục nhạt, tóc để xõa và hết giận trầm rồi.

Nếu Thoan không mặc áo màu lục nhạt, xõa tóc thì rằng? Ôi, dễ ợt, chỉ cần nói lại một tí thôi. Quân lập lại câu nói vừa rồi trong trí rồi chêm thêm:

- Ái khanh hết buồn rồi phải không? Khanh bữa ni trông tươi tắn và phúc hậu quá.

Tất tịt. Thường ngày trước mặt con gái Quân vốn vẫn hoạt bát, lém lỉnh lắm mà, rằng bữa ni tối mò, ấp úng ghê. Phải nghĩ mau mau đi chứ. Gặp nhau bốn năm lần rồi đâu phải lần thứ nhất. Có lẽ hôm nay sau một chuỗi giận dài Quân cảm động quá đó thôi, không thèm nghĩ nữa. Quân chắc lười nhủ thắm để Thoan tới rồi ta sẽ tùy cơ ứng biến mà đối thoại. Phải nhìn vào đôi mắt sương khói của Thoan, nghe rõ từng nhịp guốc của Thoan ta mới có hứng... nói. Chưa chừng tới lúc đó ý tưởng tuôn ào ào nói còn không hết, không kịp. Nghĩ như thế, và Quân yên chí ngắm trời mây, cảm thấy mình là kẻ nhàn du hạnh phúc nhất trần gian.

Thời gian theo lá rụng qua mau. Quân nôn nóng lật tay coi đồng hồ hơn mười lần rồi, chưa thấy Thoan tới. Ba giờ, ba giờ rưỡi, bốn giờ. Quân nện mạnh gót giày trên nền đá, hung hăng bực bội tựa con cọp bị nhốt trong chuồng. Mặc dù trời lạnh lạnh, trán Quân cũng lấm tẩm những giọt mồ hôi làm duyên. Rằng Thoan không tới? Thoan bệnh? Thoan cảm cúm thương hàn? Thoan bị xe cán? Thoan định cho ta

đớp thịt thỏ? Thoan cho ta leo cây? Quyên cũng chẳng thấy tầm dạng. Quân thoăn thoắt nhảy ba bậc một lên cầu thang, lên lầu Ngũ Phụng.

Hoang vu. Hoang vu và hoang vu. Bốn phía cây cối cột kèo âm thầm không có ma nào hết. Hoang vu đổ dầu vào ngọn lửa giận phừng phừng trong lòng Quân.

Quân bước tới chỗ hôm trước Quyên và Thoan ngồi, thộn mặt đọc dòng chữ viết bằng phấn trắng trên vách gỗ.

"Xin lỗi anh Quân, Thoan đã khăn gói về quê ngoại nghỉ lễ Quốc Khánh rồi. Tui bị nhức đầu sổ mũi nên không tới được. Quyên".

Bao nhiêu lời dự định sẽ nói tiêu tan, hình ảnh vẽ đẹp trong mộng tưởng hóa thân làm mây khói. Quân đứng nhìn sững in hết chàng Từ Hải chết trên giữa trận mạc, tức tưởng chừng máu không thêm chảy về tim nữa - giận tới nổi chân run mất mớ choáng váng muốn té cái rằm nằm thẳng cẳng. Quân không té. Quân hung hăng đưa tay xóa dòng chữ đáng ghét, nghe lòng chùng xuống sát đất, nặng cơ hồ đeo ngàn cân đá. Thoan đã cho ta ăn thịt thỏ. Chắc chắn nhỏ Quyên và Thoan giờ đây cười khúc khích nghĩ ta đang "quê một cục" ở đây.

Món thịt thỏ được làm ra với dự mưu trước. Hai con nhỏ thiệt quá quắt. Con gái là chúa xạo. Thoan đã về quê ngoại? Thoan nghe tiếng gọi nông thôn bỏ phố phường rồi. Thoan về ngoại cuốc đất trồng khoai, trồng dâu nuôi tằm trong mấy ngày lễ để mong quên ta chăng? Lần trước về ngoại. Thoan nhét cho ta hai ngọn lá vàng cất làm kỷ niệm, chắc lần ni nàng gói cục đất cho ta?

Quân nghe đặng chát cả cổ họng, lơ lảo đưa mắt nhìn mái lầu Ngũ Phụng nghĩ lầu ni xây lâu đời quá, rằng chưa chịu sụp quách đi cho rồi (?)

Quân trở về nhà, lòng buồn không biên giới. Buồn man rợ, quay quắt. Bữa cơm tối ăn hai chén, uống ngụm nước trà rồi vào phòng đóng kín cửa. Quân chong đèn, mở ngăn kéo lấy pho "Tương Tư Kinh" ra "tụng". Những dòng kinh đã tuôn ướt đẫm tâm hồn thể phách Quân. Đêm nhớ Thoan vô cùng. "Pho kinh" Quân nuôi ý định sẽ viết thành nhiều bài để đời cho lũ con cháu sau này, lỡ chúng nói thất tình thì đem ra đọc để giải khuây, quên lãng. "Kinh" chuộc tội loài người, "kinh" đánh thức kêu gọi "tính bổn thiện" nhân loại đã có Phật và Chúa phán dạy, nhưng kinh cho tình yêu thì chưa ai viết cả, ngoài Quân. Đáng hãnh diện lắm chứ! Nhưng sao đêm nay những lời kinh thoát tục ấy dường như vô hiệu, thúc thủ trước nỗi buồn chất ngất của Quân. "Tương Tư Kinh" trở thành tro trên và chết cứng, vô nghĩa và xuẩn động dưới mắt Quân. Không chân chờ tiếc nuối, Quân vô

nát, xé toang "pho kinh" ra làm nhiều mảnh rồi tắt đèn, lên giường nằm đắp chăn trùm kín đầu.

Cơn buồn mơ hồ muốn biến thành cơn sốt đốt cháy thịt da. Quân bỗng thấy nhớ chiếc hộp thiếc, nhớ những kỷ vật Thoan đã trao thuở nào. Hình như xa xôi lắm rồi. Quân tưởng như mình đã gặp Thoan đâu từ tiền kiếp và chuyện tình đã dứt từ cái tiền kiếp rã mục, nghìn trùng ấy.

Quân nhắm mắt mơ tưởng tượng Thoan đang đi đứng mơ hồ bên đồi nương quê ngoại nàng. Thoan lẻ loi có buồn không? Con gái, thật khó hiểu và bí mật. Quân bỗng thấy Thoan kỳ dị, tất cả mọi đứa con gái trên mặt đất này đều kỳ dị.

Đêm yên tĩnh. Tiếng ru con từ nhà hàng xóm văng sang nghe rầu não ruột, mặc dù nội dung lời ru thật dí dỏm và khôi hài:

Àu ơ... Thương em không dám vô nhà

Đi ngang trước ngõ hỏi gà bán không?

Quân nghe như người hàng xóm đang hát trêu mình. Giọng ru lại hạ trầm xuống:

Àu ơ... Nhà em có bụi mía rừng

Có con chó dữ xin đừng có vô.

Quân nghĩ nhà Thoan không có mía rừng, không có con chó dữ rằng mình không dám vô?

Quân cười hắc hắc tung chăn ngồi dậy. Không ngờ tiếng ru con của bà Cả Tồn bên hàng xóm lại có ma lực gấp ngàn lần "Tương Tư Kinh". Quân cảm thấy lòng thơ thới hân hoan. Tại rằng ta không tới viếng nhà Thoan? Phải tới cho Thoan hoảng vía kinh hồn, hiên ngang đầy dũng bước vào nhà cho dù chị của nàng dùng súng bắn nát óc ta. Ý tưởng Quân thật táo bạo. Đã có lần Quân đòi tới nhà - dĩ nhiên Quân chỉ nói phét - Thoan dọa chị Duyên sẽ dùng súng Carbine nhân dân tự vệ hạ Quân ngay tại chỗ. Không biết chị Duyên có súng thật không? Quân mỉm cười tưởng tượng nét mặt hốt hoảng của Thoan lúc thấy mình anh dũng bước vô nhà. Nhưng liệu ta tới đột ngột, Thoan chưa chuẩn bị tinh thần, con nhỏ dám chết giắc lắm. Tới ngồi thộn mặt ra à? Ngượng thấy mồ, Quân chợt bắn khoăn và, ý tưởng táo bạo teo lại bằng con cà cuống. Quân lim dim mắt nhìn trần nhà mơ mộng rồi quyết định lấy giấy viết "tâm thư":

"Cái xương sườn cụt yêu dấu của anh.

Món thịt thỏ xào lăn Thoan gửi ở lầu Ngũ Phụng anh đã ngậm ngùi nhai nuốt hết. Món thịt thỏ thiếu vị tinh, thiếu ớt xì dầu đắng nghét chát ngàm. Đáng tội anh lắm.

Hai ngày em khăn gói gió đưa về cuộc đất trồng khoai dưới quê

ngoại là hai ngày anh sống dở chết dở. Em biết rứa không hờ cái xương sườn cụt yêu kiều, ngoan cố, quá khích của anh? Thôi ghen, giận nhau khá lâu rồi, đủ để cho anh hốc hác ho hen rồi, làm lành lại đi. Vừa nếm sơ sơ mùi vị tương tự vài tuần anh đã tồn tới già. Chắc Thoan cũng có nếm chút chút rồi phải không? Bữa ni anh hẹn một lần nữa, lần nữa thôi. Không tỏ thiện chí là coi như tình ta biến thành hư không. Anh không thêm dọa, anh nói thiệt đó, chúng ta sẽ không gặp nhau trước cổng trường hay ở lầu Ngũ Phụng mà tại nhà Thoan. Đừng vội hốt hoảng và ngất xỉu. Anh sức mấy dám vô nhà. Không vô. Không phải sợ chị Duyên dùng súng hạ đo ván như có lần Thoan dọa, mà vì, vô nhà ngượng thấy mồ! Anh sẽ chờ Thoan bên ngoài hàng rào. Nếu hết giận rồi thì Thoan "làm ơn" mở cánh cửa sổ bên phải của phòng học ra cho anh thấy, anh mừng. Nếu Thoan còn giận ăm ắp thì cứ đóng cửa sổ im lìm. Và, chúng ta sẽ coi nhau như người dưng. Anh sẽ đến vào đêm mười lăm, hồi chín giờ, dù trời mưa hay bão. Thư bắt tận ngôn. Nhớ thương cao hơn trời, rộng hơn biển. Anh: Hoàng Quốc Quân".

Viết xong, Quân hút liên tiếp hai điếu thuốc, gật gù thường thức những lời lẽ bi tráng của tờ "tối hậu thư" một cách thích thú. Quân gấp thư bỏ vào chiếc bì trắng tinh. Quân sẽ nhờ Minh Hương tới tận lớp học của Thoan đưa cho nàng khi nàng chấm dứt chuyến ngoa du quê ngoại trở về.

Lá Tương Tư

Chương 10

Tạm Kết

Đêm bí mật gọi những nụ hôn giá băng tới những chồi non vừa trẩy nhú. Đêm liên hoan ca múa cùng bày âm binh rước đuốc qua trùng điệp ngọn cây. Đêm thơm những giọt mưa trên tóc em và đêm thấp sáng chuỗi chuỗi hạt sương long lanh cuối hôn anh. Đêm, có cái gì vừa rơi rất lạ, nước nở - nhìn như là giọng hò cầm. Mưa nghiêng qua bầu trời tối động đủ thương yêu của tiết mùa. Mưa chao lượn từ phương đông lướt qua phương tây trùng trùng bước

ngọc. Mưa khiêu vũ trong vườn nhà ai quá ướt. Mưa tơ xanh. Mưa trên cửa phủ. Mưa phai trên mặt thành và, mưa reo hò huyền ảo trong tim Quân, bồi rối đông đưa dưới chân Quân... Mưa đưa chàng qua cầu tới chỗ hẹn.

Chân theo mưa mà đi. Lòng theo mưa phơi phới đêm reo vui cuối ngõ ngách tâm hồn nào thật xa thật hun hút. Mưa mát làn tóc và mưa đầm ngọt môi. Mưa đầu ngõ đợi.

Quân đứng bên này lề đường, dưới ngọn đèn sáng, chân dướn cao, hồn dướn cao, mắt long lanh phản chiếu rõ cây lá vườn nhà Thoan. Tay đợi, chân đợi, tất cả trong Quân và ngoài Quân đều hướng ngóng về sự chờ đợi. Nổi bật khuâng chàng đóng khung hình chữ nhật vì cửa sổ nhà nàng mang hình chữ nhật. Hai cánh cửa im lìm viền ánh sáng từ không gian nàng đang hít thở hắt ra. Cây lá cúi đầu. Quân cảm tưởng đêm nay mọi cây lá trên trần gian đều im lặng cúi đầu chờ đợi như chàng.

Cánh cửa sổ sẽ mở hay không mở? Chẳng bao giờ mở nữa? Không có phép phù nào níu giữ tình ở lại, cũng chẳng có con tàu nào đủ sức mang tình đi, ngoài đôi cánh tay đuổi xô hay ràng buộc của hai người. Hai người. Một nam, một nữ. Thời gian bỗng ngán ngắt hương huyền bí. Trái đất dường hiu quạnh vô cùng. Quân lui tới cùng những triền sóng xao xuyến vỗ đập rộn ràng trong bốn vách thân thể. Ngọn đèn đường không mấy sáng cũng đủ soi thấy mắt chàng rất long lanh.

Sóng xao xuyến vỗ tràn đầy. Tiếng chuông mơ hồ nào, cuộn cuộn đổ tới. Niềm vui phát cờ chiến thắng theo bàn tay chàng đưa cao lên vẫy. Cánh cửa sổ bên phải đã mở ra. Trái đất thôi hiu quạnh. Cây lá trần gian thôi cúi đầu. Tất cả trong Quân và ngoài Quân đều thức dậy, ngược nhìn. Ngược nhìn nàng tiên trong ô cửa chan hòa ánh sáng kia. Nàng tiên đưa tay cao quá đầu, dường như trên tay nàng, cũng có một lá cờ bay phát phới.

Cây lá trong vườn xao động nhẹ nhàng ngẩn ngơ ngó theo Thoan, Thoan chạy qua vườn, như bay trong mưa đầu trần, chân trần và lòng hoang mang muốn khóc. Thoan bước nhanh quên lá úa ngậm ngùi dưới gót, quên mưa quuyền luyến trên vai. Quên hết, quên hết, phải vượt, phải băng và phải tới bên chàng, cho dù ngôi vườn này không dựng nứt thành biển lớn, khoảng sân này vụt cao thành thác đèo cũng phải vượt băng, phải tới.

Thoan đã vượt băng và đã tới.

Bốn mắt nhìn nhau thình lặn. Giữa khoảng cách hai người là khói hương. Chỉ cần bước tới nửa bước sẽ gần kề bên nhau. Chỉ cần

nhích tới tí ti nữa đã có thể tan lẫn vào nhau. Nhưng Thoan không bước. Quân không nhúc nhích.

Quân bối rối nhìn Thoan. Tóc vai áo nang dầm ướt mưa. Quân chậm chậm cởi áo mưa đang mặc đưa Thoan:

- Khoác vô, mưa ướt, đau cúm.

Thoan đón áo, đón hơi ấm của Quân cho với in ít ngượng ngùng lúng túng.

- Bà ngoại khỏe không Thoan?

- Dạ khỏe.

Ngôn ngữ rủ nhau đi đâu mất hết. Quân cảm thấy mình thật nghèo ngôn ngữ. Có lẽ vì Quân cảm động quá. Hai đứa đứng lẫn dưới tàn hoa giấy trước cổng nhà Thoan. Ngọn đèn đường hắt chéo xuống đôi đầu khoảng ánh sáng dịu dịu.

- Hết giận rồi phải không?

- Còn tí ti.

Mắt Thoan long lanh sáng, hai vì sao rực rỡ nhất của mùa đông đang êm ái nhìn Quân. Quân cười nụ nhỏ:

- Thoan về quê ngoại làm chi? Có phải để "trốn" anh không?

Thoan nghinh nghinh mặt, bộ điệu thật đáng yêu. Thoan bấu môi:

- Ai thèm trốn. Thoan về cuộc đất trồng cho bà ngoại một luống cải hoa vàng.

- Ngoại có gửi chi cho anh không?

- Vô duyên. Ngoại biết anh mô mà gửi?

Khoảng cách khói hương khép kín. Thoan và Quân xích sát gần nhau, đứa này có thể nghe rõ hơi thở ấm áp của đứa kia.

- Bữa mô mùa cải ra bông, Thoan nhớ về ngoại đem lên cho anh một kí lô.

- Để chi?

- Để hầm với thịt thỏ.

Thoan đưa bàn tay đẹp che miệng cười. Môi cười ngậm hờ hững những hạt mưa xinh.

- Lần trước về ngoại Thoan cho anh hai ngọn lá, lần ni có chi không?

Thoan khẽ gật đầu:

- Có.

- Mô?

Thoan nhìn xoáy vào mắt Quân cười nhẹ nhàng, thoáng cười ửng đôi má hồng thẹn:

- Anh nhắm mắt, Thoan đếm tới thứ mười mới mở mắt ra.

Quân gật đầu, nhắm nghiền mắt lại.

Thoan đếm:

- Một, hai, ba, bốn...

Vừa đếm Thoan vừa luồn tay vào ngực áo lấy ra một ngọn lá. Ngọn lá tằm ngát hương ấm của nàng:

-... bảy, tám, chín, mười.

Quân mở mắt. Ngọn lá rung rinh nhẹ nhẹ trên bàn tay có những ngón nuột nà của Thoan. Quân cầm lấy, cười nụ:

- A, cũng lại là một chiếc lá nữa.

Thoan đưa ngón tay áp lên đôi môi chúm, bí mật:

- Anh thử đưa lá lên soi ánh đèn coi.

Dưới ánh đèn huyền ảo và trước đôi mắt mở lớn ngạc nhiên thích thú của Quân, cánh lá lấm tấm những lỗ thủng nhỏ li ti, ánh sáng xuyên qua những lỗ thủng ấy lấp lánh tựa những vì sao bé mọn.

Những vì sao xếp thành dòng chữ: nhớ thương anh vô cùng.

Quân chớp mắt cảm động, mặt thộn ra trông thật ngớ ngẩn. Thoan cười tủm tỉm:

- Thoan bắt chước ông Nguyễn Trãi lấy mật viết lên lá, kiến ăn mật thành chữ đó.

Quân chưa qua hết cơn xúc động trào lòng, ngớ ngẩn hỏi:

- Lá ni là lá chi?

Thoan lắc đầu nhẹ:

- Không biết. Đồ anh đó?

Không biết. Đồ anh đó? tiếng nói thì thào chợt mang âm hưởng bí nhiệm nào thật xa vắng, như từ ngàn khơi vọng lại. Âm hưởng tan trong mưa và kết thành niềm im lặng lóng lánh trong mắt Thoan, niềm hoan hỉ tuyệt vời trên môi Quân.

- Hai ngọn lá trước anh để mô rồi?

- Anh đưa công chúa Bướm Trắng giữ giùm trên lăng Tụ đức.

Thoan phụng phịu:

- Răng anh không giữ?

Quân cười bí mật:

- Không biết. Đồ Thoan đó?

Lần nữa, tiếng thì thào lại tan vơi vơi vào âm hưởng xa vắng kia hai câu đố để dành, chưa ai chịu trả lời. Nhưng dường như cả hai đã ngầm hiểu rồi. Vì, cả hai đều ở trong cuộc, họ đã quen hiểu nhau bằng những lượn sóng cảm ứng linh nghiệm của linh hồn. Trước người này, linh hồn người kia mở toang ra, đón nhận. Thiết tha và chân thành. Hỏi chi để mà hỏi, đôi khi, câu trả lời không còn cần thiết nữa lúc mắt người ta cùng bạn nhìn về một hướng.

Quân nghe rõ hơi thở Thoan thật gần bên mình. Chút hạnh phúc nhỏ nhoi nhưng thật bình di. Lòng gã con trai mới lớn chợt náo nức muốn

lớn vượt trước cuộc đời. Tiếng nói thốt từ môi Quân nghe xa lạ như kẻ nào khác:

- Chừ đến lượt Thoan. Thoan nhắm mắt lại, anh cho coi cái ni hay lắm.

Không nghi ngờ, không do dự, Thoan mỉm cười và êm đềm nhắm mắt lại.

oOo

Lời Người Viết

Thoan đã nhắm mắt lại nên truyện tạm kết thúc ngang đây.

Nếu Thoan dừng đại đột ngu ngơ theo lời Quân, Thoan không nhắm mắt truyện sẽ còn dài, Thoan nhắm mắt lại, cửa vườn ảo diệu cũng từ từ khép sau lưng nàng, thời thơ đại nàng nhắm mắt theo.

Một khung cửa lớn khác sẽ mở ra mệnh mông đón Thoan vào. Bước chân Thoan sẽ ít ngượng ngùng hơn, tâm hồn Thoan sẽ ít xao xuyến hơn và mơ mộng sẽ khoác lớp áo sương khói khác. Thoan nhắm mắt trao đôi môi tấm hương huyền bí tinh khiết của mình cho người bạn trai yêu dấu đầu đời, nghĩa là cuộc tình Quân và Thoan - nói theo kiểu anh chàng Huyền râu ria - Đã bước sang giai đoạn hai. Và, vì Thoan đã đại đột nhắm mắt lại nên, người viết ngậm ngùi buồn bã... không muốn viết tiếp nữa.

Nguồn: DacTrung

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Mường Mán

Mưa bụi

Không khí se lạnh. Ngọn đèn dưới hiên phả thứ ánh sáng ảo diệu xuống sáu người ngồi quanh mặt bàn tròn thấp. Năm nam và một nữ. Chai rượu đế làng Chuồn lưng nửa, đĩa hầu lộc còn đầy. Cạn ly xong, Hoàng lảng mắt ra vườn cây nặng trĩu bóng chiều và mưa hờ hững nói:

- Nào, hát đi Ngọc Yến B.

- Ngọc Yến Bê à, tên gì nghe ngộ vậy? - Luân buột thốt, nhìn chăm chăm cô gái ngã người trên lưng ghế mây, mắt lim dim cơ hồ thả hồn lạc tận đâu. Về mặt nửa ngơ của Luân khiến Linh bật cười:

- Không phải nhan sắc này họ Ngọc tên Bê đâu gốc ạ, cô nàng có giọng hát na ná nữ ca sĩ Ngọc Yến nên được thiên hạ ở đây tặng cho quái danh ấy, B, bờ chứ không phải bờ ê Bê.

Cả bọn cười rộ, Xuyên mở choàng mắt, làu bàu:

- Cả tỷ lần em nói với các người em hát không giống ai, chỉ giống em thôi, sao ưá gán ghép hoài vậy? Ưu tiên kể mới từ xa về, anh Luân thích em hát bài gì nào?

- Bài gì cô thích.

Luân dè dặt. Xuyên chồm chớp mắt:

- Hôm ở nhà anh Thái không có mặt em nhưng nghe kể anh đã yêu

cầu chị Hằng hát "Diễm xưa", cái bài mỗi lúc nghe anh thường... nổi da gà phải không?

- Đúng thôi! - Luân đỏ mặt dù mặt đã đỏ sẵn vì rượu - Nhưng hôm ấy nghe Hằng hát tôi lại... toát mồ hôi hột, bởi chợt nhận ra mình không còn trẻ lắm nữa, cái thằng học trò khờ khạo thuở xa xưa đã ly dị vĩnh viễn, bỏ mình mà đi mất rồi.

Đoạn Luân kể vào cái thuở xa xưa nọ có cậu học trò trường cao đẳng mỹ thuật yêu một cô sinh viên y khoa, mỗi ngày đưa đón nhau trên bến đò Thừa Phủ, cùng tham gia phong trào học sinh sinh viên tranh đấu... Ngỡ tình nồng đến trăm năm, nhưng rồi vào một buổi chiều thu mưa gặp nhau ở bến đò, nàng bỗng "ân cần" gỡ chiếc cặp tóc đòi mời chàng vừa tặng mấy hôm trước trả lại, "âu yếm" thỏ thẻ rằng lòng nàng đã khác, đã "lỡ đại" yêu, và nhận lời cầu hôn của một anh phi công mất rồi. Buồn rầu, tức tưởi, chàng ném chiếc kẹp vô duyên ấy xuống bến sông, lững thững qua phố, vào một quán cà phê vắng ngắt, tình cờ nghe Diễm xưa của Trịnh Công Sơn phát từ quầy, dỗi lòng nguôi ngoai bằng năm tách cà phê đen không đường, yêu cầu bà chủ quán tốt bụng cho nghe lui tới bài hát cả chục lần và từ đó, ở bất cứ không gian, thời gian nào hễ nghe Diễm xưa chàng lại không thể không nhớ mối tình non yếu ấy.

Giọng kể từng từng, chẳng mấy hào hứng của Luân làm kẻ tin người ngờ. Dẫu vậy, Ngọc Yến B vẫn cất tiếng hát đằm ấm, du dương với cây ghi-ta thùng cũ sờn ôm trên lòng.

Mưa vẫn hay mưa trên tầng tháp cổ.

Buổi chiều ngồi ngắm những chuyến mưa qua.

Gương mặt đẹp vốn trắng xanh thoáng hồng vì men rượu, người hát chìm đắm vào giọng nhạc non mềm yếu tựa chiếc lá mỏng manh,

vẫn ngồi mà như trôi theo dòng. Điều khiến Luân kinh ngạc, lúc ngẩng ngược, mắt nàng nhòa lệ.

Những gương mặt vây quanh cơ hồ vụt chao mờ đi sau màn sương mỏng mịn. Thứ sương khói không hẳn của hoài niệm. Đỉnh tóc muối nhiều hơn tiêu, nhà thơ lâu nay cất kỹ thơ trong ký ức và những cuốn tập, thi thoảng mới bốc hứng đọc đôi ba bài cho bạn bè nghe trong những cuộc nhậu, cời mở, hào phóng. Thái sau thời gian dài đỡ khá nhiều đòn "hữu chiêu" lẫn "vô chiêu" ở một cơ quan văn hóa thắm mệt, đành hưu non, trở thành phóng viên báo chí lặng lẽ, sâu lắng. Hoàng chủ quán cà phê kiêm mảnh mung chợ trời bố bã, vui tính. Tảo họa sĩ ngày mỗi phát nhờ nguồn tranh luôn được chiếu cố bởi những khách yêu tranh nước ngoài, cần kiệm, chừng mực. Những gương mặt suốt mười lăm năm ở Canada tít mù đôi khi thoáng nhớ Luân không thể mừng tượng nổi mỗi người có thể tĩnh tại với cuộc sống của mình. Cuộc sống vào thời anh bỏ đi ai cũng ít nhiều lao đao, cái thời còn đậm dư âm cuộc chiến tranh đã qua, bè bạn đưa chết đã chết, đưa sống sót quay về, dấu lằn ranh chia cách hai phía chiến trận đã xóa vẫn nhìn nhau qua những kính màu nghi kỵ, giữ kẽ, thậm chí tị hiềm nhỏ nhen. Bây giờ thì đưa bon chen hồ như đã mỗi gói, đưa bị đá đau quên bớt đau, đưa thất chí lúc nào chẳng hay. Tất cả đều được thời gian lộng vào cái khung thanh thiên quá đất, thích trào lộng hơn tranh cãi, khoái nói cười văng mạng hơn trầm tư hiền triết... Và Xuyến, cô gái đến với cuộc đời muộn hơn cả bọn chừng hai chục năm lúc này lại có vẻ âu sầu hơn cả.

Nheo mắt ngắm nước mắt hoen má Xuyến một cách giễu cợt, Linh cười khề khà, nói ngay khi nàng vừa ngưng tiếng hát:

- Hóa ra không chỉ thằng Luân mà cả nhan sắc này cũng có những

chiều ngồi ngắm mưa qua!

Và tiếng cười lẽ phụ họa. Xuyên tặng ông anh họ cái lườm mượt mà.

- Cảm ơn Ngọc Yến B. Luân nói, cầm chai rót đầy ly đưa Xuyên, nàng vui vẻ "cửa đôi" đoạn lật tay nhìn đồng hồ bảo có cái hẹn, ai muốn theo cứ việc tháp tùng. Đĩnh khoát tay:

- Dẫn thẳng Luân theo cho hắn biết lễ độ với các hội nhóm quái đản ở xứ này.

- Đi đâu? - Luân búng lửng. Xuyên nháy mắt:

- Một nơi rất... thú vị!

Cả bọn về hùa dốc Luân nên đi.

Họ ra đường lúc chiều vừa chín rựng. Đêm dăng ngợp. Phở lên đèn.

Luân định gọi xích lô, Xuyên bảo:

- Trời đẹp, nên thả bộ. Giờ này trên thiên đường đang quét dọn gì đó làm bụi bay xuống trần thành mưa bụi, mình đi trong bụi kẻ như đi... bụi, anh thấy không?

Luân hít sâu hơi thuốc lá, ém khói xuống tận bụng rồi thở ra từ tốn:

- Trí tưởng tượng của cô giàu cỡ tí phú.

- Không dám đâu, triệu phú thôi!

Cả hai cùng cười. Dư vị bữa nhậu còn văng vát trong họ tí lửa, chưa say cũng chột nghe giọng hơi bông bốc.

- Xuyên thường hát ở những cuộc đàn đúm như thế?

- Chỉ với bạn bè thôi, thỉnh thoảng anh Đĩnh lại rủ em tới bù khú, gọi là để quên đi phần nào em thường ngày.

- Em... à cô thường ngày thế nào?

- Đừng tò mò, rất có thể anh cho em không mấy đức hạnh, đức hạnh sao được khi chỉ mỗi mình con gái lại ngồi nốc rượu cười đùa hát

hồng giữa cả một xâu đàn ông thế kia!

- Sao lúc hát "Diễm xưa" cô lại khóc?

Xuyến cau mày, dầm dề:

- Anh hỏi cứ như là công tố viên lục vấn bị cáo trước tòa ý. - Rồi nàng cười khúc khích: - Rất đơn giản, bởi vì em cũng là người phạm như anh.

- Người phạm! Luân thú vị lập lại, cười tiếng cụt:

- Nói một chút về cô đi Xuyến.

- Em hả? Biết nói sao về mình nhỉ? Anh thử hình dung một nhân viên mậu dịch bán các thứ tặng phẩm, hàng thủ công mỹ nghệ trong Đại Nội xem. Ngoại trừ những lúc tiếp các đoàn du khách nội địa hay nước ngoài dẽ miệng xí xồ xí xao lập lui tới mở mẩu quảng cáo đã mòn nhẵn hết sự bóng bẩy của ngôn từ, còn thừa khối thời gian để ngồi ngáp vặt hoặc đi lang thang khắp các ngõ ngách thành quách, và cứ ngỡ mình là nàng công chúa lạc loài, một cung phi bị quân vương quên để mất tới. Thời còn ngồi trên ghế đại học em đâu ngờ có ngày lại phải giam mình vào nơi cung cấm kia. Còn anh, nghe nói sắp tới tính quay về đây ở luôn, tìm lại cây cọ vẽ đã đánh mất, bộ bên đó không vẽ được sao?

- Được, nhưng thiếu... không khí!

- Điên! Trong lúc em muốn bỏ nơi này mà đi. Đại Nội không chỉ ở chỗ kia đâu, em luôn có cảm tưởng từ lâu nó đã phình rộng ra choán cả thành phố, và mọi người cứ lẫn lộn trong những bức thành cổ y hệt bày kiến bám mãi cái tổ cũ kỹ của mình.

- Bậy!

Luân buông thông, thoáng rùng mình không phải vì những điều nàng nói gợi cho anh chút liên tưởng nào mà bởi vì những âm sắc của

giọng Huế bắt chợt dừng vào nơi nào đó sâu kín trong tâm khảm. Chất giọng trải qua bao thăng trầm vẫn dịu dàng, đài các, đôi khi bén buốt đến nao lòng. Thận trọng ướm thử rồi Luân bạo dạn khoác tay cô gái, nửa đùa nửa thật.

- Lúc này công chúa có cảm thấy lạc loài không?

Nàng làm thỉnh, tặng anh cái liếc xéo sắc lạnh như mắt mèo. Ngang qua một góc phố vắng, đèn đường bị hỏng, tối mù. Xuyên bỗng níu Luân dừng lại dưới tán me, ngửa mặt thấp giọng.

- Hôn em đi, nếu anh thích.

Ngỡ ngàng, ngập ngừng, đoạn người đàn ông ôm hôn nàng. Môi vừa rời nhau Xuyên cười buồn:

- Cảm ơn, cái giống đàn ông các anh vớ vẩn, quý quái thật, nhưng không thể sống mà thiếu các người được.

Và, họ tiếp tục bước. Đêm thừa tiếng động, đèn đường soi qua mưa bụi tỏa ánh lù mù lên những mặt tường, mái phố ướt át. Gió chốc chốc luồn qua mọi khe hở len vào tận lòng thoáng se lạnh êm ả.

Người đàn ông đốt thuốc gần như liên tục, và Xuyên ngậm tăm im lặng suốt lúc họ thả bộ qua cầu Trường Tiền, như thể chỉ cần mở miệng thốt ra lời nào tức khắc bị ngã tòm xuống sông.

Đến cái nơi Xuyên nửa đùa nửa thật bảo là Câu Lạc Bộ Những Người Mộng Du, Luân cảm thấy ảm cúng ngay khi thoát bước qua ngưỡng cửa thấy khá đông người trong một căn phòng rộng. Tất cả đều ăn mặc đẹp, thậm chí rất chải chuốt và, dĩ nhiên không hề lệch một li thời trang. Thoáng nhìn những đôi nam nữ ngồi sánh vai bên nhau dễ lầm tưởng họ là vợ chồng, hồ như chẳng có ai lẻ bạn.

Không khí sực nức mùi hội hè. Mọi người ồn ào chào đón Ngọc Yến B, tò mò ngắm nghía khách lạ. Xuyên lôi Luân đến một bàn trống, ấn

vai anh ngồi xuống, cao giọng giới thiệu:

- Tối nay tình cờ gặp kẻ xa lạ này ở nhà anh Đĩnh, em bèn nhặt rồi bê ông ta tới đây, bạn rất thân của anh Lĩnh gần ý!

Luân ngượng nghịu nhận những cái bắt tay nồng nhiệt của quý ông, và những nụ cười chào có duyên lẫn vô duyên của các quý bà.

Hoa, bia Huda, thức ăn bày biện trên bàn phủ khăn trắng nom sang trọng, đẹp mắt. Các thứ đã sẵn sàng, nhưng mãi đến lúc bà chủ nhà xuất hiện bữa tiệc mới bắt đầu.

Sang trọng, quý phái trong chiếc róp dài màu lam ngọc, tóc bới cao phô gương mặt trái xoan khéo điểm trang làm to thêm đôi mắt vốn to, nét môi mọng hường hẳn vốn cũng mọng hường từ thuở mới dậy thì, người đàn bà lượn ánh mắt mềm mượt khắp phòng, mủm mỉm cười, dịu dàng nói:

- Cảm ơn các bạn đã đến gần như đông đủ. Nào, xin mời tất cả cùng nâng ly kỷ niệm ngày ly hôn lần thứ hai của tôi.

Tiếng nàng nói hết phát pháo lệnh làm nổ chuyển cả dây pháo, không khí lập tức thịnh hỉ tiếng cười nói, chạm li rôm rả. Luân thốt giật mình bởi thành linh Xuyên đập khế lên tay anh:

- Sao cứ nhìn người ta đăm đũa như bị hớp mất hồn vậy ông?

Cắt khéo nhìn khó tả soi mói hay ngây ngẩn khỏi bà chủ nhà, dọn về mặt tỉnh tuồng khá nhanh, Luân vờ nhăn mặt:

- Quái, ngày ly hôn cũng bày đặt kỷ niệm.

- Ngày được trả lại tự do mà, nên lắm chứ, tại sao không? - Nghe giọng mình hơi xẵng, Xuyên cười:

- À mà... đại để mỗi tối thứ bảy họ đều gặp gỡ nhau theo kiểu luân phiên mang đồ ăn thức uống đến cùng góp vui, mỗi tuần phải viện lý do nào đó mới vui chứ!

- Bà ta đã ly hôn tới lần thứ hai? Thật hay đùa?

- Suyt, lại tò mò.

Câu chuyện bị cắt ngang vì ông khách trung niên có bộ ria mép khá bảnh ngời đối diện trịnh trọng nâng ly bia ngang mày, tươi cười mời Luân.

Tương tự mọi cuộc vui khác, ăn uống, trò chuyện chán, họ chuyển sang "hệ" ngâm thơ, đàn hát, vài cặp dạn dĩ dúi nhau ra khiêu vũ trong cả biển vỗ tay tán thưởng. Một lúc nào đó Xuyên không còn ngồi bên Luân, nàng đi quanh các bàn hiến tặng tiếng hát hết mình như thể ngày mai không được hát nữa.

Tiệc tan trước nửa đêm. Chủ nhà đứng bên cửa thân mật, lưu luyến bắt tay từ biệt từng vị khách, ngoại trừ Luân, ai cũng nhận được một đóa hồng bạch - lấy từ những lọ hoa chưng trên bàn - do nàng tặng kèm nửa nụ cười duyên.

Ra đường, Luân ngạc nhiên thấy Xuyên lại lững thững bước đến sóng vai mình.

- Ủa, Xuyên chưa về sao?

- Em vốn thích thả bộ, vả lại... Vừa nói nàng vừa đặt vào tay Luân chiếc cặp đôi môi bảo khế: - Chị ấy gửi tặng anh, thay vì tặng hoa như những người khác, quà đặc biệt ý!

Luân vụt ngỡ mình bị đẩy lọt thỏm vào tâm một cơn lốc quỷ tha ma bắt trong khi vẫn đứng yên. Năm ngón tay khô lạnh xiết chặt cái vật cũ kỹ tưởng như không bao giờ còn gặp lại. Nhìn về mặt cực kỳ khó tả của người đàn ông, Xuyên bật cười thành tiếng:

- Em thấy đêm nay lúc nào anh cũng sẵn sàng trợn muốn rách cả khóe mắt diễn tả đủ mọi tư thế... ngạc nhiên. Có gì kinh khủng đâu, cái kẹp xấu xí này đúng là cái anh đã ném xuống bên sông ngày nọ,

lúc anh thất thểu bước đi, chị cảm thấy nhẩn tâm nhưng không đủ can đảm gọi anh lại, bèn thuê mấy đứa nhỏ vịn đồ mò nó lên và cất giữ đến tận bây giờ, rõ rồi chứ?

Nửa tin nửa ngờ, Luân ngắc ngứ nói:

- Quái, thế bao nhiêu năm nay...

- Lỡ yêu rồi nhận lời cầu hôn của một chàng phi công chỉ là chuyện phịa. Thật ra hồi ấy chị biết anh thuộc típ mơ mộng, lãng mạn kinh niên, tham gia hoạt động phong trào chỉ vì ham vui, nên chẳng dám rủ anh cùng bí mật lên Xanh rồi sau đó tập kết ra miền bắc. Nay thì công danh khá vững vàng, nhưng tình duyên toàn gặp bước không may, năm ngoái chị rời Hà Nội quay về sửa sang lại mảnh vườn hoa, căn nhà cũ của ông bà già...

- À ra thế. Tôi thấy họ đều rất tinh táo, lịch sự, vui vẻ sao cô dám bảo đó là Câu Lạc Bộ Những Người Mơ Du?

- Mơ du theo cách nói ác khẩu của anh Đĩnh gần ý. Anh ấy cho rằng mọi thành viên đến đó mong tìm thấy hạnh phúc chấp nỗi hay chấp vạ đều là người đi trong lúc đang ngủ cả, rờn tuốt!

- Thế họ không phải là vợ chồng hay bồ bịch của nhau sao?

- Đa số đang tìm hiểu, thử bắt đầu lại sau một vài lần gãy đổ y như bà chủ nhà vậy.

- Ngộ thật, kể cả... cô?

- Em sắp ra tòa ly dị - Xuyên nói rành rọt sau chừng nửa phút e thẹn, ngập ngừng. Mỗi tuần em đến đó chung vui với họ để quên đi hoàn cảnh không vui của mình, mơ du vài khoảng khắc để rồi... Giờ thì chắc anh hiểu tại sao em lại khóc khi hát "Diễm xưa", mọi đồ vỡ hình như bao giờ cũng mang chung một tần số.

Chợt dường như cổ nuốt nổi nghẹn vừa dâng lên cổ, đoạn nàng tiếp

tục giọng trút bầu:

- Cô bán hàng cho khách du lịch trong Đại Nội dù đã có chồng vẫn ngỡ mình là cung phi bị quân vương quên lãng, những mong giữ bỏ cái ám ảnh bị tù túng trong những bức tường thành cô bèn bỏ việc đi làm tiếp viên nhà hàng, một hôm gặp một "hoàng tử" về từ nước ngoài như anh vậy, phải lòng rồi thầm lén ngoại tình. Nay "hoàng tử" quát ngựa tàu cau, đức ông chồng muốn nói với nàng bằng tay hơn bằng miệng, đành lôi nhau đến trước vành móng ngựa. Đơn giản quá phải không? Thôi muộn rồi, em về, chúc anh ngủ ngon!

Xuyến dợm quay gót. Thoáng hẫng. Luân níu vội tay nàng:

- Khoan đã, nếu không quá phiền lòng, tôi mời cô lên ga uống vài tuần trà. Trên ấy các hàng quán mở suốt đêm. Chậc, chẳng là tôi muốn nghe thêm về cô ấy. Xuyến cười:

- Hình như anh đang bị choáng? Thỉnh thoảng nhất là đêm nay anh nên bắt chước em mộng du một tí, lên đó đi, vừa uống trà, nghe có tàu hú gọi biệt ly, vừa trò chuyện với cái kỷ vật tình buồn của anh, hoặc quay lui đóng vai kẻ trộm lén vào nhà nàng để bị chó béc giê xé xác xin cứ tùy ý.

Chiếc hôn dưới tán me hồi đầu đêm vụt cháy lại trong tâm trí với đủ độ nồng lẫn độ ấm khiến người đàn ông nghe giọng mình bỗng hơi lạc đi một cách kỳ cục:

- Em... nữ về thật sao?

Câu nói kèm ánh mắt nửa van lơn nửa mơn trớn làm Xuyến thoáng rùng mình, nhưng rồi nàng nói ráo hoành:

- Đến quán trà hay mặt nem nào đó trong khách sạn? Đừng có dụ khỉ, em sáng mắt ra rồi anh ạ, kiếm một tám chồng nội địa dù chấp vá vẫn đảm bảo hơn...

Nàng vụt quay đi, biến khuất sau màn sương dày mịn, âm vang lạnh lẽo của câu nói cơ hồ còn ong ong trong tai người đàn ông. Luân đứng sững nhìn chiếc bóng mình đổ dài trên mặt đường ánh ướt ngược nhìn, ngạc nhiên thấy trời đã thôi mưa...

Đêm hôm ấy ngồi trầm tư trong một quán nước trước sân ga, thay vì uống trà anh đốt tiếp ngọn lửa hoài niệm trong mình bằng cách uống thêm vài cốc rượu. Mân mê, ngắm nhìn chiếc kẹp đôi môi rồi Luân chợt phát hiện nó chẳng phải của mình như lời Xuyên "tự bạch". Trên lưng nó mang hai cái tên khắc chìm bằng dao khá vụng về. Nhưng không phải tên anh và nàng mà mang tên nàng và... Đĩnh. Ngay người hết bất thần nuốt phải gậy mất một lúc, Luân mới thốt nhớ dạo ấy hai đứa ở chung trong ký túc xá Nam Giao, sau một chuyến đi Nha Trang chơi, anh mang về hai cái kẹp tóc, Lĩnh nằn nì xin một, gọi là để tặng người hấn ta ngày đêm thương thầm nhớ trộm nào đó. Buồn cười là bây giờ chiếc của hấn ta còn đây, chiếc của anh bị người ta chệch đành xuống sông chải tóc Hà Bá từ dạo ấy. Ôi, cái thuở học trò... Kinh thật, thằng Đĩnh bí mật đến thế là cùng, giấu tình kỹ hơn mèo giấu cú. Phải đi vòng vèo "mộng du" ngoài hai mươi năm giờ mới biết hóa ra hai đứa cùng thờ chung một mối thất tình: Giờ hấn ra vẻ kinh bạc, coi nàng như đồ rởm nhưng biết đâu vẫn còn yêu nàng dữ dội!?

Chị chủ quán ngái ngủ ngồi giấu mình sau cái tủ thuốc lá lạ lùng thấy ông khách bỗng phát ra những tiếng cười lục khục nghe kỳ cục hết sức, bèn chắc bụng ông ta không khùng cũng say. Người bình thường thì đâu có ai nửa đêm ra quán ngồi mân mê mãi một cái kẹp tóc đôi môi cổ lỗ sĩ rồi cười y hệt đười ươi như thế?

Mảnh trăng liềm dính giữa nền trời sau cơn mưa nom mỏng manh hết vết bơ vàng quệt hững hờ trên nền giấy thấm. Ánh trăng dù yếu ớt vẫn góp chung ánh đèn đỏ dài chiếc bóng người đàn bà trẻ trên mặt đường. Nàng thong thả đi về phía nhà ga như dạo chơi, nhưng thật ra trong lòng đang rối rắm lắm nỗi niềm.

Họ gặp nhau giữa ngã ba, dù thêm khăn trùm đầu và áo khoác Luân vẫn nhận ra Xuyến ngay khi hai người còn cách nhau cả chục thước. Như chưa hề chia tay, nàng cất tiếng trước:

- Bộ anh đi uống trà thật sao?

- Thật chứ.

- Đừng ngạc nhiên. Về nhà, gọi cửa mãi đức ông chồng mới mở, rồi thì cả một trận mưa đá đổ xuống người, em cắn chặt răng không thèm thốt lấy một lời, không dừng chợt nhớ tới anh, bị thôi thúc bởi ý nghĩ có phải anh đang ngồi ở quán trà hay đang vui thú ở chỗ nào khác nên ra khỏi nhà. Khùng quá đi mất!

Tiếng nói nhỏ nhẹ nhanh chóng tan trong sương mù, Luân lại còn tưởng nó còn bám dai dẳng trên da mặt mình thứ cảm giác ghê gai. Người đàn ông thắm rửa mình vô tình, mãi đến lúc này mới thấy đôi má nàng tím bầm, và bên cánh mũi trái hằn vết cào rớm máu. Anh lảng mắt lên vòm cây cổ giầu tiếng thở dài:

- Nếu không gặp tôi em sẽ đi đâu?

Ánh lạng đoạn Xuyến nói không quả quyết lắm:

- Ngồi ở một quán nào đó trên ga chờ sáng. Rất vui là anh đã không hề nói dối.

Đảo mắt về phía dốc Nam Giao rồi ngoảnh lại phía bờ sông. Luân tự hỏi nên rẽ đường nào? Một mặt nệm trên phòng ngủ quán trọ hay

khách sạn sẽ rất tuyệt vời, nhưng nếu nhắc đến nó lúc này e đường đột, thậm chí nhẩn tâm. Như đọc thấy nỗi băn khoăn của anh, Xuyên mỉm cười.

- Về chỗ của em trong Đại Nội đi, dù nghỉ việc mấy tháng rồi, ông bảo vệ già vẫn chưa quên em đâu, có anh đi kèm ông sẽ cần nhằn nhưng chỉ cần ít tiền lót tay là xong. Nào, mình qua bên kia sông nghe anh!

Thật hay đùa? Ánh mắt nàng trong suốt đến không đọc được ý nghĩa khác thường nào vẫn lên trong ấy. Luân lập lờ:

- Gấp gì, trời còn đẹp lắm mà, cứ thả bộ như em vẫn thích, cứ nép sát vào anh cho đỡ lạnh.

Họ chậm chậm dưới dưới bóng râm những hàng cây. Đêm quạnh vắng, cả thế giới cơ hồ im ngủ, chỉ còn mỗi hai người thức, kéo lê những chiếc bóng qua mặt đất hoang vu. Người đàn ông lại đốt thuốc gần như liên tục, và Xuyên ngậm tăm im lặng. Đến giữa cầu Trường Tiền, nàng khẽ níu tay anh dừng lại, tháo khăn trùm cho tóc xõa bông trong gió, ngửa mặt thì thầm:

- Hôn em đi!

Môi vừa rời nhau, Xuyên chậm rãi buông rời từng tiếng:

- Cảm ơn! Cái giống đàn ông các anh thật đáng yêu, nhưng đã đến lúc em không cần đến các người nữa rồi. Chiếc kẹp đôi môi của anh vẫn ở dưới ấy, có muốn em tìm hộ không?

Vẻ mặt bỗng tối sầm trong khi môi còn rạn nét cười huyễn hoặc, buồn rười. Và, vào cái khoảng khắc ngắn ngủi ấy anh chưa kịp thốt nên lời thì nàng đã vụt quay người, buông mình xuống mặt sông tối đen.

Mường Mán

Mưa Thảo Cầm

Những ngày thông thả mùa đông thay vì cuộn mình trong chăn, tôi thích ra đường thả mình cho ngọn gió bắc tha hồ cuốn đi. Những đứa bạn cũng thế. Đứa từ Vĩ Dạ qua, đứa từ Bến Ngự hay Tây Lộc tới. Điểm hẹn thường là quán cà phê Mệ Tôi trước Đại nội, quán chị Lợi sau lưng thư viện đại học, hoặc quán chị em cô Thanh Thanh đối diện bưu điện. Có khi đông vui chuyện trò rôm rả. Có lúc chờ mãi chẳng thấy mống nào. Một mình ngồi ngắm mưa bay chán lại đi, đi. Riêng buổi sáng chủ nhật hôm ấy tôi không sốt ruột chờ những thằng bạn văn nghệ mà chờ Thảo Cầm.

Từ xe buýt bước xuống, em mỏng manh trong chiếc áo mưa màu vàng mũ trùm kín đầu chậm chậm, khe khẽ bước như ngại làm đau gạch lát hè đường. Tôi bụng lỏng bụng cà phê, môi nghi ngút khói thuốc, và hai đứa sóng vai nhau đi vào Đại nội.

- Răng đến trễ rứa?
- Biết anh nóng lòng nhưng... xôi ế, hơn chín giờ mới hết, mạ mới cho đi. Ngồi chờ, có chụp bắt được tứ thơ hay lạ mô không?
- Dĩ nhiên là...
- Đọc đi!

Hồi đó, tôi “thống lĩnh” cả một thi văn đoàn gồm tới... bốn thành viên, làm thơ dễ như bốn chữ không khó khăn như bây giờ, liền hăng giọng:

- Mưa làm ấm lòng người ta. Riêng anh quất như là mưa điên.
- Răng mưa lại điên? Siêu thực vừa thôi.
- Ước cho có một nàng tiên. Giúp em xôi hết đến liền ngay đây.
- Xạo, mới ứng khẩu hả? Nghe hay in... vè!

Sực nhớ hôm tình cờ gặp ở quán sách Ưng Hạ em hít hà nhãn mặt than đau răng, tôi không thể để lỡ cơ hội hỏi thăm sức khỏe:

- Có còn bị cái răng quỷ sứ hành hạ không?
- Chờ anh vấn an thì hấn đã tiêu diêu.

Sân rồng vắng hoe. Những cội sứ đội mâm hoa trắng cúi mình trầm tư trên mặt hồ trước điện Thái Hòa. Vua chúa xa giá lộng tàn ngày xưa khuất sau cánh cửa nghìn thu khép lại đã đành, cả thế giới hình như cũng rũ nhau chơi trò cút bắt đầu đó, để chốn này dành riêng hai đứa. Như thường lệ, chúng tôi lên lầu Ngũ Phụng. Em ngồi cách tôi ba gang tay, ngược trông ra dòng Hương lặng lẽ vài mái thuyền bông. Cái răng đau ngổ rơi lại dưới chân lầu, hóa ra em vẫn mang theo.

- Phải bỏ một cái răng em tiếc đến đứt mười sợi tóc. Mạ phán răng dù hư, nhỏ xong phải cất kỹ, hơ hồng chuột tha lên tận cung trăng suốt đời sẽ ngơ ngơ ngáo ngáo, hể ra đường là ngược mặt trông tìm trăng, bị xe tông chết không kịp trời.

- Ôi, mê tín dị đoan. Em tin ư?

- Không tin mạ thì tin ai? – Vừa nói Thảo Cầm vừa mở khăn tay cầm chiếc răng trắng hếu bỏ vào tay tôi – Tặng anh, quý lắm đó. Nhớ giữ gìn cẩn thận kéo chuột tha lên trời em hóa khùng hóa dại thì tội lắm!

Quý? Mặt tôi lúc ấy hẳn ngó ra nom thộn đáo để. Em mỉm cười:

- Chàng ngốc nì, người ta nói “Cái răng cái tóc là gốc con người”. Em tặng anh một gốc người em đó, hiểu chưa?

Gió thốc từ lòng ra hay từ sông Hương lên khiến tôi chột rùng mình nghe lạnh? Em nghiêm trang hết nữ tu trong giờ cầu kinh, khác xa cô bé thuở nào mới gặp. Ngày ấy, nắng sớm mai vừa xuyên qua màn sương bí bùng cuối hạ đầu thu, bước xuống xe lam bên này Đập đá, cậu bé nhà quê ôm khư khư bọc quần áo sách vở trước bụng, đang ngơ ngác trông ngược xuôi phố phường, giật mình nghe cô bé ở hàng xôi trước hàng hiên ngôi nhà đầu ngõ xóm rợp mướt chuối xanh vui vẻ cất tiếng:

- Ê, vô ăn xôi đi, răng đứng xớ rớ mãi rứa?

- Có phải đây là xóm Chuối có nhà bác Sản thợ may ở phía trong, gần bờ sông không? – Tôi e dè hỏi, bước vào, ké né ngồi xuống chiếc ghế đầu thấp. Ngó bộ dáng nhà quê rặt của khách lạ hẳn buồn cười, em bật cười thành tiếng:

- Phải rồi, anh từ mô lên?

- Làng Chuồn, lẽ ra mạ tui dẫn đi nhưng bận công chuyện nên gửi đại cho ông xe lam, mừng quá, rứa là đúng chỗ rồi.

- Lên chơi hay...

- Ở trọ, đi học! – Hình như mặt tôi hơi vênh lên – Vừa thi đậu vô lớp đệ thất (lớp 6) trường Nguyễn Tri Phương.

- Rứa à? Tui, à em cũng vô trường Đồng Khánh. Răng nguy ri hè? Hai đứa cùng...

Tới lúc ấy Thảo Cầm mới bẽn lễn cúi mặt, tôi mới thấy đôi bím tóc và cặp mắt người ta ngộ nghĩnh y như búp bê. Sau này nhắc lại cái phút ban đầu ngơ ngác ấy, tôi nói dóc là đĩa xôi đậu xanh rắc muối mè

thơm lừng ngon nhất đời bữa đó lần đầu tiên được ăn. Cho rằng lũ con trai sống xa nhà vụng về, thiếu thốn đủ mọi thứ, em luôn bao dung như người chị. Sẵn sàng giặt giùm quần áo. Mùa thi lục cá nguyệt, cánh cửa sổ bên bàn học thỉnh thoảng được khẽ khàng mở ra giữa khuya, tuồn vào trái bắp nướng phết mỡ hành thơm phứt, hoặc đôi trứng vịt lộn. Sáng sớm “thằng nhỏ” ngang qua nhà bật vài tiếng ho khan, trưa về cô bạn chặn lại đặt vào tay chai dầu Nhị Thiên Đường, vài viên thuốc cảm vân vân. Ngày tháng qua mau, chúng tôi dần lớn. Sau lần thay đổi chỗ trọ, rời Nguyễn Tri Phương chuyển sang Quốc Học học tiếp đệ nhị cấp, tôi vẫn không quên cô bạn hàng xóm cũ. Tình bạn kể như thâm giao, đậm màu anh em hơn là trai gái, không đưa đón trước cổng trường, không cả thư từ trao tay giống như bao đôi cặp khác. Sáng nay có ngọn gió lạ nào khiến em bỗng “chuyển mùa” chẳng? Chiếc răng nhỏ nhỏ nhưng mang cả ý nghĩa “trọng đại” làm thằng tôi bất ngờ nên hơi... khớp.

- Tặng răng, mai mốt đừng có tặng thêm tóc nữa nghe! – Tôi nửa đùa nửa thật.

Em xụ mặt:

- Răng rứa?

- Thêm một gốc nữa ai mang nổi?

- Xí, đừng có ham! – Nguyt dài, khoảng cách nói ra thêm hai gang tay, Thảo Cầm mát mẻ: - Tụi bạn em nói típ người mê văn chương chữ nghĩa như anh là chúa mơ mộng, lãng mạn, tim có tới trăm ngàn lặn, phải không?

- Tim dân dã chỉ chỉ có tâm thất mà phải và trái, tim dòng dõi Tôn thất như em mới nhiều ngàn. Nhớ coi, có ông vua mô chỉ một vợ?

- Anh ngốc thật hay giả ngốc?

Xoáy vào tinh mũi tôi khoe nhìn nảo nùng chưa từng thấy, đoạn Thảo Cầm rảo bước xuống sân rồng, giấu mình sau cội sứ. Mưa menh mang bốn phía như nghìn triệu năm đã mưa, vẫn âm điệu trầm buồn sao bấy giờ tôi tưởng chừng nghe cả tiếng rặng võ mơn hờ trong không gian. Tiếng gọi giục giã những lẻ loi cất cánh tìm đến nhau? Lặng người một lúc, tôi cất mình hết chiếc lá bay vào lưới mưa. Và, trong chiếc lưới điệp trùng ấy bốn bàn tay đã nắm lấy nhau. Nấn nỉ mãi em mới không đòi lại món “quà quý” mà em đã tặng, rồi lúc bất ngờ nhất em bỗng ngửa mặt dịu dàng nhắm mắt lại, cho tôi được những hạt mưa trên môi em tinh khiết, ngát hương thời trẻ dại. Những cuộc hẹn như thế ngỡ sẽ mùa tiếp mùa đâm chồi nảy lộc cho chúng tôi thêm những ngày vui. Nhưng rồi thời học trò chưa qua, Thảo Cầm đã bước ra khỏi mặt đất này hết ngôi sao nhỏ nhoi bằng mắt nhắm trong bầu trời rộng.

Xóm Chuối nay đã bị xóa hẳn, chìm khuất dưới nền khách sạn Hương Giang đồ sộ. Chiếc răng sâu của em con chuột thời gian đã tha lên tận cung trăng, hay rơi lọt qua kẽ đời mất hút từ bao giờ không hay, sau nhiều lần thay đổi nơi cư trú của tôi. Hể thoáng nhớ, tôi lại trách mình là đứa vô tâm, nỡ để thất lạc chút kỷ vật đối với em rất là hệ trọng và thiêng liêng ấy. Gã trai trẻ ngày xưa rời Huế, phiêu bạt lắm phố nhiều sông, thỉnh thoảng quay về, ngang qua trước đường Đồng Khánh – nơi một tai nạn xe cộ đã cướp mất em vào giờ tan học – chưa nguôi ngậm ngùi, đôi khi tưởng chừng thấy bạn hư ảo hiện ra sau một gốc cây hay ngõ phố khuất khúc nào. Có chiều mưa bụi hẳn lại quay lại chỗ ngồi trên lầu Ngũ Phụng, băng khuâng nhìn bông sứ rụng trắng mặt hồ, bắt gặp mình lắm nhăm nhăm những điều hết sức vô nghĩa. Những điều may ra chỉ có mưa mới hiểu, còn cả

thời gian chung quanh cơ hồ chơi trò cút bắt đầu ai thềm nghe!
Đã và sẽ còn có những ngày mưa không tên bay qua trong đời.
Riêng cơn mưa khó quên hôm ấy – lần cuối cùng tôi lại gặp em – ở
Đại nội, mỗi lúc chợt nhớ tôi gọi nó bằng cái tên: Mưa Thảo Cầm.

Mường Mán

Mường Mán

Phố Hoa Phai

Phần 01

Sớm mai yên tĩnh, trong lành. Vài tiếng chim mỏng mảnh bay luôn
qua bóng lá hình cây còn ẩm sương ngoài rẻo vườn bọc quanh ngôi
nhà lớn, xinh xắn. Vào lúc tia nắng đầu tiên đáp nhẹ xuống mái hiên
thì trong nhà, bà Thu cầm điện thoại di động bước vào phòng ăn,
vừa đi vừa tiếp tục cuộc trò chuyện chẳng rõ đã bắt đầu từ lúc nào:
- Ờ, y hẹn nhé! Gặp sẽ nói lắm chuyện, chuyến đi vừa rồi khá thú vị.
Không đâu, chỉ là công việc, công việc và công việc! Ờ thôi, bye!
Thả người xuống ghế nhỏ nhẻ ăn uống các món điểm tâm dọn sẵn
trên bàn, bà Thu nói với bà Năm - người giúp việc đang đứng bên
bếp chế nước sôi vào bình thủy:
- Con Trang dậy chưa dì?
- Dạ, chưa!
- Tối qua mấy giờ nó mới về?

- Dà... - Bà Năm thoáng ngáp ngừng rồi thấp hần giọng - Gần hai giờ sáng.

Dần tách cà phê sữa uống dở xuống bàn, bà Thu lắc đầu, làu bàu:

- Hết biết, con với cái!

Người mẹ tỏ ra bình tâm trở lại khi bước lên chiếc Toyota màu đỏ sậm do ông Bảy cầm lái. Chiếc xe chậm rãi hòa vào phố đông.

Không rời mắt khỏi tờ báo mở rộng trên lòng, bà Thu nói vui:

- Chú đã đưa quà cho nhỏ Ngọc chưa?

- Dạ rồi! - Ông Bảy lén nhìn vẻ mặt không vui của bà giám đốc ở cái gương nhỏ trên tay lái và không quên phụ đề thêm là quà cô Hai đi Singapore mới về!

Bà Thu gấp tờ báo lại, tiếp tục cái giọng ngược hần với vẻ mặt:

- Nói có thể chú Bảy không tin, lắm lúc tôi muốn sống trở lại thời công ty mình chỉ mới là cái xí nghiệp cón con. Cái thời nghèo khổ, chạy vạy, thiếu trước hụt sau ấy sao mà vui quá chừng.

- Cô Hai nói đơn giản như là đang giỡn í, cô kế toán quên hỏi đó làm sao so với bà giám đốc công ty cổ phần giỏi dang bây giờ? Chỉ có thằng tôi ôm riết cái vô lăng là chưa có gì thay đổi thôi.

Họ cùng cười và vẻ mặt bà Thu tươi lên một tí để rồi sau đó sa sầm trở lại khi thoát bước vào phòng thấy ông Phong nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, ngửa mặt lơ mơ nhả từng vòng khói thuốc lên trần nhà.

Giả lảng như chẳng hề thấy khách đang chờ, bà Thu ngồi vào bàn làm việc, gọi điện thoại cho Ngọc. Mắt người mẹ vụt sáng rõ khi nghe giọng cô con gái bên kia đầu giây. Bà Thu âm yếm nói:

- Xấp vải con thích chớ? Dù rất bận, má cũng dành ra cả một buổi lùng sục qua cả chục cái shop. Hàng Thượng Hải chính cống à

nghen!

- Con xin cảm ơn má! - Giọng Ngọc nghe ngọt và trong - Còn quà cho em Trang là gì hả má?

- Ôi hơi đâu, con dư biết mà, nó khó tánh lắm, hễ má mua sắm cái gì nó cũng chê ỏng chê eo. Trưa nay má con mình đi ăn cơm nghen!

Bà Thu gác máy đến ngồi đối diện ông Phong.

- Nếu vừa rồi nghe không lầm thì... - Ông Phong cấm cản nói - Em lại không công bằng đối với nhỏ Trang!?

- Anh quan tâm đến nó hơi nhiều đó.

- Đơn giản vì anh yêu quý nó, vì nó là con gái rợu của...

Bà Thu nóng nảy ngắt lời:

- Thôi, xin anh, không bao giờ!

- Sau chuyến đi Singapore, trúng gió gì mà em dễ đổ quạu quá vậy?

- Đã bao lần em nói với anh, rằng quan hệ giữa chúng ta bây giờ chỉ là công việc, anh nên xử sự trong giới hạn, chừng mực của một cổ đông, một thành viên hội đồng quản trị công ty, ngoài ra...

*

* *

“Thế giới” riêng của Trang bày biện trong căn phòng rộng chừng mười hai mét vuông, tường sơn mảng xanh đậm, mảng vàng nhạt chen nhau một cách ngẫu hứng. Quanh tường lác đác những tranh ảnh, áp phích in hình các ca sĩ, ban nhạc phương Tây thời thượng, các nam nữ diễn viên điện ảnh Hàn Quốc, mặt nạ tuồng, nón rơm... Cạnh bàn trang điểm và tủ quần áo là một dàn trống hiện đại, cây ghi-ta dựng sát tường. Ở khoảng tường trống trơn trên bàn học treo duy nhất một khuôn ảnh lộng kính chụp hai chị em Ngọc và Trang kề vai áp má tươi cười.

Mặt giường bề bộn chần gối, vài thứ quần áo, đồ lót máng vắt lộn xộn trên lưng ghế mây kê bên ô cửa sổ mở rộng... Tất thảy tắm đẫm trong màu sắc, giai điệu vui nhộn của một hòa tấu khúc thuộc loại khiến máu trong người nghe bất kể trẻ hay già đều rậm rịt chảy mạnh. Nhạc phát từ máy VCD và cô gái trẻ nhẹ nhõm trong quần soọc, áo thun bó khoe rẻo bụng trong tư thế trồng cây chuối với hai tay lót đầu dính thắm, hai chân thẳng tắp hướng lên trần. Qua mắt Trang trong tư thế ấy, cả thế giới lộn ngược hoặc sẵn sàng đổ nhào. Giữa lúc bọn thần lẩn, kiến, gián núp kín trong các góc ngách đâu đó nín thở dõi theo cô gái thì bất thần, Trang hạ thấp chân, bật dậy, dang tay, rùn vai làm các động tác Aérobic theo nhạc một cách thuần thục, môi mím chặt, mắt ngược ngấm trăn trăn hết thôi miên trần nhà, bộ ngực không nịt sau làn áo thun rung nẩy khỏe khoắn, trán vai lấp lánh mồ hôi.

Bà Năm đứng ké né bên khung cửa mở rộng, cổ la to át tiếng nhạc:

- Cô Ba ăn phở hay hủ tiếu?

Nghe thủng, Trang nhăn mặt:

- Khởi, cảm ơn dì!

Cô gái ngưng tập, tắt nhạc. Trước cổng, Tuấn tóc đinh dừng xe mô tô, cho hai ngón tay vào miệng huýt sáo lớn tiếng. Trang quay lưng rảo bước khuất vào buồng tắm, tiếng nói rơi lại:

- Dì ra nói ảnh chờ cháu mười phút!

Những tiếng chim tròn trịa lẫn vỡ ngoài vườn lặng lẽ hơn rất nhiều tiếng nước xối và tiếng hát đứt quãng của cô gái: “Ai đánh rơi chuỗi mơ. Nhuộm tim ai lá biếc...”.

*

* *

Ngồi tréo mảy ở salon, ông Thái thông thả nhâm nhi cà phê, hút thuốc như thể trên cõi đời này chẳng có gì đáng làm ngoài việc hút thuốc và uống cà phê. Túi xách quàng vai, Ngọc bước ra ngồi ghé xuống tay vịn chiếc ghế đối diện cha, nói mà không nhìn ông, bởi bận ngắm bàn tay vừa sơn nhũ chìa ra, cong lại phía trước.

- Đồ ăn trưa con đã nấu sẵn, lúc nào ăn ba hâm qua một chút.
- Ủa, trưa con không về sao?
- Trưa nay có người buồn, muốn tâm sự giải sầu nên mời con đi quán.
- Vậy à? Hấn ta thế nào?
- Không phải “hấn ta” mà là một quý bà!
- Chà, bà nào ám ớ quá xá cỡ vậy? Hết người hay sao lại đi nhờ đứa trẻ ranh gở rối tơ lòng... thông?
- Người từng có một thời ba chết mê chết mệt í mà.
- À, biết rồi! Cho ba gọi lời thăm. Gặp, chắc hai người sẽ song ca bài “cả nhà thương nhau” chứ gì?
- Không đâu! Bài đó cũ quá rồi, ba có chịu nghe đâu! - Ngọc đứng lên
- Con đi ghen ba!
- Ờ, về càng muộn càng tốt, sáng nay ba phải tiếp khách từ dưới tỉnh lên.

Ngọc dừng bước, ngoảnh lại.

- Một quý cô hay quý bà, ba?

Ông Thái làm bộ đặt ngón trỏ lên môi:

- Suyt, bí mật!

Cô gái dài bước ra cửa, buông thông:

- Vậy thì con sẽ về sớm.

Đã qua thời nhảy chân sáo, cô dịu dàng thả bước xuống cầu thang.

Từ căn hộ trên tầng hai xuống tầng trệt chung cư có bao nhiêu bậc thang, Ngọc chưa bao giờ đếm nên không rõ, đã mòn vẹt bao nhiêu guốc, giày, dép trên lối đi quen thuộc này từ ngày hai cha con “ra riêng”, làm sao mà nhớ nổi? Thoạt tiên, cái nơi chốn mỗi ngày đi về này xa lạ, đáng ghét, rồi cô cũng cảm thấy thích thú nó từ bao giờ chẳng hay. Có lần Trang nhăn mũi bảo: “Chị hay thiệt, sao lại có thể sống được nơi đông lúc nhúc y như cả tỉ con sâu bị dồn vô mấy cái hộp quẹt chồng lên nhau như vậy?”. Ngọc cười: “Nè, đừng có hỗn nhỏ, sao nhà người dám ví ta và ba là sâu hả?”. Con nhỏ cười khì. Sau ba tiết học, Ngọc rời nhạc viện đến quán Trúc Xinh, uống gần nửa chai nước suối, đọc hết hai trang báo Văn hóa Thể thao mượn của bà chủ quán, “người từng có một thời ba chết mê chết mệt” mới tới. Họ uống nước ngọt, ăn món cá lóc hấp cuốn bánh tráng. Ngọc ăn nhanh, bà Thu ăn chậm, thậm chí hơi uể oải. Cô gái ái ngại nói:

- Công việc ở công ty chắc oải lắm hả má?
- Cũng thường thôi. Có điều, hàng kim khí điện máy ngày càng cạnh tranh quyết liệt, sắp tới má tính mở rộng sang một số mặt hàng khác như gốm sứ mỹ nghệ, đồ gỗ cao cấp xuất khẩu, cả phân bón và các loại thiết bị chuyên dùng cho ngành dệt may.
- Gần như kinh doanh tổng hợp?
- Và má muốn con về tiếp má, chịu không?
- Sang năm con tốt nghiệp, lẽ nào bỏ dở, má?
- Ngay từ đầu, má đã bảo cái nghề đàn ca xướng hát chỉ để giúp người mua vui, hồng làm nên trò trống gì, nhưng ông cứ khăng khăng nên má đành để con thi vô nhạc viện.
- Ba có lỗi gì đâu? Chủ yếu là do con mê thích ngành nhạc.
- Để rồi nói cái nghiệp văn nghệ văn gừng bấp bênh của ông?

- Má đã đầu tư cho tương lai qua em Trang rồi còn gì?
- Nó chịu học kinh tế đúng yêu cầu của má, nhưng con thấy đó, có chí thú học hành đâu! Tánh tình lại hổng giống con, ngược với má hình như tới một trăm tám chục độ.
- Tuy nó hơi ngổ ngáo, bốc đồng một chút, nhưng con thấy em không đến nỗi như má nghĩ đâu.
- Phải chi luôn có con bên cạnh để kèm cặp. Bao lần má đã nói, về ở với má đi, sống với một con người phóng đảng như vậy làm sao con chịu nổi?

Ngọc uống ngụm nước ngọt, đoạn lảng mắt ra phố. Ba là người phóng đảng ư? Tình yêu đã thực sự bốc hơi thành mây bay đi, giữa hai người bây giờ là khoảng trống không chẳng màu, chẳng sắc, chẳng mùi vị? Cô gái lắc đầu.

*

* *

Đêm bùng nổ ánh đèn và âm thanh ở Hội quán Trẻ - sân chơi của các bạn nhạc pop-rock trẻ, chưa thành danh hoặc sắp trở thành “ngôi sao”. Khán trường bao quanh sân khấu, khoảng giữa là sàn nhảy và bìa ngoài cùng có lắm bàn phục vụ giải khát. Các ban nhạc thi nhau biểu diễn trang phục, lời ca kèm nhạc đệm với công suất âm thanh hết cỡ trong ánh đèn la de chớp lóe lúc chói chang, khi mờ ảo. Giới trẻ đông đảo, đã đành, sân chơi cũng thu hút một số khách chưa chịu cho là mình đã già. Tất thấy mở toang mọi ngõ ngách tâm hồn lẫn thể xác cho âm nhạc tràn vào tha hồ “phá phách” và họ nhún nhảy, những bóng và những hình hòa trộn vào nhau, họ la hét, tiếng tục tiếng thanh chen lẫn, xô đẩy nhau thành lốc xoáy.

Trong cơn lốc xoáy ấy, có cả ông Thái lẫn Trang và bạn bè của họ.

Nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím gồm hai cậu, ba cô, trong đó có Trang và Tuấn tóc đinh. Họ mặc áo liền quần bó sát người màu trắng tinh, chân dận giày da cao cổ đen láng, khoác áo đen mỏng rộng hết... cánh dơi. Nhóm tên Bê Rê Tím, nhưng chỉ mỗi một mình Trang đội lịch chiếc bê rê màu tím những khi đến các nơi trình diễn.

Vừa uống nước ngọt vừa tán gẫu với nhóm bạn, Trang quay lại khi ông Thái vỗ khế vai cô từ phía sau:

- Ủa, ba hả! - Trang kêu lên mừng rỡ.

Cả bọn nhao nhao: “Chào bác, chào bác ạ!” và cùng thoáng ngỡ ngàng khi thấy ông khoác tay Huyền - nhan sắc trên trung bình, hơi đầy đà, ăn diện kỹ, trông trẻ hơn cái tuổi ba mươi ba cô ta vốn có.

Trang mau mắn đứng lên, vui vẻ kéo ghế:

- Xin mời ba và... cô!

Hai người ngồi vào ghế. Cùng lúc không khí ồn động vụt lắng lại vài giây, trên sân khấu vang lời giới thiệu vóng vót của một M.C nữ:

- Tiếp tục đại diện âm nhạc trẻ đêm nay là phần trình diễn của nhóm Bê Rê Tím luôn được các bạn chờ đợi!

Tiếng huýt sáo, la hét, vỗ tay ran rộ. Cả nhóm đứng lên. Trang nháy mắt với ông Thái:

- Ba coi kỹ rồi lát nữa góp ý cho bọn con nhá!

Ông Thái vui vẻ gật đầu:

- Ủ!

- Trông cháu tuyệt lắm! - Huyền cười mơn.

Họ lên sân khấu, Trang ngồi vào đàn trống và lập tức ban nhạc cuốn hút ngay khán giả bằng âm thanh các nhạc cụ được chơi hết cỡ, bằng điệu nhảy vui nhộn và lời ca của một ca khúc nhóm tự biên, đại để: “Đừng để ngày vui qua mau, níu thời gian lại, vui hết mình, buồn

hết mình, yêu hết mình, bạn ơi!...”.

Rời Hội quán Trẻ vào lúc gần nửa đêm, ông Thái nắm tay Huyền sóng vai nhóm Bê Rê Tím vào một hàng quán chuyên phục vụ các món ăn khuya ở một khu phố tương đối yên tĩnh.

Bà Thu và ông Phong từ trong bước ra. Mặt bà Thu thoáng đánh lại khi thấy cặp Thái – Huyền. Ông Thái vờ như không thấy bà vợ cũ.

Trang khẽ gật đầu, gỡ cái bê rê tím cầm tay, mỉm cười chào mẹ, tính đi thẳng, bị bà Thu níu lại, “điều” ra lề đường đứng dưới tán me cổ thụ tranh tối tranh sáng. Bà Thu cứng giọng:

- Má không muốn thấy lúc nào con cũng cặp kè với ông ta như vậy.

- Ủa! - Trang cố dịu giọng - Vậy “ông ta” không phải là cha của con sao má?

- Xưa rồi con!

- Xin má cảm phiền... Con không thể coi ba là người dưng được!

Cô gái dần dỗi quay bước vào quán. Nãy giờ ông Phong ra vẻ bàng quan, tay rút túi quần trông vẫn nhìn vợ ra phố, giờ chợt mỉm cười, nói trống:

- Ôi, con nhỏ cay mà... ngọt đáo để!

*

* *

Đêm tiếp tục trôi xuôi vì gió không hề thổi ngược. Chiếc mô tô do Tuấn tóc đinh cầm lái đèo Trang giảm dần tốc độ khi về tới Phố Hoa, đến đoạn đường trước cổng ngôi nhà lớn. Xe dừng lại cách cổng chừng mười thước, Trang vẫn ngồi yên. Tuấn ngạc nhiên:

- Không vô nhà à? Đi tiếp nghen?

Thoáng ngập ngừng, đoạn Trang lầu bàu:

- Ờ, phớt luôn đi!

Tuấn rồ ga cho xe phóng vọt đi, nói vui:

- Tụi nó biến cả rồi, đi đâu bây giờ?

Trang đấm khế vai bạn, nghiêng sát tai Tuấn thấp giọng:

- Tuấn hồng có lời đề nghị khiếm nhã nào sao?

Ngớ người, gã trai cười nói:

- Để chỗ anh nhé cưng!

- Còn khuya! Bạn hóa sói lúc nào vậy? - Cô gái dẫu môi cong cong, néo khế sườn Tuấn khiến hấn né người, phá lên cười.

Tuấn và chiếc mô tô đông biến vào đêm, Trang thông thả lên cầu thang đến căn hộ trên tầng hai chung cư. Ngọc ngái ngủ ra mở cửa, đặt ngón trở lên môi làm thành chữ thập:

- Suyt! - Đoạn gần như thì thầm - Tìm chị vào giờ giấc trái khoáy như vậy là có ý gì, nhỏ?

- Không đừng thèm ngủ với chị, thềm ngủi thấy mùi thiên đường tỏa ra từ tóc chị. Ba về chưa?

- Về rồi, vừa đi ngủ.

“Thế giới” riêng của Ngọc gọn ghẽ, sơ sài hơn nhiều lần thế giới riêng của Trang. Bàn ghế, tủ, giường và cả chiếc đàn piano đều đã bị “luộc” qua lửa thời gian lên màu cũ kỹ. Trong ánh sáng dịu dưới chao đèn để trên mặt tủ thấp đầu giường, Trang quay lưng ra ngoài trút bỏ bộ đồ đang mặc, khoác vội chiếc váy ngủ Ngọc đưa. Cô chị lặng ngắm cô em:

- Các vòng đo của em làm người mẫu được lắm đó.

- Hồng dám đâu! - Trang khúc khích cười - Chị tính cho em bẻ mũi hả?

Họ cùng cười, tắt đèn, vào giường. Trang quàng tay ôm, dụi mũi vào vai Ngọc, thở thê:

- Lâu lắm chị em mình mới được ngủ với nhau. Chị còn nhớ cái đêm trước hôm ba má ra tòa ly dị không? Chị em mình đã khóc thiệt nhiều và thiếp đi lúc nào không hay... Sau này xa chị, mãi em mới quen được cái gối ôm, nhiều lúc thèm chị gác chân hay nghe chị... ngửi quần áo mà đâu có được, buồn ghê nơi!

- Trang nè, em đến đây má có hay không?

- Không! Tối nay tình cờ gặp má ngoài phố, bị má giữa nhẹ, em bực nên...

Ngọc nhồm ngay dậy bước ra ngoài, làu bàu:

- Bậy bạ hết sức, để chị gọi điện thoại kéo má lo.

Ngọc quay vào, cả hai vẫn tỉnh như sáo sậu, cơn buồn ngủ rong chơi đâu đó quên quay lại túm lấy họ nên câu chuyện lại tiếp tục. Trang nói vui:

- Chị Hai nè, không biết đêm nay là cái đêm gì mà cả ba Thái lẫn má Thu không còn thui thủi một mình một bóng nữa.

- Là sao?

- Má sòng đôi với chú Phong, và ba dung dăng dung dẻ với một cô trẻ hơn ba chừng mười mấy, hai chục tuổi. Ai vậy, chị biết không?

- Cô Huyền, người tự nhận mình là diễn viên loại 3 từ dưới tỉnh lên tìm ông đạo diễn đã từng gặp trong Hội diễn đồng bằng sông Cửu Long chứ ai!

- Cổ muốn trở thành ngôi sao sân khấu ở Sài Gòn sao?

- Ba kể nghe buồn cười lắm. Trước đây, ở gánh hát Tân Phú Sa dưới Vĩnh Long, cô Huyền chuyên biểu diễn mục tấu hài để lấp chỗ trống trong khi chờ mở màn hay chuyển cảnh, dùng cái anh hề đồng diễn với cô một hôm lợi đồng đi kiếm mồi nhậu bị rắn cắn chết queo, buồn quá, cô bỏ tấu hài, xin ông bầu làm cái việc vặt ở hậu đài.

Ngoài sân khấu, những lúc ế ẩm không theo gánh hát, cổ sinh sống bằng cái tủ thuốc lá bán kèm xăng lẻ bên vỉa hè...

Trang được giấc ngủ tím lất mang đi. Cô mơ thấy mình lạc vào một cánh rừng thần tiên ngập tràn ánh sáng và âm nhạc, chim, bướm và hoa... Má Thu khoác chiếc áo cưới dài lê thê bay qua nhiều khúc sông ngọn núi. Ba Thái trong trang phục chàng rể cầm sáo trúc vừa thổi vừa lẹo đẹo theo sau cô dâu, cô và Ngọc mỗi người cỡi trên một chiếc nón bê rê màu tím bay lượn quanh họ... Choàng thức, phải đến ba mươi giây Trang mới nhận ra thứ ánh sáng sớm mai đang lùa ào ạt qua cửa sổ mở rộng, và Ngọc đang ngồi trước bàn học soi vào chiếc gương tròn điểm tí phấn son. Cô vờ vĩnh thờ dài:

- Ui, giấc mơ tuyệt vời! Thỉnh thoảng em lại đến với chị nhen! Rồi chị cũng sang Phố Hoa ngủ với em nữa chứ, hứa đi!

Ngọc bỏ mấy thứ đồ lẻ trang điểm vào cái hộp gỗ sơn mài cẩn xà cừ cỡ cổ lỗ sĩ, dịu dàng nói:

- Ủ, chị hứa! Đi đánh răng rửa mặt rồi đi ăn sáng.

Ngọc đứng lên mở cửa tủ quần áo chuẩn bị thay đồ, ướm thử vài bộ lên người ổng qua ẹo lại soi gương chưa chọn được bộ nào.

Từ ngoài quay vào, Trang đến bên Ngọc lấy từ tủ ra xấp vải mỏng mịn màu đen lấm tấm những hạt tròn trắng cầm trên tay ngắm nghía, thốt kêu:

- Chị có xấp vải đẹp quá, mua hồi nào vậy?

- Của má cho, hàng Thượng Hải chính cống đó. Em hông có quà sau chuyến má đi Singapore vừa rồi sao?

Trang sa sầm nét mặt:

- Thừa biết còn bày đặt hỏi, xưa nay lúc nào má cũng yêu chị hơn em mà!

*

* *

Trưa. Trời nực nội như thể ma quỷ gì đó tinh nghịch cầm lửa hơ sát da người. Cây cối đội nắng đứng im cho phố phường xanh chút bóng râm hiếm hoi. Gió lạc lòng theo mây du hí tận cõi nào để mặt đường cứ nóng ran cơ hồ từ khai thiên lập địa tới giờ trần gian chưa hề được quạt mát! Cặp da bỏ trước giỏ xe, ông Thái vừa dẫn bộ chiếc Cub 81 cà tàng ra khỏi cổng trường Cao đẳng Sân khấu - Điện ảnh thì từ quán nước vỉa hè bên kia đường, Huyền băng sang. Ông Thái ngạc nhiên:

- Ủa, em lên hồi nào vậy?

- Em có về đâu mà biểu lên! - Huyền đồng đánh nói, mắt chớp lia chớp lia - Hôm rày ở đây lo công chuyện mà. Nào, đi kiếm chỗ mát mẻ chút xíu ăn trưa, em có chuyện cần bàn.

Tiếp tục dẫn bộ thêm một quãng xa cổng trường chừng trăm mét, ông Thái mới lên xe nổ máy, đèo Huyền hòa vào dòng ngược xuôi trên phố.

Huyền vòng tay ôm eo, tựa má vào lưng ông Thái, thẽ thọt nói:

- Anh giỏi thiệt, làm đạo diễn sân khấu lại còn đứng lớp.

- Tuần chỉ có vài buổi í mà, gọi là làm nghĩa vụ để tháng tháng lãnh chút lương còm.

- Em tưởng nghệ sĩ tên tuổi, cỡ bự như anh phải giàu ghê lắm.

- Nhảm rồi em! - Ông Thái cười khẩy - Sân khấu đang mùa ế ẩm, nghệ sĩ cỡ anh ở đây lấy thúng gạo đông ba ngày hồng hết. Thà em ở xa để thấy anh lấp lánh như sao, chứ gần kiểu sát rạt như vậy, anh chỉ là con đom đóm tầm thường.

Cô diễn viên tự nhận mình thuộc loại 3 khế đám lưng ông đạo diễn,

cười:

- Anh hổng dám tầm thường đâu!

Họ cùng cười. Xe tấp vào quán cơm có treo tấm bảng hiệu “Cơm trưa văn phòng” bên đường. Quán thoáng mát, nhiều bàn đầy khách, tiếp viên mặc đồng phục trông lịch sự. Họ ăn cơm, uống trà đá, vui vẻ tán gẫu.

- Chuyện khó tin nhưng hoàn toàn có thực - Huyền nháy mắt - Em sắp làm chủ một ngôi nhà ba tầng ở mặt tiền một con hẻm rộng.

- Nhà đâu từ trên trời rớt xuống à? - Ông Thái nửa ngờ nửa tin.

- Gia đình bà chị ruột sắp xuất cảnh đi Úc, muốn giữ lại nhà để sau này về còn có chỗ dưỡng già.

- Và kêu em làm thần giữ của?

- Tội gì không nhận phải không anh?

- Đúng thôi! Em không tính sử dụng nó để bán thuốc lá và xăng lẻ chớ?

- Đương nhiên là không. Tầng trệt lâu nay cho người ta mượn mở quán cà phê, nay em định mở nhà hàng, tận dụng các tầng trên.

- Bao giờ thì gia đình bà chị đi?

- Hai tuần nữa là họ bay. Mọi thủ tục ủy quyền về căn nhà đã xong. Hứa đi, anh sẽ giúp em trong cái bước đầu này nghen!

- Ờ thì... được thôi!

Và chưa chi, hình ảnh nhà hàng bề thế đã bật sáng trong trí người đàn bà. Nàng lim dim mắt, thấy ông Thái cơ hồ được bọc trong màn sương màu hồng dịu. Ông Thái ăn phải miếng ớt cay xé họng, cầm vôi ly trà đá lên, uống ngụm lớn.

*

* *

Ngày rằm vui quá nửa nhưng chưa ngả hẳn sang chiều. Mọi tiếng động ồn náo ngoài phường phố chốc chốc lên vào xáo trộn, khuấy loăng bầu khí thanh tĩnh thấm đẫm, bát ngát mùi trầm hương. Hai mẹ con quỳ lạy giữa bao thiện nam tín nữ khác thành tâm lễ bái Đức Phật ở chánh điện. Lễ bái xong, họ sóng vai nhau quay ra, lên xe Toyota chờ sẵn trước cổng chùa Vạn Hạnh. Ông Bảy nổ máy, xe lăn bánh. Bà Thu lắc khẽ tay bà Báu:

- Má đi dùng cơm chay với con ghen, bên Phú Nhuận có một cửa hàng mới mở ngon lắm.

- Thôi để má về!

- Về nhà con...

- Không, về nhà thằng Út!

- Má buồn tụi con lâu vậy sao?

- Tao nói rồi... - Bà Báu đột ngột quay nhìn xoáy vào mắt cô con gái dù đã bước qua tuổi năm mươi ít lâu, thỉnh thoảng bà cứ ngỡ “nó” chưa hề lập gia đình, chưa hề là một mảnh vỡ của một cuộc đổ vỡ hạnh phúc, bà mong muốn góp sức hàn gắn, nhưng tới lúc này thì hình như... không thể - Chừng nào bây sum họp lại một nhà như xưa, tao mới về.

Chừng nào? Chuyện sum họp chắc cũng khó ngang bằng việc lên trời hái trăng, sao? Người vợ cũ, người mẹ có hai đứa con giờ phân tán hai nơi chột nghe mũi lòng, nửa thương nửa ghét mình đến muốn khóc!

Về tới nhà, một mình ngồi ăn bữa cơm muộn, dù các món ăn đã được bà giúp việc hâm nóng, bà Thu vẫn có cảm tưởng mình đang nhai sỏi đá chứ không phải các thứ béo bổ thường ngày. Ăn với lưng chén cơm, bà buông đũa, định đi ngủ một lát rồi đến công ty, nhưng

rồi bà rẽ sang phòng cô con gái.

Quần soọc, áo sơ mi rộng thùng thình không cài mấy cái nút phía trên, Trang nằm sấp, chân co chân duỗi trên thảm, cầm bút chì phác thảo một mẫu áo váy thời trang, cạnh đó là xấp vải đen lấm tấm hạt tròn trắng. Chốc chốc, cô cắn bút ngẫm ngợi, đưa vuông giấy kẹp trên tấm bìa cứng ra xa ngắm nghía những nét gấp, đường lượn vẽ trên đó.

Bà Thu nhẹ bước qua khung cửa mở rộng, lặng ngắm Trang giây lát, đoạn háng giọng:

- Chiều có đi học không mà trưa không chịu ngủ nghe gì cả vậy con? Chẳng rời mắt khỏi bản vẽ, mím môi kẻ một đường vạch chéo lên giấy, Trang nhỏ nhẹ nói:

- Chiều nay nghỉ học mà má!

- Lâu nay, con có đi học thường không vậy? - Vừa nói, bà vừa chậm rãi thả bước quanh phòng, mày cau ríu lại khi mắt lướt qua các tranh ảnh dán trên tường, những ánh mắt, những nụ cười của các nam nữ ca sĩ, diễn viên... trên ấy cơ hồ giễu cợt bà một cách khiếm nhã! - Nói đi chứ!

Ném về phía mẹ tia nhìn cực nhọc rồi thu lại ngay, cô gái cắn cắn nói:

- Cái gì khiến má nghi ngờ con vậy?

- Bao lâu má đã nói với con là tốt nghiệp đại học cái đã, sau đó muốn gì thì muốn.

Bực bội ném cả giấy lẫn bút, Trang bật dậy đến đứng tựa vào bệ cửa sổ. Bà Thu vòng tay trước ngực lăm lăm nhìn từ đầu đến chân cô con gái như thể chờ đợi một cái sừng sẽ mọc trên trán, hay đôi cánh sẽ bắt thần hiện ra trên hai vai cô.

Ngập ngừng rồi Trang bật thốt:

- Con có muốn cái gì khác thường đâu má?

Không lảng tránh cái nhìn của mẹ nữa, cô ngược lên. Hai tia nhìn nóng nảy chạm nhau không nháng lửa cũng chột khiến bà Thu hơi run giọng:

- Vẽ riết mấy cái mẫu thời trang, tối ngày đàn đúm với mấy cái nhóm pop-rock, còn thời gian đâu mà học với hành?

Cắn chặt môi làm thính, đoạn Trang lái câu chuyện sang ngõ khác bằng cách cúi nhặt xấp vải đưa bà Thu, từng từng nói:

- Chị Hai bảo là hàng Thượng Hải chính cống, má coi thử... con không mấy thích màu vàng nhưng chị nhứt quyết tặng nên...

Thoáng sững người, người mẹ “hứ” nhỏ trong mũi, quay bước ra ngoài đóng sầm cửa lại. Trang ném vụn xấp vải bay xõa xuống sàn nhà, đến ngồi vào đàn trống cầm dùi nện cực lực một giai điệu “rock nặng” cô đã thuộc nằm lòng, âm thanh vang động.

*

* *

Nắng còn nán lại trên những tán cây. Chiều không non cũng chưa già. Gió hào phóng và nghịch ngợm làm tung bay các mớ tóc dài, chui tọt vào áo xống chẳng làm ai cảm thấy nhột. Tan học. Ra khỏi Trường Đại học Kinh tế, cả bọn tụm lại bàn tán chương trình... thư giãn. Tuyệt “phát pháo”:

- Ê, vô Đầm Sen đi!

- Ra Bình Quới thích hơn - Hải “nổ”.

- Vô Tân Sơn Nhất ụynh bowling cho nó sang! - Nga “dựng bóng”.

- Ủ, phải đó! Hiếu “đập bóng”.

Trang lắng nghe cả bọn, không lắc không gật, nhỏ nhẹ nói:

- Bữa nay Trang bao, nhưng muốn đi đâu thì tùy... Tuấn.
- Lẹ lên Tuấn, mà nghe chưa? Phu xướng phụ... từng đó. Hải “tầu hải”.

Tuấn đưa cao tay, chém gió:

- Trang khỏi bao, ngu sao bao hoài vậy? Đi đâu sẽ xướng sau, nhưng móng nào tới chậm nhứt thì phải chi đẹp, đồng ý không hở các tía mí lì các má?

Cả bọn nhao nhao:

- Đồng ý, đồng ý, đồng ý!
- Tập một! - Tuấn cao giọng - Quán cháo vịt Thanh Tao bên Thanh Đa. Các tập tiếp theo sẽ tính tới. Ô kê?

Cả bọn lại nhao nhao:

- Ô kê! Ô kê! Ô kê!
- Nhưng Tuấn phải chấp tụi tao đông trước mới được. Mà chạy như quỷ, ai theo kịp, thua là cái chắc! - Nguyên than thở. Tuấn gật:
- Được thôi! Con chấp các tía mí lì các má phới trước đúng bảy phút. Nào, một hai ba...

Tuấn nỗ máy mô tô, Trang quàng tay ôm chặt eo hắn, cả hai cùng dán mắt vào mặt đồng hồ trên tay Tuấn. Tiếng đếm “ba” vừa dứt, hơn mười chiếc mô tô, Viva, Super Dream... từng cặp hoặc đi lẻ rú ga phóng ào đi.

Một chiếc mô tô bỗng từ lề trái “đánh võng” sang lề phải, thẳng đánh “két” cạnh xe Tuấn khiến hắn giật mình. Trang kêu khế:

- Í, chú Phong! Bộ má nhờ chú theo dõi cháu có đi học không hả? - Đoạn cô đập khế vai Tuấn, giục - Dọt lẹ lên!
- Không phải đâu, chú có chuyện...

Tuấn vọt xe đi. Phong vọt theo. Vừa xong đợt một cả bầy xe muốn

bốc lên khỏi mặt đường, giờ đến đợt hai, hai chiếc mô tô đuổi nhau làm mọi người trên đường dạt ra hai bên như bèo dạt giữa mùa lũ. Qua khỏi một rồi hai ngã tư, Tuấn ép sát xe vào Phong và bất thần vượt lên “đánh võng” sang phải. Ông Phong hót hải nói lỏng tay ga, đạp thắng, chiếc mô tô quay ngang, ngã nhào trên mặt lộ, quăng người lái văng vào lề đường.

Trang ngoảnh lại, phá lên cười:

- Bye ghen... chú!

*

* *

Nơi bà Báu ở cùng vợ chồng cậu con trai là một chung cư cũ kỹ lọt thỏm giữa khu lao động lăm đường ngang ngõ tắt. Mỗi ngày, từ sáng tinh mơ vợ chồng Út Liêm đã ra khỏi nhà, tối mịt mới lọ mọ quay về. Ở tận tầng bốn, họa hoằn lắm bà mới cất mình “xuống núi”. Nghe nói chung cư sẽ được đại tu, nâng cấp, lắp đặt thang máy, nhưng không biết bao giờ điều “nghe nói” ấy trở thành hiện thực. Mà nghĩ cho cùng, nếu có thang máy, nhu cầu đi lại của bà cũng chẳng tăng thêm bao nhiêu nên bà Báu cứ tiếp tục sống chung với nỗi cô đơn và vô khối thời gian rảnh rỗi, thừa thãi ở căn hộ đó.

Láng giềng chung quanh chẳng có ai đáng mặt để bà chọn làm bạn. Cánh trẻ khó gần gũi đã đành, cánh già chẳng lắm mồm, ngồi lê đôi mách thì cũng tục tằn khó ưa. Không riêng trong nhà bà luôn coi mình là nhân vật phải được trọng thị mà cả với bàn dân thiên hạ, bà cũng cho mình chẳng thua kém một ai.

Với các thứ rau củ thịt cá cô con dâu mua sẵn chất đầy tủ lạnh, bà có thể nấu nướng cho đỡ buồn, nhưng không, bữa trưa cô ta phải nấu trước khi đi và bữa tối lại phải vô bếp lúc vừa về tới nhà. Vừa thương

vợ, vừa thấy chướng tai gai mắt, Út Liêm “dỗ dành” miết, bây giờ bà Báu mới chịu nấu bữa trưa phục vụ cho chính mình và thời gian còn lại dành hết cho những bộ phim video nhiều tập, bất kể của Trung Quốc, Đài Loan hay Hàn Quốc... Miễn phim có thuyết minh tiếng Việt, bà chỉ cần nhấc máy điện thoại, tiệm cho thuê băng dưới đường cho người mang tới ngay.

Một ngày như mọi ngày. Cái quạt máy quay vù vù trên trần, bà Báu nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon dán mắt vào màn hình dõi theo cái hôn đắm đuối của cặp diễn viên Hàn Quốc trẻ đẹp giữa trời biển bao la, chẳng rõ hình ảnh cũ, hoài niệm nào chợt ngộ ngoạ trong ký ức của bà cụ ngoài sáu mươi mà môi bà thoáng vẽ một nét cười dài dài!

- Ngoạ ời, ngoạ à!

Tiếng đập cửa và tiếng kêu của Trang vang lên lần thứ hai, bà Báu mới khẽ giật mình, cẩn thận mở hé cửa sổ dòm ra xong mới mở cửa chính. Hai cô gái ào vào ôm chầm lấy bà, tranh nhau nói “cháu nhớ bà quá hà!”.

Ngọc mau mắn lấy từ túi xách mang bên vai ra hộp bánh, bọc nho, táo đặt lên bàn salon. Trong khi hai cô cháu ngồi vào ghế thì cặp diễn viên phá lên cười, rải những cái giò đẹp đuôi bắt nhau dọc mé nước ngàu bọt trắng xóa. Bà Báu cầm remote tắt máy, đứng đỉnh nhả rời từng tiếng:

- Bữa nay rảnh lắm hay sao mà tụi bây nhớ tới bà vậy?

- Chủ nhật mà bà! - Ngọc nói - Tụi cháu tính tới rước bà về nhà chơi.

- Về nhà nào? - Bà Báu từng từng nói. Trang nháy mắt cười:

- Còn nhà nào nữa ngoài nhà của cháu.

- Không, về nhà cháu đi bà! - Ngọc cao giọng.

- Tụi bây làm gì có nhà? Cả bà cũng vậy, chỉ ở trọ thôi mà!

Trang quay ngó Ngọc bưng lửng:

- Ờ há, nhưng mà...

Ngọc cười xuề xòa:

- Bà khó dân trời, tụi cháu ở nhà của ba, của má, bà ở nhà của con cái sao gọi là ở trọ được?

- Còn nhỏ nhít, các cháu chưa biết gì đâu, chừng nào bằng tuổi bà mới thấm thía cái nghĩa ở trọ nó ra làm sao!

Hai cô gái ngẩn ngơ, lẫn tía nhìn tròn vào mắt nhau, và bất giác cùng mủm mỉm cười. Không khí trong lành ở phòng khách vụt bị cái mùi khét lẹt khác thường từ ngăn bếp ủa ra chiếm lĩnh, túm lấy họ, lôi cả ba vào và ba bà cháu hốt hải tranh nhau tắt bếp ga, cứu ngay soong thịt hầm đang cháy khét, bốc khói mù mịt.

*

* *

Chiều muộn, ông Phong khoác pyjama - gò má trái bầm tím, cầm và cùi chỏ tay trái dán, quần băng - ngã người trên chiếc ghế bành rộng bọc gấm màu hoàng yến xem chương trình bóng đá quốc tế phát trên tivi. Ngoài tiếng bình luận viên vang lên khể khàng, thời gian cơ hồ lắng lại trong căn phòng khách sang trọng với thảm màu đỏ sậm trải sàn, các tượng bằng gỗ, đá, đồ gốm cổ chừng trong tủ kính và các bức tranh sơn dầu, sơn mài, lụa treo quanh tường...

Dẫu trận bóng đang tới hồi cao trào, gay cấn, ông cũng đành bỏ dở, tắt máy vì phải - hay được? - tiếp một cô khách không mời. Cô xuất hiện ngoài dự kiến của ông nên hình như niềm vui gặp gỡ tăng gấp đôi!?

Đặt bọc trái cây gồm táo, lê, cam - hàng ngoại, đắt tiền - lên bàn

salon, Trang khép nép ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông Phong, đan hai bàn tay nõn nuột ôm lấy đầu gối, lễ phép nói:

- Thưa chú, theo lệnh má, cháu đến xin lỗi chú về cái lạng đẹp mắt của anh bạn cháu hôm trước và có chút quà mọn...

Ông Phong nở nụ cười tươi nhất trong năm:

- Nếu không có sự cố đáng tiếc vừa rồi, chắc chẳng bao giờ cháu đặt chân tới đây?

- Dạ, chắc vậy!

Họ cùng cười. Trang nói:

- Hôm đó có đúng là chú đến kiểm tra coi cháu có đến trường không?

- Không, chỉ tình cờ thôi, ngang qua chợt thấy cháu y hệt bà ấy mấy chục năm về trước, bèn nhớ thời đưa đón trước cổng trường Gia Long xưa...

- Úi dà, chú... Thì ra chú cũng thuộc típ lãng mạn kinh niên sao? Bà ấy là ai vậy?

Mái tóc rẽ lệch ngôi dài chấm gáy muối nhiều hơn tiêu bống xanh mướt trở lại, ông Phong nghe mình nói lại cái giọng trẻ trai y như hồi mới đôi mươi:

- Cháu thừa hưởng của má Thu từ dáng vóc, vẻ đẹp rạng rỡ bên ngoài và cả duyên ngầm bên trong!

- Ngoài lãng mạn, chú còn thích phóng đại một cách sáo rỗng nữa, đúng không chú?

- Nói lại cho rõ: chú thuộc típ người luôn tôn thờ sự thực!

- Rất tiếc, cháu lại thuộc típ không cả tin. Thì ra ngày xưa ngày xưa, giữa chú và má Thu của cháu có gì... không ổn sao?

- Rất đảm thắm, trên cả tuyệt vời!

- Cháu chỉ tin không phẩy một phần trăm.

- Nói một cách hình tượng hơn, chú và má Thu của cháu là một đôi đẹp.

Ngũ diệu khoe mẽ của ông Phong khiến Trang ngờ nhiều hơn tin.

Bà giúp việc lạng lẽ đi ra đặt đĩa trái cây và hai ly cam vắt lên bàn, lạng lẽ rút lui.

- Nghe nói cháu thường tự vẽ mẫu quần áo theo riêng mình? - Vừa nói ông Phong vừa cầm ly cam vắt mời khách, Trang cầm lấy uống ngụm nhỏ, lật tay dòm đồng hồ:

- Í chết, muộn quá rồi, cháu về thôi!

- Nán lại một chút, có mấy khi chú cháu mình được chuyện trò ấm áp như vậy? Sao? Chắc là cháu thích vẽ mẫu thời trang lắm hả?

- Dạ, không chỉ riêng cho cháu mà cho cả bạn bè.

- Nghề tạo mẫu, thiết kế thời trang hay lắm, nhưng muốn thành danh cháu phải ra nước ngoài học tới nơi tới chốn, xong quay về mở shop, thậm chí lập cả công ty mới... ngon!

- Trước mắt, má Thu muốn cháu phải tốt nghiệp đại học cái đã.

- Đại học kinh tế, để nói nghiệp bả chớ gì? Ngành nghề kinh doanh của má Thu cháu lạc hậu mất rồi, bỏ thì thương vương thì nặng nên ráng gồng gánh thôi.

- Chú nói cứ như chú hồng phải là cổ đông bận của công ty Kim Phú í!

- Thôi, gác cái công ty của má cháu sang một bên đi. Nếu có người tài trợ cho cháu ra nước ngoài học thiết kế thời trang, sau đó bỏ cả vốn ra mở cơ sở cho cháu kinh doanh, cháu thấy sao?

- Cháu không tin má lại ưu ái đối với cháu đến vậy.

- Bà ấy thì nói làm gì? Một người khác sẽ lo cho cháu, chú chẳng hạn, cháu chịu không?

Đêm buông ngoài cửa. Đèn bật sáng. Cầm ly cam vắt uống đến cạn,

Trang mỉm cười:

- Rất tiếc, lần nữa cháu lại chỉ tin chú có không phải một phần trăm!

Họ cùng cười, ông Phong lấy thuốc ra hút, bật nắp zippo kêu lách cách đoạn nói vui:

- Lại nghe nói cháu là tay trống cự phách của nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím?

- Ủa, chú nghe nói hơi nhiều về cháu đó, tại sao vậy?

- Tại vì trong mắt má Thu cháu chỉ là đứa trẻ ranh, không được bà cưng như nhỏ Ngọc. Cứ cho chuyện con yêu con ghét là lẽ thường tình, nhưng với chú thì không phải vậy, cháu phải được đối xử công bằng hơn, phải không nào?

Câu nói không hẳn vô tình của ông Phong mở hồ đánh động nỗi niềm nào đó sâu kín trong tâm hồn khiến cô gái lảng tránh cái nhìn ra vẻ thương cảm của ông và bỗng tự hỏi sao mình không biến cho rồi, còn nán lại làm gì?

- Nhớ nghĩ kỹ về việc du học ngành thiết kế thời trang chú nói rất thành thực lúc nãy, bởi vì trong mắt chú, cháu không hề và không bao giờ là đứa trẻ ranh mà là một cô gái đầy tài hoa, đầy triển vọng, lại nữa...

Bỏ lửng câu nói, ông Phong dụi tắt điếu thuốc hút dở vào gạt tàn, uống ngụm nước cam như thể cố nuốt cái gì vừa mừng ngợp trong cổ, đúng hơn là vừa mừng ngợp trong lòng. Trang sốt ruột:

- Lại nữa cái gì hả chú?

- Lại nữa, hổng giấu gì cháu, quan hệ sâu nặng giữa má Thu và chú đã được nối lại sau một thời gian bị gián đoạn...

- Mọi quan hệ bắt đầu từ sau lúc ba má cháu ly hôn?

- Không, lâu hơn nhiều, từ hồi ông ấy sang Liên Xô học khóa đạo

diễn mấy năm, từ trước lúc cháu được sinh ra!

Lặng người, xoe tròn mắt nhìn sững ông Phong giây lát, đoạn Trang lặc giọng nói:

- Chú kể về mối quan hệ này làm gì? Hóa ra chú là một trong những nguyên nhân đưa đến sự tan vỡ của gia đình cháu sao? Xin... chào chú!

Cô dần dỗi đứng lên, run tay khoác cái túi xách nhỏ vào vai, quay bước ra cửa. Bất động như thể chốt hóa đá trên ghế, ông Phong nhìn miết theo Trang, cái nhìn trống rỗng, vô cảm.

Phố Hoa Phai

Phần 02

Quán thưa khách. Hai chị em ngồi ở một góc trống thanh thang gió lùa cạnh hàng chậu kiểng không hoa, ăn kem ba màu. Múc muỗng kem màu hồng kèm một chút chiều phai cho vào miệng, Trang lắng nghe vị ngọt thơm ngấm tan đầu lưỡi, lại buông ra câu hỏi nghe chẳng ngọt chút nào:

- Chị có biết gì nhiều về chú Phong không?
- Ờ thì... Đại để ổng là tay buôn đồ cổ nổi tiếng, một cổ đông lớn, thành viên hội đồng quản trị của công ty Kim Phú.
- Chú Phong kết bạn với má đâu từ thời còn đi học?
- Không rõ, chị chỉ nghe nói trước kia má thường gặp, bằng đi một thời gian ổng ra miền Bắc hay nước ngoài làm ăn gì đó, rồi quay lại Sài Gòn. Sao em có vẻ quan tâm đến chú Phong vậy?
- Em muốn kiểm lại vài thông tin do chú ấy “tự bạch” coi có bao nhiêu phần trăm sự thực.
- Ghê vậy hả?
- Hồng biết chú ấy muốn gì khi cho em biết trước đây chú và má Thu từng là... và bây giờ lại tiếp tục!
- Ôi, người lớn rắc rối lắm, hơi sức đâu em nghe ổng. Chị nhớ có lần quan hệ giữa hai người trực trặc sao đó, má tâm sự với một bà bạn, tình cờ chị nghe thấy...

- Chắc là má phải yêu ông ghê lắm?

- Không phải đâu, má nói với bà bạn rằng, ông là người ưa nhiều sự, lắm chuyện và luôn ảo tưởng về mình!

- Vậy hả? Hồng giống chút gì với mường tượng của em sau khi nghe chú ấy nói, người lớn quả là loài động vật rắc rối nhứt trên đời!

Hai chị em cùng cười. Ngọc đập khẽ bàn tay cô em đặt hờ hững trên bàn:

- Sáng nay em hoàn thành nhiệm vụ đưa ngoại đi chùa chớ?

- Đương nhiên. Ngoại buồn lắm, sau hôm suýt gây hỏa hoạn do mãi coi phim và tán gẫu với chị em mình, cậu Út cấm tiệt, hồng cho ngoại nấu nướng bếp núc gì nữa. Tới bữa cứ nhắc điện thoại gọi là người ta mang cơm hộp đến tận nơi!

Điện thoại di động trong túi xách mang bên vai bỗng reo, Trang lấy ra nghe:

- Alo, đang chờ Tuấn dài cả cổ đây nè, tới liền nghen!

Cô đóng máy trả về chỗ cũ. Ngọc thấp giọng:

- Hẹn đi đâu mà tình tứ quá vậy?

- Tập bài mới chuẩn bị hội diễn ở Câu lạc bộ Phi Vân. Lát nữa chị đi cùng cho vui, tụi nó đũa nào cũng khen em tốt phước, có được bà chị đẹp, hiền y như ma soeur!

- Đừng có xạo nhỏ. Tiếc là chị còn phải đi sắm mấy thứ lặt vặt cho ba.

- Gì mà lặt vặt?

- Mấy cái tà lòn, áo thun í mà!

Trang lấy từ túi quần jeans ra mấy tờ bạc 100.000 dúi vào tay Ngọc:

- Cho em góp mua tặng ba một cặp sơ-mi!

Thỉnh thoảng chị nên nhắc ba ăn diện lên một tí, kẻo trông già trước tuổi í! Không biết có mối quan hệ đặc biệt giữa ba và cái cô diễn viên loại 3 đó không? Nếu có thì cũng đáng mừng, thấy ba cứ thui thủi một mình, em...

Ngọc sa sầm nét mặt, lảng mắt ra phố đông. Lát nữa chỉ cần bước ra là cả hai chị em tan vào dòng chuyển động rùng rùng không ngơi nghỉ ấy. Những người thui thủi một mình và những đôi cặp giống, khác nhau ở chỗ nào? Cô nhủ thầm và nói bằng quơ khi thấy Tuấn lừng lững bước vào:

- Mới đó mà đã gần hết một ngày!

Cô em lạ lùng quay nhìn cô chị.

*

* *

Đêm mỗi lúc mỗi đậm đặc, dù đèn bật sáng trong lẫn ngoài căn hộ trên tầng 4 chung cư, bà Báu vẫn có cảm tưởng đầu óc rối mù vì bị ám bởi cánh quạ đen nào đó. Những cánh quạ cứ chập chờn trong suốt bộ phim video kinh dị vừa xem xong chẳng?

Dẫu chậm chạp thế nào thì hai cái kim trên mặt đồng hồ treo tường cũng cho biết đã 10 giờ 20. Cả cô dâu lẫn cậu con trai chưa mống nào về. Bà đành dần dỗi “xuống núi”.

Thong thả bước trên hè phố, chốc chốc bà trông ngược ngó xuôi như thể tìm kiếm ai đó, đoạn tiếp tục bước với cái bụng đói và cảm tưởng mình bị bỏ rơi. Dừng trước một quầy điện thoại công cộng, bà băn khoăn không biết có nên gọi cho một trong hai cô cháu gái không? Đoạn, bà quyết định không cầm máy mà rảo bước vào quán phở cạnh đó.

Quay về với dáng vẻ và những bước chân không còn thất thểu nữa, bà Báu lên tới căn hộ trên tầng 4, dừng phắt lại trước cánh cửa đóng bởi trong cửa không im lìm mà ồn ã tiếng cãi vã của vợ chồng Út Liêm:

- Tôi đã nói cả ngàn lần rồi, buổi chiều ráng về sớm lo cơm nước cho bà già!

- Thì bữa nay có việc đột xuất ai mờ biết trước đặng. Ăn cơm trễ một chút đâu có sao? Mình quần quật tối ngày sáng đêm lo kiếm miếng ăn, chớ có phải ăn không ngồi rồi như má đâu mà...

- Nè, ăn với nói kiểu gì vậy hả? Xưa rày tánh bà già hay hờn mát, khó dàn trời, em hồng rành sao?

- Rành quá đi chớ. Cô Thu còn trời trời chịu hồng xiết, nói gì tui!

- Nói nghe ngu bỏ mẹ! Có thương có quý má mới về ở với mình. Cô Thu giàu có nhưng tan đàn rã nghé nên má không ưng, rõ chưa?

- Giờ còn rảnh rang, sắp tới sanh con vừa chăm sóc nó vừa hầu hạ bà già chắc tui khùng luôn quá!

- Có khùng cũng phải ráng, má mỗi người chỉ có một, còn con thì nếu muốn, cả hàng đàn hàng lũ cũng có, quý báu gì?

- Có hiếu cỡ ông thì nên kiếm thêm con vợ nữa rước về hầu hạ bả, còn tui thì xin đủ!

- Đ... mẹ, nói vậy mà nghe được hả?

Có tiếng vỡ của một chiếc ly hay tách bị ném xuống sàn nhà. Bà Báu khẽ lắc đầu, mím chặt môi quay bước xuống cầu thang. Cánh quạ đen trong đầu chui tọt ra thành cả đàn quạ bay chấp chới nửa hư nửa thực khắp bầu trời chung cư.

Trong khi bà Báu rời khỏi nơi “ở trọ” - theo cách nói của bà - thì ông Thái và Ngọc quay về “tổ ấm” của họ trên tầng hai một chung cư

khác, cái nơi Trang từng bông phèng bảo “đồng lúc nhúc y như cả tỷ con sâu bị dồn vô mấy cái hộp quẹt chồng lên nhau”.

Ngả người trên ghế salon, gác cả hai chân lên bàn, ông Thái hút thuốc nhả khói. Ngọc mang ly đá lạnh đặt xuống bàn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện cha. Uống ngụm đá lạnh, ông Thái nói vui:

- Sao? Con thích nhân vật nào nhất trong vở Khói lam chiều của đạo diễn Vân Thi?

- Dĩ nhiên là cô giáo Thoa, kể đến là ông cụ lữ khách lỡ tàu. Lâu lắm mới được coi một vở kịch nhẹ nhàng mà không hề hợt, nhiều kịch tính thú vị như vậy. Có điều, phải chi giảm bớt màu sắc triết lý rải rác đây đó trong các lời thoại thì...

- Thì sẽ đời hơn chứ gì?

- Dà! Và sẽ cuốn hút lớp trẻ như con hơn.

- Dẫu sao thì khai trương một sân khấu mới với một vở kịch như vậy và lượng khán giả gần đạt tới mức lý tưởng thì kể như đã thành công lắm rồi.

- Nhân sự kiện này, ba có cảm thấy hứng thú chút nào để quay lại nghề không?

- Có, sân khấu sẽ đông vui trở lại, rồi những ngày bận rộn sẽ quấy rầy ba cho coi.

- Ba uống ly sữa trước khi đi ngủ nhen?

- Khỏi, rót cho ba ly vang đỏ thì thích hơn, cái chai còn lưng nửa để trong tủ lạnh ấy!

Ngọc “dạ!” khẽ, đứng lên quay vào trong. Chuông điện thoại trên bàn reo, ông Thái cầm nghe. Tiếng bà Thu dịu dàng bên kia đầu dây:

- Xin vui lòng cho gặp nhỏ Ngọc!

- Thu hả? Gì mà khách khí quá vậy? Xin vui lòng... Xin vui lòng cho anh biết má con Ngọc có khỏe không nào?

- Cảm ơn, vẫn thường! Ngọc nó ngủ rồi sao anh?

- Quá nửa đêm rồi còn gì!

Ngọc mang ly rượu ra đưa ông Thái, ông cầm lấy uống ngụm nhỏ.

Cô gái quay về phòng mình chuẩn bị tắm táp, đi ngủ. Bà Thu nói tiếp:

- Lúc này gọi cả chục lần không ai cầm máy!

Ông Thái cười:

- À, hai cha con mới về tới! Lâu lắm mới có dịp thư giãn thú vị như tối nay.

- Bộ tiệc tùng gì sao?

- Ờ, một bữa đại tiệc kịch nói!

- Lại kịch cọt! Vậy thì bà ngoại sắp nhỏ lỡ có ghé chắc cũng đành...

- Bà ngoại à? Có gì không ổn sao?

- Con Trang có cùng đi với anh và Ngọc không?
- Không! Nếu không làm thì tới lúc này hai bà cháu chưa về nhà hả?
- Không biết nữa. Riết tôi mệt mỏi với các người quá rồi! - Bà Thu than vãn kèm tiếng thở dài rõ to, khiến ông chồng cũ tưởng chừng hơi thở của bà vợ cũ phả vào má mình, nói giọng cà rỡn:
- Các người! Trong số đó hổng có anh à ghen!
- Cảm ơn, chúc ngủ ngon!

Bà Thu gác máy, đuổi người trên ghé bành, ngửa mặt ngắm trần nhà. Không khí yên tĩnh trong một ngôi nhà lớn đậm đặc cơ hồ có thể cầm dao cắt từng miếng. Người đàn bà của công việc bận rộn thường ngày bây giờ cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Nỗi cô đơn đã trở nên quen thuộc từ vài năm sau vụ ly hôn, thỉnh thoảng ngỡ được lấp đầy lại hóa ra trống rỗng, thỉnh thoảng trở nên xa lạ hết con thú chỉ chực chờ gặm nhấm từng chút, từng chút tâm hồn bằng những chiếc răng nhọn bọc nhung, chẳng đón đau mà lạnh lùng, giá băng khôn xiết!

Máy điện thoại lại được nhắc lên, bấm số:

- A lô! Liêm, Út Liêm nghe! - Út Liêm nói.
- Đã hỏi hầu hết các nơi quen biết, không có chút tin tức nào cả... - Bà Thu nói giọng mát mẻ - Không, tôi có trách cậu mợ đâu. Chỉ có điều giờ này không biết má ở đâu, an nguy thế nào! Cậu mợ ăn ở, đối xử với má chắc tệ lắm mới ra nông nỗi này!

Nóng nảy gác máy, nóng nảy đứng lên bước lui tới, bà Thu tạm gác nỗi lo âu dành cho mẹ, lại canh cánh nỗi thắc thỏm dành cho Trang. Giờ này chưa chịu vác xác về, lêu lổng đã trở thành thói hư tật xấu của nó rồi ư? Hết thuốc chữa rồi ư?

Cô gái bỗng xuất hiện. Chẳng có lối nào về phòng mình ngoài lối phải đi ngang phòng khách, cô đành... bước liêu. Với bẻ rê tím và giày cầm tay, Trang gần như nín thở nhẹ bước về phía phòng mình. Lặng nhìn theo cô giây lát, đoạn bà Thu gọi giật giọng:

- Trang, quay lại má biểu!

Thoáng khựng sững rồi Trang quay lại khép nép đứng trước mẹ. Vết bầm tím trên gò má phải của cô làm bà Thu kinh ngạc:

- Ủa, bị gì mà...

Trang cúi gằm, lí nhí:

- Dạ, con bị té xe...

Người mẹ quắc mắt giận dữ, vòng hai tay ôm lấy khuôn ngực phập phồng thở gấp, gần từng tiếng:

- Lại đàn đúm... đua xe chớ gì?

- Con... đâu dám!

Sự bực dọc không màu, nỗi cô đơn không sắc và cả nỗi lo âu, thắc thỏm không mùi vị ảm ập, bị dồn nén trong khuôn ngực phập phồng kia vụt bùng nổ, người mẹ hét lạc cả giọng:

- Mày biết lúc này là mấy giờ sáng rồi không hả đồ hư thân mất nết?

- Vừa nói bà vừa bước rần tới thẳng cánh xáng cái bạt tai khiến

Trang xính vính, đoạn quát - Cút, mày cút đi cho khuất mắt tao!

Trong căn phòng ngậm kín bóng tối, hai tay kê lót đầu, Trang đắm đắm trông vào màn đêm để mặc nước mắt đầm đìa tuôn. Dòng nước mắt lặng lẽ len lỏi vào từng góc ngách cảm xúc êm đềm ru dỗ, đưa cô quay lại với giấc mơ đêm nào có cánh rừng thần tiên ngập tràn ánh sáng và âm nhạc, chim bướm và hoa, có má Thu khoác chiếc áo cưới dài lê thê bay qua nhiều khúc sông ngọn núi...

Và, trong thế giới riêng của mình, dưới ánh sáng lù mù của ngọn đèn ngủ, đêm hôm ấy bà Thu nghĩ mình sẽ không thể chợp mắt được vì cái tát lở tưng cô con gái bỗng “biến tấu” thành nỗi tiếc hối vò xé nhẹ nhẹ lòng mình, nhưng rồi bà đã ngủ rất ngon lành. Có điều, chẳng có cơn mơ nào dám héo lánh đến với người đàn bà cô đơn!

*

* *

Buổi sáng vơi lửng nửa. Khi Ngọc tới thì Trang và bà giúp việc đã ra khỏi nhà, người đi học, kẻ đi chợ. Bà Thu ngạc nhiên, rất vui được gặp cô.

- Ủa, sao con biết bữa nay má ở nhà mà tới vậy?

- Sáng sớm, Trang điện thoại báo má khó ở... Mấy bữa nay má đang buồn nó, nên muốn con đến với má!

- Chắc, buồn nó thì má buồn lâu rồi, đâu phải chỉ mới mấy bữa nay. Về bờ phờ mệt mỏi, bà Thu nửa nằm nửa ngồi với chồng chần gối kê cao đầu giường, dựa tường. Ngọc bưng ly cam vắt đưa mẹ. Bà Thu uống từng ngụm nhỏ.

- Nếu cảm thấy mệt không tiện đi, con sẽ mời bác sĩ Tâm đến khám bệnh cho má!

- Ôi, bệnh hoạn gì, cảm xoàng ấy mà! - Bà Thu thấp giọng - Chưa bao giờ má cô đơn như lúc này. Đôi khi má lao vào công việc ở công ty như thể sắp hóa rồ hóa dại mong khuây khỏa, nhưng rồi không thể. Nếu Trang cũng biết thương má như con thì...

- Em con còn non nớt, nông nổi lắm, má đừng trách, tội nó.

- Theo con, bà ngoại giờ này đang ở đâu?

- Nghĩ mãi rồi... con cũng mù tịt, cố tự thuyết phục mình và cả em Trang rằng, ngoại theo tour du lịch nào đó đi hành hương đâu đó

xong sẽ quay về.

- Người gì mà khó tánh, khó nết đàn trời, con cháu còn hồng chịu nổi, hưởng hồ là con dâu.

- Nói trước bước hồng qua đâu má! - Ngọc cười - Biết đâu sau này má còn khó hơn cả bà ngoại?

- Má khác chứ, cái đức nhẫn nhục của má dày lắm, không mỏng như mợ Út Liêm đâu. Còn nhớ không, hồi đó ba con quậy tá lả, cực chẳng đã má mới lôi ông ra tòa lý hôn. Tiếc là con không chịu ở với má.

- Hồi đó trước tòa con khẳng khẳng một mực xin theo ba vì thấy ông lẻ loi, lại không có chút tài sản nào cả, lo lắng có ngày ba sẽ phải khốn khổ vì cái tạng nghệ sĩ bất cần đời của mình.

- Có khi nào con hối hận đã theo ông không?

- Dạ không, dù thỉnh thoảng ba trái tính trái nết con dọa cuốn gói về với má, nhưng rồi như má thấy, chuyện đó chưa hề xảy ra.

Ngọc cầm lấy bàn tay có những ngón gầy guộc áp vô ngực mình, nhìn sâu vào mắt mẹ.

- Nói thiệt đi, có khi nào má cảm thấy hối tiếc vì ba và má hồng còn thuộc về nhau không?

Bà Thu thoáng ngẩn người, ngập ngừng, đoạn lắc đầu. Như thể lỡ đã, Ngọc tiếp tục lao vào nỗi ngờ vực của mình:

- Nếu ba đi bước nữa, ví dụ vậy, má có buồn hay thất vọng chút nào không?

- Không! - Bà Thu buột thốt hơn là khẳng định có đấm đo. Ngọc bắt nọn:

- Bởi bây giờ đã có chú Phong?

Vội đặt ly cam vắt còn lưng nửa lên mặt tủ thấp đầu giường, bà Thu cốc khế đầu Ngọc, cười buồn:

- Mày chỉ giỏi bắt nọn. Lớn thêm chút nữa con sẽ biết cái gọi là cuộc sống này nó đa đoan phức tạp ra sao?

- Vậy má có lời vàng ngọc nào cho con không?

- Đừng đi theo lối mòn bề bàng của má, thận trọng từng bước để không bị lạc lối lầm đường hay bị chính mình dồn mình vô ngõ cụt.

- Khó quá. Con chỉ tâm niệm sống sao cho chân thực.

- Chân thực tốt thôi, nhưng phải tùy lúc, tùy nơi.

- Má theo nghề kinh doanh nên phải vậy, còn con...

- Con phục vụ nghệ thuật chứ gì? Cũng xem xem như nhau. Nghề nào cũng có mặt trái, và cái giá phải trả của nó.

- Eo ơi, vậy thì con hồng thêm lớn đâu!

- Muộn quá rồi con! - Bà Thu âu yếm xoa đầu Ngọc, cười, về mặt

tươi lên chút đỉnh - Bây giờ nếu hối tiếc, con chỉ có thể nói, phải chi tôi đừng được sinh ra!

Những “ý tình” ít nhiều u ám, không vui nọ tưởng chỉ tán gẫu, nghe qua như gió thoảng, nhưng rồi chúng cứ bám riết lấy Ngọc trong hai tiết học buổi chiều ở Nhạc viện.

Chiều muộn, Ngọc lại ghé ngôi nhà lớn ở Phố Hoa, Trang và bà Thu chưa về. Cô lấy từ túi xách ra mấy vỉ, hộp thuốc bọc trong túi nylon đưa bà giúp việc:

- Cháu gởi ít thuốc bổ để má dùng!

Cô dợm quay đi, bà Năm nín lại.

- Uống miếng nước đã, gấp gò!

Và cô nán lại, dù chỉ mười phút thôi, tình cờ hiểu sâu hơn nữa nỗi khổ tâm của mẹ. Đón lấy ly nước dừa nhỏ nhẹ uống, Ngọc cùng bà Năm ngồi trên cái xích đu trước hiên nhà.

- Cháu biết tại sao cô Hai sáng nay đổ bệnh vậy không? - Bà Năm nói.

- Dạ không, bộ có gì bất thường sao dì?

- Cũng... thường thôi, đêm qua má cháu gần như không hề ngủ. Dì năn nỉ muốn gầy cả lười cô Hai cũng hồng chịu vô giường, cứ ngồi miết trên ghế salon tới sáng, không biết có chớp mắt lúc nào không!

- Chắc là má buồn em Trang lắm phải không dì?

- Trang chỉ là... chuyện nhỏ. Tối qua vợ chồng cậu Út Liêm sang đây, hết thanh minh việc bỏ đi của bà ngoại, lại xin mượn vốn làm ăn, than gặp vận xui làm ăn thất bát đã đành, lại bị giựt hụt! Cô Hai mắng cho một trận, rồi biết sao không?

- Bộ dì nghe lén à?

- Dì ngủ mất đất có biết gì đâu, sau đó cô Hai kêu dì dậy kể lể, đưa dì 5 triệu biểu đón xe ôm mang đến tận nhà cho cậu mợ Út, nhấn đây là lần cuối, cho luôn chớ hồng phải... mượn.

- Đây có lẽ là lần thứ một ngàn lẻ một, bao giờ má cũng từ chối, nhưng rồi không đành lòng.

- Cô Hai là người tốt bụng mà. Dì cầm tiền ra cổng tính đón xe ôm, hai vợ chồng chực sẵn ở cái quán cóc bên kia đường nhào sang ngay. Anh chồng chìa tay ra, chị vợ cười ngỏn ngoẻn. Dì lờ đi, cậu Út hớn hờ nói: “Đưa tiền đây, tách chị Hai tui, tui rành lắm mà!”.

- Dì có đưa không?

- Từ bộ điệu đến lời ăn tiếng nói của họ hồng đằng hoàng, thấy ghét, nên dì nói trớ ra là định đi mua mấy ổ bánh mì để dành mai ăn sáng, chớ có biết tiền nong gì đâu. Cả hai đành xեն lên bỏ đi.

- Rồi dì trả lại tiền cho má hả?

- Nghĩ lại thấy cũng tội nghiệp, ngại vỡ chuyện cô Hai la nên... sáng nay dì nhờ nhỏ Trang mang sang cho cậu Út.

- Hết người hay sao mà dì nhờ nhỏ Trang?

- Bộ nó hồng phải là người của nhà này sao? Sao cháu có vẻ hốt hải quá vậy?

- Trang rất tốt bụng, ngại cái tánh nó vốn đĩnh đoãng lại ham vui, cháu chỉ ngại... Lạy trời nó đừng để mất hay tiêu bég đi. Sao dì lại giao tiền cho một đứa trẻ con vậy?

- Trang mà còn trẻ con à? Bây giờ có đứa sinh viên nào được gọi là trẻ con nữa đâu?

Ngọc đứng lên, nói mau:

- Thôi, cháu phải biến đây!

Đặt ly nước dừa cạn queo vào tay bà Năm, cô quày quả dẫn bộ chiếc Dream ra cổng.

*

* *

Trang ngồi đong đưa trên ghế xích đu trước hiên chờ Tuấn. Buổi chiều nghèo nắng, giàu gió. Gió luồn qua kẽ lá trong rẻo vườn hẹp quanh nhà rung bông hoa này, gheo cánh bướm nọ. Mọi tiếng động vắng từ phố vào nghe xa xôi tựa sóng của biển thời nào, nay đã bị gạch đá vôi vữa lấn chiếm hóa bê tông, đường nhựa... Thực ra, chẳng có biển nào cả, không dung nghe gió rồi cô bỗng cho trí tưởng bay bổng. Điện thoại di động chợt réo chuông. Lấy nó ra rừ túi quần tây rộng thùng thình hết tóm con vật nghịch ngợm áp lên tai nghe, Trang nóng nảy nói:

- Alo, đang ở tận đâu tận đâu vậy hả?

- Ở Biên Hòa, kể như về không kịp, khát hện lại, hơi trễ chút xíu được không? - Tuấn nói.

- Cũng... được thôi! Lâu lâu làm tài xế cho bà già, phải ngoan nghe chưa?

- Cảm ơn đã nhắc nhở! Khi nào về tới Sài Gòn sẽ gọi lại. Bye!

Chưa kịp tự hỏi phải làm gì để lấp đầy khoảng thời gian chờ Tuấn thì chuông gọi cổng vang lên, Trang rào bước ra mở.

Thấy khách là ông Phong, cô nói giọng không buồn không vui:

- Chào chú, rất tiếc là má cháu vắng nhà.

Tắt máy xe mô-tô, ông Phong cười:

- Cháu mới là người chú cần gặp nên không có gì gọi là rất tiếc cả. Sao? Mời khách vô nhà đi chứ!

Thoáng ngập ngừng rồi Trang mở cổng. Dừng xe trước sân, ông

Phong ngó quanh, đoạn đến thả người xuống chiếc xích đu trước hiên.

- Ngồi đây cho thoáng!

- Dạ tùy chú thôi! - Vừa nói cô vừa mau mắn vào nhà xách cái ghế tựa ra ngồi đối diện ông. Bà Năm mang nước ra mời khách rồi biến lẹ vào trong.

- Có việc gì mà chú tìm cháu vậy? – Trang dè dặt hỏi. Ông Phong nói vui:

- Có khi nào cháu từng cảm thấy mình bỗng trống rỗng không?

- Dạ có, đôi khi!

- Chú cũng vậy. Chiều nay chợt cảm thấy trống rỗng, chú bèn xách xe chạy rong. Ngang qua đây giác quan thứ sáu mách bảo rằng có cháu ở nhà, nên ghé lại.

- Như thường lệ, cháu chỉ tin chú không phẩy một phần trăm. Họ cùng cười. Trang lật tay nhìn đồng hồ như không phải để coi giờ mà do thói quen cố hữu.

- Sao? Dạo này tình cảm giữa cháu và má Thu có cải thiện được chút nào chưa?

- Chú nói hơi quá, có gì mà phải cải thiện, chỉ là lúc đầy lúc vơi chút chút thôi!

- Ôi, nghe ngọt mà... cay đáo đẽ!

- Cháu không hề cố ý làm má phải buồn lòng, nhưng hình như má luôn thất vọng về cháu.

- Có gì khó hiểu đâu. Cha mẹ càng già đi thì hy vọng đặt vào con cái ngày càng lớn.

Trang lại lật tay dòm đồng hồ:

- Nhưng cháu chỉ là đứa tài hèn sức mọn.

- Nãy giờ cháu coi đồng hồ hơi nhiều đó, lỡ hẹn rồi sao?

- Sao chú và má không cầm tay chạy ù tới đám cưới cho rồi, nhằn nha hoài vậy?

- Cháu giả lảng hay lắm. Vậy cháu và cái gã tóc đinh lạng xe như quỷ sứ ấy tới đâu rồi, chơi rock nặng riết quên slow mùi sao?

- Thì ra chú vẫn còn giận Tuấn?

- Không đâu, chú chỉ ganh tị với hắn thôi. Giờ này hắn hồng tới kể như cháu bị leo cây rồi. Vô Đàm Sen hóng gió thì hay hơn.

- Sao lúc nào chú cũng tỏ ra quan tâm đến cháu vậy?

- Chưa phải lúc trả lời câu hỏi này, cho chú khát một dịp khác. Giờ thì đi không nào?

Đàm Sen! Ý kiến không tồi vào lúc trống rỗng - theo cách nói của chú ấy - như vậy. Lại nữa, để coi sự quan tâm của chú đối với mình nó ra

làm sao! Tự nhủ rồi Trang mỉm mỉm cười:

- Phiền chú chờ cháu một lát!

Vào nhà thay bộ cánh khác trông ít “bụi” hơn, Trang tỏ ra hào hứng đi Đầm Sen trên xe Spacy của cô thay vì để ông đèo như ông gợi ý. Họ vào nhà hàng nổi chọn chỗ ngồi gần lan can góc ngoài cùng. Lắc đầu vài bàn đầy khách, trời lấm mây, nắng gần như không màu. Chờ hai người yên vị xong, cậu tiếp viên cầm giấy bút đến chờ nghe khách “đi chợ”. Ông Phong đưa tấm thực đơn cho Trang:

- Cháu “đi chợ” đi!

- Bao nhiêu món, thưa chú?

- Tùy thích, bữa nay chú chiều cháu hết mình mà.

Một ý nghĩ tinh nghịch vụt lóe trong ánh mắt cô gái gửi xa vắng lên tận trời mây, đoạn cô quay lại cậu tiếp viên:

- Ghi giùm và nhớ mang lẹ ra nghe bạn!

- Dạ, xin cô vui lòng chọn đi!

Mở rộng tấm thực đơn trên bàn, vừa rà ngón trở dọc dài theo các món ăn liệt kê thành từng cột, Trang thỏ thẻ nói:

- Súp măng cua, cá tai tượng chiên giòn, cua rang muối, lẩu Thái, tôm hùm nướng, gà xối mỡ, vịt tiềm, lươn xào lăn, mì Ý xào...

Thấy ông Phong trở mắt, Trang mỉm cười:

- Đủ chưa, thưa chú?

- Chú thấy hình như... - Ông Phong đáp ứng, Trang cướp lời:

- Còn ít phải không? Vậy thì... Quái, ở đây thịt trườn nướng, thịt kanguru băm viên có không mà hồng thấy ghi?

- Thưa cô, không ạ! - Cậu tiếp viên lễ phép nói kèm vẻ mặt “rất tiếc” khá giảo hoạt.

- Nhà hàng lớn như vậy lại thiếu mất mấy món “sao”? Anh có thể làm ơn kêu giùm nơi khác mang đến không?

- Dạ không! Xưa rày...

- Chưa từng làm ơn cho ai chớ gì?

- Dạ không, không phải vậy đâu, xin cô thông cảm.

Về mặt ỉu xiu, ánh mắt van nài của cậu tiếp viên khiến Trang phì cười, khoát tay:

- Thôi thì thêm món bò lúc lắc mí lị khoai tây chiên, kể như tạm đủ, còn món uống là hai chai vang trắng hàng Pháp chính hiệu ngâm lạnh - Quay sang ông Phong, Trang rạng rỡ cười - Chú muốn dùng

gì theo sở thích riêng không ạ? Ông Phong xua hai tay, xởi lởi nói:

- Được rồi! Bữa nay chú rất vui lòng ăn uống theo sở thích của cháu.

Điện thoại trong túi quần jean réo chuông, Trang lấy nó ra tắt chuông nhưng không vội nghe, đứng lên:

- Xin lỗi chú ít phút!

Cô rảo bước theo cậu tiếp viên đi về phía quầy phục vụ bên trong nhà hàng, ghé sát vào anh ta, thấp giọng nói:

- Nấu đủ các món cho sáu người ăn chứ hồng phải hai, các bạn tôi sắp đến.

Rồi cô dài bước ra khỏi nhà hàng, vừa đi vừa bấm số điện thoại di động, môi nở nụ cười tinh quái.

Từ lúc Trang biến khuất, các chỗ trống trong nhà hàng dần lấp đầy thực khách, chẳng rõ bao nhiêu chuyến mây đã ngang qua bầu trời. Chiều tím nhạt rồi tím thẫm. Các đôi cặp chơi pandêlô trên mặt hồ lần lượt lên bờ. Ông Phong ngồi một mình với những đồ ăn thức uống bày đầy trên bàn.

Quái! Con nhỏ biến đi đâu vậy ta? Chốc chốc ông lật tay coi đồng hồ như thể chẳng để biết giờ giấc mà đã lây cái tật ấy của Trang trước lúc tới đây, ngồi chán lại đứng lên tựa lan can, đốt thuốc gần như liên tục.

Sau cùng, ớn trời, những khoảnh khắc thắc thỏm của ông cũng được lấp đầy bởi năm cô cậu của nhóm nhạc trẻ Bê Rê Tím. Họ ăn mặc không chệch thời trang li nào, trông tươi tắn cơ hồ vừa bước từ một bộ phim tình cảm Hàn Quốc ra. Họ xuất hiện khá bất ngờ, ủa đến tranh nhau bắt tay ông Phong lắc lia lịa. Tuấn tóc đinh sôi nổi nói:

- Thừa chú, chú vẫn khỏe phải không ạ? Nghe Trang nói chú đã thứ lỗi cho cái lạng xe thiếu văn hóa của cháu, cháu rất lấy làm mừng.

Quý hóa quá, lúc này nghe nhỏ Trang gọi là tụi cháu kéo nhau tới ngay, dù rất bận! - Quay sang các bạn, Tuấn đồng dục hô - Nào, còn chờ gì nữa, vào bàn đi các tía mí lị các má!

Đưa nào cũng tỏ vẻ lịch sự, cúi gập người mỉm cười chào ông Phong trước khi kéo ghế ngồi.

- Ủa, nhỏ Trang đâu?

Đáp lại câu hỏi ỉu xiu của ông, Tuấn làm bộ vò đầu bứt tóc, tặc lưỡi tới ba lần mới nói:

- Ừm... à, Trang nó nhắn xin vô cùng xin lỗi chú, có việc bận đột xuất nên...

Ông Phong cố gượng cười, bực bõ nói:

- À, cũng hơi bị bất ngờ, nhưng chú đã quen cái nét tinh nghịch của nó nên hồng sao! - Đoạn đổi sang giọng giả lả - Nói có thể các cháu không tin, lúc này nó chịu đến đây là hạnh phúc lớn đối với chú! Nào, cầm đũa đi các cháu!

Cơ hồ không còn nhớ mình vừa rời khỏi nơi nào và “cống hiến” các bạn một bữa tiệc thịnh soạn “chùa” ra sao, cô gái hồn nhiên rảo bước

lên những bậc thang chung cư đến căn hộ quen thuộc ở tầng hai xoay nắm đấm cửa không khóa, bước vào.

Ông Thái trang phục chỉnh tề đang đứng trước tủ quần áo soi gương loay hoay thắt cà vạt. Gieo mình xuống ghế, Trang nói:

- Chị Hai có nhà không ba?

- Có chỗ mời làm gia sư, nó đi liên hệ...

Nấn sửa xong nút cà vạt, ông Thái đến ngồi cạnh Trang:

- Có chuyện gì cần sao?

- Dạ không, con chỉ tính rủ chị đi coi phim, ba sắp đi đâu mà diện đẹp quá vậy nè?

- À, bữa nay khai trương nhà hàng của một cô bạn mới mở.

- Cái cô diễn viên gì đó, con nghe chị Ngọc nói ba có hùn hạp vốn liếng phải không?

- Hùn hạp khi gì, ba chỉ góp vốn tinh thần thôi, nếu rảnh lát nữa con cùng đến cho vui.

- Nhà hàng thuộc loại nào?

- Ờ thì cũng thường thường bậc trung thôi, chủ yếu là các món ăn miền quê Nam bộ. Tên nhà hàng cũng hết sức gợi nhớ miền sông nước: Lục Bình!

- Hình như dạo này đặc sản miền quê, các món mộc mạc thời khai hoang đang được người Sài Gòn ưa chuộng?

- Nói chung, cái gì hái ra tiền là người ta đua nhau khai thác, đẩy lên thành mode! Lâu lâu mới gặp con, nếu tin lời nhỏ Ngọc, ba sẽ mắng con một trận ra trò.

Trang so vai, lè lưỡi:

- Gì mà ghê vậy ba?

- Có đúng là dạo này con chán học, thích la cà quán xá, đàn đúm bạn bè ngoài đường hơn thích về nhà không?

- Hẳn là thông tin chị Ngọc lượm lặt từ má?

- Từ đâu... cũng được. Có điều là, có đúng hay không?

- Dạ có, nhưng không hề trầm trọng như má, chị Ngọc và ba tưởng tượng, phóng đại tô màu đâu!

- À, cái con này... hỗn! - Ông Thái cốc khẽ đầu cô con gái, cười -

Nhớ lấy ghen con, cái gì cũng một vừa hai phải thôi, thái quá thì bất cập!

- Dạ, con xin nhớ! - Đoạn cô lái câu chuyện sang ngõ khác:

- À này, ba có rảnh chú Phong không vậy?

- Phong đồ cổ à? - Ông Thái buột thốt - Đương nhiên là... biết.

- Chú Phong là một trong nhiều nguyên nhân để ba không thể tiếp tục sống chung với má nữa phải không?

Cau rúu mảy lại, ông Thái xoáy cái nhìn soi mói vào tinh mũi Trang. Cái gì khiến nó ném ra câu hỏi hóc búa này? Đã đến lúc mọi sự cố, hành vi ứng xử đưa đến đổ vỡ hạnh phúc của người lớn đặt dưới con mắt soi xét, thậm chí phán xét của bọn trẻ con? Chúng trách móc đã đành, nhưng chúng có coi thường cả mình và bà ấy không? Cát mắt khỏi gương mặt trong sáng, tươi roi rói tuổi trẻ của con gái, người cha cố giấu ngượng ngùng sau nụ cười buồn:

- Đang tuổi ăn tuổi lớn, con không nên để các bản khoản thuộc loại đó quấy rầy! Thôi, quên ông ta đi, thiếu chuyện gì để nói. Ngọc nó than cả tuần nay không cách chi gặp được con qua máy cầm tay.
- Đơn giản vì nó đã bị con ném xuống biển hôm đi chơi Vũng Tàu với lũ bạn rồi!
- Thì ra cái tính ưa xài phí tới nay ở con vẫn y nguyên à?
- Hồng có đâu ba, tại bữa đó thằng bạn cà chớn chọc quê con xài đồ đồ mốt nên... Con đã sắm cái mới, ba coi nè, có xịn không? Vừa nói, cô vừa vui vẻ móc cái điện thoại di động đưa ông. Ông cười, lắc đầu.

*

* *

Ngày mùng một âm lịch lại thấm đẫm bát ngát hương trầm khói nhang trong và ngoài chùa Vạn Hạnh, nhiều thiện nam tín nữ đến lễ Phật đông chen. Ngọc vừa dừng xe Dream, Trang từ một quán nước đối diện phía bên kia cổng chùa vội rào bước ra níu tay cô chị:

- Nãy giờ em hết rào vô chùa lại ra canh chừng nhưng... vô quán uống nước đã!

Ngọc đảo mắt nhìn quanh, chậm rãi gỡ kính râm, tháo găng tay che nắng và khăn bịt mặt chống bụi, nói vui:

- Chắc trót quớt quá à!
- Hãy chờ coi, chị sẽ thấy dự đoán của em là đúng.

Họ vào quán. Trang uống tiếp ly nước ngọt bỏ dở, Ngọc gọi ly nước mía và cả hai vừa giải khát vừa chong mắt ra đường. Dưới nắng ngút cả hai chiều xuôi ngược, chưa bao giờ những người đến chùa và thiên hạ ngang qua ngoài đường được hai chị em nhìn ngắm kỹ đến thế.

Nhìn riết thiên hạ đâm nản, Ngọc quay nhìn cô em:

- Nè, hình như em có gì bí mật mà mắt cứ chom chớp, chom chớp vậy?

Nói hú họa, chẳng ngờ trúng phóc, Trang mỉm cười:

- Ủa, sao chị biết?

- Đừng có đánh trống lảng, nói đi nào. Có cái gì mới giữa em và Tuấn tóc đinh sao?
- Trật lất!
- Chú Phong vừa tặng món quà đặc biệt nào đó?
- Càng không đúng, bỏ cái tật lúc nào cũng làm ra vẻ “đi guốc trong bụng người ta” đi! - Lờm cô chị một cái sắc lẹm, cô em lấy từ túi xách ra xấp giấy bạc dày gói trong giấy báo đặt vào tay Ngọc - Bí mật đây, chị cầm lấy cho em vui.
- Ngọc mân mê cọc tiền:
- Bao nhiêu mà dày quá vậy nè?
- Nhiều đâu, có 5 triệu à!
- Em lấy đâu ra mà... - Ngọc nghiêm giọng.
- Hỏi vớ vẩn, em biết ba và chị lúc này đang gặp khó khăn, giữ lấy mà tiêu. Còn ở đâu ra à? Thì em rút từ sổ tiết kiệm gửi ngân hàng ra chớ đâu!
- Nhìn thẳng vô mắt chị và lặp lại lần nữa coi, nhỏ.
- Lảng tránh tia nhìn nhọn hoắt của cô chị, cô em lặp lại câu nói vừa rồi tỉnh queo. Ngọc mím môi bỏ cọc tiền vào túi xách mang bên vai.
- Họ tiếp tục chong mắt trông ra đường. Trang nói:
- Nghe ba nói có người mời chị làm gia sư, chị nhận lời không?
- Gia sư gì đâu! Chỉ dạy piano cho một con nhóc 12 tuổi tuần hai buổi. Buồn cười lắm, ba nó vốn là một “ông kệ”, được người ta biếu một cây đàn mới cái cạnh chừng ở phòng khách ngôi nhà mới xây trông cho nó sang. Vậy là ông bắt buộc con nhỏ phải học đàn.
- Nó có khoái học không?
- Không, nó chỉ mê chơi game điện tử. Lâu quá không gặp cậu Út, chiều nay chị em mình ghé nhà cậu nghen!
- Nghi hoặc, Trang nhìn chăm Ngọc, uống vội hớp nước ngọt hết bát thần bị mắc nghẹn:
- Cậu mợ vẫn thường, có gì mà phải thăm viếng, chị?
- Vẫn dõi mắt ra đường, Ngọc thủng thẳng nói:
- Cảm ơn chân tình, sự lo lắng em đã dành cho ba và chị, nhưng chị không thể sử dụng món tiền má đã cho cậu mợ Út, lỡ má biết được thì không chỉ ác cảm thêm với em mà còn coi thường cả ba lẫn chị, biết chưa? Hứa đi...
- Cậu mợ Út lâu lâu về chuyện để moi tiền má, em thấy ghét nên dối chị. Nếu chị nghĩ ríet róng như vậy thì em hứa lần sau hồng thêm làm vậy nữa. Trước mắt, chị cứ giữ lấy dùng tạm, sau này em kiếm khoản khác bù vào.
- Không nên, cái gì ra cái đó chớ em. Vả lại, sau thời gian ế ẩm, sân

khẩu đang đông vui trở lại, ba vừa ký được hợp đồng dàn dựng vài vở cũ và mới nên cũng chưa đến nỗi nào.

Ngoài đường, giữa dòng xuôi ngược nhằm chán chợt xảy ra một “sự cố”, dù hết sức bình thường nhưng lại ở trong mong đợi nãy giờ của hai chị em: Bà Báu cùng một bà bạn xuống xích lô, mỗi người xách một giỏ đựng đầy hương hoa quả phẩm chậm rãi đi vào chùa. Thoạt thấy, hai chị em đưa tay chặn ngực cổ nén xúc động, Trang “nổ”:

- Chị thấy chưa? Một Phật tử ngoan đạo như ngoại làm sao quên ngôi chùa mình từng lui tới hàng chục năm nay, em đoán trúng phóc. Và, họ trả tiền nước, gửi xe, rảo bước vào chùa. Ngọc gọi điện thoại báo ngay tin vui cho bà Thu.

Cuộc hội ngộ, hàn huyên sau gần hai tháng xa cách có cả nụ cười và nước mắt. Quá trưa, năn nỉ muốn sai quai hàm, gầy vài ba khúc lười, người mẹ vẫn cứng lòng không chịu quay về mái nhà xưa, bà Thu cùng hai cô con gái đành đưa bà Báu và bà Mùi - bạn của bà - về nơi “ở trọ” mới của họ: Trung tâm dưỡng lão Thị Nghè.

Ngồi giữa căn phòng trống trải, đồ đạc cũ kỹ sơ sài, gọn ghẽ tinh tươm, hít thở không khí tĩnh lặng của cái “thế giới” nhỏ bé dành cho những người già neo đơn, bà Thu buồn nẫu lòng, lại không cảm được nước mắt, lại nhìn mẹ van lơn, thấp giọng khấn nài:

- Con xin cắn cổ lạy má, cả gần hai tháng nay con ăn không ngon, ngủ không yên.

- Má biết! - Bà Báu lạnh lùng nói.

- Má vô đây ở, người ta sẽ chê cười con, con mang tiếng bất hiếu bỏ bê má.

- Thây kệ... người ta, đèn nhà ai nấy rạng mà con! Ở đâu cũng là ở trọ, chỗ trọ này tốt chán. Má hồng còn ích gì cho con cháu, đi chỗ khác chơi thì có gì là lạ?

- Nói vậy nhưng con biết má không thực bụng nghĩ vậy đâu, má luôn thương con yêu cháu, sống xa tụi con sao đành má?

- Đành tuốt! Đây mới đúng là chỗ của má, đông bạn bè cùng trang lứa, đâu có cô đơn thui thủi như ở nhà?

- Bà Mùi đúng là bạn tốt, nhưng...

- Bà có thằng con trai duy nhứt độc đinh, lấy vợ Việt Kiều, theo vợ sang Canada rồi quên bém mẹ luôn mới ra nông nỗi...

- Hoàn cảnh bà Mùi khác xa má...

- Cũng già cả, cũng lạc lõng như nhau, khác chỗ nào đâu?

Bà Thu cầm tay mẹ áp lên khuôn mặt đầm lệ của mình, van vỉ:

- Nói vậy mà nghe được sao má? Tụi con có để má phải lạc lõng hời nào đâu? Con cắn cổ xin má về...

Bà Báu lắc đầu, cứng giọng:
- Má nói rồi, bao giờ tụi bây sum họp...

Phố Hoa Phai

Phần 03

Ảnh hưởng bởi thời tiết xấu gây bão lũ ở miền Tây, Sài Gòn có những ngày, đêm mưa tầm tã.

Vào một đêm mưa như thế, thêu xong ba chữ viết tắt của họ tên mình - B.S.T - theo kiểu hoa văn mềm, quần quít bằng chỉ màu nhũ bạc lên ngực áo của chiếc áo liền váy màu đen lấm tấm những hạt tròn trắng, xấp vải Ngọc cho hôm nào - vừa lấy từ hiệu may về, Trang đưa lên ngắm nghía, đoạn khoác vào đứng trước gương chiêm ngưỡng một cách thích thú từng nét cắt, đường may theo đúng bản vẽ thiết kế của mình. Bà Thu đẩy khế cửa bước vào. Trang nói vui:

- Trông được không má, kiểu do con vẽ í! Hơi đơn giản nhưng khác xa mấy cái kiểu người ta mặc hay bày bán nhan nhản ngoài phố. Chẳng rõ do kiểu áo hay màu áo nhắc nhở bà món quà tặng cho Ngọc sau chuyến đi Singapore, cô chị cắc có mang tặng lại cô em khiến bà không hài lòng, bà Thu cấm cản nói:

- Ờ, cũng được! - Rồi lạnh lùng quay ra, buông thõng - Ra phòng khách, má có chút chuyện muốn nói với con.

Tiếng mưa bên ngoài chẳng chùng nặng như không khí quanh chỗ ngồi của hai mẹ con ở bộ salon giữa phòng khách. Bà Thu nói:

- Dạo này con hay gặp chú Phong lắm phải không?

- Dạ, không thường lắm, chỉ thỉnh thoảng vài lần, chủ yếu là do chú ấy tìm gặp.

- Gặp nhau, câu chuyện giữa hai người hay đề cập tới vấn đề gì?

- Dạ, cũng vớ vẩn thôi. Có điều chú hay nhắc tới quan hệ giữa má và chú trước đây!

- Con có tin không?

- Dạ, có chút ít!

- Láo toét cả đó thôi. Hứa đi, từ nay con không gặp ông nữa dù bất cứ lúc nào, ở đâu!

- Nếu má muốn thì con xin hứa!

- Không phải má muốn mà... - Bà Thu long mắt, gằn giọng - mà má

cầm, rõ chưa?

- Dạ rõ!

- Tại sao muốn tổ chức sinh nhật sắp tới ở nhà, con không nói thẳng với má mà lại đi nhờ ông Phong xin phép giùm?

- Dạ... tại... tại... Trang ấp úng - Tại con sợ má không vui lòng...

- Chắc con nghĩ tiếng nói của ông có trọng lượng ghê lắm đối với má chứ gì? Lâu rồi con, ông không là cái đinh gì cả.

- Vậy giờ con xin phép má tổ chức sinh nhật ở nhà, má có đồng ý không?

- Không, tổ chức ở đâu mặc xác, ở đây thì không.

- Tại sao hờ má? - Trang xoe tròn mắt, rình chờ từng biểu hiện dù nhỏ nhất trên vẻ mặt giá băng của bà Thu. Không, chẳng có biểu hiện “thân thiện” nào cả. Như thể bà vừa biến thành kẻ khác, hoàn toàn xa lạ trước cô con gái.

- Tại sao à? Đã đến lúc má phải nuông chiều con cách khác, không giống trước đây nữa!

Người mẹ lạnh lùng đứng lên, lạnh lùng rảo bước về phòng mình, đóng cửa đánh sầm.

Cô gái đưa tay vuốt khế lên ba chữ B.S.T lấp lánh mà ngân nhũ trên ngực áo, đoạn ôm mặt khóc, nấc lên từng cơn nghe ớn rợn.

Sau đó ngôi nhà lớn ngậm kín bóng tối và hòa vào âm mưa, tiếng trống quen thuộc nửa hư nửa thực vang lên như không phải từ “thế giới” của Trang mà từ cõi xa ngái nào khác.

*

* *

Đêm hội của các ban nhạc trẻ. Câu lạc bộ Phi Vân tràn ngập những mắt sáng môi tươi, quần là áo lượt của cơ man nào là con gái con trai. Sân khấu ngoài trời lúc chói lọi, lúc mờ ảo bởi các luồng ánh sáng đổi màu liên tục quét ngang dọc, xoáy tròn hòa nhịp cùng âm thanh của nhạc khí, của các giọng ca như thể đã nhín nhịn lâu ngày, đêm nay thả sức bùng nổ.

Ông Phong chen được tới hàng ghế gần sân khấu nhất ở phía trái với bó hoa hồng lớn ẵm trên tay, an vị được chín phút thì tới phần trình diễn của ban nhạc Bê Rê Tím. Dù đã cố đưa bó hoa cao lên vẫy, la khản giọng, các cô cậu trong cái ban nhạc có ông là fan nồng nhiệt nhất có vẻ không hề thấy. Sáu cô cậu khoác áo sơ mi, quần giả da đen bóng, mang giày trắng ống cao và chỉ mỗi mình Trang đội lệch cái bê rê màu tím như thường lệ ngồi ở dàn trống, múa dùi và hát. Một ca khúc do nhóm tự biên, ông Phong nghe như uống từng

lời. Tất thấy cơ hồ nhòa hết, chỉ mỗi Trang bừng sáng cùng tiếng hát ông không biết phải ví với cái gì cho xứng hợp. Sau mỗi câu hát ông lại gật gù la to: tuyệt vời!

Trang hát: “Ai đánh rơi chuỗi mơ. Nhuộm tim ai lá biếc. Để tên em chợt hồng. Gọi chiều lên da diết. Tay lỡ dại xa tay. Ừ thì thôi đừng vội. Môi đã lỡ xa môi. Trả sóng về ngàn khơi!..”. Ca từ mềm mượt gieo vần thơ tứ tuyệt, Trang lại nhả chữ hết sức tùy hứng nghe xốc nổi mỗi khi đệm thêm hàng chuỗi ré liên hồi dé dé dé... Có khi đang pop ngon ơ bỗng chuyển rap ngang xương. Có điều giai điệu luôn được nhịp trống phối hợp một cách nhuần nhị nên các fan nhún nhảy như hóa rồ, vỗ tay hết hóa dại. Ông Phong thầm nghĩ, lời lẽ bài ca, khúc thức nhạc này nọ, nếu là ai khác trình bày chắc mình không thèm nghe, đằng này là của nhóm Bê Rê Tím nên... khi ông kịp nhận ra mình cũng lắc lư theo bọn trẻ thì bài hát đã dứt! Bó hoa lớn lôi ông lên sân khấu đặt vào tay Trang. Cô lí nhí cảm ơn, lờ đi khi ông đặt tay lên môi phát tặng cô cái hôn gió.

Nửa đêm về sáng. Hội diễn tan, nhóm Bê Rê Tím và chừng chục fan trẻ kéo nhau ra vỉa hè uống nước mía. Trang ngồi ở chiếc bàn chất nhiều bó hoa, mặt mày tươi rõ dưới vành bê rê tím. Một cô trong nhóm níu tay Trang nói lớn:

- Nè bạn, bộ tính xù luôn sinh nhật hả?
- Lắm sinh nhật vui thì thỉnh thoảng cũng phải có một sinh nhật buồn, sinh nhật chay chứ? – Trang cười. Nhiều cô cậu đồng loạt nhao lên:
- Không được buồn!
- Không nên chay!
- Nói vậy sao nghe lọt lỗ tai?
- Trang xạo quá hà!

Tuấn tóc đinh đưa hai tay quá đầu:

- Thừa quý tí mí lì quý má, sinh nhật mà hồng được tổ chức tại nhà vì “mẫu hậu” không duyệt nên Trang rầu lắm!
- Thì tổ chức nơi khác, có chết con muỗi nào đâu? - Hải “nổ”.
- Chán đời, Trang hồng tổ chức thì bọn mình góp tiệc mời nó vậy! - Tuyết “hô hào”.

Cả bọn nhao lên hưởng ứng. Ông Phong bỗng xuất hiện, mái tóc muối lán tiêu bỗng xanh mượt và ông nghe mình nói giọng của gã trai trẻ tuổi hai mươi:

- Tiệc đã đặt sẵn ở nhà hàng Tân Quế Châu, xin mời cháu Trang, nhóm nhạc tuyệt, tuyệt, tuyệt vời Bê Rê Tím và tất cả các bạn!

Tiếng vỗ tay ran rộ, cả bọn quây lấy ông, công kênh ông lên, hò hét:

- Hoan hô bố già! Hoan hô chú Phong!

- Sao Trang? Cháu thấy vui rồi chứ?

Quay sang Trang, ông Phong âu yếm hỏi. Cô hơi ngượng nhưng rồi cười tươi:

- Cháu xin cảm ơn món quà bất ngờ mừng sinh nhật của chú.

- Nào, ta đi thôi! - Ông Phong giục. Tuấn nói vui.

- Khoan đã, cháu đề nghị chú sẽ tặng thưởng cho ai đến Tân Quê Châu trước nhất!

- À, ý kiến hay. Ô kê!

- Như thường lệ Tuấn phải chấp bọn này chứ? - Nguyên “cò kè”.

- Được thôi! Chấp 7 phút! - Tuấn ưỡn ngực.

Ông Phong hào hứng theo bọn trẻ dẫn xe ra đường dàn thành hàng ngang, máy xe nổ vang động. Và sau tiếng đếm “một, hai, ba” của Tuấn, tất cả lao đi. Sau đó 7 phút, Trang rạp người xuống ôm chặt lấy Tuấn, chiếc mô tô vọt lên hết con ngựa chứng đưa họ vào chuyển đi... sau cùng.

*

* *

Đèn vẫn tiếp tục sáng đêm đêm trong căn phòng ấy. Dàn trống và mọi vật dụng khác được phủ khăn trắng, chúng chờ đợi nhưng cô chủ nhỏ của chúng không bao giờ quay về nữa.

Sự cố bất hạnh đêm hôm ấy đã xảy ra hàng chục năm rồi, hay chỉ mới hôm qua, hoặc chỉ mới tức thì? Bà Thu đắm mình vào đau buồn và tiếc hối đến độ mù mẫm cả hồn lẫn xác, đánh mất cả ý thức về thời gian. Bà khóc, kiêu khóc nước mắt chảy ngược vào trong nên mắt cứ khô không khóc mà lòng thì ngập lụt những triều sóng xót. Sau đêm hôm ấy, tóc ông Phong chẳng thấy xanh lại lần nào nữa mà bạc trắng như muối bột, như mây trời quên bay. Chẳng rõ có sức nặng từ thỉnh không nào đổ ập xuống vai mà thỉnh thoảng, ông lại thấy dáng đi của mình hơi nghiêng cúi.

Và, ông không thể nhớ nổi mình đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần cái câu van vỉ này mỗi lần gặp người tình cũ ở bất cứ đâu, vào bất cứ lúc nào: “Hãy tha lỗi cho anh Thu ời, Thu ời! Nếu đêm hôm đó anh không ngu dại bày ra cái bữa tiệc sinh nhật xui xẻo kia thì...”.

Van vỉ để rồi làm lủi bỏ đi trước ánh mắt khó tả là tuyệt vọng hay khinh bỉ của người mẹ vừa mất con. Ánh mắt thời nào từng cháy lên một cách khát khao, đồng lõa, vụng trộm với ông, do ông và vì ông! Bà Báu, ông Thái, Ngọc, bà Năm, mỗi người đau buồn theo kiểu cách riêng của mình, nhưng nói chung, phải mất một thời gian họ mới quen với sự vắng mặt của Trang trong cuộc sống thường ngày.

Không còn tay trống “cự phách” và Tuấn trưởng nhóm, các cô cậu Bê Rê Tím lặng lẽ rẽ đám.

Như hàng bao đêm khác, đêm nay trước khi vào giường dỗ giấc, bà Thu lại tỉ mỉ lật giở, sẫm soi lại từng tấm ảnh của Trang từ thời ấu thơ đến lúc bóng cô không còn in trên mặt đất nữa và cả hàng lô hàng lốc ảnh thuở gia đình chưa tan đàn rã nghé. Mỗi tấm ảnh gợi lăm hoài niệm ngọt ngào hơn là đắng cay, buồn ít hơn vui mà sao môi không thể mỉm cười, lòng càng trống vắng hơn? Người đàn bà thở dài gấp cuốn album thứ bảy đặt chồng lên sáu cuốn khác, hờ hững nhìn tivi đang phát bản tin nóng về lũ lụt ở miền Tây.

Bà Năm cầm ly nước và mấy viên thuốc vào nhắc bà chủ uống. Bà Thu ưỡn ẹo uống thuốc.

- Cô Hai ăn chè hột sen nhen? Hột sen Ngọc nó mang tới hồi chiều, tôi nấu để sẵn trong tủ lạnh - Bà Năm dè dặt nói.

- Lát nữa tôi sẽ... Lúc này sao ăn uống cái gì cũng thấy ngán quá.

- Cả mấy tuần nay chớ đâu phải chỉ lúc này. Ngọc sợ cô Hai đổ bệnh thì khổ. À, nó nhắn lúc nào công ty tổ chức đi miền Tây cứu trợ bão lụt cô Hai nhắn để nó và bà ngoại cùng đi.

- Dì thấy bà ngoại sắp nhỏ có tệt không? Phải chi có bà bên cạnh vào những lúc như vậy...

- Ngọc nói đang cố thuyết phục bà.

- Dì mang cất mấy cuốn album, đủ rồi, tôi tự hứa sẽ không bao giờ coi lại nữa. Kiểm giùm cái túi xách cũ hay bao tời gì đó trong kho mang vô phòng con Trang giùm tôi!

Bà giúp việc mang cái bao tời cũ quay lại ngạc nhiên thấy bà Thu đã ở trong phòng Trang, đang đứng trước tủ quần áo mở rộng. Bà Thu lặng người ngắm nghía cái áo liền váy nền đen lăm tằm những hạt tròn trắng cầm trên tay. Không còn hơi người, nó trở nên lạnh giá, vô cảm y hệt hôm bà mang nó từ Singapore về. Một thoáng hồi niệm vụt qua: “Chị Hai bảo là hàng Thượng Hải chính cống, má coi thử...”. Bà Thu ứa nước mắt.

- Thừa cô Hai, bao loại này được không, hơi cũ nhưng còn tốt - Bà Năm hớt hải khi thấy mắt bà Thu nhòa lệ.

Cầm lấy cái bao tời, bà Thu gấp gọn cái áo liền váy mỏng mịn bỏ vào, đoạn đưa bà Năm:

- Dì gom hết quần áo của nhỏ Trang cho vô bao, hôm nào công ty đi cứu trợ tôi sẽ mang đi miền Tây...

- Toàn đồ xịn cả mà sao cô Hai...! Bà Năm tiếc rẻ.

- Nó có còn mặc nữa đâu. Vả lại, chừng nầy cũng đâu thấm thía gì, mai thêm mớ quần áo cũ của tôi và của dì nữa!

Những chiếc mặt nạ trên tường lặng lẽ nhìn hai người, bà Thu lững thững quay ra, chúng chao đảo khẽ như thể vừa có làn gió nào thổi qua, và tiếng trống quen thuộc bỗng nửa hư nửa thực vang lên trong khi dàn trống vẫn “ngủ quên” dưới lớp khăn trắng phủ. Bà Năm vừa để mặc những giọt xốt ứa lăn trên má mình, vừa hơi run tay xếp từng bộ quần áo thời trang cho vào bao tời, chốc chốc nhìn quanh, nơm nớp sợ cô chủ nhỏ sẽ bất thần xuất hiện. Những tiếng trống lặng lẽ tan tạnh y như khi chúng lặng lẽ đến làm sủi tăm bề mặt đêm yên tĩnh.

Trong khi ở ngôi nhà lớn bà Thu mãi trần trọc vì giấc ngủ mãi chưa chịu đến thì ngoài phố, ông Phong - quần áo lôi thôi lếch thếch, vóc dáng tiêu tụy, tóc trắng rối bù - say xỉn, ngất ngưỡng bước vào nhà hàng Lục Bình.

Nhà hàng sắp đóng cửa. Tiếp viên và khách chẳng còn một ai. Những chiếc ghế úp ngược trên mặt bàn im lặng chào ông khách cuối cùng trong ngày bằng những cái chân giơ ngược lên trời. Đang ngồi đếm tiền sau quầy, Huyền - cô cựu diễn viên loại 3 - thu gọn các thứ cho vào hộc khóa kỹ, đồng đả ngẫu nói:

- Xin chào quý ông! Gớm, biến đi đằng nào mà mất mặt lâu vậy hả? Tựa hắn người vào quầy, coi bộ vẫn muốn té, ông khách cười hềnh hếch, chìa cả râu lẫn răng sát vào bà chủ nhà hàng:

- Nè, bộ ế hay sao mà đóng cửa sớm vậy hả người đẹp đất... phen?

- Hồng dám ế đâu, mới có hơn nửa đêm một canh à, em đuổi hết khách để tiếp riêng quý ông ấy chứ!

Miệng nói, tay dìu khách đến bộ salon kê sát tường, thân mật ấn ông ta ngồi xuống, đoạn Huyền lắc mông vắn eo đến kéo cửa đánh soạt, quay lại cười mơn:

- Rượu cóc tai như thường lệ, phải không ạ? Còn “món tươi”, ngoài em ra hồng còn ma nào, thông cảm nha!

Phong ngả người ra lưng ghế nói giọng úng men:

- Bữa nay uống đủ rồi, cũng cóc cần em Út, chỉ muốn gặp ông đạo diễn một tẹo, em giấu ông trong tim hay kẹp trong nách hả? Nhả ra mau!

Họ cùng cười. Nói vậy nhưng rồi Huyền lấy chai vang đỏ còn lưng nửa rót ra ly mời, ông Phong tợp đến cạn và quàng tay ôm riết lấy nàng khi bà chủ than buồn ngủ đến thả rơi người xuống bên ông hết cái súc thịt gói trong vải hoa sực nức mùi dầu thơm pha mồ hôi.

- Sao? Thăng cha bỏ ruột của em đâu rồi hả?

- Bỏ khi khô! - Huyền giầy nẩy - Thăng chả theo mấy con đào trẻ, quên mất tiêu con đào loại 3 này rồi!

- Từ lúc nào vậy? Sao hồng thông báo sớm?

- Để chi?

- Để kẻ hèn này nhào vô... nâng khăn sửa dép cho quý cô nương! Huyền hứng đỡ cái hôn đánh chụt của ông khách say y hết thời nào hứng những cái hôn không cảm xúc, thuần... “nghệ thuật” của anh bạn đạo diễn quá cổ những lúc tấu hài.

- Nè, bộ có gì cần gặp anh Thái sao?

- Thì chuyện gì ngoài cái chuyện... - Phong cầm chai rót đầy ly, uống, thở khà, đứng đỉnh lấy thuốc châm hút, thở khói. Huyền nháy mắt:

- Biết rồi, cái chuyện cũ xì hai mươi năm trước phải không nào?

- Hai mươi năm trước! - Phong gạt gù - ờ à...

- Anh đạo diễn Thái tội nghiệp bị cấm sừng mà không hề hay biết!

- Tôi là thằng chó má...

Tiếp tục giọng đả đót, cười cợt, Huyền ghé sát tai ông Phong ra vẻ đồng cảm:

- So với quý ông chịu chơi, phong lưu mã thượng thời đó, các anh đạo diễn thuộc loại gà tồ...

- Chính xác! Gà tồ đến nỗi...

- Hồng hay đưa con gái út thuộc hệ khác?

- Nàng cứ khăng khăng buộc tôi, quý ông của em, giữ kín bí mật trọng đại này... không cho cả con nhỏ hay cha ruột của nó là ai!

- Là ai mới được? - Huyền giả nai.

- Còn ai trồng khoai đất này nữa? Sao quý cô nương hỏi ngốc vậy hả? - Dựng lên cơ hồ phải bồng, đoạn xệp xuống hết quả bóng bị xì hết hơi, ông Phong gần như thì thầm với vẻ mặt hết sức quan trọng - Nè, hứa đi, đừng nói với ai bí mật đưa con gái yêu quý nhất đời, bất hạnh nhất đời của tôi chưa hề hay biết, nhá, nhá, nhá!

- Xin hứa! Nhưng mà... chuyện của quý ông sao khó tin y như chuyện phim hay tiểu thuyết í!

Huyền phá lên cười. Ông Phong ngược đôi mắt đục ngầu, đờ đẫn trông vào điểm bất định nào đó, rồi bất thần đấm ngực, lẩm bẩm:

- Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đường, quỷ tha ma bắt tôi đi Thu ời, Thái ời, Trang... ời!

Đoạn, ông đổ gục vào lòng súc thịt bọc vải hoa nức mùi mồ hôi và dầu thơm công nghiệp, khóc nức nở...

*

* *

Lần nữa, khát hẹn mãi, sau chuyến đi cứu trợ miền Tây về, bà Thu

đành ghé lại phòng mạch tư của bác sĩ Tâm, nơi chăm sóc sức khỏe không chỉ riêng bà mà cho cả nhà từ hàng bao năm nay. Ngồi đối diện bà Thu sau bàn làm việc có chưng bình hoa hồng đỏ thắm cạnh máy điện thoại, ông bác sĩ tuổi trung niên xoáy cái nhìn nghề nghiệp qua kính trắng, mỉm cười:

- Lần chị gặp tôi gần nhất cũng mấy tháng rồi phải không?
- Gần ba tháng gì đó. Bộ lần này trông tôi tệ lắm sao, anh!?
- Phải nói là xuống sắc tới mức báo động.
- Tưởng gì? Tôi có tính đi bước nữa đâu mà cần phải lên... sắc? - Bà Thu đồng đáp nói.

- Chị hiểu nhầm ý tôi rồi, nghĩa là...
- Chỉ vờ vỉnh để đùa anh thôi, tôi dư biết đã tới lúc mình cần làm một đợt kiểm tra, đại tu sức khỏe toàn diện.
- Ai cũng ghét phải đến gặp tui tôi, nhưng một năm không gặp đôi lần có khi cũng hơi kệt, phải không nào?

Họ cùng cười. Từ phía trong, cô y tá mang mấy mẫu phiếu ghi kết quả xét nghiệm máu và siêu âm ra đưa ông Tâm. Ông cầm lấy, chăm chú xem. Cô y tá vừa khuất vào bên trong, bà Thu bật miệng thốt:

- Thế nào anh Tâm? Có xấu lắm không?
- Chưa đến nỗi xấu lắm nhưng chị cần có chế độ nghỉ ngơi, tắm bỏ đến nơi đến chốn. Đánh vài đợt thuốc nữa, nếu không khả quan, chắc phải mổ thôi!

- Đến mức đó lặn à?

- Tôi xin nhắc lại là nếu không khả quan... Còn tùy thuộc phần lớn vào quyết tâm trị bệnh, giữ gìn sức khỏe của chị.

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi sẽ hết sức cố gắng, quyết tâm như anh nói! - Nhìn xa vắng ra cửa, bà buồn rầu tiếp - Từ ngày con nhỏ đột ngột bỏ tôi mà đi, tôi gần như mất ngủ liên tục, hồng thiết ăn uống, lao mình vô công việc, cố quên nỗi bất hạnh...

Rời phòng mạch giữa trưa, bà Thu tính về thẳng văn phòng công ty nghỉ ngơi, nhận được điện thoại của Ngọc bảo ông Thái và bà Báu đang chờ ở nhà. Bà bảo ông Báu quay xe về phố Hoa.

Họ ngồi quanh bàn ăn, vừa ăn uống vừa trò chuyện.

- Nghe bây năn nỉ miết, má cảm lòng không đậu, thôi thì... ngay chiều nay má sẽ thu xếp rời Trung tâm dưỡng lão về đây.

- Con xin cảm ơn má! - Bà Thu cười tươi rói.

- Hoan hô bà ngoại! - Ngọc đế theo.

Bà Báu quay sang ông Thái:

- Còn anh đạo diễn thế nào? Hồng còn con đường nào để quay lại cái nhà này nữa sao?

Chạm phải cái nhìn sắc lạnh của người vợ cũ, ông Thái cúi mặt, ngượng ngịu nói:

- Muộn quá rồi, thưa má! Giờ mà lại bắt đầu thì khó cho con lẫn Thu. Không khí chùng nặng, yên ắng tới độ nghe cả hương hoa và tiếng chim ngoài rẻo vườn hẹp quanh nhà lền vào. Nổi cái nhìn nửa yêu nửa hờn từ cha sang mẹ, Ngọc mím môi, uốn lưỡi tới bảy lần rưỡi mới thận trọng nhả rời từng tiếng.

- Tiếp tục chứ sao lại bắt đầu, ba?

Ông Thái ăn miếng bưởi tráng miệng chậm rãi, chăm chú như thể cử hành thứ lễ nghi gì đó. Bà Thu sa sầm nét mặt đứng bật lên, quay sang bà Báu:

- Xin lỗi, con hơi mệt! - Đoạn quay bước về phòng riêng.

Ngọc tiếp bà Năm dọn dẹp, rửa chén bát. Ông Thái miễn cưỡng ra phòng khách uống trà cùng bà Báu, nơm nớp sợ bà nhắc kể cơ man nào là niềm vui nỗi buồn thời họ ở chung dưới một mái nhà, nhưng thật may mắn, bà như quên hẳn chàng rể cũ ngay khi bật tivi và bị cuốn hút vào bộ phim Tình si của Hàn Quốc phát trên đài Bình Dương.

Ngọc vào phòng Trang. Tầm ảnh hai chị em lộng khuôn kính, những chiếc mặt nạ ngộ nghĩnh, cây ghi-ta treo trên tường, bàn học và mọi thứ từng ám hơi hám cô em... giờ chợt hóa lung linh sau ánh mắt ngân ngấn nhớ nhung của cô chị. Em đang giấu mình đâu đó sau cánh cửa nọ, hay tấm khăn trắng phủ dàn trống kia phải không Trang? Lát nữa, chỉ một lát nữa thôi, em sẽ thành linh xuất hiện và... Chị còn nợ em một lời hứa vĩnh viễn không trả em được, nhớ không? Chị hứa đêm nào đó sẽ tới ngủ cùng em như em từng ngủ với chị, mơ thấy má mặc áo cưới thướt tha dài phủ mấy núi mấy sông! Em giờ khuấy sau những giấc mơ kỳ ảo, còn chị...

Ông Thái đến trước khung cửa mở rộng, khẽ gọi:

- Muộn rồi, về thôi con!

Mắt nhắm lệ, cô gái nhẹ bước đến gần ông cứ ngỡ như đang bước trong giấc mộng của ai, cả ông nữa, cũng chợt lung linh như là ảo ảnh.

- Ba về đi, con sẽ ngủ lại với em!

- Thật sao?

- Thật mà, con đã từng hứa...

- Có lần Trang nửa đùa nửa thật bảo, ba là người keo kiệt nhất trên đời, từ ngày nó vào đại học ba chưa đưa hai chị em đi du lịch lần nào, ba hứa... vậy mà...

- Em con ra đi đúng vào ngày sinh nhật!

- Ờ, ngày đến cũng là ngày đi, buồn quá!

Ngọn gió lén qua cửa sổ nghịch những tấm khăn trắng phủ lên mọi đồ vật trong phòng khiến chúng khẽ lay động rồi phấp phới trong nhịp nhàn theo giai điệu trống quen thuộc. Ông Thái vụt biến mất tựa làn khói. Ngọc đến bên cửa sổ nghe mơ hồ những ngón tay thon thả của cô em luồn trong tóc cô bay. Những ngọn tóc bay về phía những giấc mơ nửa hư nửa thực giữa ban ngày.

*

* *

Ra dáng tay chơi bụi, tóc chùm gáy, gầy nhom, khoác áo thun quần jeans bạc màu, Út Liêm cỡi chiếc Vespa cũ sồn ngang qua quán cà phê trước lối vào chung cư. Bà Chín Mập ngồi ở chiếc bàn ngoài cùng đặt vại ly nước mía uống dở xuống, tay vẩy miệng kêu. Liêm giảm ga, tắt máy, bước vào ngồi tréo mảy.

- Uống gì mập? - Bà Chín hỏi.

Liêm nói với gã hầu bàn:

- Chai Sài Gòn, nửa gói ba số!

Gã hầu bàn biến lẹ vào trong. Bà Chín nhăn mặt:

- Ê, đừng có dở thói bắt địa ghen, tao chỉ bao chai bia!

Út Liêm cười, xởi lởi nói:

- Hàng xóm bao nhiêu năm mà cô Chín hồng biết tánh thằng này gì trơn. Cháu luôn thích sòng phẳng, được thôi, để coi cô cần loại thông tin nào?

- Nghe mày đang nợ ngập cổ phải không?

- Vòng vèo chi vậy? Cô Chín đang cần gì nói toạc ra có phải đỡ mất thời giờ vàng ngọc không?

- Còn giữ ý định bán căn hộ không?

- Trước thì có, nay tạm hoãn.

- Sao vậy?

- Bà xã sắp đập bầu, cần có chỗ cho mụ con nó nằm ỏ chứ. Vả lại nhà đất đang tăng, cứ ngủ một đêm sáng ra lại thấy căn hộ mình nặng thêm mấy phân vàng, tội gì gả nó sớm. Ủa, cô Chín tính làm cò, chán đồng bóng với lại cho vay nóng rồi sao?

Bà Chín hút cạn ly nước mía, bẻ gập cái ống hút ném xuống sàn.

- Sao lâu nay hồng thấy bà già lui tới vậy? Thiệt tẻ, lảng giềng với nhau đi hồng thèm chào lấy nửa tiếng.

- Xin cô thứ lỗi, đây thuộc loại tin mật, không thể tiết lộ.

- Gì dữ thần vậy? Tao chỉ hỏi thăm bả thôi mà. Bữa nay sao về sớm vậy, rã sòng rồi hả?

- Sòng đâu mà rã? Cô cứ thích đùa. Về nấu món cá trê kho tiêu mang ra sạp cho bà. Nó ỷ thế cái bầu nên ra lệnh gì cũng phải chấp hành tuốt.
- À, suýt quên. Lúc nãy có ông khách xưng là bà con của mày ở Long An lên, tao chỉ nhà, ông đang đợi trên trển í!
- Út Liêm giật thót, gãi đầu bứt tai:
- Long An à? Chết tía, phải quay ra chợ mới được, phải có cái đãi khách chứ.
- Gã lên xe đông biển, không ra chợ mà đến ngôi nhà lớn ở Phố Hoa thăm mẹ. Họ ngồi ở phòng khách. Thoạt thấy Út Liêm, bà Báu mát mẻ nói:
- Cảm ơn Trời Phật, vậy mà tôi cứ ngỡ hồng bao giờ còn gặp lại thằng con trai độc nhứt của tôi nữa chứ!
- Liêm cười mơn:
- Má nói quá làm chi cho con tổn thọ vậy? Năm lần bảy lượt vợ chồng con vô Trung tâm dưỡng lão thăm, má một mực không thèm gặp, đuổi như đuổi tà. Hôm đám tang cháu Trang, má cứ lờ đi, làm như thể con hồng phải cạy ruột nó. Tối qua nhận tin báo của cháu Ngọc, con thao thức cả đêm, hồng chộp mất được vì... mừng.
- Nghe cảm động muốn chết. Má không còn đồng xu cắc bạc nào cho con đâu, thằng phá gia chi tử. Sao? Cái con đờn bà đó dạo này sao rồi?
- Con đờn bà, má muốn nhắc tới ai vậy?
- Thì cái con dám mắng lén tao là đồ ăn không ngồi rồi, xúi mày có hiếu thì sắm thêm con vợ nữa để hầu hạ tao, còn nó thì xin đủ í mà!
- Không ngờ má còn quạu cái chuyện vật đó lâu đến vậy. Nó lờ đại mồm đại miệng thôi, chứ tâm can thì rất tốt. Hôm đó con tính dần cho một trận, nhưng rồi...
- Bà Báu giật nảy, xoe tròn mắt, và thằng phá gia chi tử trong mắt bà không còn đáng ghét lắm nữa.
- Nó bụng mang dạ chửa, sao mày dám...
- May là con dần lại kịp, chỉ dạy cho nó bài học rằng thì là, má mỗi người chỉ có một, không ai có thể thay thế được, má có khó mấy cũng ráng mà chiều!
- Hỏi lòng hỏi dạ tựa vừa được uống không chỉ một ngụm mà cả nguồn nước mát, người mẹ nở nụ cười tươi nhất trong ngày:
- Thôi được, má tha tội cho nó, nhưng nói thiệt con đừng buồn, thương nó, má thương hồng... vô!
- Vậy là má cho nó điếm không sao?
- Ờ, gần như vậy.

- Nhưng con biết tổng tông tong rồi má sẽ cho nó điểm mười.
Chuyện khó tin mà có thiệt đó má!

- Cái gì? Điểm mười à? Mà có đang nằm mơ không hả thằng đầu
đường xó chợ?

- Không mơ, hoàn toàn không, thưa má triệu lần kính yêu, má coi đây
nè! - Út Liêm lấy từ túi áo ra mẩu giấy gấp tư đưa bà Báu - Đây là
phiếu ghi kết quả siêu âm do bệnh viện phụ sản cấp...

Bà Báu sầm soi tờ phiếu, mặt mày rạng rỡ:

- Có đúng là con... trai không vậy?

- Một trăm phần trăm, bảo đảm má sẽ có thằng cháu đích tôn để nối
dối tông đường. Đây là món quà vô giá vợ chồng con kính dâng lên
má!

- Mà học ở đâu ra cái lối tán tụng văn huê đó vậy? - Người mẹ cười

- Chưa hẳn tin đâu, bao giờ bằng nó trên tay tao mới...

Làm bộ giật thót, đoạn Út Liêm mở túi xách lấy ra chiếc hộp bọc giấy
báo, đưa bà Báu bằng cả hai tay, xởi lởi nói:

- Đây là loại nhân sâm tốt nhất chánh hiệu Triều Tiên, con xin má
nhận lấy gọi là bồi bổ sức khỏe.

Bà Báu gỡ bỏ lớp giấy bọc, ngắm nghía chiếc hộp màu đỏ tía in hình
củ sâm và lấm chữ Hàn lấp lánh màu vàng nhũ.

- Để đáp lại món quà bất ngờ này, má phải cho con bao nhiêu, nói
đi?

- Trời, má nói nghe phũ phàng, đau lòng hết sức nhưng cũng vô
cùng... đúng. Cháu đích tôn của má sắp chào đời mà túi của vợ
chồng con gần như rỗng tuếch, chưa chuẩn bị được gì.

Bà Báu cười khẩy:

- Có con nít nó tin. Nói đi, vừa rồi chị Thu cho 5 triệu, đâu cả rồi? Bộ
tiền giả hay tiền âm phủ chắc?

Út Liêm gãi đầu bứt tai:

- Tiền vô nhà khó như gió vô nhà trống mà má! Biết bao nhiêu khoản
phải chi, nên tiền nằm chưa ấm túi đã...

- Cơ khổ quá ha! Vậy mà con Ngọc kể khi nó mang tiền tới, nhà con
đang mở tiệc lu bù, có cả mấy con gà móng đồ đòn ca hát xướng,
đúng không?

- Dạ đúng, làm ăn lớn phải vậy má à! Thịnh thoảng phải chiêu đãi các
đối tác đại gia, bạn hàng tới bên, người ta mới rộng bụng giúp mình,
tổ chức ở nhà ít tốn hơn đi nhà hàng.

- Mà nói kiểu luôn lách như vậy bao giờ mới hết chuyện? Có uống
hết cả chục hộp sâm này cho chắc tao cũng hồng đủ sức nghe. Thôi
được rồi, cần mua sắm thứ gì chuẩn bị cho lúc con đàn bà đó nằm ổ

thì ghi hết ra giấy đi, tao sẽ tự tay đi mua sắm, còn tiền thì dứt khoát một xu cũng không.

Năn nỉ ỉ ôi, dờ dừ thứ “mẹo vặt” hồng lay chuyển người mẹ, nhưng bà vẫn cứng lòng, cậu con trai độc đinh đành phải hứa sẽ giao nộp cho bà tờ liệt kê những thứ cần dùng, đoạn lủi thủi ra về, lúc bước vào ngôi nhà lớn hí hửng bao nhiêu thì khi ra khỏi ỉu xiu bấy nhiêu. Bấm remote rà hết mọi đài truyền hình có thể bắt được sóng, chẳng có chương trình nào ưng ý, bà Báu bực bội tắt tivi, vào kho lấy kèm cắt cây, bình tưới ra loay hoay chăm sóc đám cây kiểng trước sân. Tưới hết hai bình nước đã cảm thấy mệt, nhìn quanh các loại cây lưu niên như tùng, trúc... đến các loại yếu ớt dễ thương mau tàn như thược dược, cúc, hồng... đều được chăm chút khá tỉ mỉ, không thể xĩa kèm vào bất cứ chỗ nào để cắt tỉa, không dưng bà cảm thấy nổi bực bội tiềm ẩn từ lúc gặp Út Liêm tới lúc nào bỗng dâng anh ách, cao giọng quát:

- Nấm ơi, ra biểu!

Đang rà máy hút bụi vào các góc ngách phòng khách, bà Nấm vội tắt máy đặt dựa tường quay ra, lễ phép thưa:

- Dạ, bà gọi con?

- Bắc giùm ấm nước sôi!

- Để làm gì, thưa bà? - Bà Nấm bưng lửng.

- Để tắm chó chi?

- Nhà có sẵn máy nước nóng, con sẽ mở bà dùng.

- Khởi, hồng quen xài đồ điện, lạng quạng nó giựt cho thì... Ai chê tôi hủ lậu tôi chịu, cứ tắm nước pha như ở chỗ dưỡng lão cho chắc ăn!

- Dạ, vậy thì... lát nữa con sẽ pha sẵn!

Vào nhà, bắc ấm nước lên bếp ga xong, bà Nấm cầm máy hút bụi lên lầu một tiếp tục công việc. Cất các thứ đồ lè vào kho xong, bà Báu tự hỏi không biết nên làm gì để qua hết khoảng thời gian dài của buổi sáng. Lại mở tivi, lại tắt vì chẳng có cái gì để “tắm bổ” cho hai giác quan nghe và nhìn, sau cùng bà quay vào phòng ăn, mở tủ lạnh lấy ra năm hũ yaourt, nhả nha “chén” từng hũ một một cách từ tốn, như thể ăn để thưởng thức mùi vị hơn là để thỏa mãn sự khoái khẩu. Ấm nước trên bếp ga lúc còi báo sôi phun khói mù mịt rồi nước tràn cả ra kêu xèo xèo. Vẫn ngồi yên tại chỗ, bà gần như hét dựng lên:

- Nước... sôi, lẹ lên Nấm ơi!

Không kịp tắt máy, bỏ đại cái máy hút bụi xuống sàn, bà giúp việc hấp tấp xuống cầu thang. Chân trái không may vướng phải ống quần, bà ngã lăn lông lốc, đầu va vào chân tường thét lên tiếng “ối!” đau đớn và ngất lịm...

*

* *

Trời lấm mây, nắng đi chỗ khác chơi, mưa chưa thấy về, phố phường được một buổi chiều mát dịu. Các siêu thị, shop... đông chen các bà các cô đi mua sắm, và các nhà hàng quán nhậu đông đảo các ông các cậu tới mua vui. Nhà hàng Lục Bình gần như không còn chỗ nào trống từ tầng trệt tới tầng ba. Các cô tiếp viên trẻ son phấn rõ ràng, trang phục che ít khoe nhiều lui tới chào mời khách cứ như lúc nào, ngày nào cũng là lễ hội.

Ở phía sau nhà hàng, trên sàn nước, Dịu - thuộc lứa tuổi “bẻ gãy sừng trâu”, da dẻ rám màu nắng ngույ, đôi mắt có vẻ hơi quá to trên gương mặt trái xoan trong veo, đen nhánh, tóc buộc gọn sau gáy bằng một cọng dây thun và bộ bà ba cũ kỹ bạc màu sương gió - lạc lõng một cách vô tình so với “thế giới” đầy màu sắc, mùi vị phồn hoa phía trước nhà hàng, lạc lõng cả ở đây, ở cái góc ám khói, thiếu ánh sáng này. Chăm chú “đánh vật” với hai thau quần áo đầy ứ, hai bàn tay màu hồng ngấm xà phòng đổi màu trắng nhợt, công việc khiến cô đắm chiêu hơn là mệt mỏi. Bọt xà phòng ngàu lên trong thau nước bắn. Ký ức về làng quê xa chưa lâu phập phồng như bong bóng trong trí Dịu. Cuộc chia tay còn mới quá, đôi khi sức nhớ, cô cứ ngỡ tắt thở đã đến rồi mất tâm ý hết trong một giấc mơ. Cái giấc mơ đã làm cô đổ không ít nước mắt, hụt không ít nhịp tim, vật vã và cả than khóc thế nào thì cũng không thể chối bỏ sự thực đau lòng: Anh Hai Chinh không còn nữa!

Hai tay chấp sau lưng giấu vật gì đó, bà chủ điệu dàng bước vào, ngọt ngào nói:

- Nè Dịu, giúp chị một tẹo nhen, bữa nay khách quá đông, con Huệ và con Ngải lại xin về quê thăm nhà, con Yến bệnh nên... Đi thay quần áo, trang điểm lên cung!

Những chiếc bong bóng muôn màu hoài niệm tan biến, Dịu xoe tròn đôi mắt to sáng nhìn Huyền, bỏ vội cái áo đang vắt dờ xuống thau, nhỏ nhẹ thưa:

- Ở hay, em đâu phải tiếp viên hờ chị? Phận sự em là tiếp bà Ngân lo việc bếp núc, giặt giũ, chị đã cam kết vậy mà!

Huyền trừng mắt, đanh giọng:

- Cam kết lúc bình thường, còn khi dầu sôi lửa bỏng như vậy em phải chữa cháy giùm chị chứ! Ngoan nào! Đứng lên! Rượu mời hồng uống, uống rượu phạt thì đừng có trách...

Hai gã mặt rô vai u thịt bắp, râu ria thấy gớm khoanh tay trước ngực

từ sau lưng bà chủ làm lấm lấm bước tới. Chạm phải cái nhìn vằn đỏ, lạnh lùng đe nẹt của chúng, cô gái đành líu ríu đứng lên. Huyền giữ phạch cái áo liền váy màu đen lấm tẩm những hạt tròn trắng nẩy giờ giấu sau lưng, cười khẩy:

- Đừng hòng qua mặt chị, đừng có giả nai ghen cưng! Mày có cả đồ mô-đen mang từ dưới quê lên như vậy thì còn lạ gì cái nghề này hả? “Cái nghề” hai cô bạn cùng quê ra phố một lượt với Dịu đang “hành nghề” trong căn phòng đèn mờ ở lầu 1. Họ ngồi kèm hai ông khách tuổi ngoài bốn mươi ở bộ salon kê đối diện dàn máy hát karaoke đang phát hết công suất giọng ca khê khét của Út Liêm - ông khách thứ ba chưa có đào kèm, tạm trút cô đơn và sự sốt ruột chờ đợi vào một bản nhạc điệu boléro lấm bồng thừa trầm. Hai cô tiếp viên thi nhau rót bia, cắn hột bí rang đưa tận miệng khách. Không gian mù mịt khói thuốc lá và thời gian nhún nhảy trôi trên bọt bia.

Cửa xích mở. Huyền cầm tay Dịu - son phấn rõ ràng, lọng cọng bước trên đôi giày gót cao, bộ áo liền váy đen lấm tẩm những hạt tròn trắng. Bà chủ ấn cô gái quê xuống cạnh Út Liêm cười mơn:

- Lần này thì cậu Út đừng có giở quẻ đòi đổi đào nữa nhá! Hàng xịn, nữ sinh còn măng từ Đồng Tháp lên đó ghen cậu ầm, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa cho em nhờ!

Hai cô tiếp viên cùng “ào” lên lấy lòng bà chủ:

- Phải đó, thưa cậu Út!

- Dưới quê, nó là hoa khôi của huyện tụi em đó!

Những tiếng vỗ tay ran lên tán thưởng. Trước khi điệu đà quay ra cửa, Huyền vỗ khế vai Dịu, nghiêm giọng:

- Ráng chiều cậu Út thương, lộn xộn là oải ghen cưng!

*

* *

Đêm ở bệnh viện hình như đen và đục hơn ở bất cứ chỗ nào khác! Cái ý nghĩ bất chợt và không đâu ấy bám riết lấy Ngọc khi cô bước qua cổng bệnh viện Bình An, vào dãy phòng điều trị ở trên lầu hai. Len qua đám người bệnh và thân nhân đi, đứng, nằm, ngồi lộn xộn rải rác từ hành lang vào tới từng ngõ ngách sáng đèn hoặc không. Tất thấy mang chung vẻ lặng lẽ, thăm thì to nhỏ và rất hiếm tiếng cười, Ngọc đi đến chỗ bà Năm ở chiếc giường kê sát tường, góc trong cùng.

Múc cháo gà từ gà mên ra chén đưa bà Năm, Ngọc cười:

- Ăn ngay cho nóng, dì! Từ hôm qua tới giờ cháu vẫn còn ngờ ngợ mỗi lúc nhìn dì í! Cái tay băng bột treo lưng lửng, lại thêm cái đầu

quần băng trông dì buồn cười ghê nơi!

Từ tốn mức từng muỗng cháo, bà Năm nhỏ nhẹ ăn.

- Vô đây dì hồng yên tâm chút nào, báo hại cháu phải mất thì giờ lui tới.

- Hay chưa! Có gì mà mất thì giờ. Điều mong muốn nhất là dì mau khoẻ thôi, ngoài ra cháu... À mà nè, dì có biết lúc ấm nước sôi, thay vì hét dựng lên kêu dì, bà ngoại chỉ cần bước một bước, với tay tắt bếp ga là xong không?

- Không, dì không biết! Mà nếu đúng vậy thì kẻ đáng trách vẫn là dì, chừng nấy tuổi đầu rồi mà còn đi đứng bất cẩn y như trẻ nít.

- Theo cháu thì, cái kiểu ngồi yên hét dựng lên của ngoại khiến dì hoảng hồn chạy rồi vấp té mới đáng trách. Phải chi ngoại rộng lòng với người ăn kẻ ở trong nhà hơn!

- Rồi chừng nào người ta mới cho về hả cháu?

- Dì sốt ruột cũng không được đâu. Cái tay băng bột kẻ như tạm ổn, nhưng dì phải nằm lại vài ngày để theo dõi vết thương trên đầu theo yêu cầu của má cháu.

- Năm đây tốn tiền, về nhà hồng làm việc được thành ra ăn bám. Dì tính về quê một thời gian, lúc nào lành lặn sẽ ra lại với cô Hai!

- Chưa chi dì đã nghĩ quẩn. Thường ngày dì đã tận tình phục vụ, lúc ốm đau được nghỉ ngơi, chăm sóc là lẽ đương nhiên, dì đừng có áy náy gì cả.

Ăn xong chén cháo, Ngọc đòi mức thêm, bà Năm lắc đầu từ chối. Cô đỡ bà ngồi dựa tường, lấy gối chèn sau lưng để bà được thoải mái, đoạn rót nước sôi đưa bà, ngồi bó gối ở cuối giường nắm bóp đôi bàn chân có lấm nốt chai, gót sần sùi, loại bàn chân thường thấy ở những người quanh năm tất bật. Bà Năm khẽ rứt chân lại:

- Cô Hai rất tốt, cả cháu nữa, luôn đối xử với dì như người thân kẻ thuộc, ngặt một nỗi bà ngoại ngày càng khó tánh khó nết, dì chiều hết mức nhưng tuồng như bả không mấy hài lòng.

- Bà ngoại khó tánh lâu rồi chớ đâu phải mới đây? Người già nào hồng vậy, biết đâu mai mốt dì bằng tuổi ngoại có khi còn khó hơn. Ngọc cười hờn nhiên, bà Năm cười buồn. Cô lật tay dòm đồng hồ:

- Thôi chết, muộn mất, cháu có cái hẹn với mấy đứa bạn, cháu về, sớm mai lại vô với dì!

- Lúc nào thiệt rảnh thì vô, dì còn tới lui xoay sở được mà, cháu khéo lo.

Ngọc mau mắn thu dọn gà mên cho vào cái giỏ bàng, ra về.

Trong khi Ngọc thông thả ra khỏi bệnh viện Bình An thì ở nhà hàng Lục Bình, Dịu tông cửa lao vọt ra khỏi căn phòng đèn mờ, hối hả

xuống cầu thang, hổi hả bằng qua đường. Một chiếc xe máy chở những thùng carton cao nghệu chạy trời tới, tốc độ không lớn lắm, thắng gấp nhưng chẳng kịp, Dịu bị hất ngã xuống đường, nằm sấp bên lề, bánh xe trước cán nghiêng, ngã đè lên chân phải của cô. Kẻ cầm lái là một gã trai trẻ cũng bị té nhưng gượng dậy được, hấn hót hải tìm chiếc kính cận vắng đâu đó mang vội vào, dựng xe lên, quỳ bên người ngộ nạn, cố đỡ cô ngồi dậy. Dịu bất tỉnh. Những thùng carton vắng trên mặt đường, có cái bung ra cho thấy những chiếc túi xách nhiều cỡ đựng trong đó. Người đi đường xúm lại.

Sáng hôm sau Ngọc lại vào bệnh viện. Vai mang túi xách, tay xách giỏ đựng gà mên, cô bước vào phòng điều trị. Chưa tới giờ khám bệnh, bệnh nhân nhẹ và các người thân nuôi bệnh thong thả ra vào. Ngọc thoáng ngạc nhiên khi thoát thấy Dịu nằm thêm thiếp trên chiếc giường kê bên phải cửa ra vào, gò má trái bị xây sát tím bầm, chân phải bó bột từ bàn chân lên tới đầu gối, cái chân đập tuột rơi xuống cạnh gã trai trẻ lót dép ngồi bệt trên sàn, tựa lưng vào chiếc tủ thấp đầu giường mê mải đọc báo.

Ngỡ ngàng dừng lại vài giây, đoạn Ngọc rảo bước đến chỗ bà Năm nằm, dịu dàng đỡ bà dậy.

- Tối qua ngủ được không dì!

- Lạ chỗ hơi khó ngủ nhưng hồng sao.

Cô loay hoay mở gà mên múc phở ra chén đưa bà Năm:

- Dì ăn ngay cho nóng!

- Ôi, cực thân cháu quá, dì hồng đáng được chăm sóc như vậy đâu.

- Dì mà còn giữ cái giọng ca cẩm đó cháu không thềm tới nữa đâu! - Ngọc lau bầu.

Bà Năm gượng cười, lặng lẽ ăn phở. Ngọc quay ra, vỗ khế vai gã trai mải mê đọc báo:

- Cậu vui lòng cho tôi hỏi thăm!

Thoáng bửng lửng nhưng rồi hấn cũng gấp tờ báo, nhặt tằm chăn đắp lại cho Dịu, đoạn theo Ngọc bước ra hành lang. Họ đứng sòng vai nhau. Ngọc dè dặt nói:

- Xin lỗi, hơi tò mò một chút, cái cô mặc bộ áo váy màu đen chấm trắng đó là người thân của cậu à?

- Người dưng thôi! Tối qua ngang qua một nhà hàng, cổ từ trong phóng ầu ra, tở tránh hồng kịp nên tông phải...

Ngọc mỉm cười, vuốt cái nhìn kẻ cả từ đầu đến chân - mang đôi dép cũ xì, mòn vẹt - gã trai:

- Nếu không làm thì cậu là học sinh cấp 3?

- Hồng dám đâu, cấp 4, năm thứ ba đại học Kiến trúc, ngành Mỹ

thuật công nghiệp. Còn đăng ấy?

- Vậy thì xưng tớ nghe không hợp đâu vì mình cũng cấp 4, nhưng đang học năm cuối ở Nhạc viện. Cậu cùng lứa với con em Út của mình.

- Vậy hả! Xin lỗi chị! Tui người trần mắt thịt lại cận thị nặng nên...

- Mình tên Ngọc, Bùi Sơn Ngọc. Còn cậu?

- Quân, tui nó hay kêu xách mé là Quân... khờ!

Nhìn qua cửa, thấy Dịu vừa thức, ngọc nguậy tay chân cố ngồi lên, Ngọc buột thốt:

- Kìa Quân... khờ, nạn nhân của cậu thức rồi kìa! Trời, con nhỏ có đôi mắt đẹp dễ sợ!

Hai người bước vào. Ngọc nhẹ nhàng luồn tay sau lưng nâng Dịu lên, Quân mau mắn gấp tấm chăn chèn vào gối kê sau lưng để Dịu tựa vào tường. Cô lạ lùng nhìn hai người. Quân xoa xoa hai bàn tay vào nhau mãi mới ái ngại nói:

- Cô hồng biết tôi là ai đâu, vì tối qua chưa kịp nhìn tôi thì cô đã ngất xỉu. Rất tiếc tôi đã đụng phải cô, thành thực xin lỗi!

- Anh có lỗi gì đâu! - Dịu nhỏ nhẹ nói - Em đã nhào ra đường trong lúc tâm trí hồng được tỉnh táo tại vì... vì... vì em bị ép buộc phải tiếp khách, buộc phải uống bia...

- Cô làm ở nhà hàng đó lâu chưa? - Quân nói.

- Mới có tuần lễ à! Mùa lũ vừa rồi em đã gặp bà chủ tháp tùng một đoàn từ thiện về Đồng Tháp. Con người từ thiện hôm đó té ra không giống chút nào với bà chủ nhà hàng Lục Bình lúc này.

Ngọc kinh ngạc:

- Ủa, nhà hàng Lục Bình sao?

- Dạ, bà chủ tên Huyền, bộ chị cũng biết à?

Hơi ngượng, Ngọc lắc đầu:

- Không, nghe cái tên Lục Bình ngồ ngộ nên...

- Còn có ai bị dụ dỗ như em nữa không? - Quân đẩy kính cận lên, né tránh tia nhìn trong veo của Dịu.

- Dạ có, thêm hai chị cùng quê.

Ngọc chột lái câu chuyện qua ngõ khác:

- Em có chiếc áo rất đẹp!

- Hàng cứu trợ nhưng sang trọng quá, em cất kỹ, hôm qua bà chủ lục ra buộc em phải diện để tiếp khách.

Lặng người giây lát bởi cô em thương yêu và hoài niệm về những năm tháng đẹp nhất của hai chị em bỗng choáng ngợp cả tâm lẫn trí sau lời kể mộc mạc của cô gái xa lạ, Ngọc cố giữ giọng trầm tĩnh:

- Em có để ý đến ba chữ B.S.T thêu lồng vào nhau trên ngực áo

không?

Dịu cúi nhìn ngực áo bên trái, đưa tay sờ rầm những nét thêu uốn lượn ánh màu ngân nhũ trên đó, mắt loé ánh vui, và tiếng nói cô chột ầm hần như thể được hơ qua lửa:

- Không rõ tên người hay tên hiệu may, ban đầu em tính tháo bỏ nhưng bỗng thấy đẹp nên giữ lại, đoán mò riết, rồi yên chí B.S.T là Bông Súng Trắng, loại hoa mùa nước nổi thường nở trắng đồng nước ở quê em.

- Thực ra... - Ngập ngừng, Ngọc nói - B.S.T là tên viết tắt của em gái chị: Bùi Sơn Trang!

Cặp mắt to sáng của Dịu, và đôi mắt ít to hơn sau kính cận của Quân cùng xoe tròn, ngạc nhiên như thôi miên đôi hạt trong vắt ứa lặn trên má Ngọc.

Phố Hoa Phai

Phần 04

Một ngày của Quân bắt đầu từ lúc 4 giờ 30 sáng. Vệ sinh cá nhân xong, hắn tiếp mẹ chất các thứ đồ lè như bếp lò than, soong, chén dĩa, các loại thịt, và các thứ phụ gia khác để chế biến món điểm tâm mì, hủ tiếu, các thức uống như cà phê, sữa đậu nành... lên yên sau chiếc cúp 81 cà tàng đưa ra đầu ngã ba đường, nơi có tán bã đậu tỏa rộng, trước quán hớt tóc của một ông già hưu trí, tụ điểm của những xe honda ôm chờ khách.

Tiếp mẹ bày hàng, nhóm lửa xong, từ xóm chùa Chơn Pháp, Quân chạy băng qua đường lớn sang tới khu biệt thự, ở đây sáng nào cũng có lắm người đến chạy bộ, tập thể dục, đánh cầu lông... Sau cữ chạy bộ chừng bốn mươi phút, Quân quay về ăn sáng. Những hôm có tiết học thì tới trường, rồi rảnh thì hắn đến văn phòng Nhóm Sao Biếc.

Sáng nay Quân tới văn phòng ở tầng trệt ngôi nhà mặt tiền trong một khu phố chưa sầm uất lắm, thấy Thái, Hải, Vân, Nhi ngồi ở quán cà phê vỉa hè bên kia đường, hắn vội tấp vào. Khởi cần hỏi, cậu bé chạy bàn mang đến cho Quân một tách cà phê đen nóng. Vân nói:

- Sao sắp? Cái xe và mấy thùng hàng vẫn còn kẹt hả?

- Ờ, nhưng thế nào cũng ổn thôi. À, có chuyện này khá thú vị...

Đoạn Quân kể chuyện cái áo váy nền đen chấm trắng sau hành trình

cứu trợ, từ Đồng Tháp lại quay về Sài Gòn.

Nhi xuýt xoa:

- Thú vị thiệt, nhưng mà chủ cũ của cái áo ấy, cô Trang Bê Rê Tím sao lại chết?

- Bị tai nạn giao thông ngay trong đêm sinh nhật! - Quân quay sang Thái - Có gì mới không?

Thái kích cùi chỏ vào hông Hải ngồi kế bên:

- Hải nói đi!

- Không xong rồi sếp! - Hải lắc đầu - Kiểu túi xách S.B của mình đã bị bọn làm hàng nhái tung ra, giá chỉ bằng một phần ba giá mình xuất xưởng.

Quân vò đầu bứt tóc:

- Như vậy thì có nước... chết!

*

* *

Tình cờ gặp nhau ở thư viện tổng hợp, mượn sách xong, Ngọc rủ Quân ra quán vỉa hè uống nước. Quân uống cà phê đá, Ngọc uống trà Lipton. Ngày vắng gió giàu nắng, đôi má cô gái hồng mọng lên trông ngon muốn... cắn. Kính cận của gã trai luôn bị hơi nóng hay mồ hôi làm mờ, chốc chốc gỡ ra lau qua rồi đeo lại. Lần gặp đầu hấn hơi lúng túng trong cách xưng hô, nay ngấm kỹ Ngọc hơn, hấn yên chí gọi bằng chị là vừa lịch sự vừa... phải phép. Quân nói:

- Chị có hay tới thư viện không?

- Thỉnh thoảng. Đọc hay mượn sách chỉ là cái có, tìm một góc vắng để mơ mộng, viết vài trang nhật ký mới là chuyện đáng để làm! - Ngọc nửa đùa nửa thật.

- Thiếu khối gì nơi để mơ mộng hay viết nhật ký? Ở nhà chẳng hạn... - Quân nửa ngờ nửa tin.

- Ở thư viện thú vị hơn, quanh mình toàn là những bậc vĩ nhân lặng lẽ ngồi nằm trên các kệ sách, lặng lẽ nhìn ngắm ta, khích lệ, an ủi ta vân vân và vân vân...

- Quân thì khác. Học, học và học!

- Để trở thành con mọt sách!

- Không, thành vĩ nhân để ngày nào đó cũng được vào ngôi đứng hay nằm lặng lẽ trên các kệ sách chờ chị tới để ngắm.

- Thì ra cậu cũng biết đùa?

Cả hai cùng cười. Quân lại gỡ mắt kính ra lau, không vội đeo vào:

- Nè, không hiểu sao Quân hay nghĩ tới trường hợp chị gặp lại cô em qua Dịu.

- Gặp lại? Cậu nói hơi quá, nhưng cũng không hẳn sai. Hôm đó bước qua cửa bắt gặp chiếc áo váy quen thuộc khoác trên người cô gái xa lạ, mình sờn cả gai ốc. Cái cảm giác gì đó thật khó tả lúc qua người và tim đập loạn nhịp khi thấy ba chữ B.S.T. Mang phở cho bà dì xong, mình quay ra ngay và gặp cậu!

Quân nhăn nhó:

- Kể như lòng từ thiện của má chị Ngọc đã được hồi âm. Trường hợp này hiểm có lắm, chị nên coi đó là một niềm vui, còn Quân thì hơi... khó!

- Dị nó nhận lỗi về phần mình, sớm muộn gì cảnh sát cũng trả lại xe và hàng hóa cho cậu, khó chỗ nào?

- Thà đụng phải người khác, đụng nhằm con nhỏ bỏ quê ra đi, bơ vơ giữa Sài Gòn đông hội như vậy, hổng lẽ giờ bỏ trốn, không giúp đỡ gì nó. Trước mắt là ăn uống thuốc thang hàng ngày, sau đó là viện phí.

- Ờ, cũng khó thiệt. Mình hứa với cậu sẽ suy nghĩ thêm về việc này. Hiện cậu sống thế nào, có được thoải mái không?

- Thoải mái à? Chắc còn hơi lâu. Thấy mấy đứa bạn bên Bách khoa lập nhóm buôn bán, lắp ráp máy vi tính, giờ chuẩn bị huy động vốn thành lập công ty thấy ham, bọn kiến trúc tụi này bắt chước lập nhóm thiết kế các mẫu mã thời trang, design các mẫu hàng công nghiệp... Quân chợt bỏ lửng, mắt xa vắng gửi đâu đâu vào dòng người ngược xuôi ngoài đường phố. Ngọc bỗng thấy “cu cậu” không còn mặng sứa như lần gặp đầu mà già dặn, sương gió hằn ra.

- Có ăn nên làm ra không? - Ngọc tỏ vẻ sốt ruột.

Quân nhăn nhu, nói như thể khó nhọc chọn từng từ, từng tiếng:

- Chỉ mới nửa năm công việc chưa đâu vào đâu, đứa nào trông cũng xuống cấp trầm trọng, vì bao nhiêu tiền bạc dù cò con đồ hết vô làm vốn, ăn mặc thường ngày chỉ qua loa, nhan sắc kể như tàn tạ!

Về mặt “buồn tàn thu” của gã sinh viên trường Kiến khiến cô trường nhạc bật cười:

- Tưởng lâu lắc gì, mới có 6 tháng đã bày đặt than vởi thở. Nhóm có mấy thành viên, có móng nào mắc “bệnh than” như cậu không?

- Kể cả Quân là 3 nam, 2 nữ. Tụi nó vừa dễ thương vừa dễ ghét, khó tả lắm, toàn là công tử mí lì tiểu thư nửa mùa, bó cả ngày, thậm chí cả tháng cũng hổng lấy đâu ra một tạo cái gọi là tác phong công nghiệp. Cả trước mặt lẫn sau lưng chúng đều gọi Quân là Quân khờ, nhưng lại ép Quân ngồi vô ghế sếp nhóm. Tên tạm đặt là Nhóm Sao Biếc!

- Chưa biết cái nhóm Sao Siếc, ủa quên, Sao Biếc của cậu ra sao, nhưng chỉ mới nghe kể mình thấy hơi thích rồi đó. Thế nào mình

cũng ghé chỗ các cậu. Chắc là mãi chơi nên đến giờ công việc chưa đâu vào đâu hả?

- Có chứ, chị! Mặt hàng do tụi này vẽ mẫu mã, thuê may gia công tung ra thị trường cả ba tháng nay rồi đó.

- Mặt hàng gì vậy?

- Túi xách nhãn hiệu S.B. Tối qua, Quân đi giao hàng đột xuất thì gặp phải cái cô Dịu kia đút giò vô bánh xe, xui tận mạng!

Họ cùng cười. Ngọc ái ngại nói:

- Vừa đi học lại làm thêm chắc nhọc lắm hả? Vậy cậu ở ký túc xá hay ở ngoài?

- Ngoài, hơi xa trung tâm. Chị biết Phố Hoa chứ?

- Ủa, Phố Hoa à? Cậu ở khu biệt thự hay khu nào?

- Khu chùa Chơn Pháp!

- Mình ở nơi khác nhưng nhà má ở Phố Hoa, trong khu biệt thự í!

- Vậy sao?

Cách trung tâm thành phố non mười lăm cây số đường chim bay về phía Đông Bắc, xưa vốn là một làng hoa, quanh năm cung cấp hoa tươi cho hầu hết các chợ ở nội thành. Cái thời sáng sủa hoa theo xe thổ mộ về phố giờ đã hóa ra thời... xa xưa, chỉ còn trong ký ức của các ông già bà lão.

Từ những năm giữa thập niên 90 của thế kỷ trước, làn sóng đô thị hóa ào ạt xâm thực vào các làng quê xóm mạc vùng ven đô, các ngôi vườn đầy hương sắc ở đây dần lùi bước trước “đạo quân” xi măng, sắt thép... Làng hoa nay phân thành hai khu theo cách gọi truyền miệng dân dã. Khu xóm cũ gồm nhiều đình chùa dấu có lăm nhà xây mới, đường tráng nhựa vẫn chưa mất hết dáng vẻ xưa, hơi hiếm, vẫn còn lác đác vài vườn hoa chưa nở phân lô bán đất. Khu mới cách khu cũ con đường nhựa mới mở khá rộng, được quy hoạch thành khu biệt thự, trên đất nghĩa địa cũ giờ mọc sừng sững các tòa nhà mái chóp, mái bằng, mái cong pha trộn hồ lớn đủ kiểu kiến trúc Âu, Á, Mỹ, Phi... theo ý thích hay sự tưởng tượng của các ông bà chủ.

Làng đã và đang hóa thành phố mỗi ngày. Do phong thổ phù hợp với việc trồng hoa, hay bởi truyền thống “yêu hoa” của đất cũ nhấm vào người mới, nhà nhà ở đây bây giờ lại rủ nhau trồng hoa. Hoa trước thêm, trong sân, ngoài rào, và hoa leo lên cả những sân thượng lộng gió. Chẳng biết từ lúc nào có kẻ vui miệng gọi cái tên Làng hoa xưa thành ra Phố Hoa nay, và cứ thế truyền nhau. Dẫu cái tên mới nay chẳng thấy ghi ở bất cứ giấy tờ, văn bản hành chánh hay địa chính nào cả, nhưng hễ lên xe ôm, xe taxi hoặc hỏi đường, chỉ cần bảo về

“Phố Hoa” thì hầu như ai cũng biết!

- Cậu có hay sang khu biệt thự chơi không?

- Hồng có vinh hạnh quen ai ở khu toàn nhà giàu đó, nhưng sáng nào Quân cũng sang chạy bộ, tập thể dục bởi bên đó thoáng mát, ít bụi. Từ đường Cây Diệp rẽ vào nhà má chị ở quãng nào?

- Rẽ phải chừng trăm mét, trước cổng leo kín hoa loa kèn vàng.

- À, vậy thì biết rồi, ngôi nhà lớn ba tầng lầu, cửa xanh lá cây nhạt, tường màu trắng, có vườn hẹp bao quanh. Thỉnh thoảng ngang qua nghe nhạc pop-rock phát âm ỉ, hoặc tiếng trống nện thẳng cánh khá điệu nghệ...

- Đúng, đúng rồi! - Cô gái thấp giọng gần như thì thầm - Bây giờ tiếng nhạc và trống không còn nữa! - Đoạn cô gọi trả tiền nước, đứng lên chìa tay cho gã trai bắt - Ngọc phải biến đây, bye, hẹn gặp lại.

*

* *

Làng quê trong ký ức của Dịu:

Sớm mai mùa lũ. Làng mạc lai láng nước. Từng tốp học trò lớn nhỏ quần xắn quá gối, cặp sách mang vai hoặc đội trên đầu, đi chân đất lội nước, qua cầu treo, ngồi xuồng tới trường.

Chinh và Dịu trên chiếc xuồng ba lá chát đầy ngó bông súng. Xuồng tấp vào cổng trường Trung học cơ sở Tương Lai mái tôn tường gạch cũ kỹ. Chinh trao chèo cho Dịu, cúi xuống xắn cao hai ống quần, cởi giày xắn đan cầm tay, vai mang cặp da xuống xuồng.

Ba tiếng trống vang lên báo giờ vào lớp. Chinh nói:

- Đi chợ về nhớ đón anh ghen!

- Dà! Ủa, hồi nãy anh Hai dặn em mua...

- Vài cây bút bi, hai cuốn tập.

Dịu che miệng cười:

- Lại làm thơ thất tình à?

- Không, lần này anh tính viết văn xuôi.

- Về cô nào hả?

- Trật lất, đề tài mênh mông và hay ho hơn chuyện... con gái nhiều.

Họ cùng cười, Dịu khuấy chèo quay mũi xuồng ra đường lớn, dù chẳng còn thấy đường đâu, nó chìm sâu dưới nước. Chinh rảo bước lội vào lớp. Các cô cậu lớp 8 thôi râm ran trò chuyện, đứng lên chào thầy. Chinh leo lên bục, dù nó chìm dưới cả vài tấc nước, anh cũng bỏ vội hai ống quần xắn cao xuống, mang giày vào, quét tia nhìn vui đáp lại những ánh mắt ngược sáng với ánh mặt trời dội qua các lỗ thủng mục trên mái tôn của lũ học trò, khẽ nói:

- Các em ngồi xuống!

Gỡ cặp bỏ lên bàn, cầm mẫu phần trắng, Chinh khoát tay:

- Hai tiết văn sáng nay, các em sẽ tập làm văn về một đề tài hết sức quen thuộc đối với chúng ta, thầy hy vọng sẽ có được những bài hay để làm thành một tuyển tập văn xuôi, in và phát hành hẳn hoi!

Bọn trẻ vỗ tay rần rần. Thằng Châu lớp trưởng đứng lên nói:

- Có cả bài của thầy nữa mới hay! - Nó đảo mắt ngó quanh, cười toe

- Phải không các bạn?

Bọn trẻ nhao lên “phải, phải, phải!”, và vỗ tay đập bàn rầm rầm,

Chinh phải gõ thước kẻ lên bàn vài lần để văn hồi trật tự, mỉm cười:

- Thầy chỉ tính biên tập và đứng tên chủ biên thôi, nhưng nếu... ờ thì, thầy trò mình cùng viết vậy! Ta bắt đầu nào!

Chinh viết thật nắn nót đề bài lên bảng: “Hãy kể một câu chuyện khó quên về mùa lũ mà em từng biết, hoặc đã trải qua”.

Một giề lục bình cống bông tím lặng lẽ trôi qua cửa lớp, tấp vào bên bụi giảng, chẳng ai hay.

Như thể những đoạn phim quay chậm, chắp lại thành từng mảnh rời, “màn ảnh ký ức” của Dị lại bật sáng hình ảnh của một ngày khác:

Đồng trống mênh mông nước, bông súng trắng xóa bập bênh, mênh mông giữa đất và trời. Chinh mò mẫm vừa lội vừa kéo xuống đi, chốc chốc hụp lặn mắt tăm rồi ngoi lên thả vài con ốc bươu hoặc vài nhánh lúa sót vào xuống.

Thoạt tiên mưa lũ tràn qua những đám mây vùn vủ rơi lác rác rồi nặng hạt dần, gió và sóng cũng dần dà lớn hơn, không ngớt xô đẩy chiếc xuống con nghiêng ngả, Chinh vừa khó khăn giữ xuống đừng lật, vừa cố tiếp tục công việc. Cách anh chừng vài chục sải tay, hai đứa trẻ trai chừng 12 - 13 tuổi cũng lâm vào cảnh khốn đốn tương tự.

Mưa gió mỗi lúc một lớn hơn, Chinh quyết định quay về. Từ hướng hai đứa trẻ bỗng xuyên qua màn mưa trắng đục tiếng kêu bặt trong gió nửa hư nửa thực:

- Cứu... ời, cứu với... thầy ời!

Tiếng kêu lặp lại lần thứ ba dần yếu lả đi rồi chìm ngấm. Buông vội chiếc xuống, Chinh ráng hết sức bơi dần về phía hai đứa học trò đang lâm nạn...

Chiều muộn. Được tin cấp báo của hai đứa trẻ được tiếp cứu bởi một chiếc ghe máy chở hàng tạp phẩm ngang qua, bà Tư Hồng chèo xuống len lỏi qua các mái nhà và ngọn cây xác xơ lác đác nhô trên mặt nước ra bãi Sáu, Dị đứng đằng mũi cổ rướn cao người bắc tay lên miệng làm loa, lom lom trông mặt nước dị sóng sau cơn mưa,

gọi khản cả tiếng:

- Anh Hai ơi, anh Hai à!

Đêm buông nhanh, nuốt trọn tiếng kêu tuyệt vọng và xóa nhòa tất cả. Từ làng, hàng chục chiếc xuồng, ghe gắn máy hoặc không túa ra đồng trống. Những ánh đuốc cháy bập bùng soi lúc mờ lúc tỏ từng vể mặt, từng ánh nhìn lo âu của mọi người. Những xuồng ghe quay đảo mọi hướng trên mặt nước, những tiếng kêu đủ giọng lồng lộng chen vào nhau thẳng thốt:

- Thầy Chinh, thầy Chinh ơi!

- Hai Chinh ơi, Hai Chinh à!

- Thăng Chinh, mày ở đâu hả?

- Anh Chinh ơi, đừng để con Dịu mồ côi, tội lắm!...

Những tiếng kêu vật vờ, rách bươm trong gió. Những tiếng kêu vỡ vụn trong tai Dịu, chui tọt vào ngực cô làm trái tim đau buốt. Anh Hai đã bị cơn lũ nuốt chửng rồi, bị những móng vuốt hung bạo của nó siết chặt, hồng buông tha thiết rồi! Những tiếng kêu và những xuồng ghe cứu hộ dần im hơi, khuất bóng trong màn đêm bí bùng, chỉ còn mỗi chiếc xuồng con bập bênh trên sóng. Đẳng lái, bà Tư Hồng - người hàng xóm tốt bụng - buồn bã buông chèo ngồi cầm sừng, cơ hồ muốn thu mình nhỏ lại trước nỗi đau to lớn của cô học trò lớp 11 lâu nay bà vẫn coi như con. Gọi khản cả giọng, tắt cả tiếng, đưa cao ngọn đuốc dọi mãi vào mệnh môn chẳng tìm thấy chút hồi âm, Dịu ngồi ủ rũ trước mũi xuồng ngửa mặt trông lên ngàn sao. Cả trời sao lung linh hư ảo sau màn lệ nóng. Ở đâu đó trong những cánh mây không ngừng trôi kia có không một chút linh hồn nhỏ nhoi của Hai nương náu? Ngọn đuốc bắt chợt rời khỏi tay cô, tức khắc bị nước lũ ngọam lấy, cuốn đi, cuốn đi...

Dịu khẽ trở mình, cả làng quê trong cô trở mình theo.

Từ ngoài cửa bước vào, Ngọc đặt cái túi xách cũ kỹ, căng phồng lên giường, đập nhẹ vai Dịu, gọi:

- Dịu à, trưa trật rồi còn ngủ sao?

Cô gái quay ra, ngồi lên, cả làng quê trong cô ngồi lên theo rồi vụt tan biến. Nụ cười tươi rói của Ngọc khiến Dịu tỉnh táo hẳn:

- Chị mới tới!

- Ừ, mở túi ra kiểm lại coi có thiếu hụt mất mát cái gì không?

Ôm lấy cái túi xách, không vội mở dây kéo, Dịu nói vui:

- Cảm ơn chị hết sức, sao bà chủ chịu giao lại cho chị vậy?

Dịu buột thốt: "Nhờ ba chị phen tới cho bà Huyền í!". Nhưng rồi Ngọc lại nói:

- Chuyện nhỏ! Bả bảo đảm với chị giấy tờ tùy thân, quần áo lẫn tiền

bạc trước sao giờ vẫn y vậy!

- Trước, cái túi lép kẹp đâu có đầy dữ thần vậy nè!

- À, lại là một chuyện nhỏ khác, chị tặng em vài bộ đồ í mà, hàng đại hạ giá vỉa hè nhưng còn tốt và thời trang lắm.

- Ui, cảm ơn chị đã mang tới cho em sự tốt lành, nhưng em lại sắp báo chị tin không được vui.

- Tin gì?

- Sớm nay dì Năm được xuất viện ra đi từ hồi 7 giờ kém. Dì biểu em nhắn lại với chị là chừng nào lành lặn hẳn dì sẽ quay lại. Được biết hồng đời nào chị đồng ý cho dì về quê, nên dì phải trốn.

- Trời đất, cái đức tự trọng của dì dày ghê nời, đành thua thôi! Dì ngại về nhà lúc này không làm việc nhà được thành ra ăn bám nên... Sao? Thằng nhóc có ghé lại không?

- Í chết, suýt quên! - Dịu lừa tay dưới gối lôi ra một phong thư không niêm dày cộm đưa Ngọc - Chị coi đi!

Cọc tiền 2 triệu gồm toàn giấy bạc 100.000 đồng ràng giây thun kèm tờ thư, Quân viết: "Dịu mến! Cảm ơn em đã ký giấy bãi nại giúp anh nhận lại được chiếc Cub cà tàng và mấy thùng hàng. Lần nữa, xin lỗi em về tai nạn không may vừa rồi. Anh đã hỏi kỹ, coi cả phim chụp X quang, em chưa đến nỗi gãy xương, chỉ bị bong gân, sai khớp thôi, điều trị ít hôm nữa sẽ khỏi. Phải đi công tác gấp, có chút tiền mọn gửi em dùng tạm, mong không từ chối! Quân".

Ngọc bỏ cả cọc tiền lẫn tờ thư vào phong bì trả lại Dịu:

- Nói chung, Quân là một người tốt, em cứ nhận khoản tiền này đi, đừng ngại gì cả.

- Nhưng mà... - Dịu nhăn nhó, đôi mày trên cặp mắt to sáng cau rú lại - Em thấy kỳ quá hà! Ảnh có lỗi gì đâu mà cứ hết xin lỗi đến cảm ơn em? Lại nữa, mới quen chưa chị đã xưng anh mí lị em ngọt xớt! Ngọc cười. Dịu lảng cái nhìn xa vắng ra tận khóm hồng oặt ẹo vẫn ráng hết sức nở một đóa còi cọc ở bồn hoa trước sân bệnh viện.

*

* *

Trong hơi lạnh dễ chịu phả từ máy điều hòa, bà Thu ngồi sau bàn làm việc ở văn phòng công ty, ký xong mớ giấy tờ, xóc lại gọn ghẽ đưa cô thư ký Phụng đứng chờ bên cạnh:

- Bảo phòng kinh doanh báo cáo ngay doanh số của đại lý miền Trung trong ba tuần qua để kịp điều chỉnh kế hoạch phân phối này, sẽ họp bàn vào sáng mai.

Cô thư ký "dạ!" khẽ, ôm xấp giấy tờ đã bỏ vào kẹp trình ký quay ra

ngoài. Cùng lúc Ngọc bước vào, khép nhẹ cửa, kêu lên:

- Má!

Bà Thu rời bàn làm việc:

- Má biết rồi!

Hai mẹ con đến ngồi ở salon.

- Sáng nay con không đi học sao?

- Dạ không! Thì ra... má hay rồi à?

- Ờ, dì Năm đã gọi cho má từ bến xe. Đơn giản là vết thương trên đầu ổn rồi, dì đã được phép xuất viện, bốn tuần nữa mới quay lại cắt băng cánh tay nên xin được về quê tịnh dưỡng.

- Thiệt ra dì ngại cánh tay chưa lành về nhà mình..

- À ra vậy, má hiểu rồi. Sao dì cả nghĩ đến vậy chứ! Mấy chục năm nay má vẫn coi dì như chị em ruột dì hông biết sao?

- Bà ngoại thì đâu coi dì...

- Vắng dì Năm không ai lo cơm nước, hôm rày đành kêu cơm nhà hàng mang tới, má bỏ cái lệ qua bữa trưa ở công ty, về nhà ăn với ngoại cho vui. Không thông cảm đã đành, ngoại còn nặng nề với má đủ điều, thiệt rầu hết sức. À, con nhỏ Dịu sao rồi?

- Khá lên nhiều rồi. Thằng nhóc gây tai nạn tuy nghèo mà rất biết điều.

- Chưa từng gặp, nhưng từ hôm nghe con kể về trường hợp của nó má cứ suy nghĩ hoài.

- Riêng con thì thấy cái áo của em Trang đã tưởng không bao giờ... nhưng rồi bỗng gặp lại bất ngờ như vậy, quả là một hồi âm kỳ diệu về lòng từ thiện của má!

- Má cũng nghĩ tương tự như con, cảm thấy có chút nhân duyên trong việc này, rồi cứ băn khoăn nửa muốn nửa không muốn gặp con nhỏ bất hạnh đó, và đâm ra mất ngủ.

*

* *

Quay lại cái nơi quen thuộc thuở ngày ngày cơm hộp, băng video giao tận nơi, bà Báu có cảm tưởng cái cầu thang đã được tay tinh quái nào đó coi nói thêm cho nó lăm lăm, tới tầng hai đã mệt, lên tầng ba càng mệt hơn, và đến tầng bốn thì phải nói là... bờ hơi tai. Đứng trước căn hộ cửa đóng im ỉm có tiếng tivi văng ra, bà Báu đưa tay chặn ngực cố nén hơi thở dồn dập, nghỉ mệt giây lát mới lớn tiếng đĩnh đạc kêu:

- Út ơ, mở cửa coi!

Tiếng kêu lặp lại lần thứ hai, cửa mới mở hé, Lựu vừa cài cúc áo

phía trên vừa thò đầu ra xoe tròn mắt nhìn khách, ngỡ ngàng nói:

- Bà... muốn gặp ai?

- Ủa, vợ chồng thằng Út Liêm hông có đứa nào ở nhà sao? - Bà Báu chưng hửng, cố dịu giọng - Tui là má thằng Út, còn... cô là ai?

Lựu mở rộng cửa:

- Dạ, xin mời bà...

Người đàn bà trẻ cúi xuống bế thốc đứa bé gái chừng một tuổi đang lê la trên sàn, ngồi vào ghế salon, bấm remote tắt ti vi. Bà Báu dè dặt ngồi xuống ghế đối diện với cảm giác hăng hụt pha chút ảm ức như thể mình vừa bị mắc lừa, đến cái nơi không nên đến, ngồi cái chỗ rõ ràng chẳng hề chờ đợi mình. Miễn cưỡng cầm ly nước lọc Lựu đưa mời, hắng giọng định nói cái gì đó nhưng rồi bà mím môi giữ im lặng. Đáp lại tia nhìn dò hỏi của bà cụ, người đàn bà trẻ từ tốn nói:

- Thưa bà, cháu là chủ mới của căn hộ này.

- Ủa, từ hồi nào vậy?

- Dạ, từ vài tuần nay thôi, thủ tục sang nhượng và giấy tờ hợp lệ, nếu bà cần...

Bà Báu cố giữ điềm tĩnh, giọng vẫn run khẽ:

- Trời đất, tui nó đâu cho tui hay. Thằng Út bán nhà sao đồ đạc còn y nguyên vậy nè?

- Bộ salon này ảnh lưu chủ, còn cái ti vi, đầu máy video và ít đồ gỗ trong kia, ảnh trừ nợ cho má cháu.

- Má cháu?

- Dạ, cháu là con thứ năm của má Chín, ở đây người ta thường gọi là bà Chín... mập í mà!

- À ra vậy, bà Chín đồng bóng, chuyên cho vay nóng chớ gì?

- Ủa, thì ra bà cũng từng là thân chủ của má cháu sao?

- Hổng dám, có lúc tui từng ở đây vô ra thỉnh thoảng gặp rồi quen sơ thôi!

- Vậy mà má cháu lại nói là quen rất thân với má anh Út.

- Bà chỉ vui miệng nói chơi, may ra thì chỉ có người cỗi tiên mới chơi thân với bà nổi!

Cái giọng gay gắt và vẻ mặt bức bối không thềm giấu của bà Báu khiến Lựu hơi... dội, vội cười, nói bổ bã:

- Vợ chồng anh Út hứa bán căn hộ này cho má cháu lâu rồi, nhưng cứ hoãn đi hoãn lại mãi. Vừa rồi những ông bà chủ nợ họp nhau lại, thuê cả bọn giang hồ chuyên đòi nợ mượn tới làm dữ, vợ chồng ảnh túng thế đành...

Đang căng tựa dây đàn chợt chùng xuống y bánh tráng nhúng nước, bà Báu lặng người giây lát, đoạn thở hắt, buồn rầu lắc đầu:

- Vậy cô Năm có nghe hay biết tụi nó dọn đi đâu không?

Con bé cầu rầu khóc, Lựu vạch áo chìa vú cho con bé, buông thõng:

- Dạ không!

Quay về nhà, sau bữa cơm trưa do nhà hàng mang tới, dù bà Thu đã hâm nóng lại, bà Báu vẫn cứ cảm thấy chán ngắt, như là nhai rơm rạ. Hai mẹ con ra phòng khách ăn măng cụt tráng miệng, uống nước. Bà Báu lấy từ túi áo bà ba ra cái phiếu ghi kết quả siêu âm hôm trước Út Liêm đưa đặt trước mặt bà Thu:

- Con coi giùm cái phiếu siêu âm này dỏm hay thiệt?

- Siêu âm gì? Của ai vậy má?

- Của vợ thằng Út.

Bà Thu cầm phiếu coi, lật qua lật lại sẫm soi, buột thốt:

- Thiệt, không dỏm đâu! Con trai, ba mươi mốt tuần tuổi, chỉ còn chừng sáu, bảy tuần nữa má có thằng cháu nội đích tôn, con xin chúc mừng!

Bá Báu chẳng tươi tỉnh lên chút nào, cười nhạt:

- Nó báo cho má biết sẽ đẻ con trai, rồi nay lại bán nhà, con nghĩ thằng Út tính giở thêm quẻ, thêm chiêu gì đây?

*

* *

Chiều muộn. Dưới bóng râm một tán cây trong khuôn viên bệnh viện Bình An, Dịu lặng lẽ ngồi trên ghế đá, cây nạng gỗ dựng kế bên.

Những âm thanh, tiếng động ngoài phố văng vào như thể hòa âm của một thứ nhạc đệm hồ lớn, nhưng không thể át được bao sắc âm của ký ức dần dà mừng ngợp trong cô.

Gió thổi rập những bông súng trắng chen hoa điên điển vàng phủ đầy trên chiếc quan tài bằng gỗ tạp không sơn phết đặt trên bốn cái cọc tre xóc tréo cách mặt nước chừng hai tấc giữa đồng trống.

Trên các ghe, xuồng, đám học trò, những thầy cô và bà con làng nước lặng lẽ vây quanh. Mọi ánh mắt đổ dồn về bó nhang lớn cắm đầu áo quan tỏa khói mù mịt. Chén cơm cúng cái hột vịt luộc cắm đôi đũa đặt trước khung ảnh lộng kính chân dung Chinh tươi cười. “Nam mô tiếp dẫn đạo sư a di đà phật!...”. Vị sư trọng tuổi khoác áo cà sa ngồi dưới tán dù hoa trước quan tài gỗ mỡ tưng kinh. Tiếng mõ và kinh bạt trong gió. Quỳ sau lưng ông, Dịu tiều tụy với khăn xô trắng chít trên đầu tóc xõa và áo bà ba rộng thùng thình màu nâu non mượn tạm của bà Tư Hồng, chấp tay cúi sát ván xuồng lạy mỗi lúc vị sư gõ mõ lời dần, lấy hơi để tụng tiếp câu kinh khác.

Lễ cầu siêu chấm dứt, mọi người ra về. Thấy Dịu mãi ngồi bó gối trên

xuồng, Thiện nói với lũ bạn về trước, đoạn bước từ ghe lớn sang xuồng cô bạn, đỡ dành:

- Về thôi Dịu ơi! Ngồi đây khóc riết, đang nắng đổ bệnh thì khổ.
- Kệ mình, Thiện về đi!
- Chỗ thím Tư Hồng chật chội, má Thiện nói Dịu có thể đến ở tạm nhà mình.
- Cảm ơn, không tiện đâu!

Gã trai buồn bã lắc đầu, nhẹ tay gỡ sợi lòi tói buộc mũi xuồng vào cái cọc xóc treo đầu quan tài, xô xuồng ra, khuấy chèo cho xuồng đi.

- Về nhà mình nghen?
- Đã nói rồi mà!
- Vậy giờ muốn đi đâu?
- Đâu cũng được, còn nhà đâu nữa mà về!
- Phải chi hồng có gì buồn xảy ra tại mình vẫn cùng nhau đi học như thường ngày há Dịu!
- Qua lũ, chắc Thiện đi học một mình thôi!
- Ủa, sao vậy?

Cô gái làm thính, trông xa vời lên những đám mây trên trời.

Hôm ấy, Thiện chèo xuồng đưa Dịu đi qua không biết bao nhiêu chợ, bao nhiêu bến sông. Lúc quay về nhà bà Tư Hồng thì đã tối mịt. Dịu đâu ngờ đó lại là cuộc gặp sau cùng của hai đứa, để rồi cả mấy năm sau họ mới lại gặp nhau!

Hôm sau, tảng sáng, Dịu và mấy đứa nhỏ chưa thức dậy, bà Tư Hồng đã chèo xuồng ra chợ.

Trưa, thằng cu An và hai đứa em gái mặt mày nhếch nhác, buồn thiu đứng ngồi không yên trước ô cửa nhỏ trổ trên mái lá thối thòm trông ngóng. Thoáng thấy bà Tư và chiếc xuồng nhô ra sau một tán cây, chúng reo hò tỏ mở:

- Má về, má về!

Buộc xuồng vào đầu kèo dấp dính làn nước bạc, bà Tư khệ nệ ôm bọc hàng cứu trợ chui vào mái lá vui vẻ hét lũ trẻ tránh ra nhường lối. Gối quà được mau mắn mở ra. Gạo, mì gói, mùng mền, quần áo cũ bày ra trên sàn ván kê sát nóc. Chẳng chờ mẹ phân phát hay cho phép, mỗi đứa trẻ nhặt lấy một gói mì ăn liền xé ra, bốc ăn rau ráu. Dịu lặng lẽ ngồi quay lưng ngoài mé sàn buông chân xuống nước khuấy nhẹ nhẹ. Cầm từng món quần áo cũ lên ngắm soi, bà Tư Hồng giăng rộng cái áo thun màu vàng cam, giữa ngực áo in hình trái tim đen và dòng chữ Tây trông rối rắm, cười nói:

- Dịu nè, cái này chắc mày mặc vừa, còn mới lắm.

Vẫn găm mắt xuống những vòng tròn xoắn rộng dưới chân, Dịu nhỏ

nhẹ nói:

- Thím giữ lấy mà dùng. Chưa biết tới lúc nào nước mới chịu giụt, còn cứu trợ dài dài, lo gì.

- Ờ, chiều mầy ra mà nhận lấy phần, lúc nãy tao và thằng Thiện nhận thế, mấy ông ngoài ủy ban không cho.

- Vậy người ta có cứu trợ đất không hả thím?

Bà Tư xoa tròn mắt:

- Đất à? Mầy nói gì tao không hiểu?

- Cái cháu cần lúc này là một chỗ đất cao ráo để anh Hai cháu được mồ yên mả đẹp.

- Buồn quá mầy nói sảng rồi chắc? Người ta giúp mình cái ăn cái mặc lúc ngặt nghèo như vậy, ai lại đi cứu trợ đất để chôn cất bao giờ? À, suýt quên, thằng Thiện nhấn mai mầy ghé nhà lấy mấy tay lưới bén, lờ, lợp vừa có việc làm đỡ buồn, vừa có thêm cái ăn...

- Ủa, Thiện nó hồng xài mấy thứ đó nữa sao?

- Không. Hôm qua đi với nhau cả buổi, nó hồng nói gì à?

- Toàn chuyện trên trời dưới đất, tào lao bắc xế chớ có chuyện gì đâu!

- Hèn gì nó nói với thím là tính chào cháu để đi, nhưng thấy cháu buồn quá nên...

- Đi đâu, chạy lũ tiếp hay sao hả thím?

- Thằng anh nó ngoài Cao Lãnh mới mở thêm một nhà máy nước đá kê nó ra ngoài ở luôn, vừa phụ việc vừa đi học. Mà nè, tao hỏi thiệt, chơi thân với nhau từ nhỏ, đi học đi mần thêm, từ làm cỏ cắt lúa tới bắt ốc hái rau, quăng lưới đặt lờ đặt lợp luôn cặp kè sớm tối, tụi bây hồng có tình ý gì với nhau sao?

Dị cười buồn:

- Tụi cháu còn nhỏ nhít mà thím. Vả lại từ năm cháu 13 tuổi hồng tắm trường chung với lũ con trai trong xóm nữa, Thiện nó bắt đầu mắc cỡ, lúc nào cũng đóng vai ông cụ non...

- Mầy nói sao tao nghe vậy, nhưng sao hồi trưa hể nhắc tới mầy là trông nó buồn thiu buồn chảy?

Cả Thiện, cả bà Tư Hồng, và cả làng quê tan biến khi Ngọc sóng vai bà Thu bước tới chỗ Dị ngồi.

- Trời đất, em ở đây mà chị cứ kiếm mãi - Ngọc nói, đoạn quay sang bà Thu - Má chị nè Dị!

Dị lễ phép gật đầu chào bà Thu, khẽ dịch người nhường chỗ, hai mẹ con ngồi vào ghế đá. Đôi mắt to tỏa ánh buồn dịu dịu của cô gái cứ hút lấy bà Thu, nhìn cô quên chớp. Dị ngượng ngùng cúi mặt, bà Thu nhỏ nhẹ nói:

- Cô thành thực chia buồn cùng cháu về cái chết của người anh trong trận lũ vừa rồi!
- Cháu xin cảm ơn cô!
- Có phải vì sự mất mát to lớn ấy mà cháu...
- Sau khi nước rút, chôn cất anh Hai xong, nhà cửa bị cuốn sạch không nơi nương tựa...
- Cô hiểu rồi, nhưng đi liền ra thành phố cháu hổng nghĩ tới mọi bất trắc có thể xảy ra nơi xứ lạ đường xa sao?
- Dạ, cháu chỉ nghĩ đơn giản là ở hiền sẽ gặp lành.
- Sẽ có Bụt hiện ra giúp đỡ y như trong các câu chuyện cổ tích? Dịu tên tò nở nụ cười yếu xìu chữa thẹn. Ngọc nói giọng cà rỡn:
- Có Bụt hiện ra thiệt đó má!
- Đâu có, chị... - Dịu cãi, Ngọc cười:
- Bụt đã hiện ra trong lốt một chú chàng sinh viên đi giao hàng, sao em chóng quên vậy hả?
- Họ cùng cười. Bà Thu nói vui:
- Cháu hổng công nhận kẻ đã tông mình suýt gãy chân là ông Bụt à?
- Dạ có... chút chút! Nhờ ông Bụt đỡ đỡ cháu mới được đưa vô đây điều trị, được gặp chị Ngọc, dì Năm, và bây giờ gặp cô. Còn đối với anh Quân, chị Ngọc à, kể như em mắc nợ anh.
- Ủa, nợ gì? Hồi nào?
- Món tiền anh gọi là chút tiền còm, nhưng với em thì chưa lúc nào em có được nhiều tiền như vậy. Em định bụng sau này có việc làm tử tế thế nào em cùng tìm anh để trả lại.
- Quên đi nhỏ! - Ngọc làu bàu - Hổng hổng tốt như em nghĩ đâu, làm chút nghĩa cử đẹp để rồi đông biển í mà.
- Thiệt vậy sao chị? Mà em cũng đâu tính làm phiền gì anh nữa!
- Giờ cháu tính thế nào? Về quê hay tiếp tục tha phương cầu thực? - Bà Thu thấp giọng. Dịu cười buồn:
- Trước khi đi cháu đã khấn vái, nguyện với vong linh anh cháu là sau này dù sung sướng hay khổ cực thế nào cháu cũng sẽ quay về nơi chôn nhau cắt rốn! Giờ thì...
- Cháu đã từ bỏ các nhà hàng trá hình đó dứt khoát đến nỗi suýt chết, cô tin cháu không thể là người xấu hoặc yếu đuối. Cứ yên tâm, cô hứa sẽ hết lòng giúp đỡ cháu.
- Bà Thu bỗng gập người, ôm bụng nhăn nhó, mặt mày tái nhợt, tươm vã mồ hôi. Ngọc lo lắng:
- Ủa, má sao vậy? - Vừa nói cô vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho mẹ.
- Bà Thu gượng cười.
- Tới kỳ tái khám mà hôm rày má... quên!

*

* *

Bà Thu và cô Phụng thư ký ngồi ở salon văn phòng công ty. Họ vừa ăn trái cây, uống nước suối vừa vui vẻ trò chuyện:

- Sao? Việc đi học của nhỏ Dịu em giúp chị tới đâu rồi?
- Kể như xong, thưa chị. Em đã tìm hiểu kỹ, vô trường công lập thì không thể rồi, trong số các trường bán công và dân lập, trường phổ thông dân lập Hoài Bảo là có uy tín nhất...

Bà Thu đưa tay bóp trán:

- Trường Hoài Bảo à? Ông hiệu trưởng tên Vinh phải không?
- Thì ra chị cũng biết ông sao?
- Chắc em còn nhớ công ty mình góp hai phần học bổng cho các em khiếm thị học giỏi? Cùng tham gia đợt này còn có trường Hoài Bảo, và vài doanh nghiệp tư nhân khác tặng thêm cả chục phần nữa. Tháng rồi đi dự lễ phát học bổng trong chương trình Những ước mơ xanh, chị đã ngồi kế bên ông Vinh...
- Văn phòng trường Hoài Bảo đã đồng ý nhận hồ sơ của em Dịu vì chiếu cố trường hợp đặc biệt của em và đầu tuần tới phải đi học ngay mới kịp học kỳ 2.
- Vậy thì tốt quá rồi, rất cảm ơn em!
- Về việc chú Phong muốn bán lại toàn bộ cổ phiếu thế nào, chị?
- Công ty sẽ mua lại tất.
- Hội đồng quản trị sẽ khuyết mất một ghế.
- Lo gì, không mợ chợ vẫn đông. Ông rút, sẽ bầu bổ sung người khác vào kỳ đại hội cổ đông sắp tới.
- Trưa nay chị nhớ ra quán Trúc Xinh kéo Ngọc chờ.
- Con nhỏ buồn cười lắm, thỉnh thoảng tạo có này nọ để chị và ba nó có dịp ngồi với nhau. Bữa nay là cơ mới lãnh lương kèm trẻ học đàn.
- Con cái nào mà hồng mong ba mẹ sum vầy hả chị? Vả lại, thời chiến tranh lạnh chấm dứt rồi mà!

Họ cùng cười. Và, buổi trưa bà Thu mang theo nụ cười tươi tắn ấy đến quán ăn Trúc Xinh, ông Thái và Ngọc đã chờ sẵn ở đó. Họ ăn cơm, tán gẫu đủ thứ chuyện từ thời sự đến kinh tế, sau cùng đề cập đến trường hợp của Dịu. Bà Thu nói:

- Về việc cái áo của nhỏ Trang đi theo đoàn cứu trợ về Đồng Tháp rồi ngược lên thành phố, ba con Ngọc thấy thế nào?
- Một sự tình cờ thú vị.
- Em đã nhờ phòng hành chánh công ty về quê xác minh lý lịch nó, ai cũng thương quý hai anh em con Dịu.

- Thì ra nhà từ thiện này cũng kỹ tính gớm!
 - Em nghĩ, con Trang mình không may vận số. Gặp con Dịu không hẳn là tình cờ mà do Phật trời run rủi. Một ngày nào đó nếu thấy Dịu đúng là người tốt, em sẽ chính thức nhận nó làm con nuôi.
 - Má thiệt... tuyệt vời! - Ngọc gần như reo lên.
- Ông Thái lảng mắt ra phố, tránh cái nhìn đau đầu của bà vợ cũ. Bà Thu đập khẽ tay ông:
- Nói đi ba con Ngọc, những vấn đề như vậy em rất mong được nghe ý kiến của anh.
 - Nếu em thấy có nhu cầu làm đầy sự trống vắng Trang để lại thì nên nuôi con Dịu, cho nó những điều tốt đẹp lẽ ra em đã cho Trang nhưng rồi... không còn kịp nữa.

*

* *

Ngày Dịu xuất viện, vết bầm trên má không còn, chân đi hơi cà nhắc nhưng không cần nạng chống, Ngọc đưa cô về thẳng ngôi nhà lớn ở phố Hoa. Họ ngồi ở phòng khách, bà Thu nói:

- Tuần tới cháu sẽ đi học. Cái quan trọng là cháu có còn ham học nữa không?
 - Dạ... còn! - Dịu dè dặt nói.
 - Cháu sẽ ở căn phòng trước đây của chị Trang!
 - Dạ, hồng dám đâu! Sau bếp hoặc nhà kho cũng được, thưa cô Hai!
 - Hay là cháu sợ?
 - Mùa lũ vừa rồi, trong khi chờ nước rút, áo quan anh Hai cháu phải quàn treo ngoài đồng trống, đêm nào cháu cũng chèo xuồng ra với anh...
 - Từ ngày nó ra đi, căn phòng yên ắng, lạnh lẽo quá, cô muốn bây giờ nó được ấm hơi người trở lại - Quay sang Ngọc, bà Thu thấp giọng - Trước, mỗi sáng nghe tiếng nhạc Trang tập Aérobic, thỉnh thoảng thêm tiếng trống hay đàn ghi-ta của nó, đôi khi má bực mình, nay thì cảm thấy thiếu...
 - Con hiểu, và xin má đừng có tự dằn vặt nữa. Bây giờ tiếng trống thỉnh thoảng vẫn còn vang lên đó thôi.
 - Thì ra con cũng nghe thấy sao?
 - Không chỉ con mà cả ba Thái, dì Năm và ngoại!
 - Con giải thích điều này như thế nào?
 - Con không giải thích nổi, ba thì nói chừng nào còn nghe thấy tiếng trống thì em Trang vẫn còn trong tâm tưởng mọi người!
- Đôi giọt trong vắt lặng lẽ ứa lặn trên má bà Thu.

*

* *

Không hài lòng vì bà Thu dám mang “một con nhà quê trôi sông lạc chợ” về cho ăn học tử tế, lại cho chiếm luôn cả căn phòng của “cô cháu yêu quý” của bà trước đây, bà Báu “hằm” lắm, nhưng hễ mỗi lần chớm nhắc tới việc này, bà Thu cứ giả lảng, lờ đi, thậm chí mượn cớ này cớ nọ để làm mình làm mẩy, bà giám đốc cũng... Sau cùng, bao nhiêu bức dọc, bà mang trút hết lên Dịu, kể giúp việc trong khi chờ bà Năm quay về. Cô cứ một mực ngậm tằm, cần mẫn chu đáo phục vụ, mặc bả dờ dủ ngón quá quắt của một bà chủ khó tính xấu nét.

Đêm qua mê mải với một bộ phim video Trung Quốc nhiều tập mới ra lò đến hết canh tư, sáng nay mặt trời lên quá ngọn cây sa kê ngoài vườn, bà Báu còn ngủ nướng. Dịu giặt giũ xong đồng quần áo, đang máng lên dây phơi phía sau nhà thì chuông gọi cổng vang lên. Cô cầm chìa khóa ra mở hé cánh cửa sắt.

Thoạt thấy nhau, cả khách lẫn Dịu cùng xoe tròn mắt kinh ngạc.

Thoáng sững người, Dịu buột thốt:

- Ở... ông là...

Vẫn ngồi trên xe Vespa, Út Liêm nhoẻn mắt cười:

- Cậu Út đây, hồng nhờ em chưa quên. À mà sao em ở đây? Hồng phải bị xe cán chết đêm hôm đó rồi sao? Cái bà Huyền lão toét thiệt. Dịu run tay đóng sập cánh cổng, bóp ổ khóa quay bước vào nhà mặc Út Liêm bấm còi xe lia lịa. Đoạn, gã dựng xe vừa bấm chuông vừa đá rầm rầm vào cánh sắt, la lối:

- Nè, sao không mở cửa cho ông hả con chết tiệt?

Dịu tưởng chừng trái tim trong lồng ngực chột hóa thành chim quẫy đập, đòi bay thoát ra ngoài.

*

* *

Quán nước có mảnh sân hẹp bên hông rợp bóng cây. Dịu mặc đồng phục áo dài trắng, phù hiệu Trường phổ thông Trung học dân lập Hoài Bảo đính trên ngực áo, cặp sách đặt trên lòng. Quân, quần áo xộc xệch, tóc biếng chải, trông bù xù bụi bặm. Nhạc âm lượng vừa nghe, lác đác có vài cặp trẻ khác trong quán. Họ uống cà phê đá. Dịu nói:

- Gặp lại anh sớm hơn dự định nên...

- Cái gì mà nên với không nên? - Quân cười, đôi mắt sau kính cận

hơi nheo lại nhìn cô gái nay gần như lột xác hẳn so với hôm nằm trong bệnh viện, trông tươi tắn hẳn ra - Nói đi, đừng nhìn chằm chặp vậy, mắt em to dễ làm người ta chết đuối lắm đó.

- Em định lúc nào có đủ số tiền hai triệu để trả lại anh thì mới gặp!

- Quên vụ đó đi nhỏ. Đó là tấm lòng của cả Nhóm Sao Biếc, chứ có phải riêng một mình anh đâu.

- Nghe chị Ngọc nói Nhóm Sao Biếc ai cũng dễ thương, ai cũng kêu anh bằng sếp. Chị dặn nếu có gặp em cũng nên gọi anh bằng sếp cho anh mừng, hay ăn chóng lớn.

- Muộn rồi nhỏ. Nhóm đã rời, làm ăn lổ lã, mặt bằng bị đòi lại, đành tạm rút vô bí mật chờ thời thôi.

- Ủa, anh thiệt hay đùa vậy?

- Thiệt! Vừa tuyên bố “phá sản” cách đây đúng... – Quân lật tay dòm đồng hồ - Đúng hai giờ mười tám phút.

- Buồn quá anh mới đến chờ em trước cổng trường chứ gì?

Quân cười, cơ hồ nắng của cả trần gian đều đổ dồn vào nụ cười của hắn, sáng lóa tới độ Dịu phải nhắm mắt vờ nhắm những nụ bông trứng cá sắp nở trên đầu hai đứa.

Từ sau lần gặp đó, sớm mai nào từ xóm cũ chùa Chơn Pháp chạy bộ sang khu biệt thự tập thể dục, Quân cũng lên đứng chờ trước ngôi nhà lớn. Thoạt tiên Dịu ngại, sau dần dĩ nhiên và...

Từ đó phố Hoa trong mắt Quân bỗng giàu âm sắc hơn bất cứ khu phố nào khác. Hoa ở mọi nhà như tươi hơn đẹp hơn, cả bầu trời trên cao dù mưa hay nắng vẫn xanh ngắt ngát, trong leo lẻo...

*

* *

Út Liêm tới Công ty Kim Phú tìm gặp bà Thu. Chẳng mấy ngạc nhiên về cuộc thăm viếng đột ngột này, bà miễn cưỡng tiếp cậu em ở văn phòng. Hai chị em ngồi ở salon.

- Lâu quá mới gặp cậu. Sao? Có chuyện gì không?

Giọng nói và vẻ mặt lạnh lùng của bà chị khiến cậu em bất bình. Ngả người ra lưng ghế, Út Liêm châm thuốc, thở khói:

- Chị thừa biết, khỏi chuyện. Trước hết, bà già ra lệnh em phải gặp bà trong vòng 48 tiếng đồng hồ, không thì đăng báo từ luôn. Thứ đến là xin báo để chị biết, tụi em đang lâm vô cảnh khốn cùng.

- Có ai biểu cậu bán nhà rồi đến khu ổ chuột mượn nhà ở đâu? Cậu mơ tự tung tự tác thì ráng mà gánh lấy hậu quả.

- Chị nhứt định không thông cảm sao?

- Cậu tính sống kiểu lông bông cho tới bao giờ? Cái bằng kỹ sư cơ

khí không giúp cậu tìm được việc làm nào ổn định sao? Cậu sẽ để cho má thẳng cháu đích tôn, rõ rồi, nhưng đừng dùng nó để yêu sách, tìm cách moi tiền má.

- Đừng vội trách người khác, chị hãy tự nhìn lại mình đi.

- Nói đi, thực ra cậu muốn gì khi đến đây?

Đáp lại cái nhìn khiếm nhã của bà chị, cậu em cười, nói tỉnh khô:

- Muốn gì đâu? Lâu lâu chị em gặp nhau tâm sự đôi điều, chị hồng chia sẻ được với em thì thôi. Nhân tiện xác minh những lời đồn đãi không có lợi cho địa vị và cả việc làm ăn của chị lúc này!

Thấy bà Thu có vẻ chùng xuống, Út Liêm cười khẩy:

- Dư luận cho rằng, việc chị nhận một con nhỏ bìa ôm về nhà cho ăn học là đạo đức giả, vì đằng sau nghĩa cử từ thiện ấy che giấu ý đồ hồng tốt đẹp gì.

- Cậu ăn nói cho cẩn thận vào, đặt điều hay bôi nhọ là không xong với tôi đâu.

- Ý đồ một, xóa bớt mặc cảm phạm tội vì trước đây đã đối xử bất công với nhỏ Trang, gián tiếp gây ra cái chết oan uổng của nó. Thứ hai, bây giờ hết lòng mua chuộc con Dịu, để sau này sẽ mượn vĩnh viễn quả thận trẻ trung của nó thay cho quả thận lâu nay triền miên đau yếu của mình.

Bà Thu bám chặt hai tay vào ghế, chúng vẫn khẽ rung lên vì tức giận, đoạn cổ trăn trĩnh:

- Láo toét! Sao nữa?

- Công ty Kim Phú đang tuột dốc, sắp phá sản, bà giám đốc lại bỏ ra cả một đồng tiền mua lại toàn bộ cổ phiếu của một cổ đông vì chán tư cách đạo đức, kiểu làm ăn không thức thời của bà nên rút khỏi hội đồng quản trị công ty.

Về mặt bà Thu bỗng giãn hẳn ra, không cau có nữa. Bà cười nhạt, chậm rãi nói:

- Đây không phải là những lời đồn đãi như cậu phóng đại mà chỉ là phát biểu linh tinh của một cá nhân là ông Phong, người trước đây tôi đã làm và bây giờ không bao giờ làm nữa!

Bà vụt đứng lên, mắt tóe lửa, chỉ tay ra cửa:

- Đủ rồi, cậu rút đi, để tôi yên!

*

* *

Vài trang rời trích từ nhật ký của Dịu:

Ngày tháng năm...

Anh Hai! Được tiếp tục cấp sách đến trường, tuy chưa thể hòa đồng

ngay với các bạn trong lớp, nhưng em cảm thấy sung sướng như là được mặc chiếc áo vừa vặn với mình, sau khi lỡ khoác lộn áo khác. Em rất biết ơn cô Hai Thu đã cho em được mặc áo học trò trở lại...

Ngày tháng năm...

Sáng nay làm bài kiểm tra toán, em buồn xo vì mãi để trí óc lạc đi đâu giải sai mất một câu. Trưa về được niềm vui nho nhỏ bù lại: dì Năm đã lành lặn quay về. Gặp nhau chưa nhiều, nhưng em rất quý dì. Có dì, gánh nặng công việc ở nhà được dì san sẻ bớt đã đành, em còn có bạn để có thể trò chuyện, chớ hổng ngậm tăm suốt ngày như trước đây anh Hai à!

Ngày tháng năm...

Ba ngày rồi em bị cảm xoàng đâm ra lười viết, anh Hai đừng buồn nhen! Hôm qua chủ nhật em đi siêu thị chơi. Đẩy chiếc xe đựng hàng theo sau cô Hai và chị Ngọc, đi giữa những quầy kệ chất đầy hàng hóa lăm mầu mã mầu sắc, không dưng em bỗng nhớ những ngày cùng Thiện hoặc anh đi bửa lưới giăng câu, mò cua bắt ốc; không dưng tự hỏi mấy chục ký ốc, ký cua đồng mới đổi được một hộp tôm càng xanh đông lạnh chị Ngọc vừa lấy từ tủ đông ở quầy hải sản ra, bỏ vào xe đẩy một cách vô tư? Qua chỗ bán áo quần may sẵn dành cho nam giới, em chợt nhớ quanh năm anh chỉ có hai bộ quần áo tươm tất để thay đổi, bộ này “nghiêm” thì bộ kia “nghỉ”, thoáng nghe mắt cay cay...

Ngày tháng năm...

Dạo này, vào sớm tinh mơ thỉnh thoảng em lên ra khỏi nhà cùng chạy bộ, tán gẫu với sếp Quân. Sếp chỉ bảo cho em thiệt nhiều điều, lãnh vực nào hình như sếp cũng rành. Trước sếp bao giờ em cũng thấy trí khôn mình chỉ bằng hột gạo, so với trí khôn, sự lịch lãm của sếp ví bằng hột... me! Sếp cho em mượn nhiều sách, tha hồ đọc. Sáng nay sếp bất ngờ rủ em sang xóm chùa Chơn Pháp ăn hủ tiếu tuyệt ngon của má Năm ở ngã ba Cây Bã Đậu.

Ngày tháng năm...

Bây giờ đã là 11 giờ đêm, nhưng em ghi vội vài dòng vì không thể không ghi nhớ cái ngày đặc biệt này. Tối nay, trong một bữa tiệc thịnh soạn ở quán Trúc Xanh có Ông Thái, chị Ngọc, và cả bà Báu - dù bà không mấy vui, luôn giữ vẻ lạnh lùng - cô Hai Thu đã tuyên bố chính thức nhận em làm con nuôi.

Anh Hai yên chí! Em hổng dám quên lời nguyện đã khấn với anh trước khi rời quê đâu. Từ hôm em gọi cô Hai là má, dù biết cô không thể thay thế được má mình, tiếng gọi này vẫn mang lại cái gì đó mới mẻ, lạ lẫm trong em!

Ngày tháng năm...

Không còn chị Trang, năm nay chị Ngọc không tổ chức mừng sinh nhật mình. Tuy vậy, má Thu vẫn tặng quà cho con gái cưng. Má hứa sẽ lo chi phí cho chị Ngọc đi du học dài ngày như chị hằng mơ ước, sau khi tốt nghiệp đại học.

Ngày tháng năm...

Chiều nay em đi học về, gặp cậu Út Liêm chặn ngay cửa thông báo: “Từ nay chúng ta thành người một nhà rồi ghen cháu... cưng!”. Hơi bất ngờ nhưng không mấy ngạc nhiên, em vào gặp dì Năm, dì nói gọn hơn: “Bà chủ lớn rước gia đình cậu quý tử về vì vợ cậu ta vừa đẻ cho bà một thằng cháu đích tôn!”.

Việc đưa gia đình cậu Út về bà ngoại nuôi không hề báo trước, má Thu giận lắm, đêm qua ở lại công ty luôn, không về!

Ngày tháng năm...

Thường ngày hầu hạ bà ngoại nuôi đã cực, giờ thêm vợ chồng cậu Út và thằng nhóc, công việc tăng gấp hai, ba lần. Hễ ở trường thì thôi, về nhà là em tiếp dì Năm đêm nào cũng tới 11, 12 giờ mới có thể ngã lưng. Má Thu xót lắm nhưng không thể “can thiệp” được vì bà chủ lớn luôn át giọng bà chủ nhỏ.

Đêm nay lại thêm một đêm mất ngủ! Hễ gặp em là cậu Út cứ úp úp, mở mở và sau cùng đã nói ra cái điều cậu ta cho là rất bí mật, rằng má Thu nuôi em ăn học tử tế hồng phải do lòng từ thiện hay chuộc lỗi với chị Trang mà thực ra nhằm mục đích “mượn đỡ” của em một quả thận khỏe mạnh sau này! Dù nửa tin nửa ngờ, em cũng hết sức băn khoăn. Bao lần tính hỏi chị Ngọc, ngại quá lại thôi. Bao lần em lén xét nét từng cử chỉ lời nói của má Thu, hồng thấy có gì đáng ngờ. Có nên hỏi sếp không hở anh Hai? Phải chi có anh lúc này!?...

Nhật ký nhưng thực ra đó là những mẫu thư ngắn gửi người đã khuất, Dịu viết khá đều đặn suốt thời học trò, và mãi đến sau này...

Phổ Hoa Phai

ĐOẠN KẾT

5 năm đã trôi qua. Thời gian vừa đủ chín cho ước mơ của Nhóm Sao Biếc. Sau vài lần tan rôi hợp, họ vẫn giữ được tình bạn gắn bó giữa năm thành viên mà có lần Quân đã từng nói vui với Ngọc: “Toàn là công tử mí lì tiểu thư nửa mùa!”. Trầy trật mãi rồi Công ty Mỹ thuật công nghiệp Sao Biếc cũng được thành lập. Mãi mê “làm giàu”, chưa

có mống nào trong nhóm lập gia đình. Sếp Quân là người bận rộn nhất.

Một thời để lạc mất nhau, bây giờ lại tìm thấy nhau, gia đình sum vầy trở lại như mong ước của Ngọc. Bà Thu chẳng khoác áo cưới dài phủ mấy ngọn núi khúc sông như Trang từng nằm mơ ngày đón ông Thái về ngôi nhà lớn, nhưng có ông, công ty Kim Phúc - có lúc lao đao tưởng chừng sắp phá sản - nay lại đứng vững.

Sau một ca mổ sỏi mật thành công, sức khỏe bà Thu khá lên rất nhiều. Cái tin bí mật về một quả thận sẽ bị “mượn đỡ” mà Út Liêm từng bật mí với Dịu hóa ra tin... vệt!

Tách khỏi Công ty Kim Phú, “nghỉ chơi” bà Thu, ông Phong mang vốn liếng hùn hạp với Huyền. Họ nhanh chóng trở thành một cặp bài trùng...

Có được cậu quý tử, Út Liêm bỗng đổi tính nết, bỏ tạt cờ bạc rượu chè, tay nghề kỹ sư cơ khí được sử dụng, mở một cơ sở chuyên sản xuất máy bơm nước cung cấp cho thị trường đồng bằng sông Cửu Long, làm ăn khấm khá, có cả cơ ngơi riêng, không còn ở chung trong ngôi nhà lớn nữa. Bà Báu theo cậu con trai vì không thể xa thằng cháu nội đích tôn mà bà quý hơn vàng.

Ngọc đi du học, lấy chồng rồi định cư luôn ở Nhật, thỉnh thoảng mới về thăm nhà.

Sau Ngọc, Dịu cũng rời khỏi Phố Hoa. Vắng cô, khu phố quen thuộc quanh năm tươi r rỡ màu sắc và ngát hương hoa ấy bỗng trở nên không còn như xưa nữa đối với Quân. Trong các thư điện tử hay thư qua bưu điện bạn bè gần xa, Quân thường viết câu mở đầu: “Phố Hoa Phai ngày tháng năm...”.

Có lần thư về cho Dịu, Ngọc viết: “Chỉ vì vắng em mà trong mắt Quân, tất thấy hoa ở phố nhà chúng mình phai tàn hết, em hãy về mau cho hấn bớt... gàn!”.

Ngôi nhà lớn bây giờ chỉ còn ông Thái, bà Thu và bà Năm. Trang vẫn còn trong tâm tưởng mỗi người nên thỉnh thoảng họ lại nghe giai điệu trống quen thuộc ấy vắng từ căn phòng hoang vắng Dịu bỏ lại.

Sau bao ngày tháng vừa làm tròn bổn phận một đứa con nuôi, phụ việc nhà với bà Năm, vừa chịu khó học hành, Dịu tốt nghiệp Đại học Sư phạm. Quân muốn cô ở lại Sài Gòn cùng hấn xây dựng sự nghiệp. Dịu không nghe. Giữ đúng lời nguyên, cô xin phép bà mẹ nuôi quay về quê nhà. Hôm chia tay, hai đứa cãi nhau một trận kịch liệt. Về Đồng Tháp, bạn bè của đứa con đứa mất, riêng đứa thân nhất là Thiện giờ trở thành một nghiệp chủ nhà máy nước đá khá giàu ở chợ Cao Lãnh. Bà Tư Hồng nửa đùa nửa thật bảo Dịu: “Chờ

mãi hồng thấy mày về, Thiện nó tức mình lấy vợ để luôn một cặp sinh đôi cho bố ghét!”.

Vài tuần, lên Phố Hoa thăm bà Thu một lần, dù rất nhớ, Dị vẫn “lì lợm” không nhắn tin hoặc đi tìm Quân. Vắng bật một thời gian, Quân gửi thư điện tử đều đặn qua địa chỉ E-mail của trường Tương Lai. Một tuần đôi lần, cô thư ký văn phòng trường tốt bụng lại đưa cho Dị một mẫu thư in trên giấy. Nội dung thư thường ngắn, toàn những lời thăm hỏi, nhớ nhung mà Dị cho là vu vơ, cô không trả lời.

Sau cái thư điện tử thư 102 của Quân - bao giờ cũng mở đầu bằng dòng chữ “Phố Hoa Phai ngày... tháng... năm...” - thì mùa lũ tới. Mùa lũ đầu tiên sau 5 năm cách biệt khiến Dị nao lòng nhớ Hai Chinh khôn xiết.

Sáng nay quá giang xuống bà Tư Hồng đến trường, vào lớp, Dị bước lên bục gỗ ngập nước, tưởng chừng Hai Chinh cũng đang đứng đầu đó sau lưng, cũng nhìn xuống những đôi mắt ngời sáng của lũ học trò lớp 8 ngược lên y như thuở nào. Cô nghe giọng mình có chút gì nghèn nghẹn:

- Cách đây khá lâu, có một người thầy từng đứng trên bục giảng này muốn cùng các học trò của ông viết chung một tập văn xuôi về mùa lũ, nhưng rồi không may ông mất đột ngột, dự định đành bỏ dở. Bây giờ, cô muốn chúng ta tiếp tục.

Và, Dị cầm phấn viết đề bài lên bảng:

“Hãy kể một câu chuyện không thể nào quên trong mùa lũ mà em từng biết, hoặc đã trải qua”.

Một giẻ lục bình cống bông tím lặn lẽ trôi qua cửa, tấp vào bục gỗ, cùng lúc Quân - vai mang ba lô du lịch, quần xắn quá gối, kính cận trễ trên sống mũi - lặn lẽ xuất hiện ngoài cửa.

Dị quay lại, xoe tròn mắt kinh ngạc, lặng nhìn vẻ mặt khó tả của Quân giây lát, đoạn bước xuống bục lội về phía hấn với trái tim vỗ cánh trong ngực, kêu khẽ:

- Ôi sếp, đi đâu mà lạc tới tận đây hả?

Quân mỉm cười, gỡ kính cầm chéo áo lên lau. Ánh mắt ươn ướt của cô gái âu yếm dõi theo cái cử chỉ không đâu ấy...

Nguồn: nxbKimdong

Người đăng: Mọt Sách

Thời gian: 27/02/2004 2:23:45 CH

Mường Mán

Sáu giang hồ

"Sông gởi đầu tay sóng
Rừng gởi đầu tay cây
Người gởi đầu tay gió
Nỗi chìm mà quên bay." (1)

1.

Bến Củi chỉ còn là cái tên rỗng không, mọi dấu vết của khu xóm chợ ven sông ngày xưa gần như xóa trắng. Những vừa than, vừa củi có hoặc không mái che đã "bốc hơi" chẳng nào, thay vào là những quán ăn, tiệm tạp hóa, hớt tóc tắm hơi mát xa... chen chúc mọc lên dù không hẳn ngay hàng thẳng lối, thoạt trông cũng biết chúng được uốn nắn theo một trật tự quy hoạch mới, mang đậm dấu ấn của làn sóng đô thị hóa tràn qua chốn này, chưa lâu nhưng cũng đủ xóa đi bộ mặt cũ, bộ mặt vẫn còn nguyên trong ký ức của một người cũ vừa quay về.

Quần áo tuềnh toàng, vẻ người mệt mỏi, lấm bụi, hấn tựa khúc củi mốc còi được trang điểm thêm cái mũ lưỡi trai và cặp kính đen, trông y chang một tên tù vừa được phép ra trại. Ngửa cổ nốc cạn chai bia, ném vỏ xuống mớ chai rỗng dưới gầm bàn đánh "xoảng" Sáu Giang

Hồ nổi thêm điều thuốc mới, bóp tắt mẩu thuốc tàn giữa hai ngón tay chai sần, búng văng ra khoảng nắng ngoài hiên quán. Buổi trưa im ắng, không khí oi nồng không chỉ ngợp ngợp trên những mái tôn ánh chói, mà cơ hồ phong tỏa cả mọi giác quan, sẵn sàng bốc cháy nếu bị "châm ngòi" bằng một mồi lửa nào đó có hoặc không khói. Tiếng võng đưa kéo kẹt sau quầy hàng bỗng im bật, hắt hắt giọng:

- Ngủ sao bà chủ?

- Chưa! - Người đàn bà có bộ ngực thốn thẹn phô lập lờ dưới viền cổ áo trễ nải ngời lên, quơ chân giữ yên võng, ngáp rở to, nói:

- Chú cần gì à?

- Không, lúc này chị nói là đã về đây mở quán từ hơn ba năm nay?

-Ừa, rồi sao?

- Có một thằng đầu trọc tếu, chuyên uống bia bằng cách đập bẻ cổ chai vào ống quyển chân gác lên bàn, nó có thường ghé đây không? Hoặc lui tới khu này không?

- Uống bia bằng cách... Làm gì có. Ở đây dân quậy cũng nhiều, nhưng hồng có tay nào quái vậy đâu.

- Lẽ nào nó không còn bám đất này?

- Xưa chú cũng đã từng ở đây sao?

- Dà!

- Và chắc bỏ đi cũng lâu rồi?

- Ngoài mười năm.

- Trời, giờ toàn dân mới không à!

Ngoài mười năm. Biết bao bè đã trôi qua ngoài bến, mây bay qua bầu trời. Người cũ đã sổ có gốc gác trôi sông lạc chợ, giờ tứ tán theo những cảnh đời gạo chợ nước sông khác. Người nào còn, kẻ nào mất họa là chỉ có trời hoặc đất biết. Đứa vẫn còn kéo lê được chiếc

bóng quay về như hấn bỗng vô danh trước bến sông quen thuộc cũng là lẽ thường thôi! Tiếng võng lại tiếp tục kéo kẹt. Chiếc võng day già nua nhẩn nại đong đưa cái túi thịt gần cả tạ. Gã khách chưa say lắm, nghe đầu đó trong sâu thẳm lòng mình chút cảm giác buồn nẫu nuốt, trống rỗng lặng lẽ sùi tăm.

Chiếc xe đạp đòn dông cũ sồn đèo quai dừa trĩu trái dừng lại trước cửa, người đàn bà tháo vạt chéo khăn rằn bịt mặt chống bụi, lột chiếc mũ vải rộng vành cầm tay quạt lia lịa, ngược gương mặt đỏ gay vì nắng trông hút vào gọi:

- Dừa nè chị Ba!

Hệt phải bỗng, vừa thoát chạm ánh mắt người đàn bà lia qua cửa, Sáu Giang Hồ giật thót, kéo sụp mũ lưỡi trai xuống ngang mũi, đưa lệ tay lên chiếc kính đen để yên chí nó vẫn còn che nửa khuôn mặt có cái bớt màu đỏ bầm vạt chéo trên chân mày mắt trái.

2.

Sông Hậu dịu sóng. Gió thổi xoay tít cái chong chóng gấp bằng giấy báo cắm đầu nóc mũi. Thằng nhóc trần như nhộng nằm ngửa, đầu gối tay, nheo mắt nhìn cái chong chóng mê mải, "con chim" râm nắng trông ngộ nghĩnh hết con sò cắm chóc góc giữa cặp chân ngắn ngủi phơi ngoài khoảng trống lỗ đổ hoa nắng rụng từ tán còng xuống.

Trong mui, chai đế còn lưng nửa, đĩa mồi cóc ổi, khô cá khoai còn đầy. Ông Tám Chài cạn ly, Sáu Giang Hồ đỡ lấy rót đầy đặt nhẹ xuống sạp ghe chao nhẹ trên lưng sóng.

- Nghe qua đi, ở hiền gặp lành, giờ chú mày hồng còn trẻ người non dạ gì nữa mà mua thù chuốc oán, phải để đức cho con cháu mai sau Sáu à.

- Con mua thù chuốc oán?

- Chú mày nghễnh ngãng thiệt hay giả bộ vậy?
- Tía... nói gì con không hiểu.
- Bộ không nghe người ta đồn rần lên hỏm rày hay sao?
- Người ta... là ai hả tía?
- Thì bà con chòm xóm.
- Bà con chòm xóm nào đâu, con về thấy toàn lạ hoắc lạ huơ...
- Chú mấy khéo giả ngộ thiệt! - Ông Tám cười rung chòm râu bạc, cầm khúc cá khoai huơ huơ như vẽ bùa trước mặt hấn. - Bà con còn nhiều lắm, ở tản mác quanh đây thôi, nhưng có khi người ta tránh mặt.

À ra vậy! Tránh như người dương thế tránh hồn ma bóng quế về từ âm ty địa phủ, hay như người lành tránh con hủi? Hấn chua chát nhủ thầm, thoáng khựng sững, thấp giọng:

- Vậy người ta đồn sao hả tía?
- Đồn chú mày về tìm con Út Cưng để thanh toán mối hận xưa, đòi lại thằng Cu Hùm.

Tộp ngậm rượu, cầm chai rót đầy, Sáu Giang Hồ găm mắt xuống đĩa mồi như thể mấy miếng ổi bất thần nảy lá, hoặc mấy con khô khoai hốt nhiên giương vây lừ mắt gì đó, ông Tám nóng nảy:

- Có đúng vậy không?
- Không đúng! - Hấn lắc đầu.

Cái lắc đầu trông buồn nản hơn là thanh minh. Hôm bất ngờ gặp lại Út Cưng - người đàn bà đeo quai dừa đến bỏ mồi ở quán bà Ba Xuân - không muốn và cả không chờ đợi, hấn vẫn nhẫn nại vì nghe cơ hồ có chiếc kim bén buốt các có thuôn qua tim, suýt buột miệng gọi nàng, nhưng rồi đã ngậm miệng, và thêm lần nữa đành để người từng có thời đầu gối tay ấp quay lưng biến khuất vào điệp trùng

những đàn bà con gái - hấn đình ninh - trái tim thủy chung hay gian trá chỉ có quỷ sứ may ra mới biết. Về người lam lũ hôm ấy của nàng khiến hấn quá đỗi ngạc nhiên, bởi khác quá xa Út Cưng thời nào trong kí ức.

o o o

Dạo ấy trên "lãnh địa" từ Rạch Cá Lóc đến Xẻo Trâm Bầu dài chừng mười lăm cây số, dọc Bến Cá dài tới Bến Gạo, Bến Củi, Sáu Giang Hồ "trấn" khúc đầu, Mãnh Cụt "trấn" khúc đuôi, mỗi đứa có vài chục đàn em chung mâm chung chiếu, ngoài nghề bốc vác, chúng kiêm luôn các nghề phụ như đâm thuê chém mướn, buôn gian bán lận trên bộ lẩn dưới sông, các phe cánh khác lờ lạc bước vào không mề đầu thì cũng sút trán. Hai phe chung sống khá hòa bình, thậm chí rất thuận thảo, nhưng rồi vào cái đận hạn Bà Chằn năm nọ, Sáu Giang Hồ không may bị vướng vào mề lưới quét hàng cấm, bị vô tù mất ba năm. Gỡ xong ba cuốn lịch quay về đời thường thì thằng con đầu lòng - Cu Hùm - đã có thêm đứa em gái lên hai, và đứa nữa còn trong bụng mẹ. Căn nhà cũ trong hẻm Tàu Hũ không còn. Nơi ở mới của mấy mẹ con là một căn phố ngoài đường lớn buôn bán quần áo khá khang trang. Hỏi Cu Hùm, Út bảo nó đi học. Hỏi cha của đứa gái và đứa sắp chào đời là ai, nàng một mực không nói, khóc lóc mà rằng, vắng hấn như rắn mất đầu, bọn đàn em đứa bỏ nghề đổi xứ đi nơi khác, đứa đầu quán sang phe Mãnh Cụt, hai mẹ con thành ra bơ vơ chẳng ai đỡ đàn hôm sớm. Đe nẹt có, năn nỉ ỉ ôi có, nhưng Út Cưng vẫn cam như hén không cho hấn biết Cu Hùm học ở trường nào, xem ra đã ôm cầm sang thuyền khác, nàng vẫn khư khư giữ lấy núm ruột của mối tình "trao tứ chiếng, gái giang hồ" nay đã thành quá vãng, để hấn vốn trắng tay càng tay trắng luôn!

Chưa bao giờ hắn cảm thấy lòng đắng và đau đến vậy, cắt mình ra đường mà chẳng chút ngạc nhiên khi cô vợ cũ sau cơn khóc bầy phần than vãn, ba phần kể khổ mắt vụt ráo trơ hết mắt cá ươn, không có lấy dù chỉ nửa lời níu giữ gã chồng cũ. Bao nhiêu mường tượng về cuộc hội ngộ đầm ấm phút chốc tan thành mây khói đã đành, bẽ bàng hơn, không chỉ trái tim nàng vượt mất mà cả cái da cái thịt nõn nường kia cũng đã thuộc về những chiều quán quít trộn tóc hòa nồng, hà hơi áp lạnh, những khuya kêu đòi trườn rướn, siết rên hoan lạc... trong tay thằng khác. Sự phản bội phũ phàng, ngang nhiên nhưng hình như nàng không hề có lỗi mà muôn sự đều do hắn. Ôi, cái đồ ngu như heo chưa thiến, hồi đó có mỗi mấy lạng "cơm tiên" cũng để cho bị mắc lưới! Hắn tự rửa thềm cho đỡ... đắng. Vào một chiều mưa tầm tã, do ma đưa lối quỷ dẫn đường sao ấy, Sáu Giang Hồ bước vào một quán nhậu quen thuộc nay đã "lên đời" thành nhà hàng, và hắn bỗng gặp lại Mạnh Cụt. Đầu vẫn trọc tếu, áo chim cò, quần Jeans và giày da đen bóng lộn. Mạnh Cụt ngồi một mình, chân gác lên bàn, uống bia theo lối quen đã thành tật: Cầm chai quật vào ống quyển đánh "chong", cái cổ chai vỡ ngọt y như bị tiện đứt rồi ngửa cổ tu ừng ực. Người lạ thấy màn "diễn võ dương oai" ấy mười người hết chín rười thường lác mắt phục lẫn, còn những ai biết tổng dưới lớp quần Jeans là cả một ống sắt chân giả thì bấu môi khinh miệt, hoặc cười khẩy hàm ý không tán thưởng cũng không chê bai.

Thoạt thấy Sáu Giang Hồ thả phịch người xuống ghế đối diện mình, Mạnh Cụt quắc mắt nhìn lom lom đoạn cả cười rụt vội hai chân xuống gầm bàn.

- Trời đất, mày hả Sáu? Cứ ngỡ tay yêng hùng mặt vận nào, đại ca

ra hỏi nào vậy? Sao hồng báo trước để đàn em đi đón? - Quay mặt vào phía quầy, gã lệnh: - Tiếp khách... tới bên luôn nghe tụi bây! Sau tiếng "dạ" ran, bia và mời được hai cô tiếp viên trắng y như bông bưởi, đồ y châu sa, mượt mà y... cháo chảy bụng ra với dáng đi hao hao những người mẫu trên sân khấu, hai chân khể bước chéo chéo nhau, đặt dè như thể ngại trái chanh trái táo gì đó kẹp sau làn váy cũn cỡn bất chợt rơi vãi ra.

Mặc giọng lưỡi đều cẳng của thằng "đồng nghiệp" cũ, "đại ca Sáu" làm lì ăn và uống, cơ hồ lơ nuốt trọng mắt lưỡi, chẳng hở ra tiếng nào. Mãnh Cụt tiếp tục thượng chân lên bàn, trưng cặp đế giày chỉ cách mũi "đại ca" vài tấc, tiếp tục uống bia kiểu trêu người nọ và, thao thao gàn như bất tuyệt từ chuyện này sang chuyện nọ. Dù chẳng mấy may tin những khoe mẽ thành tích, bốc phét uy danh trong câu chuyện thuộc loại "tào lao bắc xé" của Mãnh Cụt, Sáu Giang Hồ cũng không thể không thừa nhận rằng, bây giờ gã chẳng những giàu tiền lắm của mà thể lực cũng trội hơn ngày xưa, cả cái khoản học làm sang cũng được gã chăm chút kỹ.

Ném cái chai rỗng xuống gầm bàn, Mãnh Cụt chìa hộp xì gà về phía Sáu, hần nhón lấy một điếu, Mãnh vội bật quẹt ga đưa tới, đoạn với thao tác vặt khá điệu nghệ, gã búng một điếu lên cao há miệng theo kiểu chó đớp xương ngậm lấy đăng cán, dùng lưỡi lùa từ mép trái sang mép phải trước khi châm hút, thổi khói mù mịt. Sáu Giang Hồ bật thốt, giọng bực bõ:

- Đ. m, bao nhiêu năm cũng chỉ mấy trò khỉ cũ rích.
- Ngại thấy những trò mới của tao mày sẽ ngất xỉu, từ từ thôi con ạ!
- Sao? Đ.m, hợp tác với bọn này chứ?

Về mặt căng căng của tay du côn vườn xưa vốn ngang cân đồng

lượng với mình giờ trông sao tởm đến vậy? Thay vì tương một quả đấm vào mặt gã, Sáu Giang Hồ lại thấy mình "nhấn nhục" nói giọng của kẻ lép vế:

- Kiểu nào?

- Chung vốn kinh doanh! Trò này bảo đảm... mới!

- Vốn máu hay mồ hôi vậy?

- Bậy, tiền chứ! Kinh doanh nhà hàng, khách sạn.

- Tao cháy túi, mày thừa biết.

- Vậy thì... làm công ăn lương!

- Tao không tin mày là một ông chủ tốt.

- Xin lỗi mày! - Mạnh Cụt mồm mỉm cười, gõ nhẹ nắm đấm lên bàn đệm cho câu nói nhả rời từng tiếng nửa cười cợt nửa nghiêm chỉnh một cách khó thể nghi ngờ: "Tao không tốt mà dám dang tay xoạc chân chào đón, bảo bọc vợ con mày trong lúc mày đi tù à?".

Nghe tim vụt nhói như vừa nhận một nhát dao trí mạng, Sáu Giang Hồ bật dậy, run giọng:

- Thì ra... Mấy chính là... là...

Và, thói côn đồ bao năm tạm lắng, ẩn tàng đâu đó trong xương cốt bất chợt vùng dậy, hấn quơ lấy chai bia uống dở nhắm Mạnh Cụt vụt tới, gã né tránh, bật tiếng cười ha hả. Bàn nhậu tức khắc bị Sáu Giang Hồ đập đổ, cũng là lúc hấn bị kèm cứng bởi hai thằng to con, mình trần trụi trực, mặt mũi trông hiền khô như thể vừa từ đất nứt lên và, trận đòn hội chợ bắt đầu.

Chẳng biết mê man trong bao lâu, hôm sau hấn choàng tỉnh, thấy mình nằm trên ghe ông Tám Chài, cả xác lẫn hồn đau ê ẩm. Trong ánh nắng sớm mai như rải hàng tỷ con rắn vàng óng trên sóng nước lăn tăn, ông Tám nheo mắt cười, nói:

- Lâu nay qua toàn vớt xác hiền lành trôi sông, trời xui đất khiến thế nào bữa nay lại vớ phải cái thầy chưa thềm chết, lại là một thằng đầu trộm đuôi cướp.

Hắn kinh ngạc:

- Ủa, sao ông... biết...

- Chú mày nổi tiếng cùng hung cực ác từ Bến Cui đến Bến Cá ai hồng biết.

Ngoài nghề chài lưới, bao nhiêu năm rồi không nhớ nữa, ông Tám còn kiêm nghề vớt những cái xác có người thân hoặc vô thừa nhận, tự nguyện chọn sông làm mồ, hoặc sơ sẩy, bị tai bay vạ gió phải trôi sông. Ông coi đó như việc làm tích đức, không bao giờ ngửa tay nhận thù lao, chẳng bao giờ chậm trễ, nhưng cũng chưa bao giờ cứu được kẻ xấu số nào khi hơi thở mỏng manh của họ lỡ bị sóng cuốn đi, vậy mà hôm ấy ông đã giành lại hắn từ tay Hà Bá, trả lại hơi thở cho thằng tù vừa mãn hạn đang ngắc ngoải vì tình phụ, lại bị bồi thêm một trận thừa sống thiếu chết chẳng phân biệt nổi đòn thù hay đòn ghen. "Dưỡng thương" chừng tuần lễ mới tương đối lại sức, Sáu Giang Hồ quỳ móp tạ ơn, khẩn thiết xin ông Tám nhận làm con nuôi. Ông thẳng thừng từ chối:

- Từ lâu qua lỡ coi sông là vợ, sóng là con, và những oan hồn trôi sông là bè bạn mất rồi. Vả lại đức của nhà qua mỏng lắm, hồng dám nhận làm cha một tay du côn du kê danh tiếng lẫy lừng cỡ chú mày đâu!

- Con vốn từ trại trẻ mồ côi bước ra đời, giờ tứ cố vô thân, tía kẻ như để con lần thứ hai - Hắn nghẹn ngào nói - Từ nay con xin thề...

- Bây toàn thề kiểu cá trê chui ống, hơi đâu tin. Thôi vậy ghen, có chú mày đêm hôm qua cũng đỡ hiu quạnh, vui thì ở, buồn cứ đi.

Dù không được ông Tám chấp thuận, Sáu Giang Hồ vẫn cần mẫn, chí thú làm "con nuôi", tỏ ra tu tỉnh hẳn. Ngày ngày dang nắng đội mưa chịu khó tập bơi, lặn, cắn răng nhận những cái tát nháng lửa của ông Tám mỗi lần do quen thói buột miệng chửi thề. Sóng gió sông nước hiền hòa không chỉ "ăn" vào cái da cái tóc mà hình như còn lặn cả vào tận tâm can gã đàn ông vâm vấp, chắc nịch, phụ tá đắc lực của ông Tám trong nghề chài lưới lẫn "nghề" mò vớt xác. Ngạc nhiên thấy hàng tháng ròng hẳn không một lần rời ghe lên bến, đôi khi ông nhắc nhở, hẳn chỉ mỉm cười rồi lãng sang chuyện khác, có lần ông bực bội gắt:

- Nè, chú mày tính trời mình vô cái ghe tàng này mãi hay sao?
- Dạ đâu có, đơn giản là con cũng chọn sông làm vợ y như tía vậy mà! Hẳn nửa đùa nửa thật.

Ông Tám trừng trợn:

- Bậy bạ nghe mày, phải kêu sông bằng má mới đúng chớ thằng ba trợn!
 - Chừng nào tía chịu nhận con làm con nuôi, con mới... còn lúc này...
 - Chú mày là... tình địch của qua hả thằng đầu trộm đuôi cướp?
- Hai người cùng cười, ông Tám nhìn xoáy vào tinh mũi hẳn:
- Qua già rồi không kể số gì nữa. Chú mày còn trẻ...
 - Vậy tía muốn con quay về nghề cũ à?
 - Bậy, ý qua muốn nói là có cả trăm cả nghìn kiểu hoàn lương, không cứ gì phải tự giam mình giữa sông nước như vậy.

Sáu Giang Hồ trầm ngâm, có vẻ nghĩ ngợi rất lung và, sau đó hẳn không còn tự neo mình vào chiếc ghe già nua suốt ngày đêm nữa, thỉnh thoảng lên bến lang thang đâu đó, đôi khi còn theo ông Tám đi ăn đám giỗ những người xấu số ông coi là bạn bè, đã từng được ông

vớt từ sông lên. Nghe vài người ở chợ mách lẻo, mỗi khi lên phố chợ hẳn thường lui tới khu nghĩa địa đối diện Trường tiểu học Ngày Mai, ông Tám tò mò:

- Nè Sáu, chú mày có vụ mần ăn gì bí mật mà thỉnh thoảng lại vô nghĩa địa?

Thoạt tiên ngậm tằm, bị cật vấn riết hẳn đâm bực, dấm dẳng nói:

- Làm gì có phi vụ bí mật bí mớ nào. Thoáng ngập ngừng rồi hẳn lâu lâu tiếp: - Chẳng qua lâu lâu nhớ thằng Cu Hùm, con lại tới đó nhìn lên nó đi học về.

- Nhìn trộm nó hay là... con mẹ nó?. - Ông Tám nói giọng cà rỡn, hẳn đồ quạu gắt:

- Chỉ riêng nó thôi, không tin thì cũng mặc tía, đồ ông già... nhiều chuyện!

- Nhìn lên à? Sao chú mày hèn vậy? Phải giành nó khỏi tay con đờn bà thay lòng đổi dạ chó!

- Đúng, con chỉ là một thằng hèn!

Hắn cúi gầm mặt. Ông Tám cả cười:

- Đừng có buồn, qua chỉ đùa thôi. Suy cho cùng lúc này thằng nhỏ ở với má nó vẫn ấm hơn với chú mày, sông có khúc, người có lúc, biết đâu sau này...

Ngày tháng cứ thế êm xuôi, ông già sông nước ngày mỗi thấy gần gũi Sáu Giang Hồ hơn, ngày mỗi tin hẳn hoàn lương thật. Hết người dạy thú trong sở thú thấy con hổ được mình thuần hóa trở nên hiền lành giống con chó nhà, ông Tám ngẫm "sướng" về cái thành quả - dù chẳng được ai ghi nhận - mình đạt được. Lại nữa, sau vài lần trái gió trở trời, ốm đau ềo uột, được hẳn tận tình chăm sóc từ thuốc men đến miếng ăn giấc ngủ, ông chợt ngộ ra, tình cảm "con nuôi" ở hẳn là

thứ tình chân thật, định bụng hôm nào sẽ làm bữa tiệc nhỏ, để hẳn chính thức được kêu sông Hậu bằng má, không còn "phạm thượng" đòi đóng vai tình địch nữa, nhưng rồi...

Vào một ngày không còn nhớ đẹp hay xấu trời, cái bến Cây Còng đêm đêm ghe chài về ngủ đậu thường trống vắng chợt có chiếc ghe khác tới neo đậu kề bên. Ghe thương hồ chuyên doanh mặt hàng đường thốt nốt từ Campuchia xuôi về bờ mới cho các vựa, chợ ven sông, sau đó trong chuyến ngược chở khẳm lừ các loại hàng đặc sản miền Tây Nam Bộ. Ông Thạch Nu chủ ghe là người Khmer vui tính, luôn tươi cười nhưng chỉ có thể nói chuyện với người khác qua động tác của những ngón tay. Cô con gái lai Việt có màu da nâu sáng hơn cha, mảnh mai, rắn rỏi, và trông trẻ hơn cái tuổi 30 vốn có. Ban ngày cô lanh lợi, hoạt bát bao nhiêu thì - lạ thay - về đêm, giọng hát cổ nghe buồn bấy nhiêu.

Dẫu một tháng chỉ vài lần ghé bến, tiếng hát buồn nào nuốt vắng từ cái ghe bầu ấy thường khiến Sáu Giang Hồ bồn chồn đến mất ngủ. Tiếng hát đêm đêm trong thế giới hết sức kiệm lời, nếu không muốn nói là hoàn toàn câm lặng của hai cha con man mác chút huyền hoặc, gợi mỗi cảm hoài lạ lùng nào đó ở người nghe. Ban đầu lạ, hẳn không tiện hỏi, dần dà quen, một hôm hẳn đánh bạo hỏi cô "hàng xóm":

- Sophi à, tôi hỏi nếu không phải cô bỏ quá cho!

Nàng khẽ nhún mày, mუმ mუმ cười, nói giọng Việt hơi cứng nhưng khá tròn vành rõ chữ:

- Có gì đâu, anh Sáu cứ hỏi, nếu là chuyện không đáng nghe Sophi chỉ việc bỏ ngoài tai.

- Sao cô chỉ thích hát vào ban đêm? Những bài hát tiếng Khmer tôi

không hiểu nhưng nghe thiệt buồn, nghe riết thuộc luôn.

- Anh Sáu có xạo không vậy?

Sophi nửa ngờ nửa tin. Hấn cố uốn giọng bắt chước âm điệu một bài cô hay hát:

- Kôn ơi, Kôn kên tơn oôna xây puu âu kôn kon dum mđai kôn tơn phxa phnhơ num... Sophi có thể hát bài này bằng tiếng Việt không? Đôi mắt long lanh ánh ướt vẻ vui khôn tả, cô không hát mà dịu dàng nói:

- Cũng dễ hiểu thôi, dịch ra tiếng quê ngoại Sóc Trăng của Sophi thì: Con ơi nghe lời cha ru. Mẹ con đi chợ tới trưa mới về. Mẹ về cho bánh sa kê. Cho đầu con gói con kê lên đùi. Mẹ cưng con ngủ cho mùi. Chân mẹ làm đệm tay thời ôm con. Ngủ đi, đừng khóc, cha thương!

- Thì ra là một bài hát ru con. Hấn bỗng đổi giọng cà khịa: - Nhưng nghe Sophi hát ru tôi lại... mắt ngủ, lạ quá hà!

Cô gái nhại đúng ngữ điệu của hấn:

- Đơn giản vì... anh Sáu có phải là con của Sophi đâu!

- Ờ há! Mà sao lời bài hát lại là cha ru...

- Đố anh Sáu biết?

- Chịu!

- Sophi mất má từ lúc mới lọt lòng, cha phải ru dỗ, nuôi nấng Sophi chớ còn ai khác nữa?

- Thì ra... trước đây ông không hề...

- Cha Sophi mới bị mất tiếng chừng vài năm nay thôi, sau một trận đau liệt giường liệt chiếu tưởng chết hồi còn ở Biển Hồ.

- Ngày xưa ông hát ru Sophi ngủ, bây giờ cô hát ru ai?

- Thì cũng... ru con.

- Hình như bên ghe cô đâu có trẻ con.
- Không trẻ con thì ru búp bê cũng đâu có sao!

Vừa nói cô vừa ngược cái nhìn xa vắng lên trời, hấn cảm thấy rờn rợn như thể trong giây lát sẽ có một đứa trẻ vỗ đôi cánh lấp lánh bảy sắc cầu vồng bay xuống từ những đám mây, và nàng sẽ ẵm nó, sẽ đong đưa nó dịu dàng trong vòng tay màu nâu sáng, phơn phớt lông tơ, và cất tiếng nãi nuốt hát ru.

Giữa lúc mối giao hảo láng giềng đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp thì chiếc ghe thương hồ ấy đột nhiên vắng bật, chẳng thấy ghé bến Cây Còng nữa. Tiếng hát ru quen thuộc trở thành nỗi nhớ lúc nào chẳng hay, khiến Sáu Giang Hồ đâm ra bực bở chính mình, rằng khéo bận tâm vớ vẩn, thế nhưng không ít lúc hấn giật thót, bắt gặp mình lẩm bẩm "nhại" lại những lời ru buồn Sophi từng hát. Tình cờ nghe thấy, ông Tám chẳng nói gì, chỉ nghĩ bụng: "Con hồ" lại nhớ rừng, không khéo nó phải lòng tiếng hát như ngải như bùa ấy mất rồi!

Vắng chiếc ghe chở lời ru buồn về đâu chẳng biết chừng hơn hai con trăng, Sáu Giang Hồ lặng lẽ ra đi, để lại đôi dòng viết nguệch ngoạc trên bề lưng lờ lịch ngày hôm ấy, lén bỏ vào cái khạp da bò, nơi vừa đựng gạo ăn hàng ngày, vừa cất tiền dành dụm của ông Tám Chài: Con mạn phép mượn tí ít tiền, mong tí đừng giận. Chắc chắn có ngày con sẽ trở về. Huỳnh Văn Bé Sáu. Tờ lịch đến nay ông Tám vẫn giữ dưới đáy khạp và, thoáng chốc mới đó mà đã hơn mười năm.

3.

Thằng nhỏ ngoài mui ngủ lúc nào chẳng hay. Nắng nghiêng bóng che mát cả người nó, "con chim" vẫn hồn nhiên chìa lên trời. Cái

chong chóng tiếp tục quay mòng. Gió lớn hơn, lá rụng nhiều, cây còng đang mùa thay lá. Trong mui, cuộc nhậu đã tàn, hai người chuyển sang uống trà quau.

- Nói đi, có phải hồi đó chú mày chịu hồng xiết cái bệnh tương tự, nên bỏ qua đi tìm... - Ông Tám nói. Sáu Giang Hồ mỉm cười, cái bớt vắt chéo trên chân mày mắt trái đỏ au y tôm lược:

- Tía biết tổng rồi còn giả bộ!

- Rồi có gặp không?

- Dạ có, tía Sophi coi vậy nhưng khó dàn trời, ban đầu ổng nhứt định không chịu, riết con mới làm ổng... mê. Chốc, Sophi đã một lần... gãy gánh nên ổng...

- Chú mày lấy lòng ổng bằng mấy ngón tay ra dấu hả?

- Dạ không, bằng sự cần mẫn kiên trì bám riết. Chuyện dài lắm, ly kì lắm, nhưng tóm lại là...

- Là... sau cùng chú mày cũng cho con nhỏ cái nó cần?

- Dạ!

- Một đứa con để tha hồ ru hời ru hời thay vì con búp bê bằng mủ?

- Đại để vậy không chỉ một mà tới hai đứa. Tụi con ăn nên làm ra, và sống rất hạnh phúc, nhưng rồi... - Cảm thấy trái tim cơ hồ bị bóp nghẹt bởi bàn tay phải gió nào, ắng lặng giây lát, hấn lái câu chuyện sang ngõ khác: - Con quả có tội lớn, xưa đã có lần con nói với tía con là thằng hèn, hơn mười năm qua con lại là đứa bất nghĩa không một lần về thăm tía, may mà tía...

- Ờ, may mà qua chưa về quạt nước pha trà hầu tiên tổ dưới chín suối. Chú mày còn bất nghĩa cả với thằng con trai, thằng Cu Hùm.

- Ờn trời, con đã gặp nó rồi!

Hôm tình cờ gặp Út Cưng ở quán bà Ba Xuân ngoài Bến Cui, dù

tránh mặt, nhưng rồi hắn cảm thấy không thể không biết tí tin tức nào về nàng, bèn hỏi bà Ba. Bà này chẳng biết gì nhiều, chỉ nói một cách hờ hững: - Nghe đâu nó ở tuốt trong Rạch Gừa!

Rạch Gừa không hề xa lạ. Đó là nơi ngày xưa hắn rất ngại ghé, bởi mỗi lần thấy mặt là bà Chín Cải lại kiếm có chửi chớ mắng mềo, xàng thúng đựng nia, rửa xiên mắng xéo, thở vắn than dài rằng nhà bà vô phúc, có mỗi mụn con gái rượu sau năm thằng con trai chẳng ra gì, nó lại vớ nhằm đứa đầu trộm đuôi cướp.

Trong căn nhà lá trống trước trống sau, nắng xế trưa dọi qua những lỗ thủng trên mái trên vách đổ xuống mặt sàn ẩm hàng loạt hột gà dẹt, tròn, méo, dị dạng. Trên chiếc giường tre trải manh chiếu cũ, thằng Hùm nằm thu người dưới tấm mền chỉ cũ sờn, dù đã mười bốn tuổi trông nhỏ thó giống đứa trẻ lên chín, mở mắt thao láo trông lên mái lá như thể trông chờ phép lạ nào đó sẽ đến từ cái thiên đường hư ảo trong những truyện kể đêm đêm của mẹ nó và, phép lạ đã đến với nó thật. Chẳng phải đến từ cái nơi có hoa thơm cỏ lạ, cây trổ toàn bánh kẹo, lủng lẳng đủ thứ đồ chơi, lăm lăm thức ăn thức uống ngon lành dành cho những thiên thần xinh ngoan vân vân thoát ần thoát hiện trên chín tầng mây, mà đến từ những bước chân của Sáu Giang Hồ bước qua khung cửa ọp ẹp mở toang hoang suốt bốn mùa. Thoạt nghe tiếng chân, nó thoáng giật thót, chỗi mạnh tay cố nâng nửa phần người phía trên nhồm lên, nghênh cái cổ ồm ồm, dài ngẩng trông ra, khẽ nhúu đôi mày thơ dại hỏi khẽ:

- Ai đó?

- Cu Hùm có nhà không?

- Tui là Hùm đây, ông... ông...

Thằng nhỏ giương mắt nhìn ông khách chẳng có dấu ấn nào trong kí

ức nó.

- Ba đây, ba của con đây!

Thấy thằng nhỏ chẳng tung mền bật dậy, chỉ động đậy mặt mày đã co rúm lại một cách đau đớn, hấn rảo bước tới, vẻ mặt thiểu não của Cu Hùm khiến hấn gần như sụp xuống, quỳ móp bên giường.

- Con bệnh hay sao vậy?

- Con bị... liệt mất rồi! Cu Hùm nở nụ cười méo xệch.

Khựng sững, bất động một giây, hai giây rồi ba giây... Sáu Giang Hồ bùng mặt khóc tằm tức. Tiếng khóc cố nén tải ngấm sự đau khổ cùng cực làm chuyển rung cả ngôi nhà lá. Tiếng khóc phát từ gã đàn ông dãi dầu sương gió, bặm trợn nghe kì quặc làm thằng nhỏ tật nguyên sợ đến sồn ốc, méo máo khóc theo. Từ năm lên tám, sau một trận sốt li bì, chứng bại liệt đã làm teo cơ đôi chân tội nghiệp của nó.

- Gặp thằng Hùm rồi có gặp má nó không? - Ông Tám chiêu ngụm nước trà nguội ngắc.

- Dạ có, nhưng cũng kể như không! - Sáu Giang Hồ khẽ lắc đầu - Hôm đó ở chợ về không biết nghe lời của đứa ác khẩu nào, ngớ con bắt cóc mất thằng nhỏ, Út Cưng lòng lộn đi tìm, gặp hai cha con trong một tiệm cơm, nó la toáng lên, nhieếc máng đủ điều, quăng trả lại tất tần tật những thứ con mua sắm cho thằng nhỏ kể cả chiếc xe lăn, lôi nó lên xe ôm đông biển. Con gom tất cả các thứ quay lại Rạch Gừa. Út Cưng không thêm mở cửa, cái cửa ọp ẹp chỉ cần đập một cái là... nhưng con cố dần nén, để các thứ trước hiên. Hồng biết lóng rày mẹ con nó sống ra sao?

- Thỉnh thoảng qua cũng có gặp nó. Giờ nó bán rau quả ngoài chợ, lam lũ lắm, hồng còn ăn trơn mặc láng như xưa.

- Thăng Mạnh Cụt...

- Tiêu rồi, dễ chừng cũng ba hay bốn năm gì rồi, sanh nghề tử nghiệp mà, nó cho nhiều người ăn dao nên đến ngày tận số dao ăn nó cũng là lẽ thường tình, lẽ công bằng của trời đất. Tay anh chị, già nhân ngãi non vợ chồng đột ngột mất đi, cái cửa hàng quần áo ngoài phố bị các mụ vợ lớn vợ bé và con cái của gã lấy lại, sang cho người khác. Con Út đành kéo sấp nhỏ về Rạch Gừa nương nấu chỗ bà ngoại chúng, bà cũng "đi bán muối" chết từ năm ngoái rồi.

- Sao tía rành quá mạng vậy?

- Ui, cái thị trấn Cù Lao này nhỏ bằng bàn tay, hồng cần đăng nhựt trình chuyện gì ai cũng biết. Vả lại, tuồng như qua có nợ nần gì với má con nó, hễ gặp là cảm lòng không đậu; khi thì vài con cá, lúc mấy cái bánh gỏi con Út mang về cho sấp nhỏ, mà nói cho cùng, gặp con Út qua lại nhớ nhớ chú mày, tuy chưa chấp thuận ngoài miệng nhưng trong lòng qua đã coi chú mày là con nuôi... mẹ nó rồi! Ngoài cu Hùm, thằng Mạnh Cụt để lại tới năm đứa ba gái hai trai, nuôi hồng nôi, nó cho đi ở đợ hết, còn thằng Út Chót mới bảy tuổi đã đi bán vé số dạo. Thấy thằng nhỏ mặt mày sáng sủa lanh lợi, qua mang về cho nó tiếp tục ăn học. Cái thằng đang ngủ ngoài ngoài đó, nó mắc ngủ nên nãy giờ qua chưa cho chú mày hay.

4.

Nửa đêm về sáng. Khu bến chợ có lắm người Việt làm ăn sinh sống trên dòng Bassac - cách thành phố Tà Keo chẳng bao xa - tối đen như mực, đom đóm lập lòe tựa những quầng mây nhỏ khi tán lúc tụ chấp chới, chợt nháng chợt nhòe trong bóng ghe bóng thuyền cặp mạn kề nhau. Không khí tĩnh lặng bỗng bị phá vỡ bởi tiếng máy đuôi tôm đổ dồn, rồi nhanh như cắt, những chiếc xuồng máy chở đầy bọn

mặc đồng phục màu đen, cổ quần khăn rằn đỏ trắng ập tới. Tức khắc tiếng la hét, tiếng súng ran lên xáo động cả một vùng sông nước.

Thoạt tiên bóng tối bị xé nát, bắn vụn bởi những tia lửa khạc từ những nòng súng, đèn pin, sau đó bùng cháy thành những đám nhỏ rồi đám lớn. Trong biển âm sắc hỗn độn, ông Thạch Nu khởi động máy, cố đưa chiếc ghe bầu tách ra khỏi "điểm nóng", Sáu Giang Hồ chống sào tiếp sức Sophi và hai đứa nhỏ trùm chấn kín mít, nín khe trong một góc quây kín hàng hóa mà người mẹ cho là an toàn nhất. Nhưng rồi họ không phải là "ngoại lệ" của cơn lốc đen man rợ, khóa chặt không chỉ từng bước mà cả từng hơi thở riêng tư trong ngực họ. Khi chiếc ghe bầu vừa quay ngang tách mũi ra khỏi đám hỗn loạn chừng vài thước, một bóng súng từ phía sau vụt bổ xuống gáy Thạch Nu làm ông đổ gục, ngã tõm xuống sông với tiếng thét xé lòng:

Sophi! Âm thanh kì diệu, hiếm hoi cuối cùng được bắt ngờ cất lên sau nhiều năm tắc tiếng. Cô con gái từ lòng ghe lao ra, chơi với lạc giọng gọi cha, nhưng ông đã khuất dưới mặt nước đục ngầu phù sa pha máu. Hai đứa trẻ bấu lấy gấu sà rồng mẹ tựa hai chiếc lá mỏng manh và Sáu Giang Hồ, chiếc sào lúc này chỉ là chiếc que tăm làm sao ngăn bọn thú người đang cơn say máu! Buông sào, hấn liều mạng lẫn xả vào một tên, tước lấy súng của nó. Cây AR15 trút hết số đạn còn lại trong băng đẩy lùi được một đợt "tiến công", đợt khác lại tiếp tục xốc tới. Trong khói lửa mịt mù, họ khản giọng tuyệt vọng gọi tên nhau, nhưng không thể bao bọc cho nhau được. Trước khi phóng xuống sông bơi lặn thoát hiểm, hình ảnh sau cùng hấn còn thấy được và mãi mãi khắc ghi trong kí ức: Trong bóng tranh tối tranh sáng hỗn mang, hai đứa trẻ bị dẫn một cách man rợ ra khỏi tay mẹ chúng, bị túm chân xách ngược quật vào mạn ghe hết hai con nhái

bén tội nghiệp, và người mẹ thích hát những lời ru buồn bị kèm chặt bởi những bàn tay lông lá, bị chúng bóc trần hết bóc một quả chuối dưới những cặp mắt thú đói, và hàng tràng cười có thể làm đông lạnh máu trong tim của bất cứ người lương thiện nào.

Cái đêm kinh hoàng ấy bao năm rồi vẫn còn nguyên vẹn, không hề phôi pha trong kí ức đã đành, mỗi lần nhớ lại, Sáu Giang Hồ cứ ngỡ mới xảy ra đâu từ hôm qua. Nếu không có những ngày "khổ luyện" bơi lội ở sông Hậu với ông Tám Chài, đêm hôm ấy hẳn đã chìm tận đáy sông Bassac. Và, từ đêm hôm ấy, những tiếng gọi hoảng hốt, tuyệt vọng của ông Thạch Nu, của Sophi và hai đứa trẻ trai lúc nào cũng như bay lượn trong không khí sẵn sàng đáp đậu xuống hán khiến tim đau, lòng đau cùng nỗi dần vật. Sao hôm đó hán không cùng "nắm tay" vợ con đi sang thế giới bên kia mà lại đón hèn thoát hiểm một mình để bây giờ sống không ra sống, chết chưa ra chết, cứ vật vờ như cái phao, cái nút chai hèn mọn nửa chìm nửa nổi lênh dênh trên bề mặt biển đời, hay bề trầm luân - như sư Huệ Đức từng gọi - luôn luôn cuộn sóng thế này?! Đôi khi hán lại tiếc giá như đừng gặp ông Tám Chài, chẳng gặp Sophi mà đã chết dưới tay Mạnh Cụt, hoặc vẫn tiếp tục là thằng đầu trộm đuôi cướp, hờ tí là giương nanh múa vuốt... lưu manh!

Nỗi dần vật và những đôi khi ấy sắp từ bỏ hán vĩnh viễn? Mặt trời nóng vòng sáng mỗi lúc mỗi rộng hơn ở đằng đông. Mặt nước sông Hậu phẳng lì như thể đêm qua sóng rủ nhau đi chơi đâu đó chưa về kịp. Ngồi bó gối đằng lái, Sáu Giang Hồ dõi mắt chờ những tia nắng đầu ngày với cảm giác được khói sóng vuốt ve không chỉ xác mà cả hồn.

Lạnh lẽo nhưng vô cùng ấm liệt, mặt trời từ từ nhô lên hết một quãng

máu tươi roi rói. Không còn bao lâu nữa mình sẽ chẳng bao giờ thấy lại mặt trời!? Buồn bã nhủ thầm đoạn hấn đứng lên trông hút vào vòm mui, trong đó ông Tám và thằng Út Chót vẫn ngon giấc, rồi cái nhìn cắt ngược lên tán còng đã già cỗi hơn xưa, hình như những lời ru buồn của Sophi lẫn những tiếng gọi tuyệt vọng vẫn còn rì rào, rì rào sau những tờ lá dăm sương, mỗi tờ lá là một con mắt đăm đăm dõi về phương nào xa diệu vợi!

Mặt trời lên cao hơn, "máu" tràn lênh láng, màu đỏ tươi loãng dần thành nắng đỏ sấp chiếu bóng dài ngoằng của hấn mát hút vào gốc còng cổ thụ. Gã đàn ông rời ghe lên bến, đầu cúi rũ, hai tay thọc sâu túi quần, thông thả bước hết một người nhàn hạ.

5.

Chợ vẫn người. Út Cưng loay hoay xếp gọn mớ rau quả, rảy nước cố níu giữ sự tươi tốt cho chúng dưới những tia nắng như kiếm bỏ từ mặt trời đứng giữa hồng tâm giờ Ngọ. Ông Tám Chài đến nghiêng sát, nói nhỏ:

- Vô quán nước, có chút chuyện.

Thoáng ngõ ngang, Út Cưng thấp giọng:

- Bộ có gì quan trọng sao chú Tám?

- Tao có huồn đâu mà đi kiếm bây giữa trưa đứng bóng như vậy!

Ông già tóc râu bạc trắng quả quả bước đi. Út Cưng nhờ bà bạn hàng ngồi ngáp vặt bên cạnh trông hàng giùm, lẻo đẻo theo sau. Họ vào một quán nước bên hông chợ tương đối vắng, nhạc boléro hải ngoại nhừa nhựa ru ngủ không chỉ ông chủ trẻ áo trạc ngực phô hình xăm gái lỏa thể trên ngực, mà cả lũ ly tách chai lọ, những cô diễn viên điện ảnh, ca sĩ, người mẫu thời trang... trên những tấm áp phích quảng cáo mầu mè lòe loẹt dán gần như kín cả bốn mặt tường. Uống

ngụm đá chanh quậy chưa tan hết đường, ông Tám nói:

- Nghe bây đối xử không đẹp lắm với ba thằng Hùm phải không Út?

- Dạ, thì cháu... - Út Cưng đáp ứng: - Mà sao chú Tám biết?

- Hởm rày thằng Sáu ở chỗ qua chớ đâu! Chuyện xưa bây bỏ nó trong lúc tù tội theo thằng Mãnh chắc bây chưa quên?

- Chú nói tội cháu, hồi đó cháu bị anh Mãnh ép buộc, dọa dẫm đủ điều...

- Ờ, nó mang vàng bạc lót dưới lưng bây cho êm đặng ép bây ăn nằm để son sòn năm một chớ gì? Chà, cực quá hèn!

Người đàn bà xấu hổ cúi gầm mặt, đưa ly lên định uống ngụm cà phê đá, ngập ngừng, lại đặt ly xuống, khoan xoáy cái nhìn bắt nọn vào ông Tám:

- À, cháu biết rồi, chắc ba Cu Hùm nhờ chú biểu cháu quay lại với anh?

- Đừng tưởng bỏ ghen con! Hồng có thằng đàn ông nào ngu dại đi hốt ỏ một gái nạ dòng với sáu con về mà nuôi báo cô đâu, bộ bây tưởng bây còn sắc nước hương trời lắm chắc?

Út Cưng ngượng chín, câu nói "phũ phàng" của ông già sông nước khiến nàng tưởng chừng những phần da kín vạt bị bóc trần phơi lồ lộ hết những cô thời trang mặc đồ tắm nẩy ngực ngoáy mông trên tường kia. Ông Tám tiếp tục cái giọng nửa căng căng, nửa lạnh lạnh làm người nghe phát... ớn:

- Nghe bây sợ thằng Sáu bắt cóc Cu Hùm à?

- Dạ, dù có cực gấp trăm ngàn lần nữa, cháu cũng không thể xa con của cháu được.

- Theo chỗ qua biết thì nó hồng có ý định đó đâu.

- Vậy anh muốn gì?

- Gặp lại, để coi bây đối xử tàn tệ tới cỡ nào!

- Nãy giờ cháu nghe đã đầy tai, mong chú thương tình đừng chửi cháu nữa, tội nghiệp. Nói đi, chú tìm cháu có chuyện gì vậy? Cháu không đến nỗi tàn tệ như chú nghĩ đâu - Út Cưng bưng mặt khóc òa, nước mắt ràn rụa qua kẽ những ngón tay hình như chẳng trong mà vẫn màu cay cực, buồn tủi.

Dù rửa thắm trong bụng: "Hừm, nước mắt cá sấu!" nhưng rồi ông Tám cũng chợt hỏi về giọng lưỡi cay độc của mình vừa rồi, bèn dịu giọng:

- Thiệt tình thì, thằng Sáu cũng hồng oán trách gì bây đâu.

- Dạ, cháu biết ảnh rất thương thằng Hùm. Nhưng cháu nghĩ, lỡ làng cả rồi, ly nước hắt đi khó bề hót lại... Dạo này ảnh sống ra sao hả chú?

- Nghe đâu từ hồi năm năm, nó sang Campuchia sinh sống mần ăn, vợ con không may bị bọn Pôn Pốt giết sạch, nó trốn thoát, nhưng nghĩ máu thịt oan hồn vợ con vẫn ở bên bên, quay về xứ không đành, nó bèn ở lại đi kiếm ăn ló ngó, bị lừa vô trại lao động cải cách hay cưỡng bách gì gì đó hút chết, may sao có một ông người gốc Hoa giàu sụ thương tình bảo lãnh ra, mượn nó mần vệ sĩ. Ông này mần chủ tới sáu, bảy cái khách sạn loại sang, lại có máu mê cờ bạc, theo hầu riết nó cũng đâm ra thạo nghề đổ bát, nổi tiếng là con bạc xuất quỷ nhập thần. Ông chủ gốc Hoa mất đột ngột vì bị nhồi máu trong một ván bài tiền đặt cược cả triệu đô la. Sau đó nó được bà chủ tin cậy, cho trông coi một khách sạn nhà hàng kiêm luôn sòng bạc... Ôi dào, nó kẻ lớt phớt, qua cũng chỉ nghe qua loa, không tin lắm, nhưng giờ thì tin nó đúng là... - Ông Tám ngưng bật, Út Cưng bưng lửng, sốt ruột:

- Đúng là gì hả chú?

- Thì là.... đúng, nó đúng là một ông chủ!

Cơ hồ biến thành kẻ nào khác, ông Tám trịnh trọng đảo mắt ngó quanh, tưởng chừng không chỉ những cặp mắt trong quán, trên các mặt tường mà cả những cái nhìn vô hình nào đó trên khắp thế giới đang lom lom găm vào mình, đoạn trịnh trọng kêu tính tiền, trịnh trọng đứng lên, trịnh trọng rảo bước về phía mấy chiếc xe lô đậu bên kia đường. Đáp lại đôi mắt xoe tròn kinh ngạc của Út Cưng, ông trịnh trọng nói gần như thì thầm:

- Không thể nói ở ngoài đường ngoài sá được, về chỗ qua, hổng biết thằng Út Chót có bỏ ghe đi chơi không, sao nóng ruột quá vậy nè!

Về tới bến Cây Còng, ông Tám yên lòng khi bước lên ghe thấy Út Chót nằm sấp trên sạp ván đọc truyện tranh. Nặng nịu, hôn hít thằng nhỏ, dúm cho nó mấy ngàn rồi Út Cưng theo ông Tám vào góc bếp đằng lái. Trước đôi mắt xoe tròn của người đàn bà lam lũ, ông trịnh trọng mở nắp cái khạp da bò lấy ra hai bó tiền buộc gọn bằng dây thun, toàn tiền mệnh giá 100.000. Một bó dày cỡ cục gạch ông có dán mẫu giấy ghi Kính biểu tía của con, và bó kia dày gấp đôi kèm dòng chữ Cửa má Cu Hùm và sấp nhỏ.

Chẳng tin vào mắt mình, Út Cưng cố nén kinh ngạc:

- Mèng ơi, tiền thiệt hay giả mà nhiều quá vậy nè?

Có lẽ từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ, bữa nay mắt ông Tám mới tràn ngập ánh vui đến thế:

- Thiệt chớ!

Tương tự, có lẽ từ lúc lọt lòng tới giờ, Út Cưng mới thấy được một bó tiền to nặng đến dường ấy, thực mà cửng như đang mơ, nửa ngờ nửa tin.

- Chú Tám đừng hù cháu tội nghiệp nghen! Có thiệt là... là tiền của anh gởi lại hay là...

- Hay là tiền Hà Bá dưới sông chắc! Còn ai trồng khoai đất này nữa! Hồi năm năm, trước khi bỏ đi biên biệt nó cũng bỏ vô cái khạp này mấy dòng chữ hện chắc chắn sẽ về. Lần này nó lại mượn cái khạp màn hộp thơ. Chắc, cái thằng thiệt là... à, mà sao lần này hồng thấy nó hện về gì cả vậy cà!?

6.

Chùa tọa lạc ở lưng chừng một sườn đồi đất đỏ miền Đông, ẩn khuất dưới tán si cổ thụ, bốn mùa râm bóng. Mái ngói cũ kỹ oằn nặng cơ man nào là năm tháng, tường rêu bạc màu nắng mưa lưu cữu. Từ chánh điện đến hậu liêu, các khám thờ, tượng thờ, bàn ghế, hoành phi câu đối, cây kiểng... khoác chung vẻ dung dị trầm mặc, không xanh đỏ tím vàng lòe loẹt giống các chốn Phật đường nơi phồn hoa đô hội. Vài ông sư, dăm chú tiểu, người lặng lẽ như những họa tiết phác thảo điểm vào cảnh u tịch những nét sinh động từ tốn khiêm cung. Nơi này ngăn cách với thế giới "chúng sinh" ồn động bên ngoài cả một cánh rừng cao su bạt ngàn, các đạo hữu ở xóm nhà gần nhất cũng phải hành hương qua chừng sáu bảy cây số mới đến được chùa để lễ bái, nên quanh năm ít khách thập phương lui tới. Có phải vì vậy mà khi thoát thấy chiếc Toyota mang biển số Campuchia lăm lăm bụi dừng lại trước cổng, sư trụ trì Huệ Đức vội vàng ra đón? Không hẳn thế, ông vui mừng vì gặp lại một khách thân.

Sư đưa khách vào hậu liêu. Trà nhanh chóng được mang ra. Họ ngồi đối ẩm trên sập gụ. Gió từ ngoài vườn lan luôn qua các ô cửa nghịch những chùm phong linh phát hàng chuỗi kính coong nghe vui tai, thanh thoát như thể chúng được gảy từ chiếc đàn nào tận thính

không bay lạc tới chốn này. Thông thả uống cạn một tuần trà, sư
nheo mắt ngắm khách.

- Con quả đúng hẹn, thầy đình ninh thế nào con cũng ghé. Đi miền
Tây về lúc nào?

- Dạ, trưa nay, về tới Sài Gòn, ghé bệnh viện xong là con đi thẳng đến
đây.

Có vẻ bị dị ứng sao đó với cái bệnh viện Sáu Giang Hồ vừa buột
thốt, sư Huệ Đức khẽ nhủ mảy.

- Sở nguyện ở miền Tây con đã làm xong chưa?

- Dạ rồi!

- Họ còn sống và an lành cả chứ?

- Dạ, ông Tám cũng thường dù đã già quắt như trái khế qua, nhưng
vợ cũ, đưa con trai của con và sắp nhỏ con của người chồng sau
thì... khổ lắm.

- Con có cho họ biết nguyên do và mục đích chuyển về của con
không?

- Dạ không?

- Sao vậy?

- Thấy không tiện, bạch thầy!

- Bất cứ chuyện gì, rõ ràng minh bạch vẫn hay hơn chứ!

- Nhưng lòng vợ cũ con giờ đã khác, người lâu nay con vẫn coi là
cha nuôi thì con không đành lòng cho ông biết sự thật.

Tiếng chuông gió vẫn tiếp tục thánh thót, hương lan tỏa nhẹ từ vườn
vào tinh khiết đến hư ảo, nhưng bầu khí bỗng chùng nặng giữa hai
người.

- Hãy coi mọi chuyển biến trên đời này là lẽ tự nhiên của vô thường,
con sẽ thấy lòng nhẹ hơn.

- Trước đây để quên đi bi kịch bất hạnh của gia đình, con lao đầu vào công việc như điên, nhưng thân xác rã rời, cái đầu vẫn tỉnh táo không thể diệt trừ được ác mộng, con phải khổ sở chống chọi với chúng gần như hàng đêm. Đã đến lúc...

Thoáng tuyệt vọng làm tối sầm về mặt ông khách, sư Huệ Đức châm trà thêm vào tách, điềm tĩnh nói:

- Đừng có lúc nào cũng sẵn sàng đầu hàng hay chủ bại. Nhớ không? Đã từng có lúc bị đối xử như thú vật, loi ngoi lóp ngóp tưởng đã xong đời, thế mà con cũng giữ được bần và máu mủ tanh tươi đứng lên.

- Thầy chợt nhắc khiến con chợt nhớ, có một chuyện hàng bao nhiêu năm con định bụng sẽ xin lỗi thầy rồi cứ quên đi.

- Chuyện gì?

- Cái hồi thầy bị kiệt lị nặng ở trại Phnom Sraib người chỉ còn nắm xương, con đã lén bắt cóc nhái, tặc kẻ sấy khô tán thành bột để thầy ăn cho lại sức ngại thầy sợ phạm tội ăn mặn, con đã nói dối là bột đậu nành pha củ năng.

- Tưởng gì, thầy biết nhưng tảng lờ để còn được sống. Vả lại, ở thời buổi lao động khổ sai, thuốc men chẳng có, gạo và muối hiếm hơn vàng thì cũng đành phải "phá chấp" thôi.

- Vậy thì con hiểu rồi, Thầy đã "phá chấp" đến độ khai với bọn chúng thầy là người Hoa thay vì người Việt.

- Ở họ ghét cay ghét đắng người mình mà, thầy lại nói được tiếng Hoa nên... Chắc, gặp thời thế thế thời phải thế... thôi. Nhưng nói thì nói vậy, đến hết đời ngoài những tội nhỏ nhặt ấy, còn biết bao là tội nữa thầy phải sám hối.

- Thầy đã vậy thì bọn phạm phu tục tử như con phải sám hối cả ngàn kiếp may ra...

- Lại bị quan! - Sự rắc rối - Phải trì chí hơn mới được. Theo thầy thì thời gian qua con đã thắng. Không thắng sao mang được hàng tỉ đồng từ Campuchia quay về giúp trẻ mồ côi, cơ nhỡ, các cụ ông cụ bà neo đơn, và giúp những người thân!

- Bạch thầy, đó chỉ là chút muối bỏ biển. Trước đây công việc và thời gian là hai trợ thủ đắc lực giúp con rất nhiều, nay thì con không còn thời gian nữa, giữ tiền bạc cũng chẳng để làm gì.

Dẫu có vòng vo né tránh cách nào cũng đã đến lúc không thể không nhắc đến sự thật đang làm bận lòng cả hai người.

- Vừa rời ở chỗ bệnh viện người ta nói thế nào?

- Phải nhập viện trước khi quá muộn!

- Muộn là bao lâu?

- Không bao giờ người ta cho bệnh nhân biết cái điều tối kỵ ấy, nhưng con biết thời gian sống của con bây giờ chỉ còn tính bằng tuần hoặc ngày.

- Con nên nghe theo chỉ định của các thầy thuốc. Đi ngay thôi, thầy sẽ đi cùng con.

- Có ích gì đâu, bạch thầy! Chuyến về này con đã làm xong sở nguyện của mình, con tính chuẩn bị chuyến đi... cuối cùng sớm hơn, trước khi bị nó quật ngã.

Cơ hồ hóa tượng trong giây lát trầm tư, đoạn sự vụt bừng tỉnh:

- Có nghĩa là... con muốn tự sát trước khi bị nó hành hạ, thậm chí... hành quyết? Không, đừng, còn nước còn tát chứ, ai lại...

- Nhưng, bạch thầy con vốn là một thằng hèn đủ thứ, đặc biệt chịu đau rất dễ.

- Kẻ tự bóp chết, cắt đứt sự sống của chính mình tệ hại hơn một kẻ hèn, là một kẻ sát nhân!

Sư Huệ Đức đứng lên, bước lui tới, mày cau rúm lại hốt nhiên trông già sọm hết ông già tám mươi chứ không phải chỉ mới ngoài sáu mươi.

Nhanh thật, mới đó mà đã bao nhiêu năm trôi qua. Thời ấy sư còn là đại đức trẻ, tốt nghiệp đại học loại xuất sắc, giảng dạy môn triết Đông ở trường đại học Vạn Hạnh. Vốn ham mê ngôn ngữ học, sau Anh, Pháp và Hoa ngữ tương đối thành thạo, được Giáo hội trợ cấp học bổng, sư rời Sài Gòn lên đường xuất dương sang Ấn Độ nghiên cứu chữ Phạn rồi đến Campuchia học tiếng Khmer và chữ Pali - ngôn ngữ dùng trong Kinh sách Phật giáo của xứ sở này - tại một ngôi chùa lớn ở trung tâm thành phố Phnom Penh. Khóa học sắp hoàn tất thì xảy ra đại họa Khmer Đỏ, chùa chiền bị dẹp bỏ, sư sãi cũng chỉ là những công cụ lao động như hàng bao tén đồ của họ, bị dồn ra khỏi thành phố về các vùng nông thôn, bị lừa vào các trại lao động cưỡng bách đào mương đắp đập, sản xuất lúa, biến rừng hoang thành đồng trồng bông vải, thi hành bất cứ loại lệnh lạc nào của Angka Leu (2), thường trực bị hành hạ bằng roi vọt, báng súng, đói lạnh, bệnh tật, đa số trở thành mồi ngon của các đại dịch bệnh như tiêu chảy, kiết lỵ, phù thũng, suy kiệt thể xác lẫn tinh thần. Những ai bị kết tội phản động, không bám kịp hoặc đi ngược dòng "bánh xe lịch sử" thì bị xử tử công khai với thao tác thi hành án tiết kiệm đạn đã man: Dùng những công cụ hiền lành của nông dân, của đồng ruộng như lưỡi cuốc, lưỡi mai nhân danh cách mạng đập thẳng cánh vào gáy hoặc đầu nạn nhân, rồi hất thây xuống hố chôn trước đó chính họ đã đào sẵn. Sư không thể nhớ nổi mình đã trải qua bao nhiêu trại lao dịch từ Phnom Srais, Phnom Korg đến Year Piar, và các làng mạc rải dọc dòng sông Bassac hiền hòa ấy, đã từng suýt chết đói biết bao nhiêu

bạn, đã từng vượt qua những lần bệnh chí mạng ra sao!

Hồi mới vào trại tập trung, bị ám ảnh khôn nguôi bởi cái chết thảm của ông Thạch Nu và vợ con, hễ thấy bọn mặc đồng phục đen, cổ quần khăn rằn đỏ trắng ở bất cứ đâu lập tức Sáu Giang Hồ nghe tim bị bóp nghẹt, lòng nghẹn ứ uất hận, và mắt vằn ánh căm thù. Thỉnh thoảng hấn lên cơn hoảng loạn, buông bỏ cuộc xềng giữa giờ lao động, vắt giò lên cổ chạy thực mạng, khóc lóc van lạy "đừng giết tôi, xin đừng giết tôi!" đoạn cười sằng sặc, có khi đang đêm chợt thức, bỗng cất tiếng sữa, tru lên như chó sói, hoặc thành linh nhào xuống sông, mương bơi lặn hết rái cá hàng giờ. Ngoài những lúc lên cơn, hấn cần mẫn làm việc năng suất gấp hai ba người khác, đặc biệt rất kiệm lời. Có lẽ nhờ thế mà hấn được Angka giả ngơ, không "xóa sổ". Sư Huệ Đức luôn cầu nguyện cho tâm thần hấn sớm tìm thấy lại sự cân bằng. Chẳng rõ có được Phật phò hộ độ trì hay không mà Sáu Giang Hồ bất giác tỉnh táo trở lại sau một sự cố ai cũng cho là lạ lùng: Hôm ấy có hai người chung trại bị xử tội trộm cá khô của bếp ăn tập thể và mưu toan đào thoát qua biên giới. Cam - Thái. Theo thông lệ, họ phải tự đào huyệt cho mình trước khi bị hành quyết, nhưng cả hai suy kiệt đến độ không thể động tay hay nhấc chân nổi. Sáu Giang Hồ bị chỉ định làm thay.

Đào xong chiếc hố đôi vĩa mướt mồ hôi, được thưởng một liều thuốc, hấn điềm tĩnh hút thuốc thở khói, điềm tĩnh cùng bao người khác đứng chờ "thị phạm" phút cuối cùng của hai kẻ xấu số, và rồi hấn không thể điềm tĩnh được nữa khi hai nhát cuộc vung lên, hai cái cây bị bịt mắt đổ xuống. Sau tiếng thét xé lòng, hấn ngã ra bất tỉnh, mê man đến hai hôm sau mới choàng thức, ngơ ngác như thể từ hành tinh nào lạc tới. Từ đó những cơn hoảng loạn không còn nữa,

mọi người trong trại kháo nhau, rằng những hồn ma vía quỷ nấu ầm trong hủ đã được hai tử tội bắt mang theo về địa phủ để hủ được bình yên, họ đền ơn hủ đã ra sức đào cho họ một chỗ nằm tử tế cuối cùng nơi trần thế!

Vào những ngày đen tối ấy, dù chênh lệch tới hơn mười tuổi đời, sư Huệ Đức và hủ đã trở thành đôi bạn thân. Một ông sư học thức đầy mình, xuất thân từ cửa Phật kết giao với gã giang hồ gốc gác mò côi, cựu học sinh dở dang của trường Dòng, từng ẵm cả đồ thờ bằng bạc của nhà Chúa bỏ trốn đi bụi đời... Thoạt tiên từ lời ăn tiếng nói đến cung cách ứng xử giữa hai người có sự lụng khụng, khập khiễng, riết rồi cái khổ, cái đau, cái đói đã như những sợi dây vô hình ràng buộc họ cùng mối đồng cảm sâu xa của những tội đồ bị đập xuống tận đáy địa ngục, cần phải tựa vào nhau để tồn tại, nuôi hy vọng sống còn. Hủ luôn đỡ đần sư trong các công việc lao động nặng, sẵn sàng sẻ chia, nhường từ miếng ăn đến hộp nước nhỏ, bao giờ cũng với thái độ hết sức tôn kính. Sư bù vào lỗ hổng kiến thức của hủ khá nhiều điều ông đã học hỏi, chiêm nghiệm từ cuộc sống trong lẫn ngoài cửa Thiền, cả những tinh hoa gạn lọc từ kinh sách triết học, Phật học. Có lúc sư quên bẵng hủ chỉ là đứa phàm phu tục tử, đầu óc gần như mít đặc, cứ huyền truyền thuyết giảng để rồi ngẩn cả người khi chợt phát hiện hủ đã ngủ từ lúc nào chẳng hay, hoặc lơ mơ thả lỏng tâm trí tận đầu tận đuôi, ông đành mỉm cười mà rằng, ờ thì mình nói cho đỡ nhớ Thiền viện? trường lớp và lũ môn sinh không biết lúc này đã đi đâu về đâu cũng chẳng sao!

Ngày nọ, vận may - có mơ cũng không thể thấy - bỗng đến với Sáu Giang Hồ từ một người Campuchia gốc Hoa giàu sụ: Đại gia Basaka, vốn chơi thân với bọn chớp bu ở trại lao động. Trong đợt đội tạp vụ

của trại được cắt cử đến tu sửa lại ngôi vườn, hồ bơi rộng mênh mông ở biệt thự của ông ta, hẳn đã "lọt vào mắt" ông chủ lớn ấy, sau đó không những được bảo lãnh ra khỏi trại mà còn được mượn làm vệ sĩ vân vân và vân vân, như ông Tám Chài từng kể với Út Cưng. Gần tám tháng sau ngày Sáu Giang Hồ ra khỏi "địa ngục", sư Huệ Đức và cơ man nào là nạn nhân cùng cảnh ngộ khắp đất nước Campuchia mới được quân đội Việt Nam giải thoát. Và, bây giờ hai người lại gặp nhau, nói như sư thì bởi vì, họ đã lỡ có duyên nghiệp với nhau đầu từ kiếp trước! Cái gã trai trẻ có lúc mất trí đã hồi phục được tâm trí, cái gã làm lì đương đầu với bao khổ nạn dọc đời, ham sống ngày ấy, giờ buông xuôi, chán sống rồi sao?

Mặc ngày mỗi lúc mỗi xế bóng ngoài cửa, tiếng chuông gió không ngơi nghỉ, và hương lan dịu dịu kín đáo len vào tận các ngõ ngách lòng người, sư Huệ Đức tiếp tục bước hết chiều ngang đến chiều dọc hậu liêu, không chỉ đôi mày cau rúm lại mà hình như cả hồn lẫn xác sư cùng đắm vào suy tưởng. Mãi đến lúc khách đã kiêu từ ra về sư vẫn chưa dừng bước.

7.

Tay anh chị miệt vườn hoàn lương, kẻ bị tình phụ, ngư dân kiêm nghề mò xác, lái buôn đường sông, nạn nhân của Angka, con bạc xuất quỷ nhập thần, ông chủ Casino Ritz- Battambang, kẻ tự nhận mình là thằng hèn, con bệnh ung thư giai đoạn cuối; thực hiện chuyến đi cuối cùng của đời mình vào một đêm đẹp trời. Chiếc Toyota mang biển số Campuchia lăm bụi lạng lẽ rời đường lớn rẽ vào vạt rừng cao su bạt ngàn, dừng lại cách chùa Tĩnh Tâm Tự chừng hơn cây số. Máy xe vẫn nổ, đèn tắt ngấm, cửa kính được quay kín, ngưng hệ thống thông gió, máy điều hòa điều chỉnh độ lạnh

tối đa và, trong bóng tối đặc quánh, hấn nhắm mắt lại nghe những lời ru buồn ngày xưa người vợ quá cố thường hát văng từ ổ máy CD nhỏ nhẹ vang trong bầu khí mỗi lúc mỗi cạn kiệt dần ô-xi, điềm tĩnh chờ thần chết mang mình qua khỏi biên giới mong manh giữa Sống và Hủy diệt. Trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi mà dài dằng dặc ấy, lặng lẽ mà bạo liệt ấy bao kỷ niệm buồn vui sướng khổ, cay đắng lẫn ngọt bùi lũ lượt hiện ra, thoát tiên chậm, sau dồn dập hàng hàng lớp lớp, hết đợt sóng quá văng này tiếp lớp sóng quá văng khác cuộn cuộn, cuộn siết chồng lấp nhau, cùng triệu triệu huyết quản li ti, tỉ tỉ tế bào đang hoặc sắp tan vỡ tranh nhau hô vang vĩnh biệt, vĩnh biệt! Rồi tất thảy hốt nhiên rút tạnh, chỉ còn mỗi lời ru độc chiếm. Giữa lúc tâm trí đắm ngát lời ru buồn não nuột, hấn chìm dần vào hôn mê thì ở băng, ghế sau bỗng vang lên tiếng la hét hải của Cu Hùm:

- Lạnh quá ba ời, con chết mất!

Thằng nhỏ mở nhanh chuốt cửa, và sau cú máy điện thoại di động nó gọi cho sư Huệ Đức, Sáu Giang Hồ không thể bỏ ngoài tai sự van nài của đứa con tận nguyên, không thể cắt ngang nghiệp chướng, chuyển đi cuối cùng đành bỏ dở.

Làm thế nào "cài" được Cu Hùm vào chuyển đi chết chóc để nó can ngăn kịp lúc một người chán sống, đau đầu với ý định trở thành kẻ sát nhân của chính mình? Tôi - người kể lại câu chuyện này - hỏi sư Huệ Đức. Ông nói:

- Phạm là khi làm bất cứ việc gì với bằng hết thiện tâm thì lòng và trí huệ của ta sáng hấn lên, sắp đặt mọi chuyện đâu vào đấy. Vả lại, vào giờ ấy ngày ấy chưa phải là thời điểm tận số của Huỳnh Văn Bé Sáu.

Chú thích:

- (1) Lời Việt của Lê Giang
- (2) Cơ quan đầu não của Khmer Đỏ.

Mường Mán**Vài ngày ở Cần Thơ**

Tháng Tư năm một ngàn chín trăm bảy mươi tư. Cước xe lôi hai chục đồng đưa tôi ra bến Ninh Kiều. Từ khu văn hóa ra tới đây không xa mấy, nhưng bụi cơ hồ bít kín hết lỗ chân lông trên da mặt. Bước xuống xe, nhẹ hẫng người, chạy vòng vo tý nữa có lẽ đầu tôi nổ tung ra vì gió. Cần Thơ nhiều gió, nắng ác và bụi dữ.

Chiều sót muộn vài đợt sóng qua sông, ráng hồng trên trời trông quuyến rũ như những mớ sầu riêng, mặn, ối, hột vịt lộn bày bán dọc dài bên lề đường. Bàn ăn kê rải rác dưới những tàn dù xanh đỏ sặc sỡ, và khách ăn, dạo mát hứng gió, đông như đám lục bình trôi ngoài mặt sông Ninh Kiều, cái tên đẹp là tên con gái. Cái tên nhiều lần chị Pha nhắc nhở trong bao lá thư: chú vào Cần Thơ chơi một chuyến với các cháu, các cháu mong chú lắm. Cần Thơ có bến Ninh Kiều, ê hề món nhậu và nhiều cái lạ lắm. Về nhé, hứa mãi chẳng thấy về... Tôi về, nhậu nhiều món miền nam ngon lành do chính tay chị làm. Về không quên mang theo hũ ruốc, một lọ tôm chua, những món Huế

mà chị Pha kêu là thềm quay quắt sau hai năm xa xứ. Lênh đênh theo bước thâm trầm của anh Hòa, chị và ba đưa cháu nhỏ di tản hoài hoài, từ Huế vào Sài Gòn, rồi giờ dừng lại ở Cần Thơ. Mới đây, anh Hòa theo học chương trình canh nông ở một nước ngoài, chị Pha lại càng nhớ quê nhớ xứ dữ, nhưng vẫn phải cột chân ở lại vì đời sống lở mọc rề ở đất lạ này rồi. "Chú biết không? Về Huế bỏ nhà cửa, cho thuê sau này còn lâu mới lấy lại được, thà cứ bám bụng ở, đợi anh Hòa về hẵng tính, vả lại, đời sống ở đây dễ thở hơn ngoài mình nhiều"... Ngoài mình, hai tiếng ngọt bùi lặp đi lặp lại trong mỗi câu chuyện kể, nhớ về. Mấy hôm liền, ba đưa nhỏ quán lấy chân tôi không rời nửa bước. Tình chú cháu cũng đậm đà gần bằng tình bố con. Thằng cháu lớn năm tuổi, khoái chí nhại giọng Huế của chú; con cháu thứ hai bập bẹ nói giọng nam ngọt lịm. Tên tôi bắt đầu bằng vần Q, chúng phát âm thành H. Chú Hoảng, nghe lạ hoắc. Bố Huế, mẹ Huế, những đứa con nói giọng nam. Chị Pha khôi hài: may là anh Hòa đi Phi không mang đứa nào theo, dắt theo một đứa, ít bữa về ngọng nghịu thêm một ngôn ngữ mới nữa, tức cười phải biết!

Chiều nay sắp nhỏ đi học, chị Pha đi làm, tôi đi chơi một mình. Đi một mình trong phố lạ cũng là cái thú, ta sẽ lãnh hội, thông cảm với thành phố ta vừa đến vài ba điều nho nhỏ hay hay, không qua sự chỉ dẫn của ai cả, ngoại trừ mấy lão cảnh sát phải mất công chỉ đường, nếu ta đi lạc. Tôi thanh thản đi dạo và trong túi có mấy miếng giấy ghi rõ mấy món đồ mua cho bọn nhỏ. Thằng cháu lớn hai cây kiếm nhựa; con cháu nhỏ gói xí muội, ít chùm ruộc, đại khái mấy món linh kinh, thằng cháu ngại chú quên, lấy bút chì nắn nót viết rồi nhét vào túi áo cho chắc ăn. A! Thằng nhỏ mới tý tuổi đã biết lo. "Chú quên, cháu hỏng chịu đâu." Lớn lên chắc nó lo kỹ, chẳng lơ đãng mơ hồ

như tôi, chú nó.

Thả bộ loanh quanh, chẳng thấy có gì lạ. Cần Thơ cũng nằm trong kiểu thức kiến trúc chung chung, tương tự những phố thị miền nam khác.

Tôi ghé uống ly nước rau má rồi nhắm hướng tới chợ.

Chợ họp tràn ra tới ngã ba, kéo dọc dài lai rai suốt bến Ninh Kiều.

Chen chân qua những dãy hàng trái cây, tôi lom khom tìm mua ít chùm ruộc. Một bà già toét miệng cười mời. Tôi ngồi xổm, lùa tay vào rổ trái cây lựa. Ở Huế, đàn ông con trai ra chợ mua đồ rất hiếm, trừ chợ trời. Còn ở đây không thiếu gì đàn ông, tay xách giỏ miệng trả giá hết sức hồn nhiên, tôi lấy cái hồn nhiên ấy lúc nào chẳng hay, ngồi xổm trước đống trái cây không biết đi. Nhặt một chùm ruộc rậm trái lên, tôi cười với bà già bán hàng:

- Bao nhiêu đây dì Hai?

- Bảy chục, anh Hai.

Tôi và bà già cũng ngược lên, tiếng "bảy chục không do bà thốt mà là của người khác. Một cô gái vừa đi trờ tới, nhanh miệng bật hai tiếng ấy ra dí dỏm. Cô gái mặc jupe xếp màu nâu sậm, áo chemise màu vỏ lúa cắt ngắn, vẻ khỏe mạnh, hơi nghiêng đầu đón cái nhìn ngạc nhiên của tôi, môi gấn nụ cười tươi sáng như mắt.

- Ở Huế thềm cửa chùa lắm hay sao, vô đây mua chùm ruộc?

Tôi đứng lên, không giấu được nỗi vui bất ngờ:

- Nhiệm phải không? ở đây à?

Cô gái dong đưa chiếc xác nhỏ trên tay:

- Không ở đây thì ở đâu, lâu lắm mới gặp, anh vẫn ngớ ngẩn như hồi nào. Cả hai cùng cười. Bà già bỏ chùm ruộc vào bao ni-lông, nhận tiền. Tay cầm bọc chùm ruộc, tôi nhìn Nhiệm từ đầu đến chân:

- Càng ngày càng đẹp ra!

Nhiệm chế giễu:

- Nghe anh khen mát cả ruột. Này, vô đây làm gì thế?

Tôi đưa ngón tay trở lên môi, đùa:

- Bí mật.

Tình cờ gặp nhau ở một thành phố chẳng phải là quê quán, kẻ đồng hương là cô bạn xinh xắn, lòng tôi vui rộn. Nhiệm cũng hân hoan cảm động không kém. Hai đứa mon men tìm lối ra khỏi chợ, vừa đi vừa kể lan man kỷ niệm thời xa cũ. Thuở ấy tôi và Nhiệm ở chung một thành phố, thờ chung một khí hậu tiết mùa, chung nhìn một cái bảng đen, chung thầy chung lớp. Và có một dùm bạn bè chung. Tán lạc, bây giờ gặp, kể lể:

- Con Liên mập bây giờ hai con rồi đấy.

- Lẹ ghê, lấy chồng chắc nó tiêu bớt mỡ.

- Còn Thông vô? Lâu nay anh gặp anh ấy không?

- Đi lính đóng ở Pleiku.

- Xa nhỉ!

Giọng Nhiệm ước sững hoài niệm. Thời gian tấp lên vai mỗi đứa một số tuổi.

Ngày nào, trước khi tới lữ huyết, có rất nhiều buổi sáng mọi người soi gương, tỉ mỉ ngắm những nếp nhăn kín đầu đuôi mắt, phơi lộ liễu cuối chân mày hay một nét cười. Nhiệm khéo trang điểm, hẳn là chịu khó nuôi da nụng thịt nên trông không thay đổi mấy tí, dáng dấp Nhiệm hơi đầy ra chút tí, duyên hàm tiếu xa xa giờ đã mãn khai và vẻ đẹp mang nhiều nét hình cung, đường tròn, rất đàn bà.

- Nhiệm còn giữ những lá thư tình ước át của Thông vô không?

Có cái gì đó làm giọng Nhiệm bỗng chùng, đầy cảm xúc:

- Phải chi hồi đó Nhiệm lấy anh Thông vô, đâu có điều linh thỉnh độ đến đây.

- Giờ sao? Máy tí nhau rồi?

Nhiệm nhún vai:

- Cha mống nào cả, lạ không?

- Nhưng chắc phải có đức ông chồng rồi phải không?

Nhiệm không trả lời, hỏi lảng:

- Còn anh thì sao?

- Vẫn một mình chứ sao.

- Hiên ngang nhỉ?

Ra tới đại lộ Hòa Bình, tôi kéo Nhiệm vào một tiệm bán đồ chơi trẻ con, nàng ngơ ngác chong mắt nhìn những con búp bê chưng trong tủ kiếng và vô số đồ chơi bằng nhựa treo trong gian hàng.

- Vào đây làm gì, anh?

- Mua đồ chơi con nít.

Nhiệm lườm tôi, ranh mãnh:

- Thế mà dám cả gan dấu quanh, mua đồ cho con hả? Máy mống rồi ông mãnh? Ông chủ tiệm đầu hói rời quày, bước ra vui vẻ mời:

- Ông bà mua thứ gì? Toàn là hàng mới về, ông bà tha hồ lựa.

Bộ tịch đơn đả của ông chủ tiệm trông thật ngộ. Tôi tinh nghịch quay sang Nhiệm:

- Em có nhớ lũ trẻ dạn mua thứ gì không? Anh quên biến mất.

Nhiệm chớp mắt cời chúm chím, nàng thừa thông minh đoán hiểu trò đùa quái gở vừa bày, đánh lừa ông chủ tiệm cách ngon lành:

- Ông coi nhà tôi hay chưa. Thế mà làm cha cả một bầy trẻ.

Tội nghiệp lão đầu hói, ông ta vui vẻ góp chuyện.

- Dạ, có lẽ ông nhà nhiều việc nên quên, còn bà chắc phải nhớ bọn

trẻ ưng thứ đồ chơi nào chứ.

Nhiệm cời hiền in như bà mẹ đảm, lườm tôi, khóe mắt nhìn trách móc âu yếm.

- Em nhớ rồi, mình mua cho cu Tuấn chiếc xe chạy pin và con Cầm Lai con búp bê.

Những cái tên và những món đồ chơi do Nhiệm tưởng tượng làm tôi suýt toát mồ hôi, vì tiền mang theo trong túi không nhiều, tôi chỉ định mua cho thằng cháu lớn đôi kiếm nhựa. Đã tới lúc nên phanh trò đùa "ông bà" lại. Tôi làm ra vẻ một ông chồng biết tiết kiệm ngân sách gia đình, bảo Nhiệm: - ba cái thứ đó tụi nó chơi ít bữa là quăng xó, thôi mình mua cho nó cặp kiếm nhựa đi, vừa đỡ tốn vừa để bọn nó đấu với nhau vui cửa vui nhà.

Nhiệm nhất định không chịu, ngỡ tôi mua đồ chơi cho con thật, nàng bảo ông đầu hói gói chiếc xe pin, con búp bê và cặp kiếm lại, Nhiệm nằng nặc giành trả tiền sau khi nói nhỏ vào tai tôi: Nhiệm mua đồ chơi tặng các cháu ở nhà không được sao? Tôi suýt ôm bụng cười lăn, nếu không có lão chủ tiệm đầu hói đứng đó.

Rời tiệm bán đồ chơi hai đứa vào một quán nước cách đó mấy bước. Vừa ngồi xuống ghế, Nhiệm đa tay che miệng cười rữ:

- Anh quý quá thật, khi không bắt Nhiệm đóng vai bà xã, ngượng thấy mồ.

Tôi nhìn đôi má rớm hồng của người bạn gái:

- Tội nghiệp gã đầu hói, chắc ông ta ngỡ tụi mình là cặp vợ chồng đẹp đôi.

Nhiệm vờ nghiêm trang, nạt nhẹ:

- Bộ anh thích trò đùa ấy lắm hả?

- Hồi xưa, ở trường Nhiệm đóng kịch hay lắm mà.

- Ở trường đóng kịch hay nhưng ra đời chính thức nhận vai trò, Nhiệm đỡ ẹc, chẳng đóng vai trò nào cho ra hồn cả.

Thằng nhỏ hầu bàn mang thức uống ra. Nhiệm vòng mời ngón tay sơn móng hồng đào ôm ly nước cam vàng óng. Khuôn mặt vụt im trầm, thoáng xa vắng.

- Giờ Nhiệm sống thế nào? Thoải mái chứ?

Chẳng dính dấp gì tới câu hỏi của tôi, Nhiệm ngược lên, nói rời rạc:

- Anh nghĩ thế nào về những đứa con gái lấy chồng Mỹ?

Câu hỏi của Nhiệm đối với tôi là cả một bất ngờ, làm tôi hơi bối rối:

- Mỹ hay Việt đều tốt cả, miễn là hạnh phúc.

- Chắc anh không thể ngờ từ hơn hai năm nay Nhiệm có một ông chồng Mỹ.

- Có gì lạ đâu, mấy cháu rồi?

Nhiệm lắc đầu, mắt thoáng ướt, giọng tâm sự:

- Từ dạo rời Huế, bỏ trường luật, Nhiệm sống bất chấp mọi thứ, kể cả gia đình, gặp John lấy nhau ở Sài Gòn. John làm ở một cơ quan dân sự. Hạnh phúc có. Nhưng con thì không?

- Khỏe chứ sao? Càng rảnh tay rảnh chân.

- Đồng ý vậy, nhưng lắm lúc cũng nôn nao ghê chứ. Mỗi lần ngang qua mấy tiệm bán đồ chơi trẻ con trông John thật buồn tội nghiệp, hai vợ chồng chẳng ai bảo ai cùng bước nhanh, ngại chứng kiến cảnh con cái người khác hí hửng ôm đồ chơi quăn quýt bên chân bố mẹ.

Tôi ái ngại nhìn Nhiệm. Cô bạn gái ưa phá phách thời nào, hôm nay lại ngồi lẩm cẩm nói chuyện chồng con một cách trợn trư, ngọt lịm.

Nhiệm trước mắt tôi, đại diện cho một loại đàn bà sinh ra để được đàn ông nuông chiều. Loại đàn bà biết sử dụng nhan sắc mình in một thứ bùa ngải, khi vui cười đùa giống trẻ nít, lúc buồn giận có thể lồng

lộn như sư tử hú cầu. Nhiệm đó, cô học trò áo dài tóc kẹp ngày xa đã rửa mài nhẵn trụi những nét thù mị, chỉ giữ lại vẻ đoan trang sắc sảo. John là người thế nào? Chắc hẳn cưng quý vợ lắm.

- John đâu rồi, sao Nhiệm đi một mình?

- John lên Sài Gòn lo thủ tục giấy tờ, mười ngày nữa về nước.

Đáp lại tia nhìn dò hỏi của tôi. Nhiệm cười:

- Dĩ nhiên là Nhiệm theo anh ấy về Mỹ. Chiều nay Nhiệm vừa từ Sài Gòn về một mình, định thanh toán mấy đồ linh kinh ở nhà trước khi mình đi thì gặp anh.

Tôi bỗng đùa:

- Gặp anh hên hay xui đây?

Nhiệm lấy lại vẻ tươi tỉnh lúc gặp tôi ở chợ:

- Hên chứ anh. Còn bảy ngày nữa John mới trở lại đón Nhiệm lên Sài Gòn. Bảy ngày thật dài, có anh tới lui đỡ buồn.

- Nhiệm không nghĩ anh sẽ từ chối à?

- Biết đâu vì anh mà Nhiệm bỏ ý định theo John về Mỹ cũng nên, có điều anh dám bỏ vợ theo gái xè này không?

Tôi bật cười thành tiếng:

- Vợ đâu mà bỏ hử cưng?

Nhiệm đẩy mấy gói đồ chơi tới trước mặt tôi, nheo mắt trêu cợt:

- Còn cái này để chi hử ông ?

- Cho con bà chị, không được sao?

Cả hai cười xòa, tiếp tục thốc mách vào những hóc hiểm tâm sự rồi bời khác. Nhiệm hỏi về đời sống hiện tại của tôi, vài ba chuyện vụn vặt của dùm bạn bè còn ở Huế hoặc đã thất tán bốn phương. Đền trong quán và ngoài lộ bật sáng, nhắc nhở giờ về. Nhiệm hẹn tới kiếm tôi, ngày mai, ở nhà bà chị. Những ngày còn lại ở Cần Thơ, tôi

dành hết cho Nhiệm. Khoảng thời gian đem lại nhiều thích thú bất ngờ, bất ngờ như việc gặp lại nàng. Đi với Nhiệm, tôi có dịp biết thêm nhiều nơi chốn quanh Cần Thơ. Những vườn chôm chôm, mận ổi, cam, xoài trĩu trái dọc đường về Cái Răng, Ô Môn, bên này bến bắc và cồn nổi bên kia bến Ninh Kiều. Mùi trái chín, hương mật cỏ cây, nắng gió, tất cả đều như tiết ra thứ men nồng kỳ diệu, tôi và Nhiệm cũng say mê ham hố hương vị này, mơ hồ nghe chất men ngấm tan vào máu biến thành rượu mạnh, rậm rục, sôi réo. Giờ giấc của chúng tôi không một chút hoang ru, trừ lúc mệt, ngủ. Đôi khi người nọ chợt nhận ra vẻ hấp tấp vội vã của người kia, không nói, nhưng cả hai cùng ngẫm tiếc sao ngày vui qua nhanh, trong khi, ngày trở lại Cần Thơ của John mỗi phút gần kề, John vừa là chiếc bóng nhạt nhòa, vừa tựa một nhân vật trong cuốn phim cũ kỹ nào đó, tôi và Nhiệm coi qua một lần, không ai buồn nhớ.

Ngày và đêm trống trải, tôi lấp đầy bằng Nhiệm. Hàng hàng lớp lớp té bào tôi nhất tề vùng dậy, bởi Nhiệm. Tôi nấn ná ở lại, không về Huế sớm nh dự định vì Nhiệm. Bằng Nhiệm, bởi Nhiệm và vì Nhiệm, tôi vừa là kẻ bị dẫn dụ, vừa là tên a tòng chóng mặt với những ngày đêm nồng nhiệt bên nàng. Nhiệm vỗ chụp tôi in hệt hỏ cái vỗ mồi, nàng lặn xả vào tôi hăng quá, mạnh quá làm tôi cảm tưởng "vỗ chụp" là thú tiêu khiển nàng ưa thích, nhưng sự thật trái ngược.

- Trước anh, Nhiệm cha bao giờ rời John nửa bước. Nghĩ cũng tức cười, sao hồi ở Huế tụi mình không tán nhau, yêu nhau, rồi lấy nhau có tiện hơn không? Giờ hai đứa mỗi quê, mỗi cảnh xấp lại nhau rục rục.

- Tức cười thật. ừ! Sao hồi đó anh không theo Nhiệm nhỉ?

- Rõ ngớ ngẩn, anh mãi mê tít thò lò con Lạc, còn cần biết Nhiệm, cứ

đẩy người ta cho chàng Thông vồ hoài à.

Những chuyện kể, lời thì thầm, những giọt mồ hôi, nước mắt của Nhiệm trong chiều nắng, sớm mưa, khuya lạnh, dọc dài những con đường bụi bặm, ở quán ăn, khách sạn, khuất che sau góc tối vườn cây hoặc trên mặt giường, đã bám cứng lấy tôi như là một cơn sốt mỏng, dịu dàng quán quýt, đôi khi ngậy ngát gay gắt.

Nhiệm đặt chân lên nấc thang ngoại tình một cách tỉnh táo. Tôi, hầu như mê hoặc bởi sự tỉnh táo ráo hoảnh ấy của Nhiệm, lao cuốn theo. Như lao vào cụm rừng ngợp lửa. Thỉnh thoảng đi ngoài đường, bước chân vào một quán ăn, tôi khẽ giật mình lúc thoáng thấy những anh chàng người Mỹ, người Mỹ nào cũng có thể là John, chồng Nhiệm, trong trí tưởng tôi.

Từ hôm cuộc ngoại tình bắt đầu leo thang, Nhiệm không hề nhắc đến John lần nào. Tôi nửa đùa nửa thật bảo nàng.

- Nay Nhiệm, thỉnh linh John về, bắt gặp bọn mình đi với nhau, Nhiệm tính sao?

- Anh sẽ là ông anh họ dưới mắt John, đừng thèm nghĩ tới John mất vui. Anh chỉ có Nhiệm trong vài ngày, John có Nhiệm một đời.

Rõ ràng là nàng đã phân định cho cuộc vụng trộm này: vài ngày. Sau vài ngày là chấm dứt, bật đèn đỏ, ngừng. Quả thật Nhiệm rất tỉnh táo, tới độ tôi nóng mắt nghĩ mình chỉ là đứa trẻ con mắc bẫy. Khi John về tôi bị loại khỏi trò chơi vụng trộm là lẽ tự nhiên. Và Nhiệm có lẽ nàng quên chóng vánh, coi như chẳng có gì xảy ra trước đó. Tôi nói ý nghĩ này cho Nhiệm nghe, nàng cười rữ:

- Anh thật vớ vẩn, chúng ta đâu có tới với nhau vì tình chân, ngay từ đầu. Nhiệm đã nói chỉ gặp nhau cho đỡ buồn, không ai có trách nhiệm hoặc lỗi lầm sau "mặt trận" này cả.

Tôi đuối lý. Nghĩ cho cùng, tôi không yêu nàng thật. Dẫu sao, vì tò mò, tôi cũng đặt Nhiệm và John lên cán cân đo lường chơi:

- Thế Nhiệm có yêu John không?

- Đừng có tò mò, anh. Lạc đề rồi, đó lại là chuyện khác.

Như thế, đối với Nhiệm, việc tôi gặp gỡ nàng chỉ là trò "ăn vụng" cho đỡ buồn, không hẳn là một cuộc ngoại tình ăm ắp ý nghĩa bi hài như tôi tưởng. Đã không yêu, tôi cũng chẳng thể ghét được Nhiệm. Có điều, tôi nhẹ nhõm người, yên chí sẽ quên nàng dễ dàng.

Trở về với đời sống bình lặng cũ. Đôi khi tôi nhẹ nhàng nhớ Nhiệm, như nhớ một kỷ niệm đã thiêu đốt, bốc hơi thành khói nhạt. Nhớ không quay quắt đến nỗi mất ngủ, chỉ nhẹ nhàng. Vâng, rất nhẹ nhàng. Thoáng nhớ Nhiệm khi đi rong tinh cò bắt gặp một dáng dấp đàn bà, một nụ cười khóe mắt, cái nhún vai hao hao giống, tựa tựa in. Thoáng nhớ Nhiệm lúc ngửi thấy mùi nước hoa nàng thường dùng phảng phất từ ai đó, ngoài đường, ở những chỗ tôi hay lui tới, sau đó là bật, là quên. Đại khái vật vãnh thế. Nỗi nhớ không đậm. Điều ngoài dự tưởng là, không ngờ có một ngày hình ảnh Nhiệm lại trở về chiếm ngự tâm trí tôi mãnh liệt. Từ lâu, tôi vẫn ngỡ Nhiệm đã thuộc về đời sống khác, với bao rắc rối bận bịu thông thường của một người đàn bà. Xa ngái và dừng dưng. Sự cách biệt có thật mà cả hai đều hân hoan chấp nhận. Sau cuộc vụng trộm, còn cái giữ lại ở tâm khảm mỗi người vẫn là chút êm đềm của tình bạn. Không hơn, không kém.

Nhiệm trở về xâm chiếm tôi bằng vài tờ giấy mỏng manh, ít dòng chữ hình như là viết rất vội, trong cơn xúc động bàng hoàng hoặc giữa khuya khoắt chìm nổi nào đó. Không thể lường tượng thấy lúc viết thư Nhiệm thế nào, nhưng hẳn là nàng không vui.

Theo từng lời như thế, trí tưởng của tôi cũng rộng cơ hồ cái màn ảnh trắng xóa, trên đó lần lượt xuất hiện nhiều hình ảnh chớp chùng, nổi khít hoặc rời rạc. Mỗi hình ảnh lòng một Nhiệm khác: Nhiệm tung tăng còi đùa trên hè phố tươi ướt đèn màu, trong hồ bơi, trong những hội quán sang trọng, trên những cánh đồng cỏ rợn chân trời miền viễn tây... nhưng hình ảnh đậm nét nhất vẫn là khuôn mặt thẳng thốt lo âu của Nhiệm những ngày đầu khi khám phá ra điều ngoài sức tưởng tượng của nàng, điều ấy, qua các dấu hiệu hết sức thông thường, báo động có một đời sống khác đang âm thầm phôi dục trong nàng.

"... Anh, Nhiệm bối rối không biết làm sao bây giờ? Nhiệm chỉ nghĩ: định mệnh chơi khăm mình. Lần đầu tiên Nhiệm biết nhìn cuộc đời bằng đôi mắt nghiêm trang. Trước kia, Nhiệm ưa đùa cợt phá phách, coi thường mọi điều. Trước kia, Nhiệm cóc cần biết nghĩa của chữ "trớ trêu" là gì, nay chẳng cần tra từ điển, Nhiệm cũng quá rõ nó rồi. Vâng, trớ trêu quá hử anh? Nhiệm chưa nói gì với John về "biến cố" này cả. John sẽ mừng đến ứa nước mắt nếu biết bây giờ Nhiệm đang mang thai, hơn hai năm nay, John hằng mong điều ấy đến. Anh có tưởng tượng nổi không? Ngày nào đó John cúi xuống chiếc nôi, hăm hử nhìn đứa trẻ chẳng có nét nào giống mình, từ làn da tới mái tóc. Một đứa trẻ da vàng mũi tẹt vài tháng nữa sẽ ra đời trên đất Mỹ, một nơi không phải là quê hương ruột thịt của nó, cha nó, mẹ nó...". Tôi băn khoăn thật tình lúc đọc hết mấy trang thư của Nhiệm. Thư gửi từ Mỹ, chừng ba tháng sau ngày chúng tôi chia tay nhau và tôi rời Cần Thơ.

Tôi chẳng bao giờ ngờ có ngày máu huyết mình lại được mang đi xa tới thế, tận miền viễn tây đất Mỹ mịt mù. Chút máu huyết đang dần

dần kết tinh thành xương thịt ấy nếu Nhiệm chùng lòng, yếu đuối, nó sẽ chẳng khác gì hòn đá nhỏ nhoi lẫn trở lại cõi vô cùng, nơi mà trước đó nó khởi sự hành trình tới nhân gian mới được làm người, nhưng bị từ chối. Hoặc giả, nó được chào đời bình thường như mọi đứa trẻ khác, sẽ hồn nhiên lớn, hồn nhiên mang một tên gọi, ví dụ Bob, Johnson, Ann gì gì đó, cái tên không giống bất cứ tên nào trong gia phả nội ngoại họ hàng cật ruột nó. Liệu John có bao dung chứa chấp Nhiệm, sau khi hắn phát giác sự trở trêu kia? Hay sẽ xua đuổi nàng như xua một con chó ghẻ? Tôi rùng mình không dám đầy ý nghĩ đi xa hơn, e rằng tôi sẽ nổ tung ra vì vô số liên tưởng hắc ám, nhầy nhụa. Và, với những trang thư mỏng manh của nàng trên tay, lòng tràn đầy hối tiếc ngậm ngùi, hình ảnh Nhiệm chợt phóng lớn loãng tan thành khói trong trí tưởng rời bời của tôi. Tôi tự hỏi không biết mình phải làm gì bây giờ.

Làm sao bây giờ, Nhiệm? Mọi tiên tri đều ở ngoài khả năng chúng ta. Cuộc gặp gỡ vài ngày không chỉ là trò chơi vụng trộm cho đỡ buồn như chúng ta tưởng, mà là một cuộc ngoại tình đầy tính chất bi hài. Vài ngày hương mật ở Cần Thơ cùng mọi hạnh phúc trong đời ta gom lại, không lớn rộng bằng nỗi ngậm ngùi hối tiếc của anh lúc này, và chắc chắn nhỏ hơn niềm lo âu bàng hoàng của em, ở cõi mịt mù xa khuất ấy.

Mường Mán

Xóm Người Mù

Xóm Người Mù. Không biết tự bao giờ cái tên gọi ấy đã trở nên quen thuộc. Không thể nhớ nổi người khiếm thị đầu tiên nào đã dùng bước gang hồ ở khu dân cư trải dọc triền sông này, rồi rủ rê thêm những người đồng cảnh ngộ quy tụ lại, chọn nơi đây làm " đất lành chim đậu" .

Ra đi từ nhiều miền quê khác nhau. Trẻ có, già có, gập gờ đầu đó dọc những ngã đường bươn chải kiếm sống họ dắt dìu nhau về, thoát tiên vài người rồi dần dà đến vài chục, và, sống đậm bạc khiếm cung giữa bao người lành lặn khác. Ban đầu chính quyền địa phương đặt vấn đề đòi trục xuất, riết làm ngơ vì chẳng nghe ai kiện cáo, tị nạnh gì. Đèn nhà ai nấy sáng, không hắt đèn bực, nhưng tuyệt đại đa số người trong xóm giềng đều tỏ ra thông cảm, sống chan hòa thuận thảo. Có lẽ có cô tôi là ngoại lệ, không thích đã đành, còn hết sức lầy lăm khó chịu bởi không dưng phải lọt thỏm giữa một khu xóm như thế. Có lần cô bảo:

- Bạn hàng hể ai nghe tao cho biết số nhà, tên đường, tên phường thì cứ y như rằng người ta hỏi có phải ở Xóm Người Mù không? Không dưng mang tiếng mù lây. Chun đụt dưới mái nhà này lờ ăn

nên làm ra nên không đành bỏ đi nơi khác, chứ không tao xới khỏi lâu rồi. Cái xóm gì mới bảnh mắt ra ngõ đã gặp người lò dò bị gây phát ngán. Bao nhiêu cái Tết có cáp vàng tao cũng đâu dám xuất hành đầu năm!

Là chị hai của cha tôi, cô xa nhà sống theo kiểu thân tự lập thân hồi còn trẻ, giờ xấp xỉ tuổi năm mươi, chưa chồng con dù nhan sắc đến nỗi nào, khó tính là điều dễ hiểu, nhưng tôi vẫn không thể hiểu nổi sao cô hẹp lòng đến vậy.

Rời quê ra tỉnh học trọ, mỗi sáng sớm tôi ra chợ tiếp cô bày hàng quần áo thời trang, giày dép, mỹ phẩm, chiều tiếp dọn hàng. Từ vài tháng nay bỗng có người tình nguyện làm thay, tôi bỗng rảnh rang. Ông ta kém cô vài tuổi, luôn " hình dong chải chuốt, áo quần bảnh bao" . Nhờ ông, hình như dạo này cô đâm ra trẻ lây, đâm ra thích chưng diện với lắm bộ đồ mốtden mặc rồi đứng uốn éo trước gương hết những người mẫu thời trang không khoe chướng, cô hỏi, chẳng muốn cô buổi tôi đành miễn cưỡng khen đẹp. Đêm đêm, tôi đến lớp ngoại ngữ học thêm thì ông đeo cô đi chơi bằng xe Dream. Chiếc xe cô nhún nhường cho biết vốn là hàng còn nguyên thùng, mua để tiện việc ông đưa đón. Chưa hết, cô bê về cả dàn máy karaoke để giải sầu. Thỉnh thoảng hai người kề vai song ca trông rất mùi mẫn. Thỉnh thoảng mở tiệc đãi bạn bè tại nhà. Nhưng cái đám cưới lắm lần nghe cô bàn tính mãi chưa thấy thực hiện.

Dù cô luôn rầy la ngăn cấm, tôi vẫn lén chơi với đám người mù trong xóm. Đưa hát rong, đưa bán vé số dạo, đưa đàn sọt đàn thúng,...

Trong số ấy tôi thân nhất con Thắm hát rong. Con nhỏ ông Tư đồn cò đã " nhặt" về trên một chuyến tàu Thống Nhất. Nó gầy gò đến độ qua cầu gió có thể thổi bay. Nó hay khiến tôi nhớ tới con em gái dưới

quê nên thường lén cô tiếp tế cho hai cha con chút ít lương thực, hoặc thuốc men lúc đau ốm. Thấm bị mù từ thuở lọt lòng, chẳng biết tí gì về thế giới chung quanh, chỉ nghe kể rồi mừng tưng. Thuộc khá nhiều bài ca do nghề nghiệp, riêng món vọng cổ luôn bị ông Tư bắt bẻ, ca hoài chưa ngọt, chưa rặt giọng đàn trong theo ý ông muốn. Có hôm nó hỏi tôi:

- Anh ra sao anh hai?
- Thì cũng giống hầu hết mọi người.
- Có đẹp trai không cơ!
- Đẹp xấu tùy người đối diện - Tôi nói đại. Nó phụng phịu:
- Anh quên người đối diện hồng có mắt sao? Thôi thì chắc anh đẹp như ông Lục Vân Tiên hoặc Thạch Sanh trong truyện bố Tư kể, vì anh cũng tốt bụng như họ.
- Xấu như Trương Chi thì có, đừng có ham tưởng tượng.
- Ai nói Trương Chi xấu, riêng em vẫn cho là đẹp.
- Hiểu rồi, Thấm cũng đẹp lắm.
- Xạo quá mạng vậy anh hai?

Đại để, chúng tôi thường trò chuyện vớ vẩn kiểu ấy. Uống nước rạch Đầu Sáu bao năm, cổ nói tiếng Nam bộ, giọng Hà Bắc vẫn còn vương lại vài âm hao như là dấu ấn của quê quán, dù quê quán ấy nay đã trở nên xa vời vợi, mờ nhạt trong trí nhớ nó. Những lúc Thấm theo ông Tư đi hát rong đâu đó cả tháng mới quay về, tôi thấy nhớ cái giọng thỏ thẻ nửa Nam nửa Bắc của nó. Sau một chuyến đi xa, bao giờ nó cũng tặng tôi một món quà gì đó, dù rẻ tiền cũng khiến tôi cảm động.

Không ít lần hể nghe ông ấy và cô hát karaoke, tôi bắt gặp Thấm đứng lặng lẽ ngoài rào bông búp. Biết tổng nó rất thích trò chơi hiện

đại ấy, một đêm đôi tình nhân vừa lên xe ra khỏi cổng, tôi rủ nó đến nhà, ngồi vào ghế salon hần hoi, và mở máy cho Thắm tha hồ ca, tôi giúp nó đọc lời những bài chỉ thuộc lõm bõm. Nhìn vẻ mặt hân hoan khó tả, nghe giọng bội phần diễn cảm, tôi cảm thấy vui như đang đãi nó một bữa tiệc thịnh soạn. Hai đứa vui nên "dương" và cô về lúc nào không hay

- Trời đất, bộ mày khùng rồi sao Khánh? Dám mời con nhỏ dơ dáy thượng lên cả salon, còn bày đặt hát xướng. Bộ mày mê nó lắm sao thằng ông con? Này, cút mau! - Vừa đay nghiến, cô vừa nhào tới đẩy xua Thắm ra khỏi cửa. Quýnh quáng, con nhỏ không kịp cầm gậy, ngã lăn từ bậc thềm xuống sân, bể cả mắt kiếng đen, bật khóc tức tưởi. Ông ấy chỉ khoanh tay đứng nhìn lắc đầu cười. Tôi đỡ Thắm dậy, đặt chiếc gậy vào tay nó, đồ quạu, quên cả giữ kẻ:

- Nhấn tâm vừa thôi, cô không thương xót kẻ tật nguyên chút nào sao?

- Mày, mày dám lên giọng chửi tao hả đồ mắt dạy? - Cô gào, chảy chòm xỉa xói. Ông ấy ra về kẻ cả khoác tay ngăn, cất giọng du dương:

- Kìa em, nguôi giận đi nào. Chắc, chỉ là chuyện nhỏ. Thôi, cho anh xin!

Từ hôm ấy Thắm luôn tránh gặp tôi, không nhận cả chiếc kiếng mới tôi mua đền nó. Vào một ngày mưa từ ga Hòa Hưng quay về, ông Tư đồn cò ngã bệnh. Tuy được chòm xóm tận tình giúp đỡ đưa vào bệnh viện điều trị nhưng ông không qua khỏi. Sau đám tang chừng vài hôm, đã nguôi giận, Thắm tìm gặp tôi rủ ra chợ Cái Răng ăn kem với vẻ mặt buồn rười. Tôi ngạc nhiên chẳng nghe nó nhắc đến bố Tư, lại tỉ mỉ nhắc kể từng người tốt kẻ xấu trong xóm, chi li từng kỷ niệm vật,

nhỏ nhoi của hai đứa, đoạn mỉm cười:

- Còn sao trên trời ở xóm mình có giống nơi khác không anh hai?
- Giống!
- Bèo dưới bến cũng thế chứ?
- Thế! Tôi nhại giọng Hà Bắc cốt làm nó vui.
- Vậy là dù đi bất cứ nơi đâu em ngược " nhìn" trời cũng sẽ mừng tượng ra sao ở xóm mình, qua khúc sông nào cũng " thấy" bèo của bến nhà, chắc là không buồn lắm đâu.
- Thấm nói gì lạ vậy? Tính bỏ đi sao? Đi đâu?
- Đố anh biết? - Nói xong nó cười. Nước mắt lấp lánh trên má. Ngỡ chỉ nói đùa chơi, hôm sau Thấm mang theo cây đòn cò bỏ đi mất biệt. Câu đố đêm ấy tôi vẫn nhớ nhưng không cách chi tìm thấy câu trả lời.

Bây giờ tôi đã vào đại học. Mỗi lần ra chợ tiếp cô bày hàng và chiều dọn về như trước đây. Cô tôi lại tiếp tục sống cô đơn. Sau trận đánh ghen tàn độc của bà vợ và tám đứa con kéo từ Vĩnh Long sang Cần Thơ vào một ngày không nhớ đẹp hay xấu trời, ông " dựng" ra đi không lời từ biệt, quên cả chiếc Dream. Bây giờ cô tôi luôn mang kiếng đen vì con mắt trái bị axít làm hỏng, trở nên trầm lặng, ít nói và, hình như trong con mắt còn lại những người mù chung xóm chẳng còn đáng ghét nữa.

Nguồn: DacTrung

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003